

Giới thiệu Không Chế Dục

Ai cũng mong có một ngày con người ta trở nên hoàn hảo nhất, long lanh nhất nhưng chẳng thể nào tìm kiếm được sự hoàn mỹ đến tinh khiết ấy.

Vì con người chúng ta còn mang những đam mê xác thịt tầm thường, những thú vui trụy lạc... Nam chính là một người điềm đạm, kỷ luật còn cô là một người bị hút hồn bởi ánh mắt của người trai ấy.

Câu chuyện tình yêu của họ thật lãng mạn và đầy hấp dẫn với những màn nóng bỏng được dâng tới đỉnh điểm.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong cửa hàng bánh ngọt trang nhã thoang thoảng hương sữa nhàn nhạt, Phương Tiểu Thu thu xong tiền của một khách hàng, chậm rãi đuổi thất lưng tê mồi, hé mắt nhìn ánh chiều tà dần hạ xuống qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Hương vị ngọt ngào của bánh ngọt khiến cho cô cảm giác thật hạnh phúc, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Nhưng cảm giác này kéo dài không được bao lâu thì một đồng nghiệp nói có điện thoại tìm cô. Phương Tiểu Thu có rất ít người quen, nên người gọi điện tìm cô cũng chỉ có hai người, một là đội trưởng Lâm của Cục công an, còn lại chính là cậu của cô, tỷ lệ người gọi đến là đội trưởng Lâm lớn hơn một chút.

Phương Tiểu Thu sắc mặt không tốt lắm theo đồng nghiệp giao ban đi vào văn phòng nhận điện thoại, bây giờ đang là giờ thay ca trong văn phòng không có một bóng người, cô ngồi vào ghế cầm lấy điện thoại, nhẹ nhàng “Alo” một tiếng, chờ người bên kia lên tiếng.

Điện thoại đúng là đội trưởng Lâm gọi tới nhưng lại muốn nói đến chuyện của cậu cô.

Cậu của Phương Tiểu Thu đã mất, mới được phát hiện vào buổi sáng hôm nay, lúc phát hiện thi thể đã lạnh ngắt bị bỏ lại ở vùng đất hoang, trên người có rất nhiều vết thương bây giờ đã được đưa đến nhà tang lễ. Bởi vì thân phận cậu cô có chút đặc biệt, lại luôn giúp đỡ cảnh sát nằm vùng cho nên người giết là ai cũng không khó để tìm ra, chắc là vì bị phát hiện ra thân phận nên mới bị giết chết.

Phương Tiểu Thu không khỏi giật mình, cô ngờ ngác cầm điện thoại không nói được câu nào, bên kia điện thoại đội trưởng Lâm cũng im lặng một hồi rồi khẽ nhắc: “Hay cô đến xem xem sao? Tôi sẽ trực tiếp giúp cô tìm người lo chuyện hậu sự, để anh Hà được đưa vào quan tài hỏa táng?”

Phương Tiểu Thu mím môi hỏi nhỏ: “Các anh đã khám nghiệm xong rồi sao?”

“Vâng.” Đội trưởng Lâm trầm ngâm một hồi nói: “Mong cô hãy nén bi thương. Chuyện này có vẻ đặc biệt, về chi phí của việc mai táng, tôi sẽ xin cục trợ cấp giúp cô.”

“Cảm ơn anh đội trưởng Lâm.” Phương Tiểu Thu chậm rãi nói, “Nhiều năm như vậy, nếu không có anh vẫn luôn giúp đỡ tôi, tôi cũng không thể bình an mà lớn lên như vậy, người chuyên lo hậu sự nhờ anh tìm giúp tôi, bây giờ tôi sẽ đến nhà tang lễ ngay.”

Buông điện thoại, Phương Tiểu Thu lại gọi vào di động của ông chủ, nói qua một chút về tình hình của mình muốn xin nghỉ và ứng trước ba tháng tiền lương.

Phương Tiểu Thu từ trước quây cầm lấy không đến bốn nghìn tệ, thờ dài vội vã thay quần áo lao động rồi chạy đi. Đồng nghiệp trong tiệm nhìn thân hình cô gái yếu điệu tinh tế, không hiểu vì sao trên người cô gái này lúc nào cũng toát ra cỗ hàn khí âm trầm.

Kỳ thật Phương Tiểu Thu cũng không hẳn là xui xẻo, chỉ là năm cô lên tám tuổi trong một trận bang phái chém giết nhau mà cả cha và mẹ cô đều bị giết, lúc đó cô cũng có thể được coi là ‘lão nhị hắc đạo’, tuy nhiên từ nhỏ đến lớn cô đều an phận thủ thường muốn sống làm người tốt.

Cha mẹ Phương Tiểu Thu chết thảm, lại rất oan ức. Năm đó ba cô vốn sống ẩn cư đã lâu nhưng vẫn bị kẻ thù tìm được sự nửa giết chết cả nhà. Mà kẻ thù kia là lão đại của Nghiêu Hải thị, hắc bang lớn nhất, Cao Diệc Vĩ.

Nếu không phải lúc ấy cậu Phương Tiểu Thu đưa cô đi mua nước hoa quả thì bây giờ không chừng cô cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Cậu của Phương Tiểu Thu tên là Hà Vũ Thu, là người thân duy nhất của cô sau khi cha mẹ qua đời, đưa tang cha mẹ xong cậu cũng biến mất, những năm gần đây mới liên lạc lại số lần cũng không nhiều. Có đôi khi cần nói với cô điều gì đều là thông qua đội trưởng Lâm. Phương Tiểu Thu chỉ nhớ rõ, lúc cậu rời đi từng kiên định nói với cô nhất định sẽ trả thù cho cha mẹ cô, nếu có một ngày cậu mất đi, nhất định phải chôn chung, đem tro cốt của cậu chôn cùng chỗ với cha mẹ cô.

Nghĩ một chút, Phương Tiểu Thư không khỏi có chút khổ sở, nhiều năm qua khi nhớ đến ngày đó cô vẫn không thể thờ nổi. Một mình cô phải tự mình lớn lên, cuộc sống túng quẫn vì không có tiền đi học mà phải bỏ học từ trung học để đi làm, đến khi tan làm lại tự mình học hỏi hoàn thành chương trình đại học. Năm nay cô đã hai mươi lăm tuổi nhưng đến điện thoại di động cũng không có, vì dù sao cũng không cần thiết lại chẳng có ai gọi tới tìm cô.

Nói đến vấn đề tiền Phương Tiểu Thư không thể không cúi đầu ngẫm nghĩ, tiền thuê nhà đã đến hạn phải nộp cô ứng trước ba tháng tiền lương lại không đến bốn nghìn tệ, chỉ sợ ngay cả tiền mai táng cho cậu cũng không có.

Cũng không còn cách nào, công việc tại cửa hàng bánh ngọt là công việc chính của cô, đi làm muộn 1 tháng lại có 1000 tệ đã khiến ông chủ đặc biệt chú ý. Tuy cô đã tự học xong chương trình đại học nhưng cũng không có bằng cấp gì cho nên rất nhiều công việc tốt cô đều bị từ chối, công việc tại cửa hàng bánh ngọt này cũng là do ông chủ và đội trưởng Lâm là bạn bè nên mới nhận cô.

Mấy năm nay nếu làm không phải do đội trưởng Lâm giúp đỡ cô cũng không biết thế nào để sống sót đến tận bây giờ. Thật ra, vụ án năm đó của cha mẹ cô là do đội trưởng Lâm phụ trách, giúp đỡ cô lâu như vậy có lẽ rất phiền toái.

Không biết có phải hay không mà thời tiết cũng rất phối hợp với tâm trạng của Phương Tiểu Thư, mới đẹp như vậy bỗng nhiên lại đổ mưa, Phương Tiểu Thư đứng dưới trạm xe buýt giờ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn dòng người chen chúc nhau đứng dưới mái che trạm xe buýt, cắn môi khẽ kêu một xe taxi.

Tuy có thể đợi để đi xe buýt để tiết kiệm chút tiền nhưng sợ đã muộn lại không thể để người chuyên lo hậu sự phải đợi lâu.

Lái xe là một người tốt, hỏi cô: “Cô gái, cô đến chỗ nào? Hôm nay thời tiết cũng không tốt, mưa như thế này không biết bao giờ mới tạnh, cô có muốn đi mua một chiếc ô không?”

Phương Tiểu Thư lắc đầu: “Không cần, chú trực tiếp đưa tôi đi nhà tang lễ thành phố đi.”

“Đến nhà tang lễ.” Lái xe hơi nhúm mi, nhìn đồng hồ có chút do dự, liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu, thấy gương mặt nhợt nhạt đối mặt bị lạnh phát tím của Phương Tiểu Thư, thờ dãi nở điều hòa nói: “Được rồi, từ nơi này đến nhà tang lễ cũng xa, trở về tôi còn phải đi xe trống, nên sẽ không đưa cô tới cửa, cô tự mình đi một đoạn, được không?”

Phương Tiểu Thư gật đầu, lại nghĩ lái xe cũng có nhiều quy củ đi nhà tang lễ để xe trống trở về thực sự là phiền xấu, trong phim kinh dị cũng không thiếu cảnh này, lái xe đi qua đường thấy một cô nương tóc dài quần áo trắng gọi mình là cảnh kinh điển trên màn ảnh

Cứ như vậy, chiếc taxi theo lộ trình đưa Phương Tiểu Thư đến nhà tang lễ. Ngày thu giá rét giọt mưa rơi trên cửa sổ phát ra tiếng vang “bang bang bang”, mưa ngày một nặng hạt tiếng mưa như muốn phá vỡ cửa sổ xe, trong lòng Phương Tiểu Thư lại càng thấy buồn phiền.

Lái xe tốt bụng bật điều hòa làm Phương Tiểu Thư cảm thấy ấm lên không ít, sắc mặt cũng dịu đi, lái xe vốn là người hay nói, nhưng lại nhớ tới cô gái là muốn đi nhà tang lễ, nhất thời không biết nói gì cho phải chẳng lẽ lại nói với người ta nén bi thương sao?

Phương Tiểu Thư cả đường im lặng được đưa đến cổng nhà tang lễ, lúc này đã là chín giờ hơn, bóng đêm bao trùm mưa vẫn rơi, nhưng không khí lại không có một chút từ khí. Phương Tiểu Thư mở cửa xe ngược đầu ra ngoài dò xét, mưa bụi, có thể đi.

“Bác tài, bao nhiêu tiền?” Cô vừa hỏi, vừa lấy ví tiền ra.

Lái xe nhìn thoáng qua đồng hồ báo giá, kéo xuống ghế sau đưa cho cô xem, thờ dãi nói: “Tiểu cô nương cũng không dễ dàng, cho tôi hai trăm tệ là được rồi.”

Phương Tiểu Thư nhìn đồng hồ là hai trăm năm mươi bảy tệ, cau mày lấy ra đủ tiền đưa cho lái xe: “Chú cũng không dễ dàng, số tiền này vừa đủ, chú trở về lái xe chậm một chút, hẹn gặp lại.” Cô nói rất nhanh, nói xong mở cửa xe bắt đầu chạy chậm đến nhà tang lễ.

Tuy mưa đã nhỏ hơn, nhưng vẫn mưa hơn nửa buổi tối mùa thu vẫn rất lạnh, Phương Tiểu Thư dựng cổ áo khoác ngoài lên, vuốt lại mái tóc bị mưa làm ướt. Thân thể thon dài của cô thoáng ẩn hiện dưới cơn mưa, khuôn mặt thanh tú, tuy trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng, nhưng cũng có người nhận thấy cô cũng là một cô gái xinh đẹp.

Phương Tiểu Thư chạy một lúc phải đến mười phút rốt cục cũng tìm thấy nhà tang lễ, cô bước vào cổng lớn đợi bảo vệ viết giấy tiếp đón sau đó liền chạy tới đại sảnh. Bóng đêm trong nhà tang lễ yên lặng u ám, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng cô hình như một chút sợ hãi cũng không có.

Bảo vệ cửa nhà tang không khỏi nở nụ cười, cô gái này là gan rất lớn.

Phương Tiểu Thư làm sao mà lại không sợ? Đó là do cô rất sốt ruột hoàn toàn không có để tâm nhiều như vậy, mưa ngày thu làm ướt quần áo cô rất nhanh cảm thấy lạnh lẽo.

Bước nhanh lên cầu thang, Phương Tiểu Thư chặt vật đẩy cửa đại sảnh nhà tang lễ, thờ hồn hèn cởi bỏ áo khoác ngoài ướt đẫm, vắt lên một tay, tay còn lại không ngừng lau nước mưa trên mặt trên cổ. Mái tóc dài xỏa tung ẩm ướt dán vào áo sơ mi, áo sơ mi đen ướt dính chặt thân hình cô, từng đường cong tinh xảo ẩn hiện rơi vào mắt người đàn ông cầm ô đang định ra ngoài đón cô. Một cánh tay thon dài đưa qua một chiếc khăn trắng sạch sẽ, Phương Tiểu Thư kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, cũng không có gì kỳ quái, chỉ thấy chàng trai trẻ tuổi đứng đó, tây trang giày da, xem ra là chuẩn bị ra ngoài.

“Cảm ơn.” Phương Tiểu Thư lễ phép nói lời cảm ơn với đối phương, nhận lấy khăn tay lau nước mưa trên người, có chút xấu hổ định mặc lại áo khoác, từ đầu đến cuối cũng không dám đánh giá anh chàng này, cô thậm chí còn không thấy rõ ánh mắt sau đôi mắt kính, bởi vì ngọn đèn ngoài cửa chiếu vào mặt

anh ta mất kính lại có chút phản quang, ngoài một mảng trắng xóa thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngay khi Phương Tiểu Thư tỉnh mặc áo khoác vào, thì một chiếc áo tây trang đen lại đưa tới, Phương Tiểu Thư kinh ngạc nhìn về phía anh ta, lần này anh ta đến gần cô hơn, ngọn đèn không còn chiếu vào mặt anh ta nữa, khuôn mặt anh ta hiện lên trong mắt cô.

Da anh ta rất trắng, đôi môi mỏng về mặt phong độ của người trí thức, thoát nhìn lại có chút cao ngạo xa cách, nhưng ánh mắt rất sạch sẽ. Cánh tay anh ta cầm áo khoác gần như có thể thấy sắc xanh của mạch máu, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, dáng người cao gầy yếu ớt, cả người toát lên vẻ yên tĩnh tao nhã, giống như không chút tò mò đối với thế giới này.

“Cô mặc lại áo khoác này khẳng định sẽ bị cảm, sáng sớm ngày mai Hà tiên sinh còn cần có người đưa tiễn.” Giọng nói của anh ta rất êm tai, giống như là âm sắc đẹp nhất của đàn Cello, mang theo một loại cảm xúc giống như tơ lụa mát lạnh lướt qua tai cô, đầu óc cô không còn nghĩ được gì nhiều nữa, trên tay cô cũng đã nhận lấy áo khoác của anh ta.

Anh ta quen cậu của cô sao? Phương Tiểu Thư khoác áo khoác vẫn còn hơi ẩm của anh ta lên vai, trong không gian còn ngửi thấy hương thơm trên áo khoác. Cô trầm ngâm một lát, khẽ cắn cánh môi đỏ nói: “Cảm ơn.”

Chàng trai vuốt cằm nhận lòng biết ơn của cô, lấy từ trong áo sơ mi trắng một tấm danh thiếp nhét vào túi áo khoác tây trang cô đang mặc, lộ ra một phần nhỏ màu trắng. Phương Tiểu Thư bị một loạt động tác của đối phương dọa cho hoảng sợ, vội vàng lấy tấm danh thiếp ra nhìn kỹ, trên tờ giấy màu trắng chỉ in vài dòng chữ, một là tên anh ta cùng chức vụ nghề nghiệp, hai là một dãy số điện thoại.

Xem xong, Phương Tiểu Thư có chút giật mình. Khó trách anh ta biết cậu cô họ Hà, còn trùng hợp gặp tại chỗ này, anh ta chắc là đang chờ để đón cô.

Phương Tiểu Thư thần tiên liếc nhìn dòng chữ đen ghi trên danh thiếp: Bạc Tề Xuyên, người chuyên lo hậu sự.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Người chuyên lo hậu sự có rất nhiều quy định bất thành văn, ví dụ như không trao đổi danh thiếp, không tham gia hôn lễ, tiệc mừng hay lễ mừng thọ của người thân, bạn bè, không chủ động nói cho người khác nghề nghiệp của mình, không bắt tay, không nói với khách hàng: “Xin chào”, “Hẹn gặp lại”, “Đi đường thuận lợi”, đây là một ngành nghề tương đối chịu nhiều kỳ thị cả trong lẫn ngoài nước, bởi vì công việc chính của bọn họ là đưa tiễn những người đã khuất.

Trước đây, lúc cha mẹ qua đời Hà Vũ Thư cũng giúp Phương Tiểu Thư tìm người chuyên lo hậu sự nên nhớ rõ một ít quy định, cô cũng không nói gì. Bạc Tề Xuyên chỉ mặc áo soni đứng tại cửa nhà tang lễ, trời đã vào cuối thu gió thổi vào qua khe cửa, hai người đứng đối diện nhau đều có chút lạnh, vì thế cô vội vàng nói: “Chúng ta qua đó đi, thời gian cũng không còn sớm nữa.”

Bạc Tề Xuyên gật đầu xoay người đi phía trước dẫn đường. Dưới ánh đèn mờ ảo bóng dáng anh ta có chút cao dài gầy yếu, nhưng một chút cảm giác kỳ quái đều không có.

Hơi thở của Phương Tiểu Thư tràn ngập mùi hương của anh còn lưu lại trên áo khoác, giống như một cơn gió mang theo lửa, mùi hương của anh quấn quýt quanh thân thể, da tóc của cô, bỗng nhiên cô cảm thấy run rẩy sau đó hưng hăng hắt xì hơi một cái.

Khỏe mắt của Bạc Tề Xuyên thoáng nhìn về phía sau, khi xoay người lại trên mặt đã không còn chút cảm xúc, trên tay lại có thêm một chiếc khăn tay kẻ ô vuông tối màu, nhìn qua thì chắc là của anh ta, không biết chiếc khăn lúc trước dùng để làm gì?

Bạc Tề Xuyên nhìn Phương Tiểu Thư một bên không ngừng cảm ơn mình một bên về mặt nghi hoặc chóp mũi không nhẹ không nặng nói: “Yên tâm, dù sao cũng không phải là khăn cho Hà tiên sinh dùng.”

Phương Tiểu Thư ngẩn ra, Bạc Tề Xuyên trực tiếp nói ra tâm tư của cô thật đúng là làm cho cô không biết phải làm thế nào, một cảm xúc khó hiểu bất ngờ dâng lên trong lòng cô, cô ho nhẹ một tiếng, vỗ vỗ hai má đang nóng lên nói: “Thật xin lỗi, tôi không có ý gì khác.”

Bạc Tề Xuyên mỉm cười một chút, trong phút chốc giống như ngay cả những ngọn đèn xung quanh đều trở nên nhu hòa hơn, nhưng nụ cười này chỉ như thoáng qua, rất nhanh anh liền khôi phục dáng vẻ lịch sự giống như anh chỉ muốn tỏ vẻ không ngại cô mà thôi.

Bạc Tề Xuyên đưa Phương Tiểu Thư vào một gian phòng nhỏ ấm áp trên nền nhà có trải thảm, sau khi thay giày xong anh liền ngồi xổm xuống mở tủ giày lấy ra một đôi dép lê mới cho cô, dặn dò: “Chờ một chút, tôi đi tìm một bộ quần áo sạch sẽ cho cô.”

Phương Tiểu Thư kinh ngạc thấy anh đi vào phòng mở tủ quần áo, lấy ra một áo sơ mi trắng và quần dài mới tinh, quay đầu lại nhẹ nhàng nói với cô: “Tôi vào bên trong chuẩn bị một chút, cô ở đây thay quần áo đi.” Anh để quần áo ở lại trên bàn, sau đó đi vài bước về phía trước vén rèm rồi tiến vào một

cánh cửa khác ở trong phòng.

Phuong Tiểu Thư không biết vì sao ở đây anh lại chuẩn bị quần áo, nhưng khẳng định người ta là có ý tốt, hơn nữa hiện tại nếu cô còn mặc bộ quần áo ướt này thì không sớm thì muộn cũng sẽ bị cảm, tiếp theo cô còn muốn làm việc kiếm tiền để trả tiền thuê nhà, cô tuyệt đối không thể ngã xuống vì thế Phuong Tiểu Thư lập tức thay bộ quần áo ướt sung trên người ra, soi gương nhỏ treo trên tường sửa sang lại một chút, rồi nhẹ tay nhẹ chân đi đến cạnh cửa, gõ cửa thấp giọng nói: “Bạc tiên sinh, tôi thay xong rồi tôi có thể vào được không?”

“Vào đi.” Thanh âm của Bạc Tề Xuyên rất dễ nghe có sức hút đến mức cô nhìn không được muốn cắn yết hầu của anh một cái, suy nghĩ này khiến mặt cô vừa trở lại bình thường giờ lại đỏ ửng lên.

Phuong Tiểu Thư vén rèm nhìn vào bên trong, Bạc Tề Xuyên đứng thẳng bên cạnh bộ quần áo được dựng thẳng đứng dựa vào tường, bên cạnh là một chiếc giường hai tầng, mặt trên là bàn điều khiển phía dưới là chỗ trống để xếp nước, gần giống với bồn tắm lớn, nhưng nhìn qua lại là một chiếc giường tầng. Hà Thư Vũ im lặng nằm ở trên đó, từ đầu đến chân che vải trắng, không nhìn được bên trong như thế nào.

Phuong Tiểu Thư lập tức ngậy ngấn cả người, tuy cậu và cô gặp mặt không nhiều nhưng vẫn biết cậu còn sống coi như là có nơi để cô dựa vào, cũng có thể tự nói với mình rằng trên thế gian này cô không phải chỉ có một mình, nhưng hiện tại ngay cả chỗ dựa duy nhất này của cô cũng không còn.

Bạc Tề Xuyên cũng nghe đội trưởng Lâm nói vài câu về tình hình của Hà Thư Vũ, đối với chuyện của Phuong Tiểu Thư cũng biết một chút, hần nghiêng đầu nhìn cô giọng nói có chút lạnh lùng: “Cô có thể tham gia quá trình nhập quan tài, nếu cô không...”

Cô không biết anh muốn nói “Không” cái gì, không sợ? Cũng có thể là cái khác, nhưng cô chỉ có một đáp án.

“Tôi sẽ ở lại.” Giọng cô không kìm được có chút run rẩy, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước đây ở cùng người nhà và cậu, cùng với ngày nào đó cha mẹ cô mất, ngày cả nhà họ Phuong bị giết máu chảy đầm đìa.

Cô ép mình hít sâu vài lần mới miễn cưỡng ngăn được những suy nghĩ làm cô thấy sợ hãi, chân mềm nhũn đến đứng cũng không nổi.

“Tôi cần làm những gì?” Cô đi đến cạnh Bạc Tề Xuyên, gắt gao nhìn chăm chăm thi thể của Hà Thư Vũ, nhưng lại bỗng nhiên quay đầu đi, nước mắt trào quanh khóe mi, như là giấy tiếp theo có thể rơi xuống.

Rất nhanh cô lại quay đầu lại, dường như cảm xúc đã bình ổn trở lại.

“Cô qua bên kia rửa sạch người một chút đi.” Bạc Tề Xuyên chỉ vào bồn rửa mặt ở góc tường, Phuong Tiểu Thư có chút lúng túng nhìn qua gật gật đầu rồi bước nhanh về phía đó.

Dáng người của Phuong Tiểu Thư rất được, đây là sự thật không thể cãi, tuy khí chất có hơi lạnh lùng nhưng phía dưới mắt trái có một nốt ruồi đen càng làm tôn lên vẻ đẹp của cô, sợi tóc còn mang theo hơi nước dán vào hai bên má, cảm thon cùng môi và mũi phác họa nên đường nét động lòng người.

Bạc Tề Xuyên thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục công việc của mình, không lâu sau cảm thấy có người đứng bên cạnh mình, sau đó là giọng nói của Phuong Tiểu Thư: “Tôi rửa xong rồi.”

Trong phòng nhỏ không có cửa sổ, vậy mà giọng nói của cô gái dường như mang theo gió đêm đến bên tai anh mơ hồ ní non, Bạc Tề Xuyên hơi hơi cong môi nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Phuong Tiểu Thư ít nhiều có chút lúng túng, tuy cô đã từng nhìn thấy cậu tìm người lo chuyện hậu sự nhập quan tài hỏa táng cho cha mẹ nhưng khi đó tuổi còn nhỏ nhiều năm qua cũng không có can đảm nhớ lại những hình ảnh đó, cho nên ký ức của cô đối với việc này cũng không quá rõ ràng.

Nhắc tám vải trắng lên, một luồng khí khó chịu tràn ngập trong không khí, tuy thi thể của cậu đã được tiến hành xử lý bước đầu cũng không đến mức khó nhìn nhưng vẫn làm cho Phuong Tiểu Thư hô hấp như muốn dừng lại, nhìn không được mà quay đầu đi, trong lòng giống như bị kim đâm.

Vừa quay đầu, cô kinh ngạc phát hiện người đứng bên cạnh không có một chút phản ứng, dường như đã quá quen với chuyện này. Cô tò mò nhìn anh, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh rất đẹp, không biết phải hình dung thế nào nhưng người như anh làm cho người ta có cảm giác lần đầu tiên gặp mặt đã muốn ngủ cùng anh.

Khoảnh khắc Bạc Tề Xuyên nhắc tám vải trắng lên thần sắc lập tức trở lên nhu hòa, nhất là ánh mắt vốn là đôi mắt đa tình nhưng lại mang theo cảm xúc dịu dàng và kính trọng, quá trình nhập quan tài đối với anh hình như là chuyện thiêng liêng nhất.

Lý trí, thành khẩn, khiêm tốn, toàn bộ quá trình đều làm rất cẩn thận không trốn tránh, người bình thường đều cảm thấy sợ hãi với thi thể người chết có người còn không dám nhìn, nhưng đối với anh việc tiếp xúc với người chết quá đối bình thường còn có cảm giác thấy thân thiết.

Phuong Tiểu Thư bị những cử động hấp dẫn của anh làm cho không rời được tầm mắt, đến khi anh làm xong hết mới phát hiện cô chưa giúp đỡ được gì, xấu hổ rút hai tay về, ngại ngùng cúi đầu xuống nói: “Xin lỗi.”

Bạc Tề Xuyên nghiêng đầu liếc cô một cái, khuôn mặt phong độ của người trí thức ánh mắt sâu sắc sau cặp kính nhẹ giọng nói: “Phuong Tiểu Thư rất lễ phép, lần đầu tiên nhìn thấy người nhà mình như vậy mà không phải nói cảm ơn với tôi mà là nói xin lỗi.”

Cô cũng biết nghề chuyên lo hậu sự là nghề làm cho người ta có cảm giác muốn xa lánh, cô cũng có chút xấu hổ với sự khấn trương của mình, theo bản năng sờ sờ mũi đang suy nghĩ nên đáp lại anh như thế nào thì lại nghe Bạc Tề Xuyên nói thêm một câu: “Cùng nhau làm đi.”

Cô nhìn về phía anh, thấy anh đứng ở một bên đầu giường, ý là bảo cô cùng anh sửa lại quần áo cho cậu cô cùng đưa cậu nhập quan tài.

Phuong Tiểu Thư lập tức đi đến đầu giường đứng đối diện với anh, làm theo chỉ đạo của anh nâng cậu vào trong quan tài, Phuong Tiểu Thư không đành lòng nhìn khuôn mặt bị tàn phá đã được khôi phục lại như lúc còn sống, lại nhìn cậu nhắm mắt yên ổn nằm trong quan tài trong lòng cảm thấy như cậu đang ngủ.

Nước mắt không kiềm được rơi xuống, Phuong Tiểu Thư giọng nói khàn khàn, từ đáy lòng nói: “Cảm ơn!”

Bạc Tề Xuyên nghe vậy, gương mặt lộ ra chút ý cười, đôi mắt đào hoa thoáng cong lên, giống như suối nước tan băng tuyết trong ngày mùa xuân, trong suốt và ấm áp.

Chỉ tiếc toàn bộ thời gian Phuong Tiểu Thư đều trầm mặc cáo biệt cậu, đến khi thấy được ý cười trên mặt người kia thì đối phương đã dần trở lại với bản chất lạnh lùng vốn có, đối với ánh mắt nhìn trộm của cô chỉ là làm bộ lơ đãng tránh đi, thời khắc đó làm người ta phải động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nhìn thấy Bạc Tề Xuyên chuyên tâm kính cẩn hóa trang thay quần áo chuẩn bị cho cậu cô nhập quan, Phuong Tiểu Thư khó có thể nảy sinh cảm giác ghét bỏ với anh. Trong lòng cô nghĩ chắc hẳn anh cũng là người chưa có kinh nghiệm gì trong chuyện yêu đương, nếu như anh là một trong những người đang ông theo đuổi cô, thì có thể anh sẽ có nhiều cơ hội hơn người khác.

Có lẽ thấy vẻ mặt của cô nhìn chằm chằm vào nắp quan tài trông rất thương tâm, lại có thể là do đạo đức nghề nghiệp, Bạc Tề Xuyên thân nhiên nhìn Phuong Tiểu Thư nói: “Mỗi người đều giống nhau có chung một điểm bắt đầu chỉ khác nhau là sống thế nào, Phuong Tiểu Thư không nên quá đau lòng. Thời điểm này Hà tiên sinh mất cũng bất ngờ nhưng đối với ông mà nói, điều quan trọng nhất là hai người còn được nói lời từ biệt.” Bạc Tề Xuyên vừa nói vừa nhìn nắp quan tài một chút, sau đó rút điện thoại ra nghe, Phuong Tiểu Thư đứng bên cạnh anh suy nghĩ về lời anh nói, dường như chính anh cũng không biết những gì anh vừa nói đã khiến cô bình tâm trở lại.

Cả đời cậu cô sống khó khăn lại, lần này ra đi như thế này cũng có thể là một loại giải thoát, như lời Bạc Tề Xuyên quan trọng nhất là ông và cô còn được nói lời từ biệt, cô cảm thấy biết ơn anh vì đã cho cô cơ hội nói lời từ biệt với cậu mình, cho ông được ra đi thanh thản.

Bạc Tề Xuyên gác máy rồi quay sang hỏi cô: “Lát nữa sẽ có người đến đưa Hà tiên sinh đi hỏa táng, Phuong tiểu thư còn có yêu cầu gì khác không?”

Phuong Tiểu Thư lẳng lặng nhìn nắp quan tài đóng chặt, sắc mặt vốn đã trầm tư lại càng trầm tư hơn, cô lắc đầu, đứng lặng yên tại chỗ.

Bạc Tề Xuyên thấy cô không có yêu cầu gì khác liền quay người đi ra ngoài, khi tới cửa bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Cô có muốn tắm rửa một chút không?” Anh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt cô, giống như sợ cô hiểu nhầm ý mình, liền nói thêm: “Bây giờ trên người còn ám mùi hương, nên tắm rửa một chút sẽ tốt hơn, khi đưa tiễn y phục chỉnh tề là tỏ lòng kính trọng với người đã khuất.”

Phuong Tiểu Thư ngạc nhiên nhìn về phía anh, ngây người một chút rồi nhấc chân đi theo anh: “Được, đương nhiên rồi!” Cô ngừng lại một thoáng, hơi chần chừ, cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc trên người nói: “Nhưng tôi không có quần áo thay.”

Bạc Tề Xuyên vén rèm lên đi ra ngoài, Phuong Tiểu Thư quay đầu nhìn chiếc quan tài lần cuối rồi cùng theo ra ngoài.

Tủ quần áo để trong phòng lại mở ra lần nữa, lần này Phuong Tiểu Thư nhìn thấy rất rõ ràng, bên trong tủ là một loạt quần áo mới, chỉ có hai màu đen trắng đơn giản, kiểu nam kiểu nữ đều có, tất cả đều là áo tang, xem ra Bạc Tề Xuyên đã chuẩn bị sẵn cho những tình huống như thế này, anh quả thực là một người chu đáo.

“Chuẩn bị rất nhiều, nhưng lại khó có dịp để dùng.” Anh lấy ra một bộ tây phục màu đen thích hợp với vóc người nhỏ nhắn của cô, váy áo, son môi và áo khoác đều có cả, cô nhận lấy ánh mắt lộ rõ vẻ cảm kích.

Cáo biệt là sự kiện rất long trọng, bất luận thể xác có đầy đủ hay không. Anh rất vui vì Phuong Tiểu Thư là một trong số ít những người không bóc đồng với anh. Bạc Tề Xuyên tiếp tục đi trước dẫn đường, hai người đi về phía phòng tắm, anh vừa đi vừa nói: “Nếu Phuong tiểu thư cần thảo luận gì thêm về tang lễ của tiên sinh, hiện tại có thể gọi điện thoại.”

Bởi vì Hà Vũ Thư là người chết có thân phận đặc biệt, cho nên được trực tiếp đưa tới nhà tang lễ, cũng không phải được người thân đưa tới, càng không có người đến đưa tiễn, cho nên Bạc Tề Xuyên mới nhắc nhở một chút.

Phuong Tiểu Thư cũng cẩn thận suy nghĩ, nghĩ ngay tới một người, nhưng là... Cô hơi do dự nhìn bàn tay cầm điện thoại của Bạc Tề Xuyên, ngón tay anh

vừa thon lại dài, khớp xương rõ ràng.

Bạc Tề Xuyên nhận thấy ánh mắt của cô, liền trực tiếp đưa điện thoại di động cho cô, chờ sau khi cô ngơ ngác tiếp nhận rồi tiếp tục đi về phía trước, quẹo vài vòng sau đó chỉ sang hai bên: "Bên này là phòng tắm nam, bên kia là phòng tắm nữ, hẹn gặp lại sau." Hẳn hơi cúi người khi nói lời tạm biệt với cô, Phương Tiểu Thư ít khi gặp được người lịch sự như vậy, nhất thời có chút ngũ vị tạp trần.

Trên thực tế người khác gây hấn với cô, cô còn có thể hiểu được, ngược lại nếu đối xử với cô một cách vừa tôn trọng vừa lễ phép lại khiến cô dè dặt.

Phương Tiểu Thư tâm tình phức tạp bước vào phòng tắm nữ, vừa cởi xong quần áo thì đúng lúc đội trưởng Lâm gọi đến, anh ta phải đi làm nhiệm vụ không về kịp nên gọi điện xin lỗi cô, cô đương nhiên có thể hiểu được việc anh ta phải đi công tác nên cũng không nói gì, nhưng cô đưa tang cậu một mình cũng được.

Phương Tiểu Thư đặt điện thoại của Bạc Tề Xuyên ở trên bàn, xoay người vào phòng tắm, bởi vì đêm đã khuya nên cũng chẳng còn ai ở đây, chỉ một mình nên cô tắm rửa vội vàng, đi ra mặc quần áo, sấy tóc sợ làm cho Bạc Tề Xuyên phải chờ, nhưng khi cô xong xuôi thì Bạc Tề Xuyên còn chưa ra.

Đứng trước cửa, Phương Tiểu Thư ngẩng đầu đánh giá khắp nơi, cô tựa vào tường nghĩ đến vấn đề tiền, lúc này điện thoại trong tay rung lên làm Phương Tiểu Thư đang tập trung suy nghĩ bị giật mình sợ đến mức suýt chút nữa làm rơi điện xuống đất. Cô nhìn vào màn hình di động, hai chữ "Ba ba" làm cho cô ý thức được tầm quan trọng của cuộc điện thoại này, dù là người nhà nhưng mới năm giờ sáng đã gọi điện tới thì chắc hẳn không phải là gọi để hỏi thăm.

Phương Tiểu Thư có chút khó xử nhìn về phía phòng tắm nam, điện thoại cầm trong tay không ngừng rung, tuy điện thoại vừa mới bắt đầu reo, âm thanh cũng không lớn lắm, nhưng chỗ này trống trải yên tĩnh lại là ban đêm nên tiếng chuông có vẻ to đến chói tai.

Cô do dự một lúc, rốt cục vẫn đi tới phòng tắm nam, mở cửa đứng tại cửa ra vào cao giọng gọi: "Bạc tiên sinh?"

Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng nước chảy khe khẽ.

Vì thế cô lại gọi: "Bạc tiên sinh, cha anh gọi tới, anh có muốn nhận không?"

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước không ngừng, hiển nhiên Bạc Tề Xuyên vẫn đang tắm, gương mặt của cô không tự giác đỏ lên, một lúc lâu sau mới nghe được tiếng nói: "Đặt ở phòng ngoài đi, tôi đi ra ngoài nghe."

Điện thoại kêu hết sau mười giây, tự động ngắt rồi lại tiếp tục rung chuông, cha của Bạc Tề Xuyên nhất định là có việc quan trọng nên mới gọi liên tục như vậy.

Được sự cho phép, Phương Tiểu Thư liền đẩy cửa phòng tắm nam rồi đi vào. Cách gian lý thực ấm áp, cô đi tới góc độ vừa chuyển liền có một cái bàn, vì thế cô bước lại rồi đặt điện thoại xuống.

Được sự cho phép, Phương Tiểu Thư đẩy cửa phòng tắm nam rồi đi vào. Phòng ngoài của phòng tắm nam thực sự ấm áp, cô đi tới góc ngoặt vừa đi sang liền thấy một chiếc bàn, vì thế cô đi lại gần rồi đặt chiếc điện thoại xuống.

Đặt di động xuống, Phương Tiểu Thư vừa định xoay người rồi đi, vừa nhấc mắt lên liền thấy cửa vào phòng tắm. Nơi đó không có treo màn, cũng không có rèm che, cô thể thấy rõ vóc dáng của Bạc Tề Xuyên cao gầy thon dài, tràn ngập hương vị nam tính, Phương Tiểu Thư đưa mắt nhìn bóng của người đó từ trên xuống dưới, khi tầm mắt nhìn xuống quá bụng dưới, cô không thể dừng lại được.

Trong khi cô còn chưa kịp phản ứng, chủ nhân chiếc bóng đã quấn khăn tắm đi ra, nhìn thấy cô còn chưa đi, hiển nhiên Bạc Tề Xuyên cũng có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bầu không khí dường như đông cứng lại trong chốc lát. Bạc Tề Xuyên đứng đó, người còn chưa khô, từng giọt nước theo thân hình cao ráo của anh chảy xuống, cả hai dường như đều có thể nghe rõ tiếng nước rơi trên mặt đất. Lách tách... lách tách, giống như tiếng tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực.

"Xin lỗi!" Phản ứng đầu tiên của Phương Tiểu Thư là chạy thẳng ra khỏi phòng tắm, cô không dám quay đầu lại nhìn, sau khi ra đến bên ngoài còn chạy thêm một đoạn khá xa, tới khi cảm giác không còn thấy bóng dáng Bạc Tề Xuyên nữa mới dừng lại.

Cô tựa vào tường thở dồn dập, sau đó chậm rãi ngồi xuống xấu hổ che kín mặt.

Mái tóc đen rối bời, dưới ánh đèn mờ ảo bởi hơi nước thân hình mảnh khảnh rắn chắc, vóc dáng khêu gợi của anh dường như càng thêm cuốn hút.

Phuong Tiểu Thư ngẩng đầu hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên cô bị mắt mặt với người ngoài như vậy, mặc dù trong mắt người khác cô không hẳn được coi là tốt nhưng tuyệt đối không đến nỗi mắt mặt.

Nhưng hôm nay, mới gặp Bạc Tề Xuyên hơn mười mấy tiếng đồng hồ, cô đã cảm thấy mình không còn mặt mũi nữa rồi, bây giờ cô chỉ còn cách tự thuyết phục bản thân rằng do trời đang lạnh nên mặt cô mới bị đỏ lên như thế, cho nên nhìn mới giống như cô có ý gì với anh.

Phuong Tiểu Thư cô gắng tinh thần lại rồi đứng lên, sửa sang lại áo tang màu đen một chút rồi tính trở về theo đường cũ, lúc quay người lại thì chợt thấy bóng dáng quen thuộc.

Bạc Tề Xuyên mặc một thân âu phục màu đen đứng trong bóng chiều, từ cổ áo đến tay áo thậm chí là kẹp caravat tất cả đều cẩn thận tỉ mỉ, nhìn thấy cô anh liền tiến đến, đôi giày da Baroque màu râm nắng giẫm trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy, trong không gian yên tĩnh nghe rất êm tai.

Bạc Tề Xuyên ngũ quan tuấn tú tràn ngập phong độ của người trí thức, anh lại vừa tắm xong quần áo sạch sẽ chỉnh chu càng toát ra khí chất bất phàm.

“Vừa rồi không tìm thấy cô, cho nên đã cho người đưa thi thể Hà tiên sinh đi trước. Phuong Tiểu Thư chắc là không biết đường, để tôi đưa cô đi.” Bạc Tề Xuyên thân nhiên nói một câu, sau đó liền xoay người bước sang hướng khác.

Phuong Tiểu Thư nhìn theo bóng lưng anh, sừng sốt mấy giây thờ dài bất đắc dĩ đi theo, suốt dọc đường hai người không ai nói chuyện, dường như cũng không biết phải nói gì.

Tại khu hỏa táng nhân viên của nhà tang lễ đã chờ sẵn, ở đây ngoại trừ Phuong Tiểu Thư chỉ có Bạc Tề Xuyên và nhân viên công tác, đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh đưa tiễn thanh tỉnh đến vậy.

Phuong Tiểu Thư trầm tư nhìn quan tài cậu một hồi, bỗng nhiên đi đến gần mở khung cửa nhỏ trên nắp quan tài. Cô tỉ mỉ ghi nhớ hình dáng cậu trong lòng rồi chậm rãi đóng nắp cửa, nhẹ nhàng nói với nhân viên công tác: “Bắt đầu đi.”

Hỏa táng là quá trình mà trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng, con người đến với cuộc đời này đều có một hình dạng rõ ràng nhưng đến lúc ra đi thì chỉ còn là một nắm tro tàn. Đời luân như vậy, nháy mắt một cái đã thấy mọi việc thay đổi, có người ở trong lòng mình lại vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại nữa.

Bạc Tề Xuyên cúi người trước quan tài Hà Thư Vũ, từ lúc Phuong Tiểu Thư đem tro cốt của ông tới phòng tro cốt, cho đến khi tang lễ chấm dứt, anh đều ở bên cạnh cô không rời một bước

Anh vẫn im lặng, không nói tiếng nào, chỉ thỉnh thoảng nói cho cô biết phải làm gì, cho tới lúc mọi việc xong xuôi mới cáo từ.

“Thời gian không còn sớm, nếu không còn việc gì khác, tôi xin cáo từ.” Bạc Tề Xuyên hơi cúi người hướng về phía cô nói lời từ biệt, Phuong Tiểu Thư được sùng mà lo cũng cúi chào anh, “Không còn việc gì cả, cũng muộn rồi, Bạc tiên sinh mau về nhà nghỉ ngơi đi, tôi cũng phải đi rồi.”

Bạc Tề Xuyên hơi vuốt cằm, nói như vậy hai người đều về cùng một lúc, cho nên anh vẫn chung đường về với cô.

Cảm giác này thật kỳ diệu, cứ tưởng rằng từ đầu đến cuối phải lo mọi việc một mình lại khó có người ở cùng. Rõ ràng anh không quen biết cậu, nhưng lại cung kính tôn trọng tiễn đưa cậu cô, anh khác với những người mà Phuong Tiểu Thư đã gặp trước đây.

Đối với người đàn ông này, trong lòng cô chợt nảy ra những suy nghĩ không nên có, bất luận có cố gắng như thế nào cũng không thể không chế được. Cô biết rất rõ ràng là phải vứt bỏ những ý nghĩ đó, nhưng cô không làm được. Cái cảm giác biết chắc chắn phải dừng lại mà không dừng lại được thật sự rất đáng sợ.

Bạc Tề Xuyên đẩy cửa nhà tang lễ, đi trước Phuong Tiểu Thư hai bước, nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, đứng ở dưới quay đầu nhìn cô quan tâm hỏi: “Phuong Tiểu Thư định về bằng cách nào?”

Phuong Tiểu Thư nhìn chằm chằm vào đôi mắt tuyệt đẹp của anh nói: "Bắt xe về."

"Nơi này rất vắng vẻ, giờ này lại càng khó bắt xe." Anh nói.

“Vậy thì đi bộ về.” Phuong Tiểu Thư không suy nghĩ trả lời nói mà không thêm đề ý rằng đường về nội thành rất xa chỉ hơi rầu rĩ nói: “Chỉ là sáng mai cũng không kịp đến nơi.” Bây giờ cô còn làm bảo vệ tại một tòa nhà cao cấp 7 giờ đi làm, 9 giờ tan làm, nếu thật sự đi bộ về thì đúng là không đến kịp.

Bên này trong lòng Phuong Tiểu Thư đã có quyết định, bên kia Bạc Tề Xuyên không mẫn không nhạt nói: “Tôi đưa cô về.”

Anh nói xong không đợi cô trả lời liền quay người đi lấy xe, Phuong Tiểu Thư nhìn khuôn mặt gầy gò của anh nghĩ bụng nếu anh không phải là ăn uống không đầy đủ thì chắc là đang ăn kiêng. Anh rất gầy, cảm giác này lại giống như càng nhìn càng thấy có thêm phần rụt rè, không chắc chắn.

Đã vào cuối mùa thu, hiện giờ đang là sáu giờ sáng, mặt trời còn chưa lên, ánh trăng vẫn còn ẩn hiện tại chân trời, nhưng hình ảnh Bạc Tề Xuyên lại giống như sở hữu ánh trăng, khắp thiên hạ không ai chói mắt bằng.

Một chiếc xe việt dã chạy đến trước mặt cô, Bạc Tề Xuyên mở cửa xe bước xuống, vòng qua đầu xe sang bên cánh cửa bên ghế phụ mở cửa xe, nghiêng người đứng đó nhìn cô nói: "Lên xe đi!"

Phuong Tiểu Thư lớn như vậy mà lần đầu mới cảm nhận được, kỳ thật dựa mãi vào chính mình cũng không có gì là thoải mái.

Hồi trước chỉ có đội trưởng Lâm ngẫu nhiên giúp cô một lần khi còn chưa quen biết nhưng bây giờ cảm giác này lại rất mãnh liệt.

Có thể là vì đối phương là công an, lại là trưởng bối, giúp cô cũng không cần trực tiếp ra tay, cho nên cảm giác cũng không có gì đặc biệt. Nhưng đối với một người không hề liên quan như Bạc Tề Xuyên, cô lại ghi nhớ trong lòng. Nói gì thì nói, được bạn cùng lứa tuổi giúp đỡ luôn làm cho người ta nảy ra nhiều suy nghĩ.

Phuong Tiểu Thư bước lên xe, thắt dây an toàn, im lặng ngồi ở ghế lái phụ, chờ anh sai bước về phía sau xe liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Buổi sáng cô làm ở đâu?" Bạc Tề Xuyên bắt đầu nhàn ga, tùy ý hỏi cô một câu.

Phuong Tiểu Thư quay đầu nhìn anh một cái, nói: "Bích Hải Phuong Chu, tôi làm vệ sinh theo giờ ở đây."

Bạc Tề Xuyên đang nhìn phía trước bỗng nhiên quay qua nhìn cô, nhìn theo góc độ của hắn có thể nhìn rõ sùron mặt xinh đẹp của cô, vị trí nốt ruồi dưới khóe mắt trái của cô thích hợp kỳ diệu, điều đó làm cho khí chất lạnh lùng vốn có của cô trở lên quyến rũ rất nhiều.

Môi anh cong lên cười đến không quá lớn: "Thật khéo, tôi cũng ở chỗ đó."

...

Cái này tốt lắm, có thể bao chỗ toàn bộ hành trình.

Phuong Tiểu Thư tâm tình phức tạp ngồi ở ghế phụ, một đường im lặng cùng Bạc Tề Xuyên trầm mặc ở chung, mãi đến khi xe đi vào cửa lớn của khu biệt thự Lục Hải, đi ngang qua tiếp tân ở đại sảnh khi cô mới ngẩng đầu bảo anh ngừng xe.

Trước khi xuống xe, Phuong Tiểu Thư thành khẩn nói với anh: "Tuy đã nói rất nhiều lần, nhưng thật sự rất cảm ơn anh, trên đường về cẩn thận." Nàng nói xong xoay người tính xuống xe, nhưng Bạc Tề Xuyên đã đi xuống trước nàng, anh đi về phía ghế phụ mở cửa xe giúp cô.

Phuong Tiểu Thư có chút kinh ngạc, mười mấy năm, bất luận nam nữ già trẻ, vẫn đều là cô hầu hạ người khác, đây là lần đầu tiên có người săn sóc đối đãi cô như vậy, cô có chút luyến tiếc chia tay với anh.

Đại khái, không ai không hưởng thụ cảm giác được người khác tôn trọng cùng chăm sóc.

Cuối cùng Phuong Tiểu Thư vẫn phải xuống xe, cô có chút câu nệ cáo biệt Bạc Tề Xuyên, đối phương khẽ gật đầu với cô và nói gấp lại, sau đó liền lái xe rời đi, quay lại ở sáng sớm xe việt dã yên lặng chậm rãi đi vào tiểu khu, rất nhanh đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Lúc này Phuong Tiểu Thư suy nghĩ là: khu biệt thự này là khu biệt thự số một của thành phố Nghiêu Hải, hiện đại nhất cũng phải hai vạn mấy ngàn.

Mặt không chút thay đổi xoay người đi vào đại sảnh tiếp tân, quần áo trên người Phuong Tiểu Thư vẫn là bộ quần áo màu đen mặc lúc ở nhà tang, cô thân hình cao gầy tinh tế, tóc dài bay bay, nếu không phải biết cô làm nhân viên vệ sinh ở đây, gần như còn nghĩ đến cô sống ở đây.

Bảo vệ tiếp đón ở đại sảnh thấy Phuong Tiểu Thư bước xuống từ siêu xe, người lái xe là người trong hộ gia đình hắn quen thuộc, vì thế hắn gọi Phuong Tiểu Thư đang buồn rầu đi phía trước lại, trêu chọc nói: "Phuong tiểu thư thật thú vị, đã có quan hệ với Bạc công tử lắm tiền, sao còn đi làm?"

Phuong Tiểu Thư khó hiểu quay đầu nhìn hắn: "Bạc công tử lắm tiền nào? Bạc công tử là chỉ Bạc Tề Xuyên tiên sinh?"

Bảo vệ cười lắc đầu: "cô còn giả bộ với tôi cái gì, bình thường quan hệ của chúng ta cũng không phải không tốt, chẳng nhẽ tôi còn có thể tuyên truyền chuyện này khắp nơi? Đừng nói với tôi cô không biết Bạc công tử là ai, người đứng đầu ở thành phố Nghiêu Hải họ gì, cô không biết à?"

Họ Bạc.

Thân mình Phương Tiểu Thư cứng đờ, cười gượng nói: "Anh nói không phải là thị trưởng Bạc chứ?"

"Đúng, cô không biết?" Bảo vệ có chút kinh ngạc, nhìn ra được Phương Tiểu Thư không phải giả ngu, vì thế hắn có chút phần nộ sờ sờ mặt, "Chẳng lẽ thật sự là tôi hiểu lầm? Không đúng a, tôi rõ ràng thấy cô xuống từ xe?"

Phương Tiểu Thư nhất thời có chút khó tìm vào những gì vừa nghe được, kéo nhanh áo khoác tây trang không nói cái gì nữa, một bộ vội vã đi đến phòng thay đồ. Nàng thay đồng phục lau dọn xong, liền cảm thấy một cỗ lo lắng lan tỏa khắp chân tay.

Lúc trước vẫn mặc váy còn chưa biết, nay thay bộ quần áo đó liền cảm giác tứ chi đều đông cứng, tuy cô không ở trên đường bao lâu, nhà tang lễ cùng đại sảnh tiếp tân đều có điều hòa nhiệt độ, nhưng cuối thu tháng mười một ở phương Bắc thật sự không phải nói một chút mà thôi.

Phương Tiểu Thư động tác nhanh nhẹn phụ giúp đẩy xe dọn dẹp đi khỏi nhà kho, đang định đi thu dọn khu vực cô phụ trách, liền thấy đội trưởng phụ trách tổ dọn dẹp đi về phía cô, vẻ mặt bị kích động nói: "Phương tiểu thư, cô vội chút!"

Phương Tiểu Thư dừng lại động tác hỏi: "Làm sao vậy? Tôi không đến muộn."

Đội trưởng vội hỏi: "Ai nha không phải này cái, hộ gia đình ở số 19 gọi điện thoại đến tổng bộ yêu cầu một người làm công theo giờ, thời gian quá sớm, người làm ở chỗ khác đều không thể rời khỏi, tôi cũng không tiện thu xếp, cô trước đi hỗ trợ xem sao?"

Vệ sinh đại sảnh tiếp tân của Bích Hải Phương Chu do một công ty vệ sinh tư nhân nhận thầu, đội trưởng đội dọn dẹp là người quản lý ở công ty, phần lớn công tác vệ sinh đều là do hắn phụ trách, rạng sáng hơn sáu giờ thật sự không tiện thu xếp, những người đã đi làm căn bản đều có khu vực cố định để phụ trách, liền nói ví dụ Phương Tiểu Thư.

Nàng ngược lại cảm thấy này cũng không có gì, nhưng mà: "Còn khu vực đại sảnh tôi đang phụ trách dọn dẹp thì phải làm sao bây giờ"

Đội trưởng nói: "Lát nữa tiểu Vương đến đây tôi sẽ bảo bọn họ đến khu vực đại sảnh cô phụ trách, cô đến biệt thự số 19 nhìn xem trước đi, nhớ rõ mang theo bao tay cùng công cụ, hộ gia đình đó thích sạch sẽ, không thích người khác dùng đồ nhà hắn, lần trước chị Khải đã bị khuôn mặt lạnh lùng của người nọ làm cho sợ tới xanh ruột".

Phương Tiểu Thư gật đầu: "Vâng, tôi sẽ mang đồ đi".

"Ai đúng rồi! Còn có! Trăm ngàn nhớ kỹ thái độ phải thân thiện! Nhớ kỹ đó!". Đội trưởng đội vệ sinh dặn dò cẩn thận.

Người ở khu biệt thự này cũng không phải là người bình thường, nên thái độ của cô phải tốt thì có thể lý giải, nhưng là không đến mức đặc biệt cẩn thận chứ? Chẳng lẽ bình thường cô thoạt nhìn thật sự rất khó ở chung sao?

Phương Tiểu Thư buồn bực xoay người đến phòng chứa đồ cầm một ít dụng cụ cơ bản, cầm ở trong tay từ cửa sau đại sảnh tiếp tân đi vào khu biệt thự.

Cô vẫn luôn biết khu biệt thự Bích Hải Phương Chu rất tốt rất phù hợp với giá tiền của nó nhưng mỗi lần nhìn thấy cô vẫn cảm thấy chói mắt.

Cô đi một đường này thấy không ít danh nhân trong tivi đi ra tập thể dục, dựa vào bản đồ khu phục vụ đi tắt một hồi, rất nhanh liền thấy biệt thự số mười chín.

Kiến trúc kiểu Châu Âu, phía trước phía sau cửa đều có hoa viên, vườn hoa trước cửa trồng một cây sồi xanh lớn, cô cười nhẹ có chút tò mò với chủ nhân của ngôi biệt thự.

Nhưng, chờ cô nhìn thấy người mở cửa, hơi cảm thấy hối hận vì mình đã xen vào việc của người khác.

Làm gì tò mò cách thưởng thức của người ta, thưởng thức của người ta rõ ràng rất tốt, nhìn một cái, này không phải Bạc Tề Xuyên sao? Bọn họ vừa tách ra không đến một giờ.

Bạc Tề Xuyên tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, vẻ mặt anh luôn có vẻ nghiêm túc, khiến anh ngay cả khi kinh ngạc cũng thực sự nghiêm túc, Phương Tiểu Thư bất động thanh sắc đánh giá cách ăn mặc của anh ở nhà, áo lông cùng áo somi caro, quần dài màu đen làm cho chân anh có vẻ vừa dài vừa thẳng.

"Thật là tình cờ." Cô mỉm cười nói, "Nghe nói anh cần gọi người giúp việc theo giờ, tôi là người đến giúp anh quét dọn phòng."

Bạc Tề Xuyên phục hồi lại tinh thần, cắn khước miệng gạt đầu một cái, nghiêng người làm ra một con đường cho cô đi vào.

Phương Tiểu Thư cầm dụng cụ đi vào, sau khi hỏi thăm yêu cầu của anh liền bắt đầu nhanh chóng thu dọn phòng, từ đầu tới đuôi đều không có tự tiện chạm vào bất kì dụng cụ nào của nhà hắn, khi rửa sạch cũng vẫn đeo bao tay plastic, cực kỳ giữ gìn quy định, tiếng ồn cũng rất nhỏ.

Đại khái dùng không đến một giờ, tất cả góc ngách ở biệt thự hai tầng đều được quét tước sạch sẽ, Phương Tiểu Thư động tác rất nhanh rất quen thuộc, thân hình mảnh khảnh lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt anh, anh ngồi trên sofa ở lầu một xem báo cũng không chuyên tâm.

Chờ đến lúc Phương Tiểu Thư làm xong tất cả tạm biệt anh, Bạc Tề Xuyên để báo xuống đột nhiên hỏi cô: "Khả năng nấu ăn của cô thế nào?"

Phương Tiểu Thư ngẩn ra, thành thật trả lời: "Còn có thể."

Bạc Tề Xuyên gạt đầu một cái, chần chờ một chút, thấp giọng hỏi: "Phương Tiểu Thư có muốn làm người giúp việc cho tôi hay không?"

"..." Cái gì? Người giúp việc ?

Xin tha thứ cho Phương Tiểu Thư giờ phút này không thể bảo trì tư tưởng thuần khiết, từ ‘người giúp việc’ này đối với một cô gái bình thường chỉ có thể xem loại tiểu thuyết ngôn tình giả rở lại biện pháp giải tỏa stress có hiệu quả cao trong công việc này, thật sự quá mức ái muội.

Nhưng cho dù không đề cập tới tiểu thuyết ngôn tình, ở trong giảng đường pháp luật cũng có không ít vụ án liên quan đến người giúp việc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bên này Phương Tiểu Thư còn đang sững sờ, bên kia tiếng điện thoại của Bạc Tề Xuyên liên vang lên, điều này làm cho Phương Tiểu Thư không khỏi hồi tưởng lại cảnh tối qua trong phòng tắm, hơi cúi thấp đầu xuống, che miệng ho một tiếng.

Bạc Tề Xuyên rút điện thoại khỏi túi quần, nhìn thấy tên người trên màn hình liền nhú mày, hần nhìn Phương Tiểu Thư nói giọng áy náy: "Thật ngại quá, tôi phải nghe điện thoại."

Phương Tiểu Thư đương nhiên không phản đối, ngược đầu hướng về phía hần có ý “xin mời”.

Bạc Tề Xuyên có được sự đồng ý của cô mới ấn nút nghe điện, hần đứng lên đi tới hướng phòng khách, trong lúc hần đi có thể thoáng nghe thấy một điểm dấu vết từ thanh âm truyền ra từ di động, Phương Tiểu Thư không tự chủ được nín thở nghe, một giọng nam trầm trung niên vọng ra rất lớn, nghe không rõ lắm, nhưng vẫn có thể hiểu là đang nói gì.

"Không trả lời tin nhắn, không đi đưa tin ở trong cục, mấy tính hủy hoại bản thân vì cái nghề này sao? ! Mày có biết làm loại công việc này là lãng phí cả đời không!"

Thực hiển nhiên, dám nói với Bạc Tề Xuyên bằng giọng này thì chỉ có cha của hần chứ không ai khác, mà thái độ của hần cũng chứng minh điều đó. Hần tuy nhú mày khó chịu, nhưng chưa hề tỏ thái độ gì quá khích, giọng hần qua điện thoại đầy vẻ kính trọng, lại nhẫn nhục, lẳng lặng nghe đối phương nói xong mới mở miệng.

Bạc Tề Xuyên mở cửa đi ra ngoài phòng khách, hần vừa đi vừa thấp giọng nói: "Con biết, nhưng..." Cánh cửa đóng lại khiến giọng hần trở nên càng ngày càng nhỏ, dần dần không nghe thấy nữa.

Phương Tiểu Thư đan hai tay vào nhau, có chút suy nghĩ đứng ở trước phòng đóng chặt, cô vốn tưởng rằng cú điện thoại này của Bạc Tề Xuyên sẽ nói một hồi lâu, không nghĩ tới hần vừa mới đi vào liền đi ra, chính là lúc đi ra liền không thấy điện thoại di động của hần.

Bạc Tề Xuyên vừa ra khỏi cửa liền nói với Phương Tiểu Thư: "Thật có lỗi, làm cho cô phải đợi."

Hần nói chuyện mà không nhìn vào mặt cô, rõ ràng là tâm tình không tốt lắm, Phương Tiểu Thư hoàn toàn không thèm để ý, mỉm cười nói: "Không có gì, anh không sao chứ?"

Bạc Tề Xuyên lắc lắc đầu, hơi cắn môi nói: "Đề nghị vừa rồi của tôi, Phương Tiểu Thư cảm thấy thế nào?"

Chuyện làm người giúp việc? Phương Tiểu Thư có chút tiếc nuối nói: "Tôi hiện tại rất thỏa mãn với công việc của mình, làm quét dọn chỉ là một phần, tan tầm tôi còn đi làm ở cửa hàng bách hóa, buổi tối thì tôi làm ở cửa hàng bánh ngọt, chỉ sợ không có thời gian làm cho anh."

Bạc Tề Xuyên như không để ý đến lời cô nói, (hần đi lên cầu thang đi đến trước đàn dương cầm đặt ở phía đông Nam giữ nghiêng người ngồi tại kia, một tay dứt túi một tay vô thức nhấn phím đàn, giọng nói trầm thấp của hần như chảy vào tai cô: "Cô có thể bỏ hết những việc đó đi, tính xem tổng tiền lương được bao nhiêu, tôi trả cho cô."

Phương Tiểu Thư kinh ngạc nhìn hần: "Nhưng tôi đã ứng trước ba tháng tiền lương ở tiệm bánh ngọt để trả tiền quan tài mất rồi..."

Bạc Tề Xuyên lúc này mới ngẩng đầu lên, dáng điệu xa cách giống hệt loài thiên nga đen cao quý: "Là đưa cho tôi tiền phí nhập quan tài, không phải trả cho tôi tiền nhập quan tài. Mặt khác, cô có thể đem tiền trả lại cho chủ tiệm, tôi không tính tiền của cô." Hần nói, giọng nhẹ nhàng như gió thổi qua tán lá.

"Làm vậy sao được?" Phương Tiểu Thư có chút không thể phục hồi lại tinh thần.

"Vây cũng được." Bạc Tề Xuyên tựa hồ cũng không thói quen ép người khác theo ý mình, "Tùy cô, nếu cô thay đổi ý kiến thì cứ tới tìm tôi." Hắn bước nhanh xuống cầu thang, lần này là hướng về phía cửa lớn.

Phuong Tiểu Thư mở to ánh mắt lấy đủ những thứ mà mình mang đến rồi đi về phía cửa lớn, sau khi hắn mở cửa liền lập tức nói: "Tôi về trước, hẹn gặp lại sau."

Bạc Tề Xuyên tựa hồ ngo ngắc một chút, gió thu gọi lên tóc của hắn động tại trên trán, hắn đưa tay đẩy gọng kính, "Được" hắn nói: "Hẹn gặp lại."

Cứ như vậy, Phuong Tiểu Thư đã qua một cái sáng sớm "Kinh tâm động phách". Cô hơi khó xử khi cầm bọc tiền mặt, vốn là định trả cho Bạc Tề Xuyên, nhưng hắn lại nói là không cần, còn có thể chu cấp cho cô một công việc tương đối thoải mái lại có thể kiếm được một số tiền lương bằng với hiện tại, thật sự là làm cho người ta cảm thấy thật không thể tin được.

Chẳng lẽ là nàng vất vả hai mươi mấy năm, giờ bắt đầu đổi vận ?

Mặc kệ thế nào, dù sao bây giờ vẫn chưa tính chuyện từ chức, Phuong Tiểu Thư cũng chưa cho Bạc Tề Xuyên một câu trả lời dứt khoát, cho nên cô vẫn rất nhanh về tới tiếp đãi đại sảnh, trả lại các dụng cụ rồi đi xe công cộng đi làm ở công ty bách hoá.

Công ty bách hóa mở cửa lúc tám giờ năm mươi, quầy của cô mở cửa lúc chín giờ, Phuong Tiểu Thư lại một lần nữa thay đồng phục, bộ tây trang màu đen kiểu dáng tinh xảo càng khiến cô thêm xinh đẹp.

Cô làm nhân viên bán quần áo nam, một công việc mà về ngoài xinh đẹp rất có ưu thế. Đàn ông bình thường đều không thích mặc cả, đối mặt mỹ nữ lại rõ ràng lưu loát, cho nên cô cũng bán được nhiều hàng, kiếm được cũng không thiếu. Phần công tác này là dựa vào lớn nhất của cô để sinh sống ở trung tâm của thành phố có giá hàng sang quý, đắt đỏ. Bất quá tuy nhiên phần tiền lương này không thấp, nhưng cách ngày cô được nhận lương còn rất sớm, cô cũng sắp phải trả tiền thuê nhà rồi.

Phuong Tiểu Thư thuê nhà chung với một đôi người yêu, đôi người yêu này cực kỳ không có ý thức, nhất là cái kia nữ sinh, đến kì sinh lý vứt loạn bằng vệ sinh ở khắp mọi nơi, sau mỗi lần cô thu thập sạch sẽ đối phương không chỉ không cảm ơn cô còn tiếp tục vứt lung tung, cô vài lần tìm đối phương bàn chuyện này, đối phương cư nhiên còn ngại cô lắm chuyện, cô thật sự không muốn tiếp tục ở chung cùng người như vậy, nhưng lại không có cách nào khác, nơi đó giao thông phương tiện giá cả tiện nghi, điều kiện kinh tế của cô như vậy thật sự không có lựa chọn nào khác.

Có chút bất đắc dĩ dựa vào quầy thờ dài, Phuong Tiểu Thư khẽ cắn môi quyết định, làm giúp việc thì làm giúp việc, Bạc Tề Xuyên tuy ở biệt thự hai tầng, diện tích cũng không nhỏ, nhưng hắn lại là người sạch sẽ, buổi sáng giờ cô đi làm cũng không có gì thay đổi, chỉ là sợ người này có bệnh sạch sẽ, một ngày không quét tước sẽ cảm thấy nơi nơi đều là tro bụi cùng vi khuẩn, cho nên mới sẽ gọi người làm công theo giờ đi.

Nghe qua tựa hồ phía trước mỗi lần đi cho hắn quét dọn vệ sinh mọi người đều không giống với, phía trước là Khải tỹ, tuổi lớn bệnh hay quên cũng lớn, tay chân cũng không đủ nhanh nhẹn, tính cách cũng không đủ chú ý, Bạc Tề Xuyên hẳn là ghét bỏ đối phương mới mặt lạnh bỏ đi, dù sao cô cũng thấy hắn thật sự không phải loại người đối xử cay nghiệt với kẻ khác.

Kỳ thật Phuong Tiểu Thư kết luận quá sớm, Bạc Tề Xuyên đối đãi với đa số mọi người đều rất lễ phép tôn trọng, hơn nữa càng tôn trọng những người đã mất. Nhưng một khi gặp người không liên quan tới hắn, hoặc là khách hàng biến thành nhân viên giúp việc tạm thời, hoặc là người quen, tính soi mói cùng chủ nghĩa hoàn mỹ của hắn sẽ từ từ hiện ra, bằng không cũng sẽ không mỗi lần gọi người làm công theo giờ đều không giống nhau.

Phuong Tiểu Thư đợi giờ nghỉ trưa mới dùng điện thoại ở chỗ làm gọi cho Bạc Tề Xuyên, bên kia sau một lúc lâu mới nhắc máy, đầu dây bên chỗ Bạc Tề Xuyên vọng ra âm thanh rất ôn ào: "Alô."

Phuong Tiểu Thư sợ hắn nghe không thấy, cho nên nói lớn tiếng: "Chào Bạc tiên sinh, tôi là Phuong Tiểu Thư."

"Nga, cô chờ." Hắn tựa hồ tại tìm địa phương yên tĩnh một chút, khoảng bốn năm giây sau đầu dây bên kia im lặng hẳn, "Tốt lắm. Tìm tôi có việc gì?"

Phuong Tiểu Thư có chút do dự không biết nên mở miệng như thế nào, dù sao chính mình trước đây còn tỏ vẻ không muốn nhận việc, nàng cắn môi ngẩng đầu phiền chán quét mắt ra bốn phía, vốn là muốn nhìn xem có khách hoặc chủ tiệm đi qua hay không, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Bạc Tề Xuyên tay cầm điện thoại bước nhanh qua khu bán quần áo nam.

Hắn giống hệt như bộ dáng cô nhớ trong đầu như trước gầy yếu, trong ánh mắt lại hơn một phần chưa từng tại trước mặt cô biểu hiện qua lạnh nhạt cùng cay nghiệt, hắn thực miễn cưỡng, rất nhanh liền phát giác có người theo dõi hắn, vì thế nhanh chóng nhìn lại đây, ánh mắt vốn có chút không hồn giãn cùng dịch ý tại chống lại ánh mắt của cô sau dừng lại một chút, đôi mắt hoa đào híp lại rồi chậm rãi mở to.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Người cũng làm công ở đây?" Ngờ khi của hắn khi nói lời này làm cho người ta cảm giác thật giống như đang nói "Thật sự là âm hồn không tiêu tan" "Oan gia ngõ hẹp" "Như thế nào phía sau tình cờ gặp", Phương Tiểu Thư nhất thời nghẹn lời, đặt xuống điện thoại có chút xấu hổ hướng hắn gật gật đầu.

Bạc Tề Xuyên cũng tắt điện thoại, Phương Tiểu Thư chú ý tới hắn lại thay một cái di động, tuy nhiên vẫn là cùng nhãn hiệu, cùng kiểu dáng, thậm chí màu sắc cũng chưa đổi, nhưng theo độ sáng bóng cùng trên khung có thể nhìn ra được đến so với bộ cũ phía trước mới hơn một chút.

"Mua di động?" Phương Tiểu Thư mở miệng đánh vỡ trăm mặc, vòng qua quầy hướng chỗ hắn đi đến.

Bạc Tề Xuyên nắm chặt di động do dự một chút, sau một lát vẫn là đi vào quầy chuyên doanh công tác của cô, hắn một tay cầm di động một tay đút trong túi quần, không chút để ý nhìn lướt qua nam trang trong quầy chuyên doanh, trả lời vấn đề của cô: "Àn".

Hắn tựa hồ không muốn nhiều lời, Phương Tiểu Thư cũng không nói những vấn đề hắn không nghĩ thảo luận, gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi tìm ngài kỳ thật cũng không có chuyện gì, chính là muốn hỏi một chút chuyện buổi sáng ngài nhắc tới còn giữ lời sao?".

Bạc Tề Xuyên hẳn là đã sớm tính đến cô định nói chuyện này, hơi nghiêng đầu dùng một phần ba khuôn mặt hướng về phía cô, nhìn chằm chằm nhãn hiệu trên quầy chuyên doanh nói với cô: "Đương nhiên, nếu cô nguyện ý có thể tùy lúc chuyển lại đây, cho cô ở phòng khách tầng một."

Phương Tiểu Thư có chút kinh ngạc: "Còn muốn dọn vào ở?".

"Đầu tiên, điều này có thể cho cô tiết kiệm một phần tiền thuê nhà." Hắn nhìn về phía cô, phân tích cho cô, "Tiếp theo, thời gian nghỉ ngơi của tôi không quy luật, có khi ban đêm trở về khả năng cũng cần có người quét tước cùng nấu cơm, cô ở đằng kia có vẻ phương tiện." Hắn nói xong lại vừa chuyển "Đương nhiên, cô không muốn cũng không quan hệ, chỉ cần lúc tôi cần tìm cô có thể tùy lúc đuổi tới là được."

Không có di động hắn như thế nào tìm được cô? Nhà hắn xa như vậy nếu nửa đêm cần tìm cô, không có giao thông công cộng không có khả năng đứng lúc đuổi tới, đi taxi lại thật lãng phí, những lời hắn nói mặt sau tương đương chưa nói. Bất quá, những lời hắn nói phía trước lại rất có lực dự hoặc với Phương Tiểu Thư.

Có thể bớt được một phần tiền thuê nhà, đó là có thể tiết kiệm thêm một số tiền, lại càng không cần mỗi ngày đối mặt với những đôi mắt tình lữ làm cho người ta không nói được lời nào.

Vì thế Phương Tiểu Thư thập phần rõ ràng gật đầu đáp ứng: "Không thành vấn đề, tôi có thể chuyển vào ở."

"Như vậy buổi chiều cô liền chuyển lại đây đi, tôi còn có việc, hẹn gặp lại." Hắn vốn xoay người định đi, bỗng nhiên lại chuyển hướng nhìn về phía cô, nhíu mi hỏi, "Có bút sao?"

Phương Tiểu Thư lập tức từ túi trong áo đồng phục lấy ra bút đưa cho hắn, Bạc Tề Xuyên nhìn chung quanh, chần chờ một chút nói với cô: "Tay."

Phương Tiểu Thư theo bản năng đưa tay cho hắn, theo tới hôm qua đến bây giờ cơ hồ có chút tập quán thuận theo hắn, chờ đối phương viết một chuỗi dãy số ở trong bàn tay cô mới phản ứng lại đây, trong lòng so với trên tay càng ngứa, không đến một lúc trong lòng bàn tay liền có mồ hôi.

Bạc Tề Xuyên viết xong liền đóng lại nắp bút rồi đưa bút trả lại cho cô, lời ít mà ý nhiều nói: "Mật mã khóa phòng." Hắn nâng lên cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, "Đang vội, đi trước." Hắn nói xong nhanh chóng xoay người rồi đi, căn bản không đợi cô trả lời, tính nôn nóng này so với phía trước chuyển biến rất nhiều làm cho lòng hiếu kỳ của cô với hắn quá nặng.

P phía trước chính là đơn thuần cảm thấy người nọ là người điển hình có tố chất cao trong số rất nhiều chàng trai trong nước, hơn nữa diện mạo rất tốt, thân phận lại thần bí, nghề nghiệp lại đặc thù, cho nên liền sinh ra vài phần thương thức. Nay gặp được hắn cùng với phía trước hoàn toàn bất đồng một mặt, lại sắp cùng hắn ở cùng một nhà, cô liền càng muốn biết một tính cách khác của hắn giấu ở dưới trang da mặt thoát nhìn rất mỏng.

Phương Tiểu Thư rất nhanh còn có cơ hội này, buổi chiều hôm đó cô liền chuyển vào biệt thự số 19 ở khu biệt thự Lục Hải, khi cô thu thập xong tất cả Bạc Tề Xuyên còn không có trở về.

Phòng khách tầng một trang trí đơn giản lại đầy đủ hết, phong cách hiện đại hoá đen trắng vừa nội liễm lại sang trọng, nhưng thật ra tương xứng cùng bề ngoài của Bạc Tề Xuyên.

Nơi này rõ ràng lại có dấu vết đã được quét dọn lại, là buổi sáng cô rửa sạch qua đi chính hắn một lần nữa sửa sang lại.

Phương Tiểu Thư không khỏi nhớ tới lúc đó gọi điện thoại, Bạc Tề Xuyên buổi chiều đến công ty bách hóa mua di động, buổi sáng hắn ra khỏi phòng không có điện thoại di động, hiện nay trong phòng lại rõ ràng một lần nữa được thu thập qua, hết thấy dấu hiệu đều nói cho cô người này tại lúc gọi điện thoại ném đi điện thoại di động.

Rốt cuộc là nói gì đó mới làm cho như vậy một người giống như vĩnh viễn cũng không đối người khác phát giận tức đến ném đi điện thoại di động?

Phương Tiểu Thư một bên nấu cơm một bên cố gắng muốn đuổi đi thân ảnh của người nọ trong đầu, nhưng là như thế nào cố gắng cũng vô ích, hắn thật sự rất làm cho người ta tò mò, cô càng biết rõ muốn đình chỉ lại dừng không được, bởi vì cô còn tại chờ phát sinh càng kỳ diệu chuyện tình, loại cảm giác này đã khiến người ta hưng phấn lại rất khó chịu.

Bởi vì không biết Bạc Tề Xuyên thích cái gì khẩu vị, nhưng có nhớ rõ đội trưởng đội vệ sinh nói hắn thực soi mói, cho nên Phương Tiểu Thư làm rất nhiều loại đồ ăn, món ăn Quảng Đông món cay Tứ Xuyên, mỗi dạng đồ ăn đều có toàn bộ xem hắn thích cái gì khẩu vị.

Cô đều làm xong tất cả sau tiếng cửa mở mới vang lên, cô lập tức đi ra phòng bếp nhìn về phía cửa, quả nhiên nhìn thấy Bạc Tề Xuyên dẫn theo túi đựng công văn đứng trong bóng chiều, ăn mặc một bộ tây trang màu đen cẩn thận tỉ mỉ, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng lại lịch sự của hắn theo bốn phương tám hướng tràn đầy cảm quan của cô, đèn treo tinh xảo hoa lệ chiếu ra ánh sáng tựa hồ đều tại hơi hơi run rẩy theo mỗi một cử động của hắn.

"Rất thơm." Bạc Tề Xuyên một điểm cũng không kinh ngạc Phương Tiểu Thư sẽ xuất hiện tại đây, cũng không nghi ngờ cô đã muốn đem tất cả đều thu thập thỏa đáng, nếu không hẳn hôm nay cũng sẽ không mời cô tới chỗ này.

Hắn thay đổi giày buông túi đựng công văn cời ra tây trang nút thắt đi thẳng đến nhà ăn, đi ngang qua phòng bếp rửa sạch tay, lúc đi ra nhìn lướt qua trên bàn các loại kiểu dáng đồ ăn, từ túi áo lấy ra một trương chi phiếu đưa cho cô: "Mật mã là 09 21, cần bao nhiêu tự mình lấy."

Hắn đi vào nhà ăn, ngồi xuống ghế đầu bàn, trải xong khăn ăn liền cầm lấy bát đĩa mà bắt đầu ăn cơm, mỗi món đồ ăn đều gấp một đĩa, tinh tế ăn qua sau mới nuốt xuống, ăn nửa bát cơm liền buông xuống bát đĩa, lấy khăn ăn lau khô miệng một chút, ngẩng đầu phát hiện Phương Tiểu Thư còn đứng tại cửa nhà ăn, không khỏi phát ra một tiếng nghi hoặc: "Àn?"

Phương Tiểu Thư biết hắn đại khái là khó hiểu cô vì sao còn ở chỗ này, nhưng cô cũng không vì hắn giải thích khó hiểu, chính là không kim lòng được đất khoe miệng lộ ra một chút ý vị sâu xa tươi cười. Sạch sẽ đôi mắt, kiều diễm môi đỏ mọng, tóc dài màu đen phiêu dật, một đôi mắt như có thể nói hơi cong, quần áo ở nhà rộng thùng thình làm cho người ta đem xương quai xanh của cô nhìn một cái không xót gì.

Lại xinh đẹp quần áo cũng không so sánh được với hai căn xương quai xanh, xương quai xanh của cô phi thường xinh đẹp.

Bạc Tề Xuyên hơi hơi nhăn mày, rất nhanh thu hồi tầm mắt đứng dậy hướng cô xin lỗi: "Thật có lỗi, hơi đói, quên hỏi cô có hay không ăn cơm chiều."

Phương Tiểu Thư hơi hơi nhú mày, nguyên lai hắn nghĩ đến chính mình tại trách cứ hắn? Nhưng hắn là chủ nhân, cô là người giúp việc, hắn tự mình ăn là chuyện thực bình thường, hắn không cần phải băn khoăn.

Phương Tiểu Thư cẩn thận đánh giá một chút biểu tình trên mặt của Bạc Tề Xuyên, cô hiện tại đã muốn thực tự nhiên xem ánh mắt của hắn, phía trước bởi vì không quá quen thuộc, cho nên rất nhiều thời điểm đều có vẻ câu thúc, nhưng lúc này cô liền phát hiện, hắn tuy nhiên nói xin lỗi, nhưng này xin lỗi cũng không đạt tới đáy mắt. Cũng không phải nói hắn hư tình giả ý, chính là có lẽ đại bộ phận sự tình đều không thể làm cho hắn đặt trong lòng, bao gồm chuyện này.

"Không quan hệ, tôi phía trước ăn rồi, tôi là người làm, anh là chủ nhân, tôi tự nhiên không thể cùng anh ngồi ăn, tôi chỉ là có vẻ hoang mang không biết Bạc tiên sinh thích ăn cái gì đồ ăn? Tôi xem anh cái gì đều ăn một ít." Cô luôn luôn tại quan sát từng động tác nhỏ của hắn khi ăn cơm, phát hiện hắn không có bất luận cái gì thiên hướng, tất cả đều ăn qua, ăn phi thường đều đều, đại khái là có bất buộc chứng? Hắn ăn thực sự thiếu, khó trách gầy như vậy.

Bạc Tề Xuyên một bên hướng ra bên ngoài đi một bên thân nhiên nói: "Tôi không kiêng ăn, chỉ cần ngon, cái gì đồ ăn đều có thể." Hắn vượt qua cô đi lên tầng, "Bên trong hành lang tầng một có một phòng tắm, cô có thể dùng. Buổi tối không nên cử động quá lớn, tôi ngủ rất nhẹ."

... Ăn ngon chính là lớn nhất kiêng ăn đi, muốn đem đồ ăn làm được đến định nghĩa "Ăn ngon" của hắn phỏng chừng không phải chuyện dễ dàng. Phương Tiểu Thư xoay người nhìn hắn bước nhanh lên tầng bóng dáng, thật giống như cô là mãnh thú hồng thủy, hắn trốn cái gì?

Là không thói quen cùng người khác ở cùng một chỗ? Như vậy làm gì chứ trả lại cho chính mình tìm tội chịu?

Phương Tiểu Thư lắc lắc đầu không hề quan tâm đến hắn, dù sao tương cũng tương không rõ. Cô hệ thượng tạp dề bắt đầu thu thập nhà ăn, tựa hồ không phát hiện người vốn đã lên tầng giờ phút này nhẹ nhàng đi lui lại mấy bước, tại chỗ đi lên tầng hai dùng xem kỹ ánh mắt lẳng lặng đánh giá cô. Cô gái trẻ tuổi lại xinh đẹp nếu chịu khó hiểu biết lại bản cùng, là phát ra từ nội tâm nhận người thương yêu, thiếu một điểm cũng không được, nhất là xinh đẹp.

Làn da của Phương Tiểu Thư thật trắng, không thuộc loại hình người gầy, khả năng còn thoáng đầy đặn một ít, có chút thịt thịt. Làn da của nàng càng tốt hơn, dưới ngọn đèn vừa đúng lóe ra vàng sáng tron bóng như ngọc, giống như tuyết trắng trần châu, đẹp không thể nghĩ ngờ, cũng làm cho người ta miên man bất định.

Câu dẫn.

Bạc Tề Xuyên hơi hơi ninh mi xoay người lên tầng, đợi tiếng bước chân của hắn bình ổn thật lâu sau, Phương Tiểu Thư mới chậm rãi ngẩng đầu hướng chỗ góc tầng hai nhìn thoáng qua, thân sắc là chưa từng có trước mặt người khác biểu hiện ra ngoài qua cường thế cùng cảm giác xâm lược, bất quá cô rất nhanh liền khôi phục bộ dáng như trước, một lần nữa bắt đầu thu thập phòng, thật giống như vừa rồi người đột nhiên thay đổi không phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thu thập phòng xong, Phương Tiểu Thư phát ngốc ngồi ở trên sofa phòng khách nhìn chi phiếu mà Bạc Tề Xuyên cho cô, cô ngưng mắt suy tư một chút, một lần nữa đem nó bỏ lại vào túi, tắt đèn về tới phòng mình ở lầu một.

Hiện tại là hơn tám giờ tối, Phương Tiểu Thư bận rộn một ngày đã hơi mệt, cô cầm quần áo tắm rửa đi đến phòng tắm mà Bạc Tề Xuyên nói rất nhanh tắm rửa một cái, sau khi trở lại khóa cửa phòng, nằm trên giường bắt đầu ngẩn người nhìn trần nhà.

Cô mặc một cái đai đeo áo ngủ màu trắng, không có mặc áo ngực, phía dưới là quần đùi mềm chất mềm mại, đai đeo thắt lưng rất cao, liền nằm thẳng như vậy cũng có thể thấy bụng bằng phẳng tốt đẹp của cô, quần lót bằng ren màu trắng như ẩn như hiện tại ven ngoài quần đùi.

Phương Tiểu Thư hơi xoay người thay đổi tư thế nằm nghiêng, đầu gối cánh tay về mặt như trước suy tư nhìn về phía trước, trong mắt cô không có tiêu cự, thân thể cô mềm mại trắng nõn, đường cong gấp khúc xinh đẹp, qua khoảng mười phút, mới chậm rãi nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Bên này cô tựa hồ đã ngủ, bên kia Bạc Tề Xuyên lại như thế nào đều không thể đi vào giấc ngủ.

Gần nhất là trong phòng đột nhiên nhiều ra một người xác thực có điểm không thói quen, thứ hai chính là cuộc điện thoại buổi sáng hôm nay.

Phương Tiểu Thư đoán không sai, cái kia điện thoại thật là của cha Bạc Tề Xuyên đánh tới, cha hẳn là thị trưởng của thành phố Nghiêu Hải Bạc Tranh, vài năm giữ chức vị vẫn có nhiều xông ra chiến tích thanh liêm, tương đối được người dân thành phố Nghiêu Hải kính yêu.

Chính là mẹ Bạc Tề Xuyên qua đời sớm, cách năm Bạc Tranh liền tái hôn, năm sau lại sinh một người con trai, bởi vậy giữa cha con bọn họ vẫn luôn có ngăn cách, tính cách của Bạc Tề Xuyên lại mãnh cảm mạnh hơn, chuyện gì đều có chủ kiến của mình, cho nên Bạc Tranh cũng không quản thúc hắn nhiều, sợ lại bởi vậy làm sâu sắc mâu thuẫn giữa hai cha con.

Ai có thể nghĩ đến, tựa hồ đúng là vì dung túng cũng tốt, chẳng quan tâm cũng thế, trực tiếp làm cho Bạc Tề Xuyên sau đó "Dám can đảm" đọc xong tiến sĩ trực tiếp đi làm người chuyên lo hậu sự, còn hoàn toàn không thương lượng với người nhà!

Sau khi Bạc Tranh biết được việc này không chỉ một lần muốn hắn lập tức nghỉ việc đi báo danh ở đơn vị hẳn đã an bài tốt, khả năng chẳng những không đi, còn ngoan cố làm ngơ với những lời hắn nói, vì thế dưới sự giận dữ Bạc Tranh trực tiếp cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Đây là nguyên nhân Bạc Tề Xuyên ném đi đi động.

Lăn qua lộn lại ngủ không yên, Bạc Tề Xuyên mở đèn nhìn lướt qua đồng hồ treo tường, bất tri bất giác đều đã muốn hơn mười hai giờ đêm, luôn cảm thấy giống như vừa mới nằm trên giường không lâu.

Hắn đứng dậy ngồi ở bên giường, cánh tay đặt tại trên hai đầu gối con người khép hờ nhu nhu trán, thở phào nhẹ nhõm đứng lên đi đến bên ngoài cửa trước, định đi xuống lầu đồ chũ nước uống.

Hắn đi vừa nhanh vừa nhẹ xuống lầu, tại phòng bếp đổ chút nước uống, thuận tiện kiểm tra một chút tình huống công tác của Phương Tiểu Thư. Đang nhìn thấy cô đem tất cả phân loại gọn gàng ngăn nắp để cùng một chỗ sau, hắn mới hoàn toàn yên tâm với cô.

Chẳng qua, kỳ diệu là, hắn vừa mới có như vậy một điểm vừa lòng với cô, trong phòng cô bỗng nhiên vang lên um thanh mỏng manh, hình như có hình như không có, đứt quãng, tựa hồ giống như phải chịu cái gì đau khổ.

Bạc Tề Xuyên hơi hơi ninh mi, tay cầm cốc nước thật chặt, buông chén xuống đi đến phương hướng phòng khách.

Cô hẳn là rất khổ sở, um thanh hỗn loạn khàn khàn cùng nhẩn nại, rất nhẹ, nếu hắn ở trên lầu ngủ ngon, khẳng định sẽ không bị thanh âm này ám ý đến, cũng không xem như cô vi phạm lời của hắn.

Chính là, đây là làm sao vậy, chẳng lẽ sinh bệnh?

Bạc Tề Xuyên do dự một chút, vẫn là gõ một chút cửa phòng khách thấp giọng hỏi nói: "Phương Tiểu Thư, cô không sao chứ?"

Trong phòng nhất thời trầm mặc xuống dưới, một mảnh im lặng không người đáp lại.

Bạc Tề Xuyên thon dài lông mi cong lại như lợi kiếm lạnh thấu xương, hắn tăng thêm lực đạo lại gõ cửa ba lần: "Phương Tiểu Thư?"

Hắn đoán có thể là dạ dày cô không thoải mái, hoài nghi cô là bị đau mà ngắt đi thôi, nếu cứ bỏ mặc đặt cô ở đây ngày mai phỏng chừng liền không dậy được, cho nên mới hỏi lại một lần.

Nhưng hắn vụn vụn không nghĩ tới, hắn lên tiếng xong không bao lâu cửa phòng liền mở ra. Sau khi hắn thấy Phương Tiểu Thư đứng ở phía sau cửa, đột nhiên ý thức được chính mình làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Phương Tiểu Thư hai tay ôm ngực tựa vào cạnh cửa, tóc đen dài tới thắt lưng cúi tại bên vai cô, cô mặc quần đùi cùng như ẩn như hiện áo đai đeo, bên ngoài tùy ý khoác một kiện áo dài rất mỏng, trên mặt có một cỗ ý cười cổ quái, đuôi lông mày khỏe mắt còn biểu lộ thần nhiên quyền rũ.

Bạc Tề Xuyên mặt không chút thay đổi đánh giá toàn thân cô một lần liền nhanh chóng dời đi tầm mắt, giữa trán nhin ra một đường rãnh sâu, tiết lộ tâm tình của hắn vào giờ phút này: "Tôi vừa rồi nghe thấy cô tại hồ đau, hôm thuốc ở phòng tôi, cần thuốc dạ dày tôi có thể đi lấy giúp cô."

Phương Tiểu Thư không có trả lời, chính là nhìn hắn không nói lời nào, ánh mắt thật to giống như một ánh sáng trong bóng tối, sáng ngời có điểm chói mắt.

"Cô không có việc gì?" Bạc Tề Xuyên bị cô chăm chú nhìn thật sự không được tự nhiên, thuận miệng hỏi một câu liền định đi, nhưng lần này Phương Tiểu Thư trả lời vấn đề của hắn.

Thần nhiên, mang theo chút bất đắc dĩ cùng tối nghĩa, Phương Tiểu Thư hơi gục đầu xuống dừng ở hành lang cuối lầu một, nơi đó ánh sáng thực mờ nhạt, chỉ có thể thấy một mảnh tối như mực, cô nói: "Tôi không sao, đó không phải là đau, tôi đang tự an ủi mà thôi."

"..." Bạc Tề Xuyên ngửa đầu nhắm mắt xấu hổ đứng ở đó, môi nhợt nhạt không ngừng khép mở, cũng không xác định nên làm cái gì.

Lừa hắn đùa, cư nhiên tin? Con người tối đen của Phương Tiểu Thư đánh giá người đàn ông đối diện, khóe miệng như có như không nhếch lên.

Hắn không biết chính mình có bao nhiêu đẹp.

Hắn căn bản không biết cổ cùng đường cong ở cổ họng của mình giờ phút này có bao nhiêu gợi cảm cùng dụ hoặc.

Phương Tiểu Thư ho nhẹ một tiếng, cường chế thu hồi ánh mắt đang nhìn lên hắn.

Cô hắn là tưởng đứng thẳng thân mình, nhưng có thể là dựa nghiêng vào lầu một chút, chân có chút mỏi, cô vừa đứng dậy chân liền mềm nhũn hướng phía trước đánh tới, mùi hương phi thường nhạt từ sữa tắm cùng thân thể mềm mại đầy đặn của cô gái đập vào mặt Bạc Tề Xuyên, đầu óc hắn nháy mắt trống rỗng, chờ phục hồi lại tinh thần liền phát hiện Phương Tiểu Thư nhất thời vô ý ngã sấp xuống tại trên người hắn làm cho hai người trực tiếp ngã xuống đất cũng đồng dạng có vẻ mặt kinh ngạc hoảng sợ.

Cô hơi nghiêng đầu, cách mặt hắn rất gần, hắn đang muốn làm cho cô nhanh chóng đứng lên, cô liền chuyển hướng qua phía đầu hắn tựa hồ cũng tính nói cái gì, cái này vì diệu góc độ cùng khoảng cách khiến lúc cô nghiêng đầu môi liền cùng cánh môi hơi hơi mở ra của hắn dán tại với nhau.

Phương Tiểu Thư ghé vào trên người Bạc Tề Xuyên, rõ ràng cảm giác được cơ bắp của hắn thất chặt lại.

Bốn mắt nhìn nhau, dưới ánh sáng tối đen, cặp mắt hoa đào kia giống như mang theo ma lực nào đó dẫn người phạm tội, Phương Tiểu Thư thờ dốt một chút, hồ hấp hấp áp tràn ngập ở trong ôm ấp của hai người, Bạc Tề Xuyên chống hai tay muốn nâng cô dậy, khả năng tiếp theo cô liền nặng nề hôn môi hắn, đầu lưỡi tinh tế miêu tả bờ môi của hắn, sau đó thuận thể tiến vào trong miệng của hắn, sau khi hưởng qua tư vị của hắn liền lui về phía sau chuyển đến cổ theo môi vừa rồi cũng rất quyến rũ, dùng răng nanh cắn nhẹ cổ họng của hắn, có thể rõ ràng cảm nhận được mạch đập của hắn hơi hơi nhảy lên ở phía dưới tai nhợt da thịt.

Bạc Tề Xuyên bị động tác của cô biến thành ho nhẹ một tiếng, sau đó khàn khàn than nhẹ hai tiếng, như là con dơi xuyên qua bóng đêm trong gió lạnh.

Vừa rồi cái kia hôn, đó là cái hôn đi, đó thật là cái hôn. Bạc Tề Xuyên hơi hơi trừng lớn con ngươi nhìn trần nhà, cảm giác vắng vẻ trong lòng làm cho hắn cực kỳ phiền chán, đó là nụ hôn đầu tiên của hắn từ khi hắn bé cho đến lúc hắn lớn như vậy, tại lúc này cùng người kia...

Tầm mắt của hắn không khống chế được nhìn về hướng sườn mặt tinh xảo tốt đẹp của Phương Tiểu Thư, khóa chỉ ở khóe mắt cô thật giống như hoa nở tại trong lòng hắn, làm hắn miệng khô lưỡi khô tâm phiền ý loạn, thân thể cũng dần dần nóng lên theo nhiệt độ cơ thể của cô.

Phương Tiểu Thư như là cảm giác được cái gì, hoặc như là xem thấu nội tâm của hắn, cô không nói chuyện, chính là im lặng tựa vào trong lòng hắn, tay chậm rãi hạ xuống theo ngực của hắn, nhẹ nhàng đè lại hắn hơi hơi khởi động phía dưới bụng.

...

Có lẽ hắn sai lầm rồi, cô không chỉ có thể nhìn thấu nội tâm của hắn, càng đáng sợ là cô còn có thể nhìn thấu quần lót của hắn.

Bạc Tề Xuyên phút chốc đẩy ra Phương Tiểu Thư, thuận tay nâng cô dậy liền cũng không quay đầu lại lên lầu, bóng dáng của hắn nhìn qua tựa hồ vĩnh viễn đều như vậy nhanh nhẹn cùng tao nhã, chính là giờ phút này lại hình như là chạy trốn chết.

Phương Tiểu Thư đứng im tại chỗ nhìn hắn, thẳng đến hắn biến mất không thấy mới về tới khách phòng.

Cô một lần nữa nằm trên giường, mắt nhắm lại mở, lặp lại năm lần, rốt cục còn là có chút hối hận.

Không biết hành vi vừa rồi của chính mình là xuất phát từ tâm lý gì, chính là không hiểu sao muốn thử hắn một chút, xem hắn còn có thể khống chế chính mình đến tình trạng gì, có phải hay không cũng giống đàn ông bình thường sẽ bị phản ứng thân thể chinh phục đầu óc.

Hắn may mắn thông qua thử thách, thành công đem chính mình cùng những người tình tròng thượng não này phân ra hoàn toàn, nhưng cô lại không có cảm giác vui sướng.

Đêm nay cô đều ngừng không được thờ dài cùng trần trọc, cô cũng không thương hắn, nhiều nhất bị vây ở giai đoạn thương thức, nhưng cô lại không hiểu sinh ra một loại không chế không được dục vọng chiếm hữu cùng nắm trong tay.

Đại khái là vì trên toàn thế giới không còn có người thân của cô, làm cô mỗi ngày đều phải tâm lực lao lực quá độ mà đối mặt người ở chung nhà, làm cô muốn làm vài phần công tác mệt cơ hồ hồng mắt lại không có người nói chuyện, hần đều thỏa đáng đúng giờ xuất hiện, giúp cô vượt qua này đó cửa ải khó khăn.

Hần không phải giống Lâm đội trưởng như vậy lớn tuổi đã kết hôn, càng đối với cô không có bất luận cái gì trách nhiệm cùng nghĩa vụ.

Cô có được rất ít, nhưng những thứ ít ỏi cô còn có được lại tất cả đều là những thứ cô không thể mất đi, mỗi một cái đều thực trân quý.

Ý tưởng của cô vào giờ phút này cũng không khoa học, nhưng lại tựa hồ cao hơn hết thảy khoa học.

Cô không nghĩ như vậy, cô muốn thét chói tai, cô muốn hần trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Hơn ba giờ sáng Bạc Tề Xuyên rời đi, Phương Tiểu Thư sở dĩ biết chuyện này là vì cô lúc đó còn chưa ngủ. Hần hần là bị người kêu đi, đi thực vội vàng, trước khi đi hần dừng lại tại trước phòng khách 2 phút không biết làm cái gì, chờ hần đi rồi Phương Tiểu Thư đi ra ngoài nhìn một chút, phát hiện hần để lại tờ giấy ghi chép.

Trên giấy ghi chép viết một loạt chữ bằng bút máy thanh kính hữu lực, nội dung bất quá chính là một cái thời gian cùng nguyên nhân hần ra ngoài, hần là vì công việc ra ngoài, bị người gọi điện thoại kêu đi, hần đem trở về thời gian nói cho cô, đơn giản là làm cho cô chuẩn bị tốt đồ ăn cùng với rửa mặt đồ dùng cùng tắm rửa quần áo, Phương Tiểu Thư đem giấy ghi chép thu hảo, cũng không ngủ tiếp, buộc lại tạp dề liền bắt đầu ngày hôm sau tổng vệ sinh.

Hơn năm giờ sáng, Phương Tiểu Thư đã đem cả ngôi biệt thự cẩn thận rửa sạch, phía trước bởi vì Bạc Tề Xuyên ở nhà, cho nên sửa sang lại lâu hai cũng không cần thận, sau đó đã là chuyên trách người giúp việc của nhà hần, tự nhiên không thể giải đãi chủ nhân.

Sau khi Phương Tiểu Thư rửa sạch liền phải đi phòng bếp, đem những thứ cần trong bữa sáng xử lý gọn gàng ngăn nắp, hơn sáu giờ sáng, cô thay quần áo quần khăn quần cổ ra cửa.

Phương Tiểu Thư rời đi khu biệt thự chạy đến phố ăn vặt đi dạo một con đường dài mua thuần khiết sạch sẽ sữa đậu nành bánh quẩy, dẫn theo về nhà thời điểm tay đều trở nên tím tái vì đông lạnh, may mắn trong phòng mở ra điều hòa thực ấm áp, cô đem này nọ để xuống liền chà xát tay hơn nửa ngày mới đỡ.

Hiện tại vừa mới đi vào tháng mười một, còn có vài ngày ấm, nhưng thời tiết cũng đã phi thường lạnh, gần chút năm thời tiết ở thành phố Nghiêu hải càng ngày càng cực đoan, Phương Tiểu Thư rõ ràng cảm giác áo gió đã muốn không đủ để giữ ấm, xem ra cô nên giặt sạch mấy kiện áo rét.

Đem sữa đậu nành cùng bánh quẩy đặt tới trên bàn ăn cơm rồi che đậy cẩn thận để giữ ấm, Phương Tiểu Thư dùng kẹp tóc đem tóc buộc tại sau đầu, một lần nữa mặc tạp dề bắt đầu làm bữa sáng. Quá trình làm bữa sáng cũng không đơn giản, Bạc Tề Xuyên vừa thấy chính là một vị soi mói chủ nhân, cô một điểm cũng không dám chậm trễ.

Một bên nấu cơm, Phương Tiểu Thư liền một bên hồi tưởng một chút chuyện tối hôm qua, hiện tại cô càng thêm hối hận, tối hôm qua cô thật sự rất lỗ mãng, Bạc Tề Xuyên thoát nhìn còn chưa có ý tưởng sa thải cô, nhưng không có nghĩa là sau khi hần trở về liền không có, tối hôm qua cô tuy nhiên là không cẩn thận ngã sấp xuống mới đưa đến cục diện sau đó, nhưng khi đó cũng là cô chủ động hôn hần.

Thực đau đầu a, như thế nào như vậy xúc động, rõ ràng mới nhận thức một ngày, cư nhiên làm ra loại sự tình này, Phương Tiểu Thư hoài nghi chính mình có phải hay không lâu dài áp lực cảm tình cho nên một khi gặp một đối tượng không sai còn có điểm nhỏ nhất cùng biến thái tâm lý.

Không được, tuyệt đối không thể còn như vậy, Phương Tiểu Thư ở trong lòng âm thầm cảnh cáo chính mình tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm ngày hôm qua, càng cùng với Bạc Tề Xuyên bảo trì khoảng cách, dùng hết khả năng đối xử với hần như giải quyết việc chung, nếu không hần nếu lại bởi vậy sa thải cô vậy không nể mặt.

Cho nên, chờ Bạc Tề Xuyên bận cả đêm về nhà, liền phát hiện tối hôm qua "Nhiệt tình" có chút quá đáng Phương Tiểu Thư đối hần bỗng nhiên làm bất hòa rất nhiều, cô đem hết thảy dẫn cho hần sau liền trở về phòng, dư thừa trong lời nói một câu cũng chưa nói, khiến cho hần cảm xúc có chút chuyển biến không qua đến.

Kỳ thật hần tối hôm qua thật sự bị cô dọa đến, trên đường trở về vẫn đều suy nghĩ nên xử lý chuyện này như thế nào, có phải hay không muốn sa thải cô, lại hoặc là nên cùng cô nói chuyện, dù sao mặc kệ như thế nào đều phải nghĩ biện pháp xử lý xong chuyện này, nhưng ai biết một hồi đến nhà liền phát hiện người ta đã muốn đơn phương đem chuyện này giải quyết, hết thảy thật giống như không phát sinh qua, Phương Tiểu Thư hiện tại tuyệt đối là

cái từ tư cách người giúp việc hơn nữa xuất sắc, không thể soi mói, không có bất luận cái gì khuyết điểm.

Bữa sáng đầy đủ các dạng thức ăn hơn nữa ngon miệng, nhưng Bạc Tề Xuyên đã có chút thực không biết vị, hán ăn mấy miếng liền không hề ăn, nhu nhu trán, dưới mắt đã có chút viền đen do mất ngủ.

Phương Tiểu Thư đoán chắc thời gian, càng đoán được hán khẳng định ăn không nhiều lắm, phía sau vừa vặn mở ra cửa đi ra. Cô không thấy hán, khi đi ngang qua bên người hán thì để xuống một lọ thuốc nhỏ mắt, theo sau liền trầm mặc bắt đầu thu thập này nọ, rũ xuống khóe mắt, toàn thân tâm đều tập trung tại nửa chén laubàn này đó việc nhà.

Phương Tiểu Thư là cái thực thông minh cô nương, cô không thể nghi ngờ nhìn xem lòng người thực thông thấu, đối cảm tình cũng vậy.

Cô có một mục tiêu rất trực tiếp, lại sống thật sự không vui vẻ.

Cô gái hai mươi mấy tuổi, đúng là tốt nhất thời gian, vốn nên nhân nhả hưởng thụ thanh xuân, lại mất đi sở hữu người nhà, một thân một mình tại xã hội vật chất lời đời gian nan sinh tồn. Cô đang tại lấy tốc độ không thể tin được theo thiên chân ngày thơ thiếu nữ biến thành một cái vỡ nát nữ nhân, theo hán tại nhà tang lễ đầu tiên nhìn thấy cô liền phát hiện.

Bạc Tề Xuyên nghe Lâm đội trưởng nói qua một ít chuyện về Phương Tiểu Thư, hán biết cả nhà cô đều chết vì đấu tranh giữa bang nhóm xã hội đen cùng trả thù, cậu của cô từ lúc cô còn rất nhỏ liền rời đi Tu Hành hội làm gián điệp, những bang nhóm xã hội đen này cách một đoạn thời gian sẽ kiểm tra sổ hộ khẩu cùng thông tin ghi chép của đàn em, cho nên mười mấy năm qua Hà Thư Vũ cơ bản không có cùng Phương Tiểu Thư liên hệ, mà cục cảnh sát lại không thể rất rõ ràng chăm sóc cô, nếu không chỉ biết đem Hà Thư Vũ cùng Phương Tiểu Thư đặt ở càng nguy hiểm địa phương, cho nên những năm gần đây cô chỉ sợ vẫn đều là lẻ loi một mình.

Cô lạnh bạc cùng không hề kết cấu đối với cảm tình đều có thể lý giải, cô giỏi tính kế lời đời khéo đưa đẩy này cũng có thể làm cho hán nhận, bởi vì trải qua khiến cô trở thành loại người này thật sự làm cho người ta không thể không đau lòng. Chính là, giờ phút này hán nhưng không cách nào khách quan lý giải bộ dáng hiện tại của cô.

Rõ ràng người xúc động làm việc là cô, nhưng là hiện tại cô cũng không chịu đối mặt chuyện này, một mặt né tránh kháng cự, đồ có vẻ hán quá mức để ý không đủ hào phóng, chuyện này theo bình thường liền căn bản không đúng, giống như từ đầu tới đuôi người hoang mang rối rắm chỉ có hán một cái.

Bạc Tề Xuyên là người thực để ý chi tiết, cũng có thể nói hán thực quy mao, truy nguyên trên loại sự tình nào đó có vẻ có chút cay nghiệt, hán là người cung xử nữ điển hình, cho nên chuyện này không phải Phương Tiểu Thư làm bộ như không phát sinh qua, hán liền thật sự cái gì cũng không nói.

Bạc Tề Xuyên đứng lên đi đến trước mặt đang bận rộn Phương Tiểu Thư, thân mình gầy yếu cao gầy chặn đường của cô, cô ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng muốn mở miệng nói cái gì đó của hán, nói thẳng: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì, tôi không phải đáp án, tôi chỉ là một đồng vắn đề." Cô vòng qua Bạc Tề Xuyên cúi bỏ tạp dề treo lịch cũ, khi mở ra cửa nhà ăn rồi đi nghiêng đầu nói với hán, "Bất quá vẫn là nói tiếng thật có lỗi, tôi hôm qua chuyện là tôi không đúng, sau đó tuyệt đối sẽ không lại phát sinh, thỉnh lại cho tôi một lần cơ hội. Nghi ngại thật tốt." Cô nói xong liền đóng lại cửa nhà ăn, tiếng bước chân vang một lúc sau, lại vang lên tiếng đóng cửa, sau đó rốt cuộc không có thanh âm khác.

Bạc Tề Xuyên đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích nhử mi trầm mặc sau một lúc lâu, phút chốc bước nhanh ly khai nhà ăn, hán bước đi lên bậc thang ở phòng khách, đi vào bên đàn dương cầm ngồi xuống, mặt không chút thay đổi mở ra đàn dương cầm ngón tay liền bắt đầu đàn.

Là chương nhạc thứ ba của «Bản sonat bi thương» của Bethoven.

Hán đàn phi thường nhanh, hiển nhiên bản lĩnh thâm hậu, tiếng đàn dương cầm tuyệt đẹp trào dâng làm cho Phương Tiểu Thư đứng ở chính mình trong phòng nghe được phi thường rõ ràng, «Bản sonat bi thương» thân mình chính là khúc nhạc phản kháng vận mệnh tàn khốc cùng thế lực hắc ám, khát khao tương lai tốt đẹp, cả khúc đều tràn ngập lực lượng đấu tranh, lại càng không muốn nói chương nhạc thứ ba thủy chung bị vây ở trong một loại bởi hồi không chừng tâm tình.

Trong sự êm ả còn có chứa cảm xúc khiếm ổn định dao động, vi diệu cùng tâm tình của Bạc Tề Xuyên giờ phút này ăn khớp.

Đánh đàn là một phương thức phát tiết cảm tình phi thường tốt, Phương Tiểu Thư sullen nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng, tại người khác trên mặt thoát nhìn thực nhu nhược mi là liễu chạy đến trên mặt cô lại có vẻ sắc bén phảng phất kiếm phong, trên mặt cô mang theo sự khôn khéo lời đời mà khi không có người mới có thể biểu hiện ra ngoài, trầm mặc thời điểm thực trầm mặc, chỉ khi nào không hề trầm mặc, sẽ làm cho người ta không đường thối lui, tất cả yêu hận đều không để lối thoát.

Phương Tiểu Thư không có bất luận cái gì đáp lại. Thẳng đến Bạc Tề Xuyên đàn xong rồi lên lầu nghỉ ngơi, cô cũng không có bất luận cái gì dự vọng muốn ra ngoài nói cái gì, giống như người nhiều loạn lòng của người khác không phải cô.

Ngày ngày như thế, vòng đi vòng lại, Bạc Tề Xuyên lại cùng cô vượt qua một tuần loại này cuộc sống, hán khắc sâu cảm nhận được cách nhìn giá trị nhân sinh của hán tương lai đều đã bị rất lớn đánh sâu vào, ít nhất hán trước kia cho tới bây giờ không nghĩ tới khả năng sẽ tìm như vậy một nữ nhân làm vợ.

Bạc Tề Xuyên ban ngày hôm nay không có về nhà, qua vài ngày là sinh nhật của Bạc Tranh, đối phương hiển nhiên không thể lý giải với sự bùng binh của hán, nói đoạn tuyệt quan hệ cha con liền thật sự ngăn ra hết thảy liên hệ, không có lại cho hán đánh qua điện thoại, tài sản cũng chia thật sự rõ ràng.

Bất quá, trừ bỏ hán trước mắt ở này đồng biệt thự mà mẹ hán lưu lại bên ngoài, của hán chi tiêu cùng thu nhập tất cả đều là dựa vào chính mình kiếm đến, cùng Bạc Tranh không có bất luận cái gì quan hệ, phân chẳng phân biệt được cũng đều không có gì khác biệt.

Cho tới bây giờ mới thôi, không có gì ngoài huyết thống, hẳn cùng Bạc Tranh đã muốn không có bất luận cái gì quan hệ.

Như vậy, sinh nhật của Bạc Tranh sinh nhật qua như thế nào, có thể hay không tìm hắn, cũng không có quan hệ gì với hắn.

Trong lòng tuy nhiên là nghĩ như vậy, nhưng Bạc Tề Xuyên vẫn là cảm xúc không tốt, chuyện cũ chôn dấu ở trong lòng làm cho hắn không chỗ có thể đi, hắn chỉ phải ngồi ở một quán cà phê có thể làm cho người ta im lặng, này ngồi xuống chính là cả một ngày, thẳng đến buổi tối hơn mười một giờ Phương Tiểu Thư cũng chưa đợi đến hắn trở về.

Nếu là bình thường không trở lại, y theo Bạc Tề Xuyên hoàn mỹ chủ nghĩa tính tình, mặc kệ thế nào đều đã nhấn tin cho cô, làm cho cô không cần chuẩn bị cơm chiều sớm một chút nghỉ ngơi. Thời gian hơn một tuần cũng khiến Phương Tiểu Thư mò không sai biệt lắm tính cách của hắn, hôm nay nhưng không có được đến bất luận cái gì có giá trị tin tức.

Phương Tiểu Thư mặc vào áo khoác đi đến đại sảnh tiếp đãi của khu biệt thự Lục Hải hỏi một chút, Bạc Tề Xuyên cũng không có lưu tin tức ở trong này.

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện? Không thể nào? Bất quáغمغم lại cũng mới có thể, như vậy một cái người đàn ông độc thân, luôn rạng sáng nửa đêm nơi nơi chạy, mặc quần áo đều là định chế cùng hàng hiệu, đi xe đắt tiền ra vào biệt thự, bị người chăm chú nhìn cũng là chuyện đương nhiên.

Tại Phương Tiểu Thư xem ra, xã hội này dơ bẩn lại hỗn loạn, bằng không đám người Tu Hành hội kia vì sao còn có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật? Bọn họ làm loại sự tình này còn thiếu sao?

Bạc Tề Xuyên đối Phương Tiểu Thư mà nói cũng không phải người không hề can hệ, ít nhất tại trong cảm nhận của cô hắn là trụ cột làm cho cô sống thoải mái an bình, cho nên cô lập tức liền đánh xe đi địa bàn của Tu Hành hội, một khu phố sầm uất nhiều quán bar náo nhiệt tiếng động lớn xôn xao, tưởng thử vận may nhìn xem Bạc Tề Xuyên có phải hay không ở bên kia ra chuyện gì bị người cản lại, tỷ như phiêu kỹ nữ không mang đủ tiền, uống rượu uống cao cùng người đánh nhau.

Phương Tiểu Thư trên người có thể của Bạc Tề Xuyên, cho nên tiền không là vấn đề, thân phận của cô đối với người ở khu phố này đến nói cũng không rõ ràng lắm, mấy năm nay cô vẫn chưa cùng người có liên quan đến cha mẹ liên hệ, Tu Hành hội cũng không biết cô còn sống tốt, cô không lo lắng bị nhận ra đến, chính là có điểm mê mang, không biết nên đi nơi nào tìm Bạc Tề Xuyên.

Nói đến cũng khéo, quán cà phê Bạc Tề Xuyên ngồi cách không xa khu phố xá sầm uất này, là đường phải đi khi đến khu phố xá sầm uất, nơi này luôn luôn kẹt xe, bình thường xe taxi đều đã đem người thả ở đoạn đường phía trước, từ hành khách chính mình đi một đoạn đường tiến vào khu phố xá sầm uất, cho nên thời điểm Phương Tiểu Thư trải qua nơi này, đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ trầm tư Bạc Tề Xuyên liếc mắt một cái liền trông thấy cô.

Cô đến bên này làm gì? Bạc Tề Xuyên theo bản năng nhìn lại mi, mặt mày nhìn qua có điểm cay nghiệt, hiển nhiên thực mất hứng với sự xuất hiện của cô ở loại địa phương này, vì thế hắn vội vã thanh toán tiền liền ra quán cà phê, hướng phía cô bước nhanh theo đi lên.

Thành phố Nghiêu Hải cuối mùa thu, đêm khuya mười hai giờ, đúng là thời khắc nóng náo nhất của phố quán bar này, người chen chúc người là thái độ bình thường, Bạc Tề Xuyên đuổi theo Phương Tiểu Thư thật sự vất vả, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, lập tức không thấy bóng dáng của cô.

Phương Tiểu Thư cũng không biết người đi theo phía sau cô là Bạc Tề Xuyên, cô cảm giác được có người đi theo liền lập tức đi nhanh hơn để bỏ xa hắn, này không thể trách cô, ở loại địa phương này cô không cảnh giác một chút thực dễ dàng chết tại đây, nhưng ai biết chính là lòng cảnh giác cô bình thường vẫn kiêu ngạo làm cho cô cùng Bạc Tề Xuyên thất chi giao tí, gặp gỡ một đám người không nghĩ gặp.

Ánh trắng chọc người, sát thủ dạ hành, toàn một màu đen tây trang, một đồng đàn ông cao lớn vây quanh một chiếc xe màu đen, trên xe là một cái tuổi hơn bốn mươi khí tràng thật lớn đàn ông trung niên, không cần hỏi thăm, chỉ nhìn đã biết là xã hội đen.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Phương Tiểu Thư cũng không rõ nhóm người này có phải người của Tu Hành hội hay không, tuy nhiên cô đứng cách họ một quãng khá xa, trước đó có thể thấy người đàn ông đang bị vây quanh không phải lão đại của Tu Hành hội Cao Diệc Vĩ, cử chỉ của anh ta tràn ngập sự nam tính làm mê hoặc lòng người, tuyệt đối không phải Cao Diệc Vĩ kia nhân tra.

Bất quá, mặc kệ hắn có phải người cùng hội hay không, nhóm người này cũng đều là khách không mời mà đến, nên tránh càng xa càng tốt.

Phương Tiểu Thư xoay người tính rời đi, nhưng đi chưa được mấy bước chợt nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau, càng ngày càng gần, rất gấp gáp.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, chân nhanh chóng lùi lại phía sau, một đám người vóc dáng cao lớn mặc tây phục màu đen đang mở đường cho lão đại của họ.

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang cao cấp màu xám, hai tay đút túi bình thần hướng phía trước đi tới, hai bên đường có người uống say không chịu nhường đường, tất cả đều bị thuộc hạ của hắn một cước đá đến bên cạnh, tiếng động lớn làm náo loạn ngã tư đường bị bắt buộc mở ra thành một con đường lớn, hắn theo đường đó đi tới, bỗng nhiên quay đầu lặng lẽ quan sát Phương Tiểu Thư, Phương Tiểu Thư giật mình, lập tức cúi đầu nhìn xuống chân, cũng không tức khắc bỏ chạy, làm thế càng khiến cho đám người này thêm hoài nghi, cô chỉ làm bộ như là du khách không biết gì về nơi này.

Im lặng một lát, tiếng giày da giẫm trên mặt đất dần dần tới gần, Phương Tiểu Thư nắm chặt nắm tay, nín thở từng bước lùi về phía sau, thoáng giương mắt làm bộ như nhìn về phía sau ngơ ngơ, vờ như đang ngắm cảnh người qua lại.

Hoàn hảo, ông ta cũng không để ý đến một nhân vật nhỏ như cô, chính là bên này tâm tư của cô vừa ổn định xuống, liền phát hiện từ phía sau ngơ ngơ hiện ra một bóng người gầy yếu quen thuộc.

Là Bạc Tế Xuyên.

Phương Tiểu Thư chớp mắt ngẩng đầu lên, sao hắn lại ở nơi này? Nom dáng vẻ hắn còn đang nhìn chung quanh như đang tìm ai, nên sẽ không..

Trong lòng cô còn đang đoán già đoán non, Bạc Tế Xuyên cũng đã phát hiện ra cô lẩn trong đám đông, đôi mắt tinh tế của hắn quét một vòng, lập tức hiểu được tình thế, cước bộ lui về phía sau, rẽ đám đông đi tới gần cô.

Như vậy xem ra, hắn dĩ nhiên là đến tìm cô? Phương Tiểu Thư có chút kinh ngạc, nhưng lập tức cũng đi về phía hắn, ở giữa hai người bọn họ cũng không thiếu người, hành động của hai người bọn họ với nhau cũng chọc những người này khó chịu, những kẻ tới nơi này ghẹo người hắn cũng không phải là người lương thiện, cho nên này có qua có lại, xinh đẹp lại là nữ nhân Phương Tiểu Thư liền trở thành đối tượng đùa giỡn của bọn tiểu lưu manh.

"Tiểu thư à, chạm vào người tôi có ý gì à?" Một người đàn ông vóc dáng thấp bé bỗng nhiên chớp lấy cổ tay Phương Tiểu Thư, dáng vẻ lưu manh nhìn cô huyết sáo, "Như thế nào, tính cùng tôi chơi đùa sao? Được, chờ lão đại đi rồi, tôi sẽ đưa cô em đi chơi liền!"

Phương Tiểu Thư ghé tòm đến độ muốn ói máu, sắc mặt lạnh tới mức có thể khiến người ta hóa đá, tên tiểu lưu manh đó đại khái trước giờ đi trêu ghẹo phụ nữ chưa gặp ai mặt lạnh tới vậy, nhất thời có chút phản ứng quá chón, chớ ngay lúc hắn phản ứng Phương Tiểu Thư liền dùng sức đánh trả, vịn cổ tay hắn ba trăm sáu mươi độ, khiến hắn ngã vào đám đông, làm một phen náo loạn.

Phương Tiểu Thư thờ dòn dập, đầu óc bót nóng lùi lại phía sau liền hỏi hận vì đã khiến cho người chung quanh chú ý, trong khi cô đang cau mày không biết nên làm thế nào cho phải, một đôi tay lạnh lẽo đã đặt lên hai vai cô, ôm cô nhanh chóng rẽ đám đông ra ngoài.

Bạc Tế Xuyên dùng cả người che chắn cho cô ở phía trước, giúp cô rẽ dòng người tiếp tục đi, dáng người gầy yếu tuy nhiên nhìn qua có chút đơn bạc, lại có thể dễ dàng ngăn cản ánh mắt của người ngoài đang soi mói nhìn cô.

Mọi người nhìn thấy ánh mắt lợi hại của hắn liền rẽ lối cho hai người họ đi, nhưng tuy họ đã cố đi rất nhanh, tên tiểu lưu manh đó độ liêm sỉ cũng đủ cao, bên này bọn họ còn chưa kịp đi khỏi, hắn liền nằm trên mặt đất hô to: "Đánh người đánh người!! Yếu nhân mệnh! Khi dễ người!!"

Tên tiểu lưu manh quát to khiến cho người đàn ông trung niên chú ý, ông ta hơi nâng khóe miệng, thân thể cường tráng kêu gọi trên mặt thoáng qua một nét cười, cảm của ông ta cùng môi trên lưu trữ một ít râu gương mặt ông ta tràn ngập vẻ xa hoa trụy lạc, cũng có một phần không nói nên lời ngoan tuyệt cùng quyết đoán.

"Sao lại thành ra thế này?" Một người trong đám thuộc hạ rất nhanh tiến đến cạnh tên tiểu lưu manh, hỏi rõ sự tình rồi mới nhìn Bạc Tế Xuyên cùng Phương Tiểu Thư, "Là hai người bọn họ?"

"Đúng vậy đó đại ca!" Tên tiểu lưu manh xoa cánh tay đứng lên, nước mắt nước mũi rùng rùng nói, "Là do con quý nhỏ đó gây chuyện, gây tay tôi rồi! Đại ca phải thay tôi trả thù đó!"

"Khoa trương." Phương Tiểu Thư nhìn không nhìn được cúi đầu hừ một tiếng, lui sát vào người Bạc Tế Xuyên giống như chim nhỏ dựa vào hắn giống như muốn được hắn che chở, cũng phi thường sợ hãi.

Bạc Tế Xuyên khựng người lại một chút, hàng lông mi dài hơi hạ xuống, mày cau lại rồi lại giãn ra đôi môi ôn nhuận mím lại cùng một chỗ, đuôi áo sơ mi màu trắng như ẩn như hiện bên ngoài áo gió màu đen.

Bọn thuộc hạ hầu hạ hạ hạ châm thuốc lá cho người đàn ông, theo sau tính đi tìm Bạc Tế Xuyên cùng Phương Tiểu Thư đánh nhau để đòi lại công đạo cho tiểu đệ của mình. "Chính nghiệp, đây là tiểu đệ của ngươi sao?" Giọng của ông ta trầm thấp khàn khàn, mang theo ý nhị chuyên thuộc về những người đàn ông thành thực.

Khang Chính Nghiệp dừng lại cước bộ, cúi đầu khom lưng nói: "Đúng vậy đó đại ca, làm cho ngài chê cười rồi."

"Đúng là rất đáng chê cười." Già đàn ông cười có chút chế nhạo, "Đây không phải làm chính ngươi xấu mặt sao? Loại tiểu ma-cà-bông này mà ngươi cũng thu nhận, chúng ta thiếu người đến thế sao?"

"Vâng?" Khang chính nghiệp sừng sốt, vội hỏi, "Đương nhiên không! Làm sao có thể!"

"Sao lại không được." Người đàn ông dừng hút thuốc chộp lấy bọc đi đến trước mặt tên tiểu lưu manh, cúi người dùng ánh mắt cực kỳ có cảm giác áp bách xem kỹ đối phương, tiểu lưu manh vừa đứng lên đã bị dọa ngã.

"Ha ha ha ha ha ha." Nam nhân cười ha ha, thập phần rộng rãi, "Ngươi xem, cứ như vậy làm sao hấn đi theo ngươi được?" Ông ta nói xong liền một cước dẫm nát xương sườn trên của đối phương, tên tiểu lưu manh kêu một tiếng đau đớn, vang vọng khắp ngã tư đường, sau đó ông ta bỗng nhiên nhìn về phía Phương Tiểu Thư, "Vị tiểu thư xinh đẹp kia, trừng phạt hấn như vậy đủ để cho cô tha thứ cho hành vi thất lễ vừa rồi của hấn chứ?"

Phương Tiểu Thư đột nhiên thấy mọi chuyện đều đổ lên đầu mình liền mất hứng, cô không nhiều lời, thậm chí không nhìn đối phương, thản nhiên nói: "Hấn chịu tha thứ, tôi cũng chịu." Cô ngẩng đầu nhìn sang phía Bạc Tề Xuyên, hai mắt sáng trong suốt, giống như trong ánh mắt đó tụ tập tất cả ánh sáng, đó là ánh mắt của một cô gái khi nhìn người đàn ông mình yêu nhất.

Người đàn ông hơi nhíu mày, đưa mắt nhìn Bạc Tề Xuyên đang ôm vai Phương Tiểu Thư, chàng trai đứng trong đám đông có chút giống như cánh hạc trong bầy gà, mi mắt của hấn hơi bạc, khuôn mặt cũng góc cạnh rõ ràng, ngũ quan lại trong trẻo như lạnh lùng, có vẻ hơi cay nghiệt một chút, toàn thân toát lên một phong thái quý khí tao nhã giống như người của một gia đình có chức quyền.

Hấn bị người khác nhìn chằm chằm, cũng không có vẻ gì là luống cuống, hấn thậm chí còn thản nhiên nhìn lại đối phương, sóng mắt vừa chuyển lại thu lại, cằm khẽ nhếch lên, cũng không biết có phải tỏ vẻ khinh khinh hay không, có vô hạn thâm trầm ý vị.

Người đàn ông chậm rãi đi về phía Bạc Tề Xuyên, cảm thấy hứng thú nhếch mi, ông ta vuốt cằm về gọng cằm, mỉm cười nói với hấn: "Chu Quận Nhữ, rất vui gặp mặt"

Bạc Tề Xuyên cúi mắt liếc tay của Chu Quận Nhữ, không để ý đến hấn liền kéo Phương Tiểu Thư bước nhanh bỏ đi, hấn chuyển từ tư thế đang ôm cô sang nắm tay cô, Phương Tiểu Thư dọc đường đều gắt gao theo dõi hấn một bên mặt mang theo lạnh nhạt, điều đó tuy nhiên cũng thật không thân thiện, nhưng là, cực kỳ mê người.

Thoát khỏi vòng nguy hiểm, Bạc Tề Xuyên trầm mặc đánh xe đến trước cửa quán cà phê đón Phương Tiểu Thư, giúp cô mở cửa xe, chờ cô leo lên ghế phụ mới vào ngồi sau tay lái.

"Bạc tiên sinh." Phương Tiểu Thư cảm giác Bạc Tề Xuyên cảm xúc không đúng, cho nên chủ động mở miệng phá vỡ sự im lặng, cô mới nói được vài ba tiếng đã bị Bạc Tề Xuyên đánh mất nhìn về lạnh lẽo, cô nhất thời mở to hai mắt, hai con ngươi xinh đẹp tựa hồ chứa đầy ủy khuất, trong mắt có nước mắt đang sắp rơi xuống.

"Tiếp tục giả vờ đi." Bạc Tề Xuyên mặt không chút thay đổi quăng ra ba chữ, thành công làm cho Phương Tiểu Thư đang dùng sức nỗ lực nặn ra nước mắt bỏ qua chuyện có độ khó cao này.

"Anh làm sao mà biết tôi giả vờ?" Cô thấp giọng hỏi.

"Gặp qua cảnh cô 'Thi thỏ tài năng', khó mà không đoán được cô rốt cuộc là cái loại người gì." Bạc Tề Xuyên cười về lãnh đạm, điệu cười đó khiến cho người khác nhìn cũng thấy khó chịu, còn không bằng không cười.

"Phải không." Phương Tiểu Thư nói giọng rất nhỏ. "Xem qua cái cách Bạc tiên sinh vừa rồi không nhìn vị đại ca đó, tôi cũng càng thêm tò mò về Bạc tiên sinh, nhưng tôi đoán không ra anh là cái loại người gì, phỏng chừng là anh tu luyện quá lợi hại, công lực của tôi không đủ." Cô nghiêng đầu, mỉm cười nhìn hấn.

Bạc Tề Xuyên dùng khoe mắt liếc cô một cái, sắc mặt tái nhợt, dưới mắt có mấy viên xanh đen, hiển nhiên mấy ngày nay hấn ngủ không được tốt cho lắm.

"Anh hấn rất ngạc nhiên khi thấy tôi đến chứ gì?" Phương Tiểu Thư chủ động nói ý đồ của mình khi đến đó, "Tôi là tới tìm anh, hơn mười một giờ anh còn chưa về, tôi đi ra đại đường hỏi một chút, tại kia không tìm được tin nhắn của anh cùng ghi lại về việc anh ra vào mới ra tới tìm anh."

"Tìm tôi?" Bạc Tề Xuyên đáp mạnh phanh, xe dừng lại giữa đêm khuya ở nơi dân cư thưa thớt, dưới cầu nước sông cuộn cuộn sấm băng, bị bá m từng đợt ý lạnh, chỉ theo cửa sổ hướng ra ngoài nhìn đều cảm thấy lạnh.

Phương Tiểu Thư xoay người đối mặt với hấn, nghiêng đầu nói: "Đúng, tìm anh, tìm ông chủ của tôi."

"..." Bạc Tề Xuyên khoe miệng tựa hồ run rẩy một chút, với cách xưng hô này không để ý, chính là hỏi, "Cũng thật khéo, cô làm sao mà biết tôi ở bên cạnh?"

Phương Tiểu Thư cười rộ lên: "Không có gì, tôi chỉ là nghĩ rằng anh đi quán bar tìm gái, nhưng không mang đủ tiền, bị người ta đuổi ra ngoài mà thôi."

"Nói vậy là có ý gì?" Bạc Tề Xuyên tựa hồ xem lời cô nói đùa là thật, cau mày lãnh đạm nói, "Theo ý của cô ta là loại người này sao?"

Phương Tiểu Thư ngăn ra, hiển nhiên không dự đoán được là hấn tưởng cô nói thật, vừa hơi do dự đã bị đối phương cho là cam chịu, vì thế Bạc Tề Xuyên liền nghĩ ngay rằng cô trước kia chủ động hôn hấn là vì cảm thấy hấn là đại sắc sói, phỏng chừng bắt đắ dĩ hoặc là kinh tế túng quẫn mới chủ động tán tỉnh hấn, vì thế cảm xúc của Bạc Tề Xuyên chắc hẳn phải ngã vào đáy cốc.

Vốn tâm tình đã không tốt, lại bị đá kích như thế, về mặt Bạc Tề Xuyên có chút thay đổi, khuôn mặt ôn hòa thanh nhã lần đầu tiên nhìn không tự giác

mang ra một tia bén nhọn, cũng không biết là hướng về ai.

"Ra là vậy." Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên nhìn cô, hơi hơi nheo mắt, vốn là cặp mắt đa tình hoa đào giờ phút này lại mang chút vẻ căm đố, hần chỉ cần ngồi ở đó nhìn thẳng vào ai, chẳng cần làm gì, cũng đủ khiến người ta thần hồn điên đảo, "Cô nếu tìm không thấy tôi, lại chạm mặt loại người như vậy, cô định sẽ làm gì?"

Phuong Tiểu Thư ngẩn ra, đỏ mặt cứng người đưa mắt chuyển tới trên cửa kính xe phía sau hần, khàn khàn nói: "Nga, chắc là sẽ nhảy xuống sông?" Cô là đang nhìn dòng sông lớn bên ngoài mới buột miệng nói vậy, nhưng lại thành ra trùng nhọc điểm của đối phương.

"Nhảy sông a, thật giỏi!" Hần mỉm cười, một lần nữa khởi động xe, tựa hồ đã bình tĩnh trở lại, lại giống như kỳ thật căn bản không phải đang giận cô.

Hần ánh mắt phức tạp nhìn về phía trước, đáy mắt sâu.

Phuong Tiểu Thư thấy hần như vậy, cũng không biết nên làm thế nào cho hần vui vẻ trở lại, đành phải khen hần nói: "Anh là người tốt, Bạc tiên sinh, vừa rồi thật sự cảm ơn anh."

Bạc Tề Xuyên không đáp lại lời cảm ơn của cô, nói: "Người tốt? Cô đang nói tôi sao? Cô tốt nhất là không cần xưng hô như vậy với tôi."

"Vì sao?" Cô hơi nhú mày.

"Bởi vì người luôn gặp phải người hữu dụng với mình mới có thể gọi đối phương là người tốt, tôi không hứng thú với chuyện này." Hần nói xong rũ mắt xuống nhìn ra chỗ khác, ánh mắt nhìn xung quanh như đang tìm vật gì, sau đó lấy từ ngăn kéo phía trước ghế phụ ra một chiếc điện thoại.

Phuong Tiểu Thư suy tư về lời hần nói vừa rồi, nhin không được hỏi: "Anh là không có hứng thú làm người tốt của mọi người, vẫn là không có hứng thú làm người tốt của tôi?"

Bạc Tề Xuyên nắm tay lái thật chặt, không có hé răng, Phuong Tiểu Thư cũng không phải kiểu con gái hỏi một lần rồi thẹn thùng không dám hỏi tiếp, cô thấy hần không trả lời, liền nói thẳng: "Tôi đang nói chuyện với anh."

Bạc Tề Xuyên lại trầm mặc một hồi mới giống như vừa nghe thấy nói: "Nga, thật có lỗi, tôi đội ống nghe điện thoại không có nghe thấy."

Phuong Tiểu Thư với lấy chiếc điện thoại phía trước lắc lắc trước mặt hần rồi ném trả về chỗ cũ, mặt không chút thay đổi hỏi: "Vậy chứ đây là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Đối mặt sự truy vấn tràn đầy khí thế của Phuong Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên chỉ liếc cô mà không nói gì, giống như cô đã nhìn thấu lời nói dối không đến nơi đến chốn của hần, hoặc là hần căn bản chính là cô ý, cho cô biết hần cũng không có ý định trả lời, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sắc mặt của hần vẫn đầy vẻ thản nhiên, lại càng khiến hần toát ra khí chất cao ngạo, làm cho người ta muốn bóp chặt cổ của hần, cảm giác mạch đập nhảy lên ở cổ họng của hần.

Im lặng suốt dọc đường về, Phuong Tiểu Thư xuống xe trước, Bạc Tề Xuyên lái xe vào gara, hai người bước cách nhau một quãng, Phuong Tiểu Thư đi tới cửa chính trước tính mở cửa, cô liếc mắt một cái liền trông thấy một đứa trẻ thoát nhìn khoảng mười tuổi đeo balo đứng tại cửa hết nhìn đông tới nhìn tây. Cậu ta mặc áo phông màu trắng cùng quần bò bạc màu, toàn thân đều tràn đầy vẻ thanh xuân.

Nhận thấy được có người tới gần, đứa trẻ quay đầu nhìn, rồi chậm rãi đi về phía Phuong Tiểu Thư, cậu ta hơi sừng sốt, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi ánh lên vẻ xấu hổ cùng một nụ cười hơi thẹn thùng.

"Xin chào" Cậu ta tiến lên vài bước hướng Phuong Tiểu Thư cúi người, sau đó đứng thẳng dậy do dự hỏi, "Xin hỏi đây có phải nhà của Bạc Tề Xuyên tiên sinh?"

Phuong Tiểu Thư vòng hai tay trước ngực có chút suy nghĩ quan sát gương mặt đứa trẻ, khuôn mặt thanh tú đó cũng có nét giống Bạc Tề Xuyên, cung cách lễ phép gia giáo cũng rất giống Bạc Tề Xuyên, cô có phần lớn mật đoán, nhưng không thể xác định là có đúng hay không.

"Đúng vậy, Bạc tiên sinh đang đi đậu xe, hần là sắp quay về bây giờ." Phuong Tiểu Thư suy tư xong, buông cánh tay nhìn cậu ta mỉm cười, "Nếu em muốn tìm anh ta, xin chờ ở đây một chút." Cô không phải chủ nhân, không có tư cách mời khách vào nhà chờ, càng không biết người này cùng Bạc Tề Xuyên có quan hệ gì, cũng không thể nhiều lời.

Cậu nhóc dường như thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Phương Tiểu Thư ánh mắt có chút tò mò cùng sợ hãi, bộ dáng của học sinh thời đại mới này làm cho Phương Tiểu Thư nhớ tới hồi còn đi học, nhưng lại cũng nhớ tới việc bị bạn cùng lớp cười nhạo cùng hàng xóm nghị luận, hơi nhớ lại một chút sau Phương Tiểu Thư sẽ không lo lắng nữa, cô hơi mỉm cười mở cửa phòng, đem túi thả lại phòng mình rồi trở về chỗ cửa, phát hiện cậu nhóc vẫn đang đứng đợi rất nghiêm ở cửa, hướng về phía gara nhìn quanh quất.

Chỉ chốc lát sau, một bóng người cao gầy hiện ra, Bạc Tề Xuyên hai tay đút túi mắt nhìn về phía trước chậm rãi tiến về phía trước, cổ áo gió màu đen, gió đêm mùa thu giá lạnh phát qua tóc trên trán hắn, hân hoi đầy gọng kính trên sống mũi, hai con ngươi đen hơi nhú lại, đôi môi xinh đẹp hình thoi nhẹ nhàng mằn lèn.

"Anh!" Đứa trẻ vừa nhìn thấy Bạc Tề Xuyên liền sáng mắt lên, lập tức chạy về phía hắn, Phương Tiểu Thư nhìn theo bóng đối phương, giống như thấy chính mình nhiều năm trước nhào vào lòng ba mẹ, tràn ngập sự dựa dẫm, hướng tới cùng cùng sung sướng.

Chính là, thân là đối tượng được sùng bái thường thường đều cùng tồn tại của chúng ta tồn tại như vậy tiếc nuối.

Bạc Tề Xuyên hạ giọng ngăn lại khi cậu bé tiếp tục tới gần, nghiêm túc nói: "Giữ đường mà hô toáng lên thế, còn ra thể thống gì nữa." Hắn xa xa liếc mắt một cái về phía Phương tiểu thư đang đứng tại cửa, lớn giọng nói, "Cô đi chuẩn bị cơm chiều đi." Nói đến đây hắn dừng một chút, nhìn thiếu niên có chút không quá thoải mái nói thêm một câu, "Chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa."

Phương Tiểu Thư nghe lời hắn, cười tủm tỉm liền muốn đi chuẩn bị cơm chiều, nhưng nhìn cảnh đêm khuya 1 giờ mà cậu nhóc chỉ mặc mỗi chiếc áo phông chờ ở cửa biệt thự, có vẻ như cậu nhóc cũng không tính ở lại dùng cơm.

Cậu ta cùng Bạc Tề Xuyên đi vào phòng, nói cực kì dễ nghe: "Chị dâu không cần bận tâm, em cũng phải đi bây giờ, em là lén trốn đến đây, còn phải quay về trường học."

Phương Tiểu Thư cả người cứng đờ, khóe miệng run rẩy quay đầu muốn giải thích, Bạc Tề Xuyên đã nhanh hơn cô, lúc này lạnh lùng nói, "Đem những ý nghĩ xấu trong đầu người rửa sạch một chút."

Phương Tiểu Thư có chút kinh ngạc nhìn Bạc Tề Xuyên, cực kì hiểu kì đối với hắn biểu lộ ra đến hình tượng anh trai nghiêm cẩn này, cô thật sự là cực nhỏ nhìn thấy một người con trai có thể đem cao quý, tường hòa cùng cay nghiệt dung hợp như thế hoàn mỹ, dễ biến đổi không đồng nhất không là đặc quyền của con gái sao?

Đối với lời đáp có chút bén nhọn của Bạc Tề Xuyên, cậu bé lại hoàn toàn không tin vào bộ dạng đó của hắn, cười cười nhìn Phương Tiểu Thư với ánh mắt "em biết", sau đó tự giới thiệu nói: "Chào chị, tên em là Bạc Yến Thần, là em trai của anh ấy."

". . . Ừ, em là em trai của anh ta, này cái chị biết." Phương Tiểu Thư nhếch khóe miệng hướng Bạc Tề Xuyên cười cười, lác lác đầu đi vào phòng bếp, để không gian riêng tư nơi phòng khách cho anh em hắn.

Tình cảm hai anh em nhà này thật khó hiểu, giống như Bạc Yến Thần thực ý lại Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên tuy nhiên đối với cậu ta lại rất mức lãnh đạm, lại thật chiều cố hắn ở một số chi tiết nhỏ.

Hắn vừa vào phòng đã bật điều hòa cao lên vài độ, ngay cả Phương Tiểu Thư cũng cảm giác được hơi ấm thấm vào da mặt, càng không cần nói đến người ăn mặc phong phanh như Bạc Yến Thần, cho nên, thiếu niên thật thà thành thực nói ra những lời nói thật trong lòng mình.

"Anh à, em không lạnh, có thể tìm được anh thì tốt rồi." Bạc Yến Thần cười nói.

Bạc Tề Xuyên mặt không chút thay đổi vốn đã muốn cởi cúc áo gió liền cài hết cúc lại, giọng lạnh lùng nói: "Em không cần cảm ơn, là do anh thấy lạnh thôi." Hắn cài cúc áo lên tới tận cổ trong khi lòng bàn tay đã nóng muốn toát mồ hôi.

Phương Tiểu Thư chậm rãi khép cửa phòng bếp, lễ phép vờ như cô không có nghe lén, bắt quả tại phòng khách nói chuyện thật sự là gần ngay phòng bếp, đóng cửa lại vẫn có thể nghe thấy một ít.

"Anh à, ngày mai sinh nhật cha, anh nhất định phải về đó." Bạc Yến Thần vội vàng nói, "Em biết hai người cãi nhau, ba đạo này công tác rất nhiều, lại vẫn lo lắng chuyện của anh, sức khỏe vẫn không tốt lắm, anh cũng đừng so đo với cha nữa."

Bạc Tề Xuyên ngồi ngay ngắn tại trên sofa uống trà, không chút cảm xúc nói: "Anh với ông ấy đã muốn đoạn tuyệt tình cha con, giờ anh cũng không còn là anh trai của em nữa." Hắn buông chén trà, "Chúng ta hiện tại chính là người xa lạ, em không cần một người anh đi làm loại công việc như thế này."

"... Anh à, em không có ý đó, tuy em không đồng ý việc anh chọn làm cái nghề này, nhưng em cũng không có ghét bỏ... À không, em không phải có ý này." Bạc Yến Thần lo lắng cố giải thích lời mình nói, nhưng nói thế nào cũng cảm thấy không thích hợp, cuối cùng đành ngậm miệng làm thinh.

Bạc Tề Xuyên lẳng lặng nghe, rót cho cậu bé một ly trà, đẩy tới trước mặt cậu, thập phần khách khí nói: "Không quan hệ, mọi người đều nguyện ý mù quáng tin theo, giống như mọi chuyện chính xác trên thế giới đều tồn tại với bên trong 'Đại đa số'."

"Anh..."

"Anh không đi đâu, em về đi, bằng không một lúc nữa trường học sẽ cho Bạc tiên sinh gọi điện thoại hỏi." Bạc Tề Xuyên đứng dậy đi mở cửa, nhìn ra ngoài cửa nói, "Vì không cho anh 'Mang phá hư' em này con trai mà hắn thích nhất, em nên trở về sớm đi."

Bạc Yến Thần ù rũ đi tới cửa, tại cửa nhìn Bạc Tề Xuyên lưu luyến không muốn rời, nhưng thấy Bạc Tề Xuyên không động thái gì, đành phải chậm rãi bỏ đi.

Nhưng cậu nhóc đi chưa được mấy bước, Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên gọi cậu lại.

"Đợi chút."

Bạc Yến Thần hân hoan quay đầu: "Anh đồng ý rồi!?"

Bạc Tề Xuyên không để ý tới cô, quay đầu hướng về phía phòng bếp nói với Phuong Tiểu Thư: "Đi lấy áo khoác cho tôi, tôi biết cô đang nghe, Phuong Tiểu Thư."

"..." Phuong Tiểu Thư xấu hổ đẩy cửa phòng bếp chạy thẳng lên tầng hai, tại phòng để quần áo chọn được một cái trong một loạt áo khoác đắt tiền, bước nhanh đi xuống lầu chạy tới cửa, thở hồng hộc giao cho hắn, "Kỳ thật tôi cũng có nghe được gì mấy đâu."

Bạc Tề Xuyên không để ý tới lời của cô, cũng không cảm áo, hất mắt nhìn Bạc Yến Thần.

Vì thế Phuong Tiểu Thư hiểu ý ôm áo đưa tới trước mặt Bạc Yến Thần, Bạc Yến Thần ngẩng đầu nhìn cô, ôm áo khoác không chút động thái, cô thờ dài, liền trực tiếp khoác lên người hắn.

"Tự mình mặc tốt đi, anh của em sợ em lạnh, ra khỏi tiểu khu rồi phải sẽ có chỗ bắt xe, nếu không bắt được xe..." Cô tiến đến Bạc Yến Thần nhỏ giọng nói vào tai cậu nhóc, "Không bắt được xe thì quay lại đây, để anh trai em đưa em về." Cô nói xong liền nhanh chóng chạy trở về, sợ mình làm lỡ khiến Bạc Tề Xuyên chán ghét, bên kia Bạc Yến Thần phục hồi tinh thần lại, cười hướng bọn họ vẫy tay nói lời từ biệt, "Anh, chị dâu, em đi! Anh nhớ nhất định phải trở về dự sinh nhật cha đó! Còn có chị dâu! Đem cả chị dâu đến nữa!"

"... Nói vậy là không phải rồi! ..." Phuong Tiểu Thư cao giọng muốn giải thích, liền phát hiện Bạc Yến Thần giống như sợ Bạc Tề Xuyên cự tuyệt, xoay người chạy như điên thoáng chốc đã biến mất ở ngã tư đường, vì thế cô nói, "... Hình như nó hiểu lầm rồi, sao anh không giải thích với nó một chút?" Cô nhìn Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên liền đứng cạnh cô, hai người kẻ thật sự gần, ánh mắt hắn vẫn dõi theo Bạc Yến Thần, đáy mắt có cảm xúc nói không rõ tại quay cuồng, sau đó hắn bỗng nhiên nở một nụ cười rất mơ hồ.

Hắn nhìn về phía cô, hỏi: "Cô có nghĩ là tôi sẽ đi không?"

Phuong Tiểu Thư ngỡ ngàng một chút, một hồi lâu mới hỏi ngược lại: "Anh muốn nghe lời nói thật hay nói dối?"

Bạc Tề Xuyên hơi nhíu mày, cứng nhắc phun ra hai chữ: "Lời nói thật."

Phuong Tiểu Thư thành khẩn nói: "Anh sẽ đi." Dừng lại một chút, cô nói thêm, "Anh có thể đem tôi theo cùng."

Bạc Tề Xuyên càng nhíu mày, vừa như không hiểu ý cô lại vừa như cố tình hỏi: "Cô dựa vào đâu mà nói vậy?"

"Đại khái là vì, em trai anh về nhà thế nào cũng nói kể với người nhà chuyện 'Chị dâu', mà anh xem ra cũng không có vẻ gì là vội vã muốn giải thích." Phuong Tiểu Thư cùng hắn mặt đối mặt, mỗi người tựa vào một bên cửa, "Anh trở về xem ra là vì không muốn làm em trai thất vọng, nhưng lại không muốn người ta nghĩ là anh có ý định thỏa hiệp, cho nên..." Nàng chỉ tay vào mình, "Nếu như có tôi theo với thân phận chị dâu có thể thể hiện anh rất cuộc muốn chống đối đến cùng."

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng nheo mắt lại, khóe miệng hình như hơi nhếch lên, nhưng cũng không phải đang cười.

Kính mắt ở phía trên mũi của hắn che khuất hầu hết ánh sáng trong mắt hắn, khuôn mặt gầy, biểu tình nhả nhặn, hắn tựa hồ là người trời sinh nên bị người khác đối xử ôn nhu, cũng am hiểu nhất về việc đối xử ôn nhu với người khác.

Nhưng là, bộ dáng bình thường trong tưởng tượng so với sự thật có sự chênh lệch rất lớn.

"Phân tích không sai, vậy cô đồng ý chuyện này?" Hắn bình tĩnh hỏi lại.

Ánh mắt của Phuong Tiểu Thư càng sâu một chút, thanh thúy phun ra hai chữ: "Đương nhiên."

"Ngà." Bạc Tề Xuyên nhướng mày, hắn thực gầy, sắc mặt tái nhợt, giọng nói u nhã trầm thấp mang theo vài phần lãnh liệt, "Tôi không nghĩ rằng Phuong tiểu thư tính cách như vậy lại thích bị người khác lợi dụng."

Phuong Tiểu Thư đứng thẳng người dậy, xích tới gần hắn, hắn theo bản năng lui về phía sau, nhưng thân mình đã tựa vào cửa, vì thế hắn đành phải cúi mắt nhìn Phuong Tiểu Thư sắp bỏ nhào vào trên người, hai người ngay tại cửa lớn vào hơn một giờ đêm khuya, cùng gió lạnh cùng bên trong gió mát tiến hành thân thiết dài lâu ở chung.

"Nói như thế nào nhỉ." Phuong Tiểu Thư cố gắng tìm từ, trong tươi cười của cô có cả sự thiên chân cùng phóng khoáng, mang theo một tia nói không nên lời gọi cảm hương vị, "Trước kia chỉ cần tôi thích, không có gì là không thể, nhưng hiện tại, chỉ cần tôi có thể, không có gì là tôi không thích." Cô vươn hai tay ôm cổ của hắn, Bạc Tề Xuyên lập tức nhíu mày, cô không chờ hắn kịp nói gì, liền nói tiếp, "Như vậy vừa thấy giống như mặc kệ bây giờ còn là trước đây, chuyện này tôi đều có thể làm, bởi vì tôi đã thích nó, lại có thể làm nó." Cô đưa tay đỡ lấy cằm Bạc Tề Xuyên, buộc hắn phải cúi đầu xuống nhìn chân hạ giọng nói, "Bất quá hiện tại, tôi với anh bạn chuyện thù lao trước, tôi tin là anh sẽ không để ý." Cô nói xong câu cuối cùng liền hôn lên

môi hắn, dùng sức ép sát vào người hắn, hôn nhẹ lên mỗi một chỗ trên cánh môi hắn, thân thể mềm mại cùng hắn ôm cùng một chỗ, ôn nhu mà ái muội tư ma.

May mà đây là đêm khuya cuối mùa thu, nếu không hai người ở ngay cửa lớn mà làm chuyện tình tự này, thật sự khó mà không khiến người khác chê cười.

Phương Tiểu Thư nhẹ nhàng hôn Bạc Tề Xuyên, trong bóng đêm đưa tay cẩn thận lại thong thả miêu tả hình dáng khuôn mặt của hắn, lực lượng của cô của dần dần tăng thêm, môi trên càng thêm làm cần, đầu lưỡi linh hoạt khẽ mở ra đôi môi cũng không thể nào kiên quyết của hắn, mắt nhắm chặt, hai tay quàng quanh cổ hắn, thâm thâm nhắm nháp hương vị chân thực nhất của hắn.

Cô cảm giác được hai tay của hắn vẫn để in chạm rãi ôm lấy eo cô, nhưng giống như có chút do dự, sau khi chân chờ một lúc cuối cùng vẫn còn buông xuống.

Phương Tiểu Thư hơi hơi mở mắt ra, nhìn hàng lông mi không ngừng rung động của Bạc Tề Xuyên, có ý xấu dùng răng nanh cắn hắn một chút, như là cố ý trả thù việc hắn vừa mới dừng lại động tác, hung hăng cắn vào môi hắn, sau đó theo cổ hắn lướt xuống một đường, cời bỏ cúc áo gió mút vào xương quai xanh của hắn tạo ra vết đỏ ái muội.

Bạc Tề Xuyên đang im lặng liền phát ra một tiếng rên rỉ vừa hơi khàn khàn vừa đau khổ, thẳng gây xích mích vốn cũng không tính thật sự làm cái gì Phương Tiểu Thư đầu óc hỗn loạn, hai má hồng lên.

Miễn cưỡng lùi lại, Phương Tiểu Thư liếm liếm dấu vết ái muội ở khóe miệng, mặt không chút thay đổi liếc liếc mắt một cái sửa sang lại cổ áo Bạc Tề Xuyên, không biết ý gì nói thảm một câu: "Con gái quả nhiên là một loại động vật cảm tình." Nói xong đi vào phòng.

Bạc Tề Xuyên kéo nhanh cổ áo đi theo vào phòng, đóng cửa lại sau nhìn bóng nàng nhú mày hỏi: "Cô có ý gì?"

Phương Tiểu Thư cũng không quay đầu lại nói: "Không có ý gì cả, nói đúng là cho dù không thể cao triều, tôi cũng nguyện ý ôm thân với anh cả đêm."

Phương Tiểu Thư nói xong "Cuồng ngôn" liền đóng cửa lại, khả người ngoài cửa lại hết chỗ nói rồi cả một buổi tối.

Đàn ông ba mươi tuổi, không phải già, nhưng cũng không còn trẻ. Đối với đàn ông ở cái tuổi này mà nói, chưa từng có tiếp xúc qua một phần cảm tình tương đối thân mật tựa hồ có điểm không thể tin nổi.

Nhưng tại Bạc Tề Xuyên xem ra, cảm tình cùng người có thể cùng nhau vượt qua cả đời thật sự chỉ có một loại.

Yêu thật sự chỉ có một loại, đó cũng không phải người cho là có thể được đến, thà ít mà tốt là đạo lý ai cũng biết nhưng không phải ai cũng làm được, tình yêu chân chính phải gặp qua mới hiểu được ý nghĩa của nó, nhưng không phải ai cũng đủ kiên nhẫn để đợi được loại tình yêu này, mọi người thường thường đều mất đi lòng tin trong quá trình tìm kiếm nó, thỏa hiệp với đối tượng có điều kiện không sai nhưng không cam tâm tình nguyện.

Mà nếu người nào có đủ kiên nhẫn, không có đem cảm tình quý giá của mình giao cho người khác, như vậy người chung quy sẽ gặp được nửa kia của chính mình.

Mà thường thường với mỗi người, loại tình cảm này, loại tình yêu này, cả đời chỉ gặp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng sớm hôm sau Phương Tiểu Thư đã thức giấc, chẳng qua có người sợ với cô tỉnh sớm hơn, hơn nữa sớm liền đi ra ngoài, cô hoài nghi hắn căn bản là cả đêm cũng chưa ngủ, còn tiếp tục như vậy, viên xanh đen ở dưới mắt hắn nhất định sẽ càng thêm nghiêm trọng, không biết hắn có dùng thuốc nhỏ mắt cô cho hắn không.

Phương Tiểu Thư đi vào phòng khách quét tước vệ sinh, theo thường lệ thấy trên bàn một mảnh giấy ghi lời nhắn, như trước là chữ viết của Bạc Tề Xuyên, mặt trên viết một câu, nửa câu đầu từng chữ dùng dấu ngắt ngăn cách, nửa câu sau nối liền, là như vậy viết ——

Hai, giờ, chiều, đến, trung, tâm, mua, sắm, tìm, tôi. Nhớ kỹ sao?

Phương Tiểu Thư mỉm cười nhặt mảnh giấy lên, khóe miệng thầm kín nở nụ cười, nhiều dấu ngắt như vậy là muốn dùng giọng cường điệu hóa sao? Chỉ nói trung tâm mua sắm mà chưa nói là trung tâm mua sắm nào, hẳn là ám chỉ nơi trước đây bọn họ tình cờ gặp nhau, chỗ cô từng làm việc.

Phương Tiểu Thư đem mẫu tin nhắn cho vào túi tiền, cùng chỗ với lời nhắn trước đó của hắn, rồi tiếp tục công việc.

Ăn điểm tâm xong, cô về phòng nghỉ ngơi một chút, giữa trưa tùy tiện ăn một chút lên xe công cộng đi tới gian công ty bách hóa.

Phuong Tiểu Thư tới cửa liền nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Bạc Tề Xuyên, cô không có di động, không có cách nào gọi điện thoại cho hắn, chỉ có thể dùng cách này để tìm hắn, bất quá Bạc Tề Xuyên hiển nhiên cũng dự kiến đến điều này, liền đứng tại cửa bên cạnh góc sáng sủa, chịu cảnh một nhóm tiểu cô nương nghỉ chân vây quanh.

Hắn mặc áo gió sậm màu rậm nắng cùng áo sơ mi màu đen, nút thắt của áo gió cài thật chặt, mặt tái nhợt, cặp kia tối đen mắt hoa đào không có bị kính mắt che lấp, có thể rõ ràng thấy hắn che kín cặp mắt đỏ ngầu.

Phuong Tiểu Thư bước nhanh hướng về phía hắn mà đi, rẽ qua đám tiểu cô nương trước mặt tự nhiên ôm lấy cánh tay hắn, ngữ thái thân mật nói: "Anh yêu, chờ em lâu không?"

Bạc Tề Xuyên sững sốt một chút, theo bản năng muốn tránh cánh tay của cô, về mặt tương đương cẩn thận tí mỉ.

Phuong Tiểu Thư ghé vào tai hắn khàn khàn nói: "Nếu anh muốn tiếp tục bị vây quanh thì cứ thử tránh ra đi."

Bạc Tề Xuyên nóng bừng một bên tai, lập tức quay đầu tạo khoảng cách giữa hai người, Phuong Tiểu Thư mỉm cười nhìn tai hắn đỏ lên, ôm cánh tay hắn kéo vào thương trường.

"Muốn gọi tôi đến đây có việc gì sao? Muốn mua gì cần giảm giá sao? Không thành vấn đề, tôi làm ở chỗ này cũng không tệ lắm." Phuong Tiểu Thư nói xong còn đi ngang qua quầy chuyên doanh váy tay, bên trong quầy chuyên doanh người bán hàng lạnh nhạt hướng cô liếc mắt một cái, cô nhún nhún vai nói, "Hừ được, xem ra định nghĩa của các cô đối với quan hệ tốt xấu cùng tôi không giống nhau."

Bạc Tề Xuyên liếc nhanh cô một cái, cô nhìn liền hiểu ngay ánh mắt của hắn, đại khái là có ý ghét bỏ.

"Không phải tôi dẫn cô hai giờ hăng đến sao?" Hắn nhủ mảy nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đeo tay, "Hiện tại mới 1 giờ rưỡi."

Phuong Tiểu Thư sững sốt một chút lập tức nói: "Tôi nghĩ nên đến sớm để tìm anh, tôi sợ anh đợi lâu."

Bạc Tề Xuyên xoay đầu không xem cô, không lưu tình chút nào nói: "Đó không phải lý do, đợi tôi hai giờ rồi hăng nói chuyện."

"..."

Vì thế, bọn họ liền thật sự ngồi ở khu nghỉ chân tại thương trường trầm mặc ngầy người nửa giờ, đợi khi đồng hồ chuyển từ 13:59 qua 14:00, Phuong Tiểu Thư lập tức vọt tới trước mặt hắn: "Đến giờ rồi, nói mau chúng ta rốt cuộc là tới đây để làm gì?"

Bạc Tề Xuyên thân nhiên liếc cô một cái, chính là không chịu cho cô được giải tỏa mối nghi hoặc, giống như rất muốn xem bộ dạng sốt ruột tò mò của cô, đứng lên dẫn cô đi một vòng, cuối cùng dừng lại ở ngoài đại lý của nhãn hiệu nổi danh xa xỉ.

Hắn nâng bước muốn đi về hướng đó, Phuong Tiểu Thư nháy mắt kéo hắn lại.

"Đi làm gì? Tôi không có nghe nói anh có bạn gái, anh cũng không mang nhẫn, anh đừng mong nói với tôi là anh đã sớm kết hôn, là người đã có chủ!" Phuong Tiểu Thư nhủ mảy theo dõi hắn, "Em trai anh lúc trước còn gọi tôi là chị dâu."

Bạc Tề Xuyên tựa hồ không nghĩ tới việc giải thích nhiều, tóm cổ tay cô kéo vào quầy chuyên doanh, mở miệng liền nói với người bán hàng ở quầy chuyên doanh: "Cái váy vừa rồi, đưa cho cô ấy thử xem."

"O? !" Phuong Tiểu Thư có chút thần người, cô liếc mắt nhìn người bán hàng nhanh nhẹn chạy đi tìm quần áo, hỏi Bạc Tề Xuyên, "Cho tôi? Anh có nhầm không?"

Bạc Tề Xuyên giọng như tiếng đàn cello bình thường ôn hòa thanh nhã, giống như ngày đầu tiên cô gặp hắn: "Không nhầm đâu." Dừng một chút, cường điệu, "Đang khuyến mãi". Hắn buông cổ tay cô ra, rút trong ví ra một tập biên lai, cho cô xem một cái lại một cái, "Nếu không mua cái váy này sẽ không được giảm chiết khấu lớn nhất." Hắn nói xong chỉ về phía cạnh biển quảng cáo, về mặt rất thành thật nói, "Không tin cô cứ nhìn xem."

Phuong Tiểu Thư nhìn tấm biển khuyến mãi, quả thật là mua phối hợp một vài món đồ có thể được giảm chiết khấu lớn nhất, nhưng là...

"Bạc tiên sinh, quần áo trẻ con cùng đồ dùng của phụ nữ mà anh dùng được sao?" Cô run run khoe miệng chỉ vào một cái biên lai, tiếp theo lại bỏ ra biên lai đó, đem phía dưới rất nhanh phiên một lần, kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Đừng nói là vì anh muốn giấu chủ ý mua đồ cho tôi, nên mới mua một đồng đồ mà căn bản anh không dùng được?"

Bạc Tề Xuyên đứng ở tại chỗ mặt không chút thay đổi nhìn cô, mím môi một chữ cũng không nói, tuy hắn không biểu lộ cảm xúc, nhưng rõ ràng là bộ dạng bị vạch trần.

Phuong Tiểu Thư sau khi hết kinh ngạc liền nở nụ cười, xinh đẹp phi thường, đôi môi mọng nước, làm cho người ta không khỏi nhớ lại cảm giác tối hôm qua cùng cánh môi đó chạm vào. Bạc Tề Xuyên lập tức xoay đầu, hừ lạnh một tiếng nói: "Cô suy nghĩ nhiều quá, chẳng qua là tôi mua cho..."

"Vâng? Mua cho ai?" Phuong Tiểu Thư tiến đến trước mặt hắn nhìn hắn hỏi.

Bạc Tề Xuyên không nhìn tới vẻ mặt đầy chế nhạo của cô, bình tĩnh nói: "Mua cho bạn gái của Yến Thần."

"... Còn đồng đồ dùng đâu?"

"Tuy là nó mới học cấp một, nhưng bây giờ bọn nhỏ có vẻ trưởng thành sớm, chuẩn bị sớm là đúng." Hấn nói lời này tỏ ra mình là một người anh vô cùng tốt, "Vạn nhất có khẳng định là muốn sinh ra, dù sao đó là cái sinh mệnh." Hấn nói nghe có vẻ rất sâu sắc.

"..." Hấn thắng, hoàn toàn .

Người bán hàng đợi họ nói chuyện xong liền đem quần áo đến, nhìn chiếc váy dài màu sẫm banh cổ chữ V lại hở lưng, Phương Tiểu Thư khóe miệng run lên một chút.

"Tiên sinh, anh nhìn số đo chuẩn quá, tôi cảm thấy số đo này cũng rất thích hợp với tiểu thư đây." Người bán hàng thực hiện nhiên nhận ra Phương Tiểu Thư, dù sao cùng làm tại một gian công ty bách hóa cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu cũng thấy, nhưng cô ta về mặt hồ hững hoàn toàn làm bộ như không biết cô, chỉ nhìn Bạc Tề Xuyên nói chuyện, không khỏi làm cho người ta có chút xấu hổ.

Phương Tiểu Thư đón lấy chiếc váy nhìn nhìn số đo, lại nhìn Bạc Tề Xuyên không nói lời nào, hấn là một đại nam nhân đứng tại quầy bán quần áo nữ nhìn như cánh hạc giữa bầy gà, nhưng hấn tựa hồ vẫn chưa cảm thấy có điều gì không tự nhiên, cứ đứng nguyên tại đó hai tay đút túi, giống như sợ cô lại kéo tay hấn đi.

Phương Tiểu Thư xem xong quần áo bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn nói: "Số đo thực chính xác, xem ra Bạc tiên sinh nhìn được số đo ba vòng của tôi."

Chiếc mặt nạ trầm tĩnh của Bạc Tề Xuyên đột ngột nứt rạn, hấn cứng ngắc đứng tại đó, Phương Tiểu Thư làm như chẳng có việc gì xảy ra đi vào phòng thay đồ.

Sau một hồi công phu, Phương Tiểu Thư liền mặc chiếc váy mà hấn chọn cho cô đi ra, Phương Tiểu Thư cũng không phải thuộc dạng gầy, cô có chút đầy đặn, nhưng cánh tay cũng không to, có lẽ chính là của ngực của cô quá lớn cho nên mới có vẻ đầy đặn hơn...

Nói thật, chiếc váy này thật sự rất hợp với Phương Tiểu Thư, đem tấm lưng trắng nõn cùng đường cong ngạo nhân tất cả đều bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Phương Tiểu Thư khó xử ngẩng đầu nhìn Bạc Tề Xuyên nói: "Ấn mặc thế này có vẻ không phù hợp cho lắm?"

"Sao lại không phù hợp?" Hấn nhíu mày, đi đến phía sau giúp cô sửa sang lại tóc động ở trên vai. "Vì sao không lấy ra đến? Cô chẳng lẽ không cảm thấy tóc để tại mặt trong quần áo thoát nhìn rất khó chịu sao?"

... Thật sự là quần.

Phương Tiểu Thư chỉ cảm thấy một luồng khí nóng theo bên tai đánh úp lại, cả người cứng đờ, hơi thở đều trở nên dồn dập.

Bạc Tề Xuyên ngừng một chút, lập tức thu tay lại.

Phương Tiểu Thư đỏ mặt cúi đầu dùng ánh mắt gọi cảm thanh âm nói: "Lần đầu tiên gặp người đứng đầu gia tộc mà như vậy anh thật sự không sợ làm cha anh tức chết sao?"

Bạc Tề Xuyên tựa như thật sự lo lắng lời của cô, hấn chần chờ một chút rồi nhìn người bán hàng quầy chuyên doanh: "Lấy cái kia màu đen đóng gói."

"Tôi đã thử đâu ——" Phương Tiểu Thư giữ chặt cánh tay đang định quệt thề của hấn.

"Không cần thử." Bạc Tề Xuyên cũng không quay đầu lại nói, "Chắc chắn là hợp."

"..."

20 phút sau, Phương Tiểu Thư ngồi trên ghế lái phụ, hai người bắt đầu lên đường về.

Bạc Tề Xuyên một bên lái xe một bên đem hòm nhỏ đặt trên bàn đánh bóng đưa cho cô, cô cảm không rõ phải làm gì cho nên nhìn hấn, hấn định nói gì đó nhưng lại thôi, tựa hồ luôn luôn phải cân nhắc lời nói, sau một lúc lâu mới nói: "Tiền đi động sẽ trừ vào tiền lương của cô."

Phương Tiểu Thư nheo mắt nói: "Tôi không cần đi động."

"Cô cần."

"Tôi không cần."

"Cô cần." Bạc Tề Xuyên quay đầu lạnh như băng nhìn chằm chằm vào cô, nhấn mạnh từng chữ một.

Phương Tiểu Thư cười lắc lắc hộp di động: "Được rồi được rồi, tôi cần."

Bạc Tề Xuyên hừ một tiếng quay đầu lại chuyên tâm lái xe, bên kia Phương Tiểu Thu đã bắt đầu ngắm chiếc di động mới, loại di động này nhìn cũng rất sa hoa, không biết xài hết bao nhiêu tiền.

Nghĩ tới đó Phương Tiểu Thu liền không thể cao hứng, về mặt một mồi tựa lưng vào ghế ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạc Tề Xuyên thấy nàng như thế, không mặn không nhạt mở miệng nói: "Nếu không có tiền cô có thể lấy từ thẻ, bên trong..."

"Đứng rồi." Phương Tiểu Thu bị hấn nhắc nhở, trực tiếp đánh gãy câu nói của hắn theo trong túi lấy ra thẻ của hắn, trả lại cho hắn, "Tôi chưa dùng một đồng tiền nào, anh xem xem thiếu không."

Bạc Tề Xuyên nhìn lướt qua đèn đỏ phía trước, khó hiểu hỏi cô: "Cô có ý gì? Cô mặc kệ?"

"Không phải." Phương Tiểu Thu mỉm cười đem thẻ nhét vào bàn tay thon dài đang nắm tay lái của hắn, "Tôi không tiêu tiền của anh, không cần trừ vào tiền lương, anh mỗi ngày ăn xem như tôi mời anh." Cô đắc ý nhường này, "Cho dù không có tiền ăn của anh, anh trả tiền lương cho tôi cũng nhiều hơn công tôi bỏ ra, không cần cảm thấy chính mình chiếm tiện nghi, anh mới là coi tiền như rác."

Bạc Tề Xuyên nắm bắt cái thẻ mảy may nhả lại, không biết chính mình nên làm cái gì. Phương Tiểu Thu nhìn qua là cô gái vì sự thật mà đi bước một bán đứng lý tưởng lỗi đời, nhưng là trên một số sự tình đã có so với người khác càng trân quý phẩm cách.

"Cô như vậy thân kiêm nhiều chức vụ, so với tôi cô hữu dụng với xã hội hơn." Bạc Tề Xuyên thản nhiên nói một câu, đem thẻ để lại trong túi, một lần nữa khởi động xe.

Phương Tiểu Thu biết hắn lại chui vào cái vòng luẩn quẩn nghề nghiệp, liền cúi đầu nặng nề nói: "Không, hữu dụng là người như anh vậy, tôi mới là vô dụng." Cô tự mình trêu chọc nói, "Bộ đáng hiện tại này của tôi ngay cả chính mình đều không ăn no, càng đừng nói bảo vệ cái gì vậy, tôi cũng không am hiểu nhân tế kết giao, chỉ có khả năng lắng nghe cùng đem sự tình trở nên càng tệ hơn, bất quá tôi sẽ trở nên hữu dụng, giống như anh vậy, có thể sống chính mình nghĩ tới cuộc sống, làm chính mình muốn làm chuyện, cùng người mình muốn ở cùng một chỗ."

Cô nói xong hướng hắn trát một chút mắt, nốt ruồi xinh đẹp dưới mắt trái làm cho ánh mắt mị hoặc của cô càng thêm quyến rũ, Bạc Tề Xuyên cảm thấy có cái gì đó chạy dọc theo sống lưng, làm cho người ta cả người không thoải mái, lại không nghĩ rời đi.

"Tôi lưu số điện thoại của anh vào số đầu tiên." Phương Tiểu Thu lắc lắc di động mới nhìn hắn cười tủm tỉm nói, "Số thứ hai là Lâm đội trưởng. Ài, trước kia cảm thấy thứ đồ này thật vô dụng, hiện tại cầm trong tay nhưng thật ra cảm thấy rất tốt." Cô nói đến đây bỗng nhiên buông di động xuống, "À đúng rồi." Cô xách túi đựng váy ôm vào trong ngực, "Cảm ơn váy của anh, nhưng đây là giúp anh làm việc, sẽ không trả tiền cho anh đâu."

"Được." Bạc Tề Xuyên vẫn chuyên tâm lái xe, cũng không chú ý tới bộ dạng cô hôm nay quá mức hưng phấn.

Phương Tiểu Thu vòng ngực nhìn hắn suy tư một hồi, như là có ý muốn xem hắn xấu hổ, bỗng nhiên nói: "Có chuyện này tôi quên nói cho anh."

Hắn nghiêng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, khẽ nhíu mày: "Chuyện gì?"

Phương Tiểu Thu về mặt đứng đắn nói: "Tôi người này kỳ thật thực khinh thường nhớ lại, nhưng tôi phải nói, đêm qua thật sự là chuyện làm cho người ta muốn ôn lại buổi tối."

Bạc Tề Xuyên cả người cứng đờ, đập mạnh lên chân ga, chiếc xe trật khỏi lề đường, cũng may trên con đường này xe cộ không nhiều lắm không có nguy hiểm, hắn không nói gì ghen khí nhìn phía trước, liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn Phương Tiểu Thu đang cười rất phóng khoáng bên cạnh.

Lưu manh đều là do mình quen, đừng trách cô bất nạt kẻ yếu, đều là do anh tự quen tôi, Bạc Tề Xuyên!

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bạc Tề Xuyên tựa hồ đang đối diện Phương Tiểu Thu, sau khi về nhà vẫn không nói chuyện với cô, cũng không ăn cơm tối, Phương Tiểu Thu đi gọi hắn hắn cũng không trả lời, cô nghiêng tai nghe một chút, bên trong có tiếng bước chân đi qua đi lại rất nhỏ, nghĩ thông suốt, hắn ngủ đứng sao?

Hắn không trả lời, Phương Tiểu Thu cũng không có biện pháp, đi xuống tầng bực lại đồ ăn liền trở về phòng, nghĩ nghĩ vẫn là viết lời ghi chép đặt trên bàn ăn, mặt trên chỉ có bảy chữ: thực xin lỗi, nhớ rõ ăn cơm.

Sau khi trở về phòng, Phương Tiểu Thu thay đổi quần áo đi tắm rửa một cái liền ngủ, nhưng là ngủ đến nửa đêm liền cảm thấy bụng vô cùng đau đớn, cô

lập tức đứng lên mở ra ngăn kéo lấy thuốc cùng nước đặt ở đầu giường uống, thế này mới đau khổ nằm lại trên giường, cắn chặt môi chịu đựng đau đớn từ bụng.

Lần trước Bạc Tề Xuyên nghe thấy cô hô đau kỳ thật là chính xác, cô thật là tại hô đau, bệnh đau bụng của cô đã nhiều năm rồi, đại khái là uống trà đặc thời gian dài để nâng cao tinh thần cùng với ăn uống không quy luật tạo thành, bất quá mặc kệ là như thế nào tạo thành, hiện tại còn muốn chữa trị tựa hồ có chút muộn.

Nhịn nhiều năm như vậy, cũng không kém này trong chốc lát, nhưng là mỗi lần đau đớn, vẫn là nhịn không được tương, vì sao mình còn trẻ tuổi lại muốn chịu tội như vậy.

Phương Tiểu Thư ngồi phịch ở trên giường đại ra nhìn trần nhà, hai mắt không hề tiêu cự, hơi thở mỏng manh, dạ dày co rút, hô hấp của cô đứt quãng một hồi nhanh một hồi chậm, thật lâu thật lâu sau mới dần dần vững vàng, chính là gương mặt của cô đã muốn trắng bệch không có chút máu, cái trán che kín mồ hôi lạnh.

Tăng nhiệt độ điều hòa trong phòng, Phương Tiểu Thư dùng chăn ôm lấy chính mình không rên một tiếng lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, này trực tiếp làm cho cô ngày hôm sau dậy muộn, chờ cô mở cửa Bạc Tề Xuyên đã muốn rửa mặt mua bữa sáng ăn.

Phương Tiểu Thư đứng tại cửa, ngơ ngác nhìn Bạc Tề Xuyên ăn xong bữa sáng thu thập xong rồi, sắc mặt tái nhợt, môi khô ráo có chút xước da, cô liếm môi một chút, cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, tôi dậy muộn."

Bạc Tề Xuyên nhìn thấy bộ dáng này của cô liền gất gao nhăn lại mi, đồng cứng phun ra một câu: "Cô đây là vừa hút xong thuốc phiện sao?"

Phương Tiểu Thư cười nhưng không có ý cười, cầm đồ rửa mặt đi về phía phòng tắm, thanh âm rất nhẹ, nhưng có thể nghe rõ: "Đúng, tôi cũng hiểu được chính mình là vừa lên đỉnh xong."

Bạc Tề Xuyên cương tại chỗ đi cũng không được ở lại cũng không xong, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô một lúc, cuối cùng vẫn xoay người lên tầng, khi xuống dưới trên tay đã muốn thêm mấy hộp thuốc.

Hắn trực tiếp đi vào phòng của Phương Tiểu Thư, đem thuốc quăng đến trên bàn liền xoay người ra cửa, khi Phương Tiểu Thư đi ra từ phòng tắm, chính thấy hắn đi ra từ phòng mình.

Cô ngả ngón khoi mày mi, dựa tại cạnh cửa phòng tắm cười nói: "Oa nga, nếu nói tập kích nửa đêm lúc này cũng không rất hợp nga."

Bạc Tề Xuyên cũng không nhìn cô, trong vẻ mặt của hắn tựa hồ vĩnh viễn đều mang theo lễ phép cùng thần nhiên làm bất hòa, như lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, mỗi một cử động đều thể hiện sự tao nhã.

Hắn xoay người lên tầng, tựa hồ là đi lấy này nọ, chờ hắn xuống dưới đã muốn mặc vào áo gió, nút thắt áo gió đều chưa kịp cài, một tay dẫn theo cặp đựng giấy tờ một tay tại sửa sang lại caravat, caravat hơi hơi phiêu động theo động tác xuống lầu nhẹ nhàng của hắn, Phương Tiểu Thư trực tiếp túm caravat của hắn khi hắn bước nhanh đi qua trước mặt mình.

Cô tóm hắn đến trước mặt mình, thấp giọng hỏi: "Anh muốn đi ra ngoài?"

Bạc Tề Xuyên khó có thể tin nhìn cô, Phương Tiểu Thư suy yếu cười cười, vì thể biểu tình của hắn liền mặc danh kỳ diệu mềm hoá.

Hắn hiện tại làm cho người ta cảm giác đại khái là, hắn không cùng cô gái sinh bệnh chấp nhặt.

"Ừ." Hắn có lệ một tiếng.

"Đột nhiên một chút cũng không hâm mộ kẻ có tiền." Tay Phương Tiểu Thư rồi đi caravat của hắn, thuận thế chạm vào lồng ngực gầy gò bị áo somi bao vây của hắn, một đường theo hoa văn của áo somi tiến đến bụng, tại phía trên thắt lưng chuyển động, ngón trỏ thậm chí còn theo khe hở từ nút thắt áo somi tiến vào về bề ngoài đường cong gầy gò ở dưới vật liệu may mặc, "Không phải như thế cũng phải dậy sớm như vậy sao."

Động tác của cô phi thường nhanh, chờ lúc hắn phản ánh tới cô đã muốn làm được bước cuối cùng, Bạc Tề Xuyên nhanh chóng rút ra tay cô, biểu tình phi thường phức tạp nhìn cô, hình dung không ra đó là cái gì cảm xúc, nói là tức giận đi, lại tựa hồ càng có khuynh hướng khiếp sợ, nhưng bên trong khiếp sợ lại mang theo một tia "Khoan thứ", "Khoan thứ" ở ngoài lại nhiều một phần xấu hổ cùng áp lực.

"Người như thế nào luôn là như thế này?" Hắn sau một lúc lâu mới nghẹn ra như vậy một câu, nói được còn thực không có khí thế.

Phương Tiểu Thư chống lại ánh mắt mang theo chút không hồn giận cùng kháng cự của hắn, thần nhiên hỏi lại: "Tôi là cái gì dạng? Anh cảm thấy tôi không nên là hình dáng này? Tôi đây hắn là cái dạng gì? Anh muốn tôi biến thành cái dạng gì?"

Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi lại không nói gì, thoáng có chút tức giận, nhưng khi hắn nhìn đến vẻ mặt của cô lúc này lại một điểm tức giận cũng không có.

Người càng cố chấp càng làm cho người ta đau lòng, Phương Tiểu Thư hiện tại thật giống như một con chó nhỏ bị chủ nhân chán ghét lại vẫn là mỗi ngày canh giữ ở cửa chờ chủ nhân, cái loại này huyền diệu tình cảm gần nhất vẫn lưu động giữa hai người như là đuôi thần lẩn, chặt đứt lại dài.

Bạc Tề Xuyên bình tĩnh lại, buông ra nhếch lên khóe môi, chần chờ sau một lúc lâu giống như tại suy tư tìm tòi, khi mở miệng ngữ khí khó được mang theo một ít hương vị tiếu nộ: "Cô còn thực tuổi trẻ, không cần luôn như vậy đập hư chính mình."

Phương Tiểu Thư hơi hơi nhướn mày, trầm thấp nói: "Anh cảm thấy hành vi của tôi như vậy là ở đập hư chính mình." Giọng điệu của cô khi nói chuyện là khẳng định, căn bản là không cần hắn trả lời, nói xong liền nói thẳng, "Đúng vậy, không có người sẽ thích cô gái như vậy, thật có lỗi, này là sai lầm của tôi, tôi không nên như vậy, tôi rất làm càn, sau đó chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra."

Cô nói xong xoay người định trở về phòng, cũng không nghĩ tới Bạc Tề Xuyên theo bản năng giữ lại cổ tay của cô, cô kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, khả năng chính là nói: "Hy vọng cô có thể lý giải, tôi không nghĩ vì vậy ảnh hưởng đến sự chung sống thông thường của chúng ta."

Phương Tiểu Thư rút ra cánh tay lui về phía sau từng bước hướng hắn xoay người nói lời từ biệt: "Tôi đương nhiên lý giải, không ai không hiểu cảm xúc bị người khác chán ghét. Hẹn gặp lại. Hy vọng anh, đùa vui về, hết thấy thuận lợi, tôi cũng vậy." Nói xong, cô xoay người trở về phòng.

Bạc Tề Xuyên kinh ngạc nhìn tay của mình, lại nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, tổng cảm thấy chính mình tựa hồ làm sai.

Phương Tiểu Thư tựa vào trên cửa, trên mặt không có bất luận cái gì cảm xúc.

Chuyện này xác thực không trách hắn, là cô quá lớn mật cũng hơi quá đáng, cảm tình vẫn áp lực mấy năm nay lập tức bộc phát ra đến lại đều ném vào một người làm sao có thể không cho người ta cảm thấy đáng sợ cùng sợ hãi, ngay cả chính cô đều bị này đó cảm tình chỉ đạo đánh mất lý trí, sai lầm đem sự tha thứ dễ dàng của hắn trở thành cam chịu, càng không cần nói là hắn. Hắn cũng không sai, sai là cô, là cô không đúng.

Bất quá, có chút sai lầm có thể bù lại, có chút sai lầm lại căn bản không có giá trị bù lại, này đó sai lầm càng thích hợp trực tiếp hủy diệt, tỷ như dục vọng chiếm hữu, tỷ như thích, tỷ như yêu, yêu, yêu.

Yêu thật sự rất khó dùng một cái sự thật hình thức đến hình dung, đối với Phương Tiểu Thư mà nói yêu chính là dục vọng, khi người đối với một người có dục vọng, vậy người chính là thích hắn, mà người nguyện ý vì hắn nhịn xuống loại này dục vọng, loại cảm giác này chính là yêu.

Kế tiếp hai người bình an vô sự ở chung hai ngày, ổn định nghênh đón sinh nhật của Bạc Tranh. Bạc Tề Xuyên buổi tối lái xe đưa Phương Tiểu Thư về nhà mừng sinh nhật của Bạc Tranh, trên đường cho cô nói lại đơn giản một chút về tình huống nhà bọn họ.

Mẹ kế của Bạc Tề Xuyên chỉ lớn hơn hắn chín tuổi, khi hắn mười tuổi mẹ hắn qua đời, một năm sau cha hắn liền tái hôn, năm sau lại sinh một con trai, cũng chính là phía trước Phương Tiểu Thư nhìn thấy Bạc Yến Thần.

Bạc Yến Thần là ở Bạc Tề Xuyên mười hai tuổi năm đó sinh ra, tầm tuổi mười hai, mười ba, đúng là thời gian thiếu niên hay phản nghịch cùng mãi cảm nhất, mẹ vừa mới qua đời, lại có một cái em trai nhỏ hơn mình nhiều như vậy đến chia sẻ sự yêu thương của cha, còn có một người mẹ kế trẻ tuổi xinh đẹp, căn bản là không cần tưởng chỉ biết quan hệ nhà bọn họ sẽ không rất hòa thuận, đó cũng không phải cái gì tốt đẹp nhớ lại.

Phương Tiểu Thư đều ghi nhớ trong lòng, hơn nữa một điểm đều không hỏi nhiều, thập phần thủ lễ tiết, cô mặc váy dài màu đen mà hắn bỏ tiền mua, một cái không có tay tờ tầm váy dài thoát nhìn đoan trang lại điệu thấp, xác thực thật thích hợp mặc đi gặp tộc trưởng, làm cho người ta một loại thực theo mẫu gia tướng.

Bọn họ trao đổi xong hai người liền lại lâm vào trầm mặc, này hai ngày vẫn đều là như thế này, trừ phi tất yếu nếu không Phương Tiểu Thư thậm chí cũng không ra khỏi cửa, cho dù ra khỏi phòng cô cũng vĩnh viễn đều mặc quần áo khéo léo nhất, trang điểm không chút tí vết, không cần nói có động tác từ ngữ ái muội với hắn, liền ngay cả hướng hắn mỉm cười cũng cho tới bây giờ đều cười giấu giếm xi.

Cô tựa hồ một điểm đều không có giận hắn, hắn hoàn toàn không có cách nào khác tưởng tượng ra dưới trạng thái như vậy cô khỏi xương tủy tình đến là cái gì dạng, bởi vì cô gần là như thế này cũng đã đủ gây vỏ.

Cô cũng không phải loại này cô gái khoan dung văn tình thiện lương chăm sóc gia đình mà hắn thích, hắn nghĩ không ra vì sao rõ ràng là vấn đề của cô, lại khiến cho giống như chỉ có chính hắn không được tự nhiên, hắn không thể lý giải.

Bất quá có lẽ, tuy nhiên hắn tìm không ra ưu điểm xác thực trên người cô, nhưng mà lực của cô ở chỗ, cô tùy tiện nói mấy câu vài cái động tác là có thể làm cho hắn tại trong phòng qua lại bởi hồi cả đêm, trong đầu không ngừng lặp lại lời của cô cùng với cùng khoảnh khắc cùng cô ở chung, thế cho nên đem hắn bức đến không thể không đi nhắm lại triết học của Mác cùng Mao chủ tịch đều không thể bình tĩnh trở lại.

Khi đến trước cửa nhà họ Bạc xuống xe, Bạc Tề Xuyên cho Phương Tiểu Thư kéo mở cửa xe, nhìn cô tư thái chỉ có nhảy xuống, giày cao gót màu đen giẫm trên mặt đất, liền giống như dẫm nát lòng của hắn.

Phương Tiểu Thư có chút nghi hoặc quay đầu nhìn liếc mắt một cái Bạc Tề Xuyên đang lạnh như băng nhìn chăm chăm phía sau lưng cô không nói được một lời, hắn thấy cô nhìn lại đây lập tức xoay đầu nhìn về một bên, đóng cửa xe bước nhanh hướng phía trước đi, giống như sợ cô xem ra manh mối.

Phương Tiểu Thư mới chân chính là người tâm hoài bất quỷ, cô làm sao có thể nhìn không ra đến Bạc Tề Xuyên đang không được tự nhiên cái gì.

Cô đứng tại chỗ một lúc, thành công làm cho không đợi đến cô theo sau Bạc Tề Xuyên quay lại.

Bạc Tề Xuyên cùng cô nói chuyện lần đầu tiên mang theo mỗi một cùng thù, thanh âm của hắn có chút khàn khàn rũ mắt hỏi cô: "Cô còn muốn thế nào?"

Hắn hiện tại cả người đều cứng ngắc, tay cũng không biết nên để ở đâu, nói chuyện cũng không biết nên như thế nào tìm từ, sợ dùng sai từ nào sẽ khiến cho cô phản cảm, loại cảm xúc quá mức cẩn thận này làm cho đầu óc của hắn trực tiếp trống rỗng, căn bản không có biện pháp cùng cô nói chuyện rõ ràng.

Sự tự chủ cùng giáo đường hướng đến không sai của hấn tại trước mặt cô tựa hồ luôn không có biện pháp duy trì vượt qua mười phút, hấn thật sự thất bại.

Không, có lẽ cũng không phải quá thất bại, ít nhất mũi hấn còn không có không nhảy, hấn còn có thể ngửi được mùi nước hoa cô cố ý phun vì trường hợp hôm nay.

Phuong Tiểu Thư ý vị thâm trường nhìn sắc mặt của Bạc Tề Xuyên đối tới đối lui, hai người liền như vậy đứng dưới ánh đèn sáng trước cửa tòa nhà hai tầng thoát nhìn có chút lâu năm bốn mắt nhìn nhau, Phuong Tiểu Thư cũng không trả lời hấn cái gì, chính là khi hấn chờ không được phải xoay người đi bỗng nhiên ôm lại cổ hấn, hôn một cái bờ môi của hấn.

Một tay của cô theo bờ vai của hấn rơi xuống cầm tay hơi run run của hấn, tiến đến bên tai hấn thấp giọng nói: "Anh thật sự không thích cái kia 'Xúc động' tôi sao, anh thật sự có thể không thích tôi sao, anh giấu lại lại trả lời."

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Một luồng hơi thở ấm áp phát qua hai gò má, mang theo mùi hương thật dễ ngửi, Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy một dòng điện lưu theo bờ môi của hấn một đường đi xuống dưới, hai tay hấn nắm chặt, cũng không đẩy ra cô, liền như vậy cho cô bắt tại trên người hấn, cúi đầu nặng nề nói: "Cô không thích hợp với tôi."

Lời này của hấn cũng không biết là nói cho chính mình nghe vẫn là nói cho Phuong Tiểu Thư nghe, dù sao hấn nói là cô không thích hợp hấn, mà không phải hấn không thích hợp cô, cho nên Phuong Tiểu Thư chính là thần nhiên hỏi: "Vì sao?"

Bạc Tề Xuyên giương mắt nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của cô, trong ánh mắt sáng ngời của cô phản chiếu hình ảnh khuôn mặt không chút thay đổi của hấn, khóe miệng của hấn nhẹ nhàng nhếch lên, không mặn không nhạt nói: "Cô quá thông minh."

"Phải không, tôi đây có thể vì anh làm cho trình độ phát triển tâm trí trì trệ không tiến." Phuong Tiểu Thư lập tức nói.

Bạc Tề Xuyên dời tầm mắt nhìn về phía sau cô, trong con ngươi trong suốt lóe ra đèn đuốc của ngôi nhà hai tầng đó, hấn nhẹ giọng nói: "Cô không cần vì bất kì ai thay đổi chính mình, miễn cưỡng chính mình sẽ không vui vẻ, cảm thụ của cô có vẻ trọng yếu hơn."

Phuong Tiểu Thư nhìn thẳng vào khuôn mặt hấn theo dõi ánh mắt của hấn nói, "Nói cách khác cho dù tôi hầu hạ cung kính anh như cha tôi anh cũng không cần tôi?"

Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới tới nghĩa nói: "Cô như thế nào có nhiều vấn đề như vậy."

Phuong Tiểu Thư đẩy ra mặt hấn không chút thay đổi lớn tiếng nói: "Bởi vì tôi không đủ thông minh!"

"..." Vừa rồi hấn còn khen cô rất thông minh, cô này cũng quá cơ trí.

"Các người làm gì ở đây?"

Một cái giọng nam hùng hậu đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, Phuong Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên đồng loạt hướng chỗ kia nhìn lại, một người đàn ông trung niên mặc tây trang giày da đứng bên cạnh một chiếc Audi A6 màu đen, xem ra là vừa đóng cửa xe.

Hấn nghiêm túc nhìn bọn họ, dùng biểu tình xem kĩ: "Đã trở lại không vào cửa đứng ở bên ngoài do dự giống bộ dáng gì nữa? Ở bên ngoài ở một đoạn thời gian đem gia giáo của mày quên hết?" Khi hấn nói lời này lạnh như băng nhìn chằm chằm Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên đồng dạng cũng chưa cho hấn sắc mặt hoà nhã, bất quá Bạc Tề Xuyên rốt cuộc là bậc dưới, cũng không thể phản bác hấn cái gì.

"Vào đi." Cuối cùng người đàn ông này vẫn là buông tha cho việc tiếp tục giáo huấn người khác ở ngoài cửa, thần nhiên liếc hai người liếc mắt một cái liền nhấc chân đi đến phía cửa lớn.

Phuong Tiểu Thư nhìn bóng dáng của người đàn ông đó, nhỏ giọng hỏi Bạc Tề Xuyên: "Đây là cha anh?"

Bạc Tề Xuyên "Uh" một tiếng, trên mặt không có biểu tình, nhưng tay cầm càng nhanh so với vừa rồi khi bị cô truy vấn.

Phuong Tiểu Thư nhìn nhìn hấn, cũng không tính so đo cuộc cãi nhau vừa rồi, cô cầm tay hấn làm nắm tay của hấn giãn ra, một cây một cây cùng mười ngón tay của hấn đan vào nhau, tiến đến bên tai hấn hỏi: "Anh có kế hoạch gì?"

Bạc Tề Xuyên cứng ngắc bị cô lôi kéo đi theo sau Bạc Tranh hướng về phía cửa lớn, chỉ tiết nói: "Tôi không có kế hoạch."

"Không quan hệ." Phương Tiểu Thư không thèm để ý, "Tôi có."

"Tôi cũng không biết kế hoạch của cô." Bạc Tề Xuyên mắt nhìn về phía trước, cùng Phương Tiểu Thư vào phòng, môi khép mở nhỏ giọng nói.

Phương Tiểu Thư không có lại cùng hần châu đầu ghé tai, chính là bất động thanh sắc đánh giá ngôi nhà hai tầng này.

Tầng này có điểm cũ, nhưng nhìn qua lại một điểm cũng không rẻ tiền, bên trong bất luận là đồ dùng trong nhà vẫn là trang hoàng đều là phong cách cũ của thành phố Nghiêu Hải, mang theo hương vị lịch sử, thực phù hợp thân phận của Bạc Tranh cùng Bạc gia nhiều thế hệ làm chính trị.

"Anh, anh đã trở lại!" Bạc Yến Thần đã sớm tại tầng hai thấy Bạc Tề Xuyên đến đây, hần một đường chạy vội xuống tầng cao hứng phần chần tới đón tiếp hần, sau khi nhìn đến Phương Tiểu Thư lập tức chín mươi độ xoay người cúi đầu, ân cần nói, "Chị dâu tốt!"

Sắc mặt của Bạc Tranh cùng vợ vừa mới đi ra đều không giống nhau nhìn về phía một đôi nam nữ đang đứng ở cửa, Bạc Tranh là đánh giá cùng giữ kín như bưng, mà người vợ còn trẻ của hần lại là hơi hơi nhú mi cùng đoan trang rụt rè.

Phương Tiểu Thư nói cảm ơn với Bạc Yến Thần, theo sau thoải mái lôi kéo Bạc Tề Xuyên hướng vợ chồng hai người bọn họ xoay người: "Bác trai bác gái tốt." Cô đứng thẳng dậy, về mặt kinh ngạc nhìn về phía vợ của Bạc Tranh Nhan Nhã, mỉm cười điềm nhiên hỏi, "Oa, bác gái cũng thật tuổi trẻ, coi trọng liền không lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi."

Lời này nếu đặt ở gia đình bình thường, người mẹ tuyệt đối là thực thích nghe, nhưng là này người một nhà thực không bình thường, chồng già vợ trẻ tạm thời không nói chuyện, này Nhan Nhã là loại nhân vật nào, làm sao có thể nghe không ra thâm ý trong lời nói của Phương Tiểu Thư, càng miễn bàn Bạc Tranh tràn đầy kinh nghiệm tranh đấu chính trị.

Vì thế, ánh mắt của vợ chồng hai người nhìn Phương Tiểu Thư càng thay đổi, nhất là Nhan Nhã, bà cực kì tò mò với lai lịch của Phương Tiểu Thư.

"Cám ơn." Nhan Nhã đã mở miệng trước, cười đến thiên y vô phòng, "Nghe Yến Thần gọi cháu chị dâu, cháu hần là bạn gái của Tề Xuyên đi?" Khi bà ta nói chuyện thực lễ phép nhìn thoáng qua Bạc Tề Xuyên, mang theo ý tứ dò hỏi, tựa hồ cũng không cho rằng Bạc Tề Xuyên sẽ thừa nhận.

Nhưng Bạc Tề Xuyên lại chưa cho bà ta mặt mũi, hần không có nửa phần do dự liền gật đầu một cái, hần nói vẫn cũng không nhiều, cời bỏ nút thắt áo gió đưa cho Bạc Yến Thần treo trên mắc áo, đi thẳng đến nhà ăn: "Còn có việc, xong cơm nước bước đi." Hần đi rồi vài bước quay đầu nói với Phương Tiểu Thư, "Em cũng lại đây đi."

"Nga, tốt." Phương Tiểu Thư thật có lỗi cười cười cùng Nhan Nhã, Bạc Tranh, nói một tiếng "Ngượng ngừng" liền theo sát phía sau Bạc Tề Xuyên đi đến nhà ăn.

Bạc Yến Thần tuổi còn nhỏ cũng không phải rất muốn trộn lẫn vào chuyện nhà phiền toái này, hần càng muốn nói chuyện cùng người anh trai mà hần sùng bái, vì thế cũng theo bọn họ đi nhà ăn.

Bạc Tranh thần nhiên thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói: "Ăn cơm trước."

Nhan Nhã gật gật đầu, tiếp đón người hầu bưng đồ ăn lên, cùng Bạc Tranh cùng nhau đi về phía nhà ăn.

Người Trung Quốc thích nói chuyện trên bàn cơm, đây là định luật vĩnh cửu không thay đổi, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Qua ba lần rượu, sau khi bão táp phía trước bình tĩnh đi qua, Nhan Nhã bắt đầu hỏi chuyện về Phương Tiểu Thư.

"Phương Tiểu Thư năm nay bao nhiêu tuổi?" Nhan Nhã cười rất hòa ái, cảm giác một điểm khoảng cách đều không có, khuôn mặt không đến bốn mươi tuổi bảo dưỡng khéo léo hoà nhã cùng loại tươi cười này, làm cho Phương Tiểu Thư không chế không được sản sinh một loại sinh lý tính chán ghét, như vậy đối trá tươi cười cô nhìn thấy nhiều lắm.

"Hai mươi lăm tuổi." Trên mặt Phương Tiểu Thư không biểu hiện ra một chút chán ghét nào đối với Nhan Nhã, chính là giọng điệu có chút tiếc nuối nói, "Nói lên cái này liền cảm thấy thực hồ thẹn, bác gái bằng tuổi cháu bây giờ hần là đã muốn có Yến Thần đi, nhưng là cháu đến bây giờ mới gặp gỡ Tề Xuyên."

Cô gọi tên của Bạc Tề Xuyên một điểm cũng không trúc trắc, thật giống như đã muốn gọi trăm lần ngàn lần như vậy tự nhiên, chộc Bạc Tề Xuyên không khỏi hơi hơi ghé mắt nhìn về phía cô.

Nhan Nhã lại bị Phương Tiểu Thư ghen ở, bà trầm mặc xuống dưới không thèm nhắc lại, chính là càng không ngừng uống rượu đỏ, Bạc Tranh quét bà liếc mắt một cái, rốt cục đã mở miệng: "Hai mươi lăm tuổi? Tốt nghiệp cao học sao?"

Bạc Tề Xuyên nghe Bạc Tranh hỏi bằng cấp không khỏi tưởng mờ miệng trả lời thay cô, khả Phương Tiểu Thư trả lời Bạc Tranh trước khi hần nói chuyện: "Không có, cháu học xong trung học sẽ không học nữa." Phương Tiểu Thư mỉm cười nói, "Không có biện pháp, cha mẹ đều mất lại không có một số tiền thừa kế đủ dùng, còn phải dựa vào sự giúp đỡ của chính phủ sống qua ngày, nào có tiền thừa để học bài a, cháu có thể sống khỏe mạnh đến bây giờ còn phải cảm tạ Bạc thị trưởng thật nhiều đâu."

Bạc Tranh nghe xong lời của cô liền cả người cứng lại, khó có thể tin đem tầm mắt chuyển tới trên mặt Bạc Tề Xuyên, sắc mặt Bạc Tề Xuyên thản nhiên không hề pháp phỏng, tựa hồ một điểm đều không ngại, trong lòng hắn chính là có chút kinh ngạc thái độ của Phương Tiểu Thư mà thôi, hắn không nghĩ tới cô nhưng lại có thể thản nhiên như thế đối với sự chênh lệch về thân thế và bằng cấp của hai người, còn không chút nào bởi vậy tự coi nhẹ mình, thật sự khó được.

Bạc Tranh một hơi không hồn hên đi lên dùng sức ho khan một chút, Nhan Nhã lập tức làm cho người hầu đứng ở một bên đi chuẩn bị nước cùng thuốc, Phương Tiểu Thư xem tại trong mắt trong lòng lo lắng, nghiêm mặt tiến đến bên cạnh Bạc Tề Xuyên, cũng nhìn không thấy miệng môi của cô khép mở, lời của cô cũng đã rơi vào trong tai hắn: "Có phải hay không hơi quá?"

Bạc Tề Xuyên không nói chuyện, chính là nhìn cô một cái, hắn bưng ly rượu quơ quơ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ.

Tư thái uống rượu đỏ của hắn phi thường tao nhã mê người, nhan sắc rượu đỏ làm nổi bật màu da phấn hồng của hắn, dẫn dắt người ta phạm tội.

Nhất là ngón tay thon dài của hắn, ngón tay đó gấp khúc nắm bắt ly rượu trong suốt vô cùng gợi cảm.

Bị ngón tay đó vuốt ve, cảm giác nhất định không tệ...

"Ho" Phương Tiểu Thư che miệng ho một tiếng nghiêng đầu ra chỗ khác, vì ý nghĩ của chính mình cảm thấy xấu hổ.

Bên kia Bạc Tranh đã muốn bình tĩnh trở lại, áp lực nói: "Ta có điểm không thoải mái, đi trước nghỉ ngơi, các người tiếp tục." Hắn nói xong xoay người bước đi, xem cũng không xem những người khác liếc mắt một cái, Nhan Nhã thật có lỗi gật gật đầu với Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên, liền giúp đỡ hắn rời đi.

Bạc Tề Xuyên thấy vậy cũng đứng lên, Phương Tiểu Thư theo hắn đi tới cửa, hắn cầm lấy áo gió trên mắc áo trực tiếp choàng lên người cô, cô nao nao, liền bị hắn nắm tay đi ra cửa lớn.

"Anh..." Bạc Yến Thần đứng tại cửa lưu luyến không rời nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Bạc Tề Xuyên không quay đầu, nắm tay Phương Tiểu Thư thật chặt, thanh âm bình tĩnh, sắc mặt lại âm trầm: "Anh đặt quà ở trên bàn trà, em thay anh đưa cho hắn đi." Hắn nói xong liền lời kéo Phương Tiểu Thư cũng không quay đầu lại đi rồi, hai người lên xe hắn liền vội vàng giẫm chân ga rời đi, thậm chí đều không dám nhìn kính xe phía sau liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bỗng nhiên, hắn không đầu không đuôi hỏi một câu: "Công việc của ta có phải hay không thực không xứng với gia đình thế này?"

Phương Tiểu Thư sùng sột, không dự đoán được hắn sẽ chủ động mở miệng, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại, còn thật lòng nói: "Tôi thực sùng kính những người như anh."

"Những người như anh" tự nhiên đại biểu cho những người chuyên lo tang lễ, Bạc Tề Xuyên khó được không có mang theo ánh mắt ghét bỏ hoặc là làm bất hòa nhìn nhìn cô, sau khi thu hồi tầm mắt khóe miệng như có như không khơi mào, cười đến bị tổn thương tự tôn của người khác: "Đại đa số mọi người cảm thấy đó là một nghề nghiệp không có tương lai, thậm chí khó có thể mở miệng."

Phương Tiểu Thư đưa áo gió hắn choàng tại trên vai cô cầm đến ôm vào trong ngực người, hip mắt cười nhìn hắn nói: "Thế giới này liền là như thế này, người có khát vọng bị trở thành không khát vọng, mà người giống như tôi vậy chân chính không có khát vọng lại muốn giả bộ có khát vọng, thật tốt cười."

Bạc Tề Xuyên nhân cơ hội đến đây một câu: "Cho nên chúng ta không thích hợp."

Tâm tình của Phương Tiểu Thư vốn đang không sai bị hắn làm cho buồn bực, cô lạnh như băng "Nga" một tiếng, không hề mở miệng.

Bạc Tề Xuyên lại coi như không nhận thấy được sự giận hờn của cô, nói tiếp: "Kỳ thật tôi rất hâm mộ cô." Hôm nay hắn nói tựa hồ có điểm quá nhiều, "Đời này tôi chưa từng xúc động làm bất kì chuyện gì, làm mọi chuyện đều là trải qua suy nghĩ kĩ càng lo lắng biết rõ kết quả, kỳ thật giống cô như vậy cũng không có gì không tốt, cho dù đụng phải tương bị đâm cho đầu rơi máu chảy cũng có thể lại chữa khỏi một lần nữa đã tới, nhưng là giống tôi như vậy không quá quyết lấy dao đâm một điểm một điểm, đến khi phát hiện máu đều chảy hết, căn bản cứu không được."

Hắn hạ giọng: "Chỉ có thể chết." Hắn cường điệu, "Chờ ngày nào đó sở hữu tất cả đều bạo phát, chỉ có thể chết." Nói xong hắn hình như còn ngại chính mình nói không đủ nhiều, lại lập lại câu nói trước một lần nữa, "Cho nên chúng ta không thích hợp." Hắn một tay nắm tay lái, một tay kia nhu nhu thái dương mới thả lại đi, giọng điệu mang theo chút khàn khàn nói, "Chúng ta căn bản chính là hai loại người hoàn toàn khác biệt."

"Đù." Phương Tiểu Thư không thể nhìn được nữa quát hẳn, "Một câu lặp lại vài lần vốn không có bất kì sức thuyết phục nào anh có biết hay không, cách nói chúng ta không thích hợp này anh nói một lần như vậy đủ rồi, khi anh lặp lại lần thứ ba ngay cả chính anh cũng không lại tin!"

Bạc Tề Xuyên ngậy ngậy cả người, ban đêm trên ngã tư đường không có gì xe, đồ không đến mức làm cho hắn thất thần ra cái gì tai nạn xe cộ.

Bất quá vì an toàn, hắn vẫn là không nói cái gì nữa, hơi nhếch môi chuyên tâm lái xe, nhưng lông mày nhăn nhú của hắn tiết lộ tâm tình không tốt của hắn.

Phương Tiểu Thư khoanh tay trước ngực nhìn ngoài cửa sổ xe, cô cũng không thèm nhắc lại, vẫn đều im lặng chờ, chờ hắn dừng lại xe, chờ sau khi hắn mở cửa xe cho cô, cô mới nhìn hắn đứng tại sau cửa xe nói: "Không thích hợp liền không thích hợp đi, liền như vậy coi như hết, làm như tôi cái gì cũng chưa nói qua, coi như nhận thức thêm một người bạn." Cô nói xong tiêu sái xuống xe chạy vào nhà, động tác sạch sẽ lưu loát, không chút nào ướt át bẩn thỉu.

Đoạn tuyệt tất cả hi vọng cũng không phải một chuyện xấu, có hi vọng luôn sẽ làm người ta đem toàn bộ nhiệt tình đều lãng phí trên một người không có khả năng được đến, còn không bằng sớm một chút dứt ra rồi đi, tựa như cô nói, coi như nhận thức thêm một người bạn.

Trong suy nghĩ của Bạc Tề Xuyên, con gái nói đều chỉ có thể tin một nửa, bao gồm lời nói của Phương Tiểu Thư. Cho nên hắn không tiếp thu vì Phương Tiểu Thư thật sự sẽ giống như lời nói của cô liền như vậy quên đi, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, lời nói của Phương Tiểu Thư tất cả đều là thật.

Sinh nhật của Bạc Tranh chấm dứt không vài ngày, Phương Tiểu Thư ngay tại khi Bạc Tề Xuyên không ở nhà tiếp đãi một vị khách đặc biệt, là Nhan Nhã.

Nhan Nhã hiển nhiên là có sự cho phép của Bạc Tranh mới dám đến, sau khi vào nhà cũng không vòng quanh, nhìn tỉ mỉ phía trước phía sau ngôi nhà thuộc về mẹ của Bạc Tề Xuyên một lần, mới ngồi xuống giống như lơ đãng hỏi: "Phương Tiểu Thư bình thường thích xử lý chuyện chia tay như thế nào?"

Bà ta vào cửa câu đầu tiên không phải chào hỏi, mà là hỏi cái này, ý tứ thực rõ ràng là hỏi cô về phí chia tay hoặc là yêu cầu về điều kiện khác, nhưng Phương Tiểu Thư lại chính là trả lời nói: "Uh, cho tôi ngắm lại, dùng a xít sunfuric đậm đặc? Hoặc là dùng xăng?"

"..." Nhan Nhã ngạc nhiên nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói, "Cô sẽ không sợ Tề Xuyên biết cô là người như vậy?"

Bà ta rất có tu dưỡng dùng Bạc Tề Xuyên đến áp Phương Tiểu Thư, ý đồ làm cho Phương Tiểu Thư cảm thấy đã biết bộ dáng này của mình là sỉ nhục, là không được Bạc Tề Xuyên yêu thích.

Tuy nhiên Bạc Tề Xuyên xác thực không thích cô như vậy, nhưng đối mặt Nhan Nhã đến có ý đồ rõ ràng như vậy, cô vẫn là giúp hắn diễn kịch đến cùng.

Phương Tiểu Thư đẩy chén trà đến trước mặt Nhan Nhã, cười nói: "Bánh bao ăn ngon không ở trên vỏ, Tề Xuyên yêu tôi không ở trên mặt."

"... Phương Tiểu Thư, người sáng mắt không nói tiếng lóng." Nhan Nhã cự tuyệt trà của cô, nghiêm túc nói, "Tôi hôm nay là đại biểu cha của Tề Xuyên tới đây, cũng có thể nói là đại biểu nhà họ Bạc. Tôi nghe Yến Thần nói cô cùng Tề Xuyên ở chung, cho nên lại đây nghiệm chứng một chút, không nghĩ tới là thật." Bà ta lại chuyển, "Nhà của cô chúng ta đã muốn điều tra qua, đối với chuyện của cha mẹ cùng cậu cô chúng ta tỏ vẻ thật đáng tiếc, nhưng này cũng không có nghĩa là cô có thể lại bám vào nhà họ Bạc."

"Lời này của bà có ý tứ gì?" Phương Tiểu Thư thu liễm ý cười hỏi bà ta.

Nhan Nhã mỉm cười: "Tôi hy vọng Phương tiểu thư kiểm điểm một điểm, mau chóng chuyển đi ra ngoài, như vậy với mọi người đều tốt."

Phương Tiểu Thư phút chốc đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn xuống Nhan Nhã, nhìn chăm chăm người phụ nữ kia giả vờ cường thế lại chỉ có thể mang sang ba phần hình dáng không hề cảm xúc nói: "Nếu nói đến ai khác không bị kiềm chế, giống như chính bà có bao nhiêu sạch sẽ, chê cười gia thế của người khác, thật giống như quá khứ của bà có bao nhiêu hoàn mỹ không sút mẻ, bà vẫn là quan tâm chính bản thân bà đi, sống cho tới hôm nay còn cầu mà không được chỉ có phong cảnh mặt ngoài, chắc, bà không biết là quá thất bại sao?"

Cô xoay người hai tay chống bàn trà tới gần Nhan Nhã, Nhan Nhã sợ tới mức trực tiếp dựa lưng vào sofa, cô không hề cảm động cười lạnh một tiếng: "Tôi nói cho bà, bà đứng tại điểm cao hơn tôi về tiền tài cùng địa vị nhìn tôi, liền đừng trách tôi đứng tại điểm cao hơn bà về chỉ số thông minh cùng đạo đức nhìn bà, dù sao liền như vậy điểm chuyện này, những năm gần đây chiếm chồng cùng cha của người khác tác uy tác phúc thật sự là vất vả nội tiết tố của bà, tôi thật tình hy vọng bà có thể coi đây là khoái lạc, hơn nữa vĩnh viễn làm không biết mệt, cửa ở bên kia, hẹn gặp lại không tiễn ngài." Cô chỉ về hướng cửa lớn.

Trên thế giới chính là có chuyện khéo như vậy, ngay khi Phương Tiểu Thư chỉ hướng cửa lớn, Bạc Tề Xuyên liền từ bên ngoài đem cửa mở ra. Hắn hẳn là đã sớm ở bên ngoài, cũng không kinh ngạc Nhan Nhã ở đây, chính là đem cửa rộng mở đứng ở một bên, ý tứ tiễn khách thực rõ ràng.

Nhan Nhã đã muốn mộng, từ khi lấy Bạc Tranh tới nay liền chưa từng có người nào dám như vậy nói chuyện với bà ta, còn lập tức nói nhiều như vậy, bà cần một thời gian hào hào tiêu hóa một chút. Vì thế bà ta chạy trốn, quay đầu cũng không dám quay đầu, trận đánh đầu toàn bộ thua cho Phương Tiểu Thư.

Bạc Tề Xuyên đóng cửa lại nhìn về phía Phương Tiểu Thư, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng Phương Tiểu Thư trực tiếp về tới phòng của mình, hoàn toàn không cho hắn cơ hội nói chuyện, cô còn nặng nề đóng sầm cửa, lấy việc này đến biểu đạt kiên quyết của cô, chỉ để lại hắn một người tại chỗ không biết đi con đường nào.

...

Như thế nào như vậy, rõ ràng nói tốt lắm cung phụng như cha một dạng, không tính toán gì hết cũng liền thôi, như thế nào còn đề phòng hấn như phòng sói?

Cả một ngày này Phương Tiểu Thư cũng chưa ra ngoài, chính là nửa đêm khoác áo khoác cũ nhẹ tay nhẹ chân rời đi biệt thự.

Bởi vì tắt đèn, dưới tầng thật tối thật im lặng, cho nên cô không phát hiện Bạc Tề Xuyên ngồi ở chỗ tối trên sofa. Bạc Tề Xuyên bưng cốc nước rót ra rèm cửa sổ nhìn Phương Tiểu Thư bước nhanh đi tại trong màn đêm, mày gắt gao nhú lại.

Hắn nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe đi theo ra cửa, thậm chí đều không kịp mặc quần áo, lái xe đuổi theo cô, thấy cô lên một xe taxi. Vì thế hắn lặng lẽ đi theo mặt sau xe taxi, hai chiếc xe cuối cùng đứng ở cửa bệnh viện thành phố, điều này làm cho Bạc Tề Xuyên ngây ngẩn cả người.

Phương Tiểu Thư xuống xe cũng không để ý tới chung quanh có ai, thanh toán tiền liền một đường chạy chậm hướng bệnh viện đi, Bạc Tề Xuyên ngừng xe lại sau lưng lẽ theo đuổi cô vào bệnh viện, tại phía sau cô không xa không gần theo cô xuyên qua mấy cái hành lang làm tốt thủ tục, tránh ở ngoài cửa phòng của bác sĩ chịu trách nhiệm khám bệnh.

Tiếng nói chuyện trong phòng rất nhỏ, Bạc Tề Xuyên thật miễn cưỡng nghe được, ngay từ đầu chính là kiểm tra định kì, hắn nghe được dạ dày của Phương Tiểu Thư tựa hồ không tốt lắm, hình như là lại bị bệnh dạ dày, hơn nữa ra về trái tim cũng không rất thoải mái, vì thế hắn không khỏi có chút nóng vội, lại đến gần cạnh cửa một ít, cố gắng nghe.

Ước chừng im lặng mười đến phút, hắn là tại làm kiểm tra, sau một lát tiếng nói chuyện của bác sĩ cùng Phương Tiểu Thư mới lại vang lên.

"Không có việc gì, chính là rất nhỏ triệu chứng hô hấp cùng tim đập không đồng đều, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, không cần lo lắng." Bác sĩ ôn hòa nói.

Thanh âm của Phương Tiểu Thư mang theo chút mỗi một cùng trêu chọc rất nhanh đi theo vang lên: "Là như thế này? Tôi còn tưởng rằng đó là cảm giác yêu đâu."

Bạc Tề Xuyên trước là vì lời nói của bác sĩ nhẹ nhàng thờ ra, lại nghe thấy lời nói của Phương Tiểu Thư không tự chủ được cười khẽ lên tiếng, sau đó liền nghe được Phương Tiểu Thư ở bên trong lạnh lùng nói: "Ai ở bên ngoài?"

...

Vì không cho hành vi theo dõi nghe lén thấy thế nào đều có điểm thất lễ cùng đáng khinh của mình bị phát hiện, thân là gia giáo hàm đường đều phi thường tốt đại công tử Bạc Tề Xuyên căn bản không kịp suy nghĩ, trực tiếp chạy.

Đúng vậy, chạy.

Giống một cái bị đuổi con thỏ, mặt xám mày tro mang theo cái đuôi chạy mất... Phương Tiểu Thư dựa tại cạnh cửa nhìn hành lang không có một bóng người, ngón tay phát qua cánh môi, cười đến phi thường gian trá.

Nói cái gì "Tôi yêu anh cùng anh không quan hệ", kỳ thật đều là lời nói linh tinh.

"Tôi yêu anh" làm sao có thể cùng "anh" không quan hệ? Một khi yêu một người cũng rất dễ dàng bị đối phương dẫn ra điên cuồng cùng tham lam che giấu tại ở sâu trong nội tâm, sẽ bởi vì biến hóa của đối phương mà vui giận không chừng, cảm nhận được một loạt bị thương ngọt ngào hạnh phúc cùng tuyệt vọng.

Cho nên "Tôi yêu anh" không có khả năng cùng "Anh" không quan hệ.

Nguyên tắc của Phương Tiểu Thư là, một khi cô yêu một người, cô nhất định phải làm cho đối phương cũng yêu chính mình, muốn cho hắn vĩnh viễn khỏe mạnh sống sót, làm cho hắn cũng có thể trải qua một chút cảm giác vì hắn mà mất đi lý trí mà vui buồn thất thường.

Cô cũng phải nhìn hắn làm khổ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Đêm khuya luôn dễ dàng phát sinh chuyện khiến người ta kinh tởng, tỷ như giờ phút này.

Bạc Tề Xuyên rời đi bệnh viện cũng không có vội vã trở về, hần đem xe đậu ở chỗ ẩn nấp chờ Phương Tiểu Thư đi ra, tính tìm thời gian thích hợp xuất hiện tại trước mặt cô, hai người cùng nhau về nhà, dù sao đêm khuya trễ như vậy một cô gái một mình ở bên ngoài thật sự rất nguy hiểm.

Bạc Tề Xuyên nghĩ một điểm cũng chưa sai, bởi vì đây chính là một đêm khuya làm cho một cô gái bị thương.

Sau khi Phương Tiểu Thư ra bệnh viện liền đi về hướng đường nhỏ bên cạnh một cái khu nhà nhỏ, đó là một cái đường tắt, sau khi xuyên qua có thể trực tiếp đến một con đường có vẻ phồn hoa, để gọi xe hơn so với nơi này.

Bạc Tề Xuyên nhìn nhìn đồng hồ, đã muộn hơn ba giờ đêm, hần nhíu mi nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, cô đi vào là cửa hông của khu nhà nhỏ đó, lối vào có lưới sắt vây quanh, chỉ có người có thể đi vào, lái xe vào không được.

Roi vào đường cùng, lòng lo lắng chiến thắng lòng tự trọng, Bạc Tề Xuyên xuống xe chỉ mặc áo somi mỏng manh bước nhanh đuổi theo phương hướng Phương Tiểu Thư rời đi, trong màn đêm cuối mùa thu, thân ảnh cao gầy thon dài màu đen của hần mang theo nỗi không nên lời hương vị tiêu sái.

Phương Tiểu Thư cũng không nghĩ tới Bạc Tề Xuyên sẽ chờ cô, tại suy nghĩ của cô hần hần là cũng không có coi trọng cô đến mức độ kia, cho nên cô đi rất nhanh, kéo nhanh áo khoác bước nhanh xuyên qua tại khu nhà nhỏ không có đèn đường, thoáng có chút nghi hoặc vì sao nơi này không có đèn đường, bất quá cô cũng không nghĩ nhiều, trong lòng thầm nghĩ ngóng trông nhanh chút trở về, dù sao đã muộn đêm khuya, cô rốt cuộc vẫn là một cô gái, cũng sẽ sợ hãi gì đó.

Nhưng mà, ông trời tựa hồ là cố ý muốn cho cô qua ban đêm này phần khích một điểm, khi cô sắp bước ra khu nhà nhỏ đó, khi cô chuyển hướng vào trong ngõ nhỏ liền thấy trên đất có một cô gái nằm vẫn không nhúc nhích.

Trong đầu Phương Tiểu Thư lập tức hiện ra một bức hình ảnh cũ đã quên thật lâu không nghĩ qua, rất nhiều rất nhiều năm phía trước một ngày nào đó, mẹ của cô cũng giống cô gái kia như vậy nằm đại ra trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, mất đi hết thấy dấu hiệu còn sống.

Không hiểu, đầu óc của cô không khống chế được hai chân không tự chủ được đi về phía cô gái kia, chờ Phương Tiểu Thư đứng ở trước mặt cô gái kia, mới xem như thấy rõ toàn bộ bộ dáng của cô ta.

Đôi môi không có chút máu hơi hơi mở ra, ánh trắng chiếu vào trên thân thể xinh đẹp tái nhợt của cô, tóc đen hỗn độn chặt vật quét tại trên mặt cô, mơ hồ có thể thấy một đôi mắt tối đen như mực.

Cô ta hiển nhiên chết không nhắm mắt, trong ánh mắt như trước mang theo sự không cam lòng trước khi mất đi sinh mệnh.

Phương Tiểu Thư ngừng thở theo khuôn mặt xinh đẹp của cô hướng phía dưới nhìn lại, cả người cô trần trỗng, hai chân giống mỗi một dạng hơi hơi mở ra, quần áo trên người bị xé rách tung toé để lộ tại một bên, mặc dù giờ phút này thân thể của cô đã quên không có độ ấm, còn là rất đẹp.

Phương Tiểu Thư run run lui về phía sau vài bước, dùng sức vội vàng bỏ đi những kí ức khủng bố máu mẹ trong đầu, nhưng chỉ không có biện pháp đem vài thứ kia đuổi ra đi, cô chặt vật đè lại đầu càng không ngừng đá đầu, áp lực tinh thần đến cực điểm, vì thế theo bản năng cô kêu to ra tiếng, tiếng kêu bén nhọn vang vọng toàn bộ khu nhà, cũng dẫn đường cho Bạc Tề Xuyên đang lo tìm không thấy cô.

Bạc Tề Xuyên rất nhanh liền chạy tới ngõ nhỏ này, sau đó liền thấy Phương Tiểu Thư ôm đầu ngồi xồm ở giữa ngõ nhỏ, tại phía trước cô cách đó không xa nằm một cô gái rõ ràng là bị gian dâm rồi giết.

Bạc Tề Xuyên bước nhanh đi đến trước mặt Phương Tiểu Thư, trực tiếp ôm cô vào trong lòng, khi cô theo bản năng phản kháng giãy dụa hần thấp giọng trấn an nói: "Là tôi." Hần vỗ nhẹ lưng của cô, trong thanh âm mang theo kỳ dị ma lực khiến người ta an tâm, "Là tôi, tôi là Bạc Tề Xuyên, đừng sợ." Hần sờ sờ đầu cô, tạo ra khoảng cách giữa hai người xoay người nhìn gương mặt của cô, cô cũng không có khóc, chính là sắc mặt tái nhợt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Bạc Tề Xuyên dùng cổ tay áo somi lau mồ hôi trên trán cô, ôn nhu an ủi nói: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Đừng sợ, có tôi ở đây.

Thật lâu thật lâu trước kia, Phương Tiểu Thư là cỡ nào chờ mong cùng khát vọng có một người như vậy tại bên người mình nói với mình những lời này.

Cha mẹ bỗng nhiên qua đời, bị chết như vậy không minh bạch, cậu làm lễ tang xong cho bọn hần lại không nói một tiếng rời đi, giống như lập tức toàn thế giới đều từ bỏ cô, nhiều năm như vậy đến chuyện cô quen thuộc nhất không phải tuyệt vọng không phải bản cùng, mà là bị vứt bỏ.

Phương Tiểu Thư đỏ hồng mặt ôm chặt lấy Bạc Tề Xuyên, dùng lực mạnh đến mức làm hần có chút không thể hô hấp, nhưng là hần không có một tia kháng cự, như trước càng không ngừng trấn an cô, tự trách nói: "Tôi không biết đồ dành người khác, là tôi không tốt."

Phương Tiểu Thư cup mắt xuống ngẩng đầu hôn lên môi của hần, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi lạnh lẽo mềm mại của hần lẩm bẩm nói: "Liền trong chớp lát, đừng đẩy tôi ra." Cô dùng răng nanh cắn cánh môi của hần, mang theo hương vị ỷ lại cùng yêu say đắm, khiến người ta mê muội.

Bạc Tề Xuyên hơi hơi sững sờ một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm cô khó được biểu hiện ra một mặt yếu ớt, không rõ ràng lắm tâm tình hiện tại của chính mình, nhưng chờ hần phản ứng lại, hần không có lập tức lý trí chạy nhanh báo cảnh sát, mà là đáp lại nụ hôn của cô.

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng đè lại lưng của Phương Tiểu Thư đưa cô ôm chặt vào trong ngực mình, trúc trắc hôn lại cô, hần học bộ dáng của cô dùng sức

một chút cắn cắn cô, ngọt ngọt mềm, giống như bánh ngọt ngon miệng, hần chỉ cảm thấy có cái gì vậy ở trong lòng hần thiêu đốt lên, toàn thân đều giống như cùng thể giới bên ngoài ngăn cách, đầu óc trống rỗng, cái gì đều nghĩ không ra .

Trước hết phục hồi tinh thần lại thể nhưng vẫn là Phương Tiểu Thư, Phương Tiểu Thư hơi đỏ mặt tựa vào trong lòng hần, bên tai tràn ngập tiếng hít thở trầm trọng của Bạc Tề Xuyên, cô ách cổ họng nói: "Bảo cho cảnh sát nhanh một chút."

Bạc Tề Xuyên phút chốc phục hồi tinh thần lại, xấu hổ buông ra cô, lấy điện thoại di động gọi 110. Phương Tiểu Thư đứng ở một bên nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm Bạc Tề Xuyên báo cho cảnh sát trật tự rõ ràng, sau khi đối phương dùng điện thoại thực không tự nhiên nhìn về phía cô.

Đúng lúc này, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên nhìn phía sau hần, hần cũng nhìn qua, chỉ thấy một nhóm tên côn đồ theo quán rượu cách đó không xa đi ra, đây là quán rượu nhỏ trong khu nhà, ban đêm đã khuya mới đóng, đám côn đồ kia rõ ràng là uống nhiều, miệng chửi bậy thật không có văn hóa, bọn họ nấn cảm phát hiện Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên nhìn bọn họ hần chăm chăm, vì thế cũng hướng bên này nhìn lại.

"U, hai vị bên kia là tính cùng chúng ta vài cái nói chuyện sao?" Tên côn đồ cầm đầu nâng lên ánh mắt nhìn lướt qua người chết nằm ở trước mặt Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư, xuy cười một tiếng nói, "Hai tên rác rưởi khẳng định là báo cảnh sát, thật sự là làm ra vẻ không muốn qua ngày lành muốn chết a." Hần thối một ngụm, "Các anh em đến, làm cho bọn họ biết chuyện của tu hành hội rốt cuộc có phải chuyện bọn họ nên xen vào hay không."

Tên Tu Hành hội vừa ra, cả người Phương Tiểu Thư đều sắc bén lên, ánh mắt sâu sắc của cô nhìn chăm chăm mấy tên lưu manh chậm rãi tới gần, dừng nhìn cô là cái tràn ngập năng lượng thừa người xấu, nhưng đôi mắt đàn em của kẻ thù, cô vẫn sẽ thả xuống thành kiến thật tốt thay hần giáo huấn một chút.

Bạc Tề Xuyên đem Phương Tiểu Thư bảo vệ ở sau người, Phương Tiểu Thư kinh ngạc nhướn mày nhìn bóng dáng đơn bạc của hần, nhìn không được hỏi: "Anh có thể được không?"

Bạc Tề Xuyên cứng lại một chút, quay đầu còn thật sự nói với cô: "Không biết, có lẽ."

"... Thì phải là không được." Phương Tiểu Thư buồn rầu nhắm lại mi, nhưng rất nhanh cô sẽ không cần buồn bực, bởi vì Bạc Tề Xuyên ra tay.

Phương Tiểu Thư nằm mơ đều thật không ngờ, người đàn ông toàn thân đều tản ra nồng đậm khí chất cùng phong độ của người trí thức cùng con cái của người ở chức vị cao này cư nhiên đánh nhau giỏi như vậy, người ôn nhu như hần, khi đánh nhau lại phi thường sạch sẽ lưu loát, thể lực vô cùng tốt, động tác nhanh nhẹn.

Hần đánh cũng không phải cái gì nước ngoài Taekwondo, nhu đạo, mà là quyền cước chính thống nhất của Trung Quốc, động tác ổn chuẩn ngoan, tiêu chuẩn cực cao, mỗi một động tác đều tràn ngập lực lượng, sau khi hần đánh ngã đại bộ phận lưu manh xuống đất, vài người khác cũng không dám xông lên.

Cũng đúng lúc này, tiếng xe cảnh sát dần dần từ xa tới gần, vài tên lưu manh vừa thấy, lập tức kéo người cầm đầu bọn họ chạy trốn chết, bắt quá y theo lệ thường, bọn họ vẫn là thực kiêu ngạo nói bọn họ nhất định sẽ đến trả thù, xem như tìm về điểm mặt mũi.

Bạc Tề Xuyên cũng không cùng đám người kia cá chết lưới rách, dù sao đối phương có bảy tám người hần lại chỉ có một, tiếp tục giằng co khẳng định chịu thiệt, Phương Tiểu Thư còn tại đây, hần không thể làm cho cô đặt mình ở trong nguy hiểm.

Bắt quá, vì trấn an cô, hần vẫn nói với cô: "Cô không cần lo lắng, tôi ở đây."

Nghe được lời này ánh mắt của Phương Tiểu Thư lên men, cô cời áo khoác che tại trên người cô gái bị chết thảm, hai tay tạo thành hình chữ thập thấp giọng nói câu "A di đà phật" mới nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, ôn nhu nói: "Tôi một điểm cũng không lo lắng, tôi cũng không sợ hãi, bởi vì cho dù bọn họ không tới tìm tôi tôi cũng sẽ đi tìm bọn họ."

Bạc Tề Xuyên nhìn thoáng qua xe cảnh sát dừng lại, rất nhanh hỏi: "Cô nói cái gì?"

Phương Tiểu Thư dùng giọng điệu giải thích nói: "Tôi nhất định sẽ đi tìm Tu Hành hội báo thù, tuy nhiên tôi đã muốn hai mươi lăm tuổi, nhưng tôi vĩnh viễn đều sẽ không buông tha ý niệm này trong đầu. Mặc dù có một ngày tôi ba mươi tuổi, năm mươi tuổi, thậm chí bảy mươi tuổi, chỉ cần tôi không chết tôi nhất định sẽ không buông tay. Tôi sẽ không làm cho cha mẹ không công chết ở trong năm tháng vốn nên tốt đẹp nhất của bọn họ."

Bạc Tề Xuyên một chút nhắm lại mi, thấp giọng hỏi: "Chuyện của cha mẹ cô là người của Tu Hành hội làm?"

Phương Tiểu Thư gật đầu nói: "Là đại ca của Tu Hành hội Cao Diệc Vĩ, năm đó hần còn không phải người đứng đầu, bắt quá cho dù hần hóa thành tro tôi cũng nhận thức."

"Đây là chuyện cảnh sát nên làm" Bạc Tề Xuyên không đồng ý nói, "Cô không muốn lấy thân thể của mình làm chuyện nguy hiểm, việc này rất không lý trí."

Phương Tiểu Thư thân nhiên nở nụ cười một tiếng, lui về phía sau vài bước cúi người chào cảnh sát đang đi tới, nhỏ giọng nói với Bạc Tề Xuyên: "Thật có lỗi, tại trên chuyện này tôi lý trí không đứng dậy, tôi vốn sẽ không là người tốt, đối với người khi dễ mình tôi thường cũng không có thể dễ dàng tha thứ, càng miễn bàn loại kẻ thù giết cha giết mẹ này. Đời này tôi không thể không đem hần đưa vào ngục giam, giết hần cũng không đủ."

Phương Tiểu Thư không phải không nghĩ tới giống như lời Bạc Tề Xuyên nói như vậy dựa vào cảnh sát, nhưng tốc độ này quá chậm, hơn nữa các mặt liên lụy quá lớn. Cha của cô thân mình chính là một thành viên xã hội đen, càng miễn bàn hần cùng mẫu thân cũng đều là chết ở dưới tay băng nhóm xã

hội đen, trọn một điều tuyền này đều thật không sạch sẽ, bằng không cũng sẽ không mười mấy năm qua không hề tiến triển. Kế hoạch của chính phủ lại càng sẽ không vì một người đã thảo kinh xà, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu không dựa vào người khác, phòng chừng so với "Kế hoạch bảy mươi năm" của cô càng lâu.

Đối với tuyền ngôn cực đoan như thế của Phương Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên cùng lúc cảm giác cô dám nói ra cách nói này là đem hấn cho rằng người một nhà, nhưng về phương diện khác lại càng bởi vậy mà cảm thấy thực khó xử cùng lo lắng.

Lời của cô cho hấn biết cô chưa từng buông tha cho việc giúp cha mẹ đòi lại công bằng, này thực dễ dàng làm cho cô tại tương lai không lâu đi lên đường vòng.

Hai người các hoài tâm sự theo cảnh sát khai báo, trở lại cục cảnh sát làm một chút ghi chép.

Tại viết xuống tên Bạc Tề Xuyên, cảnh sát làm việc ghi chép thực ngoài ý muốn nhìn hấn một cái, mặt hấn không chút thay đổi, cảnh sát cũng không tốt nói thêm cái gì, chính là mặc kệ là thái độ vẫn là tốc độ đều so với phía trước phải nhanh rất nhiều.

Khi Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư cùng nhau đi ra từ cục cảnh sát trời đều đã muốn sáng, tuy nhiên nói đã muốn báo án, nhưng khi nào thì bắt lấy đám côn đồ kia vẫn là không biết bao nhiêu, cho nên gần nhất một đoạn thời gian Bạc Tề Xuyên cũng không tính làm cho Phương Tiểu Thư một mình ra ngoài.

"Sau đó cô nếu không có chuyện gì đặc biệt tận lực ngồi ở nhà, tạm thời không cần ra ngoài." Sau khi hấn lên xe nói với cô câu nói đầu tiên là cái này, lần đầu dùng tới giọng điệu mệnh lệnh, không cho cãi lại.

Phương Tiểu Thư mắt lé nhìn hấn, thần nhiên "Uh" một tiếng, không có cảm xúc gì nhìn ngoài cửa sổ, hơi có chút suy nghĩ.

Bạc Tề Xuyên vẫn nhớ thương quyết tâm báo thù vĩ đại đó của cô, nhin nửa ngày vẫn là đem vấn đề của mình nói ra: "Cô muốn thế nào mới bằng lòng không đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

Phương Tiểu Thư khinh phiêu phiêu quăng hồi một câu cho hấn: "Tôi cũng không biết rốt cuộc muốn như thế nào tôi mới có thể hết hy vọng."

Bạc Tề Xuyên thật dài thở hắt ra, không nói nữa, nhúu mày lái xe trở về đi.

Phương Tiểu Thư trầm mặc một đường, khi xe dừng ở trước cửa biệt thự mới nói với hấn: "Nếu anh nhận thức tôi của quá khứ, có lẽ sẽ lý giải tôi của hiện tại." Cô nói xong liền xuống xe, vào phòng không có lại ra cửa.

Không ai trời sinh chính là cái quái vật, khi cô tám tuổi cô thật sự rất hồn nhiên, khi đó cô cũng nghĩ đến chỉ cần cũng đủ thiện lương sẽ không hội xúc phạm tới người khác cùng chính mình, nhưng là sự thật nói cho cô loại ý tưởng này quả thật rất ngu ngốc.

Muốn thần nhiên nhận chính mình, muốn yêu như thế biến thái chính mình. Phương Tiểu Thư nhìn chính mình trong gương ở trong lòng nói xong.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Chuyện xấu luôn sẽ cùng một thời gian đến, thật giống như muốn tính thử xem tới trình độ nào người ta mới có thể hồng mắt.

Vừa mới đã trải qua sự kiện vào đêm khuya khiến người ta ác mộng liên tục, Phương Tiểu Thư liền lại đối mặt mâu thuẫn của Bạc Tề Xuyên cùng người nhà, cuộc sống vốn đang bình tĩnh của cô tiến nhập một cái tuần hoàn ác tính.

Bạc Tranh tựa hồ cho Bạc Tề Xuyên rất lớn áp lực, gần nhất hấn không như thế nào đi làm, trừ bỏ đi giúp cô gái ngày đó tại trong khu nhà bị phát hiện chết nhập quan tài, hấn cơ hồ không có ra ngoài cũng không thể nào ăn cơm.

Phương Tiểu Thư vậy xem hấn mấy ngày, tại giữa trưa ngày thứ tư nhin không được ngồi ở trên sofa ngẩng đầu lên mỉm cười nói với hấn lúc đi ngang qua: "Đưa tôi đi chơi đi? Muốn chơi cái gì đều có thể nga." Cô ái muội nháy mắt mấy cái.

Bạc Tề Xuyên giống như bị chọc trúng cái gì chột mở kỳ quái dùng một chút lập tức lạnh giọng nói với cô: "Cô không thể ra đi."

"Uh?" Phương Tiểu Thư sừng sốt một chút, "Vì sao? Anh đi cùng tôi hấn là không cần lo lắng lưu manh tìm đến đi?"

Bạc Tề Xuyên theo bản năng phủ định: "Không là vì vậy."

"Đó là bởi vì cái gì?"

Mân nhanh đôi môi có chút khô cùng trắng bệch, Bạc Tề Xuyên hai tay rút túi áo nhìn về một bên, sau một lúc lâu mới nói: "Có lẽ cô nói rất đúng."

"Anh rốt cuộc đang nói cái gì?" Phương Tiểu Thư nhíu mày hỏi.

Bạc Tề Xuyên nhìn về phía cô, trong đôi mắt lạnh im mang theo thần sắc kiên định: "Cô chuyển ra ngoài đi, Phương Tiểu Thư. Chuyển ra ngoài đi." Hắn nói.

Phương Tiểu Thư ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn hắn, giây lát sau nói: "Nếu là vì những lời nói phía trước của tôi với anh về Tu Hành hội, anh có thể yên tâm, tôi bây giờ không có kế hoạch gì, tôi còn không có cái kia năng lực, anh không cần phải gấp gấp phiết thanh quan hệ."

"Không là vì vậy." Bạc Tề Xuyên như trước nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, người đàn ông gầy yếu này tựa vào trên sofa bằng da màu đen, thân hình cao ngất đơn bạc, mang theo một luồng hơi thở căm dục lạnh liệt, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa hân lấy hết, "Tôi nghĩ tôi thật sự chạm vào nghịch lân của cha tôi, cô tiếp tục ở lại nơi này thực khả năng tạo thành bất lợi đối với tương lai của cô."

Phương Tiểu Thư bừng tỉnh đại ngộ nói: "Hắn muốn tra chuyện quá khứ của tôi đúng không?"

Bạc Tề Xuyên khoé miệng rút một chút, tháo kính ra xoa hốc mắt, vẻ mặt mệt mỏi không thôi, có vết xanh đen rõ ràng ở trước mắt.

Phương Tiểu Thư nở nụ cười, mặt trái xoan, hai má hiện ra núm đồng tiền xinh đẹp, nốt ruồi dưới khoé mắt đỏ làm cho cô cười lộ lên phi thường quyến rũ, yếu điệu xinh đẹp: "Tôi không sợ." Cô kiên định nói, "Tôi cam tâm tình nguyện."

Bạc Tề Xuyên kinh ngạc nâng mắt nhìn về phía cô, cô nâng tay lấy xuống kính mắt của hắn, bàn tay tinh tế trắng nõn nắm bắt cảm của hắn, nhìn đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hắn thành khẩn nói từng từ một: "Tôi yêu anh yêu đến hận không thể đem trình tiết hiến cho anh."

Biểu tình của Bạc Tề Xuyên lập tức từ kinh ngạc biến thành xấu hổ, cùng với một tia không dễ phát hiện vui sướng. Mặt mày của hắn cong thành đường cong rất đẹp mặt, như bắt đắc dĩ lại như dao động thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Nhưng là trừ cách đó ra tôi không nghĩ ra được biện pháp khác."

Phương Tiểu Thư đứng lên quỳ gối trên sofa, hai tay khoát lên trên vai hắn nhìn thẳng vào mặt hắn nói: "Tôi có."

Hắn tựa hồ không muốn nghe, đẩy tay cô xuống cúi đầu nói: "Không, tôi yêu không nổi cô." Giọng điệu của hắn rất nhẹ, "Tôi cực lực thuyết phục qua chính mình cô có bao nhiêu cảm thụ, lại phát hiện chính tôi cũng cùng cảm thụ không có gì khác nhau. Tôi không có biện pháp hứa hẹn cô cái gì, tôi chỉ có thể nói được việc tôi có thể làm đến." Hắn nâng tay mon trón gương mặt của cô, chung quy là không có thể nói ra miệng lời nói "Tôi luyến tiếc thương tổn cô", ánh mắt cũng không nhìn cô, chính là nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, "Kỳ thật tôi biết vấn đề giữa chúng ta căn bản không phải thích hợp hay không thích hợp, bởi vì tất cả những vấn đề không thích hợp đều có thể ma hợp. Điều duy nhất tôi không thể dạy cô, là yêu."

Trong giọng nói của hắn dẫn theo một tia không yên, thân thể hoàn mỹ tản ra hơi thở không ổn định, làn da tái nhợt mềm mại đến có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt. Hắn nhìn cô, cánh môi khẽ nhúc nhích khàn khàn hỏi: "Cô thật sự yêu tôi sao? Cô cũng nghĩ lại trả lời."

"Tôi không cần nghĩ." Phương Tiểu Thư lập tức nói, "Nếu anh không ngại, tôi có biện pháp tốt có thể cho anh danh chính ngôn thuận thoát khỏi sự nắm giữ của cha anh, cũng có thể bảo trụ tương lai của tôi. Đương nhiên làm như vậy khả năng có điểm tuyệt tình, nhưng tôi càng hy vọng hộ khẩu của anh là theo tôi cùng một chỗ." Cô gọi lên cảm của hắn, mỉm cười nói, "Tôi có thể cầu hôn với anh sao?"

Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi về mặt ngạc nhiên, hắn không thể tin nổi nhìn cô, cô lại không hề để ý nói tiếp: "Tôi không có khả năng đặc biệt gì, cũng không có tiền, với tôi mà nói hiện giờ đáng giá nhất ở trên người tôi chính là tuổi trẻ xinh đẹp, tôi thực thích anh, đặc biệt yêu anh, nếu không phải tôi chỉ có hai bàn tay trắng, tôi thật sự muốn cho anh hết thảy." Cô nâng cằm của hắn để sát vào mặt hắn, thanh âm run nhẹ, "Tôi hiện tại đem gì đó đáng giá nhất đều cho anh, anh nguyện ý lấy tôi sao?"

Sau khi kết hôn sẽ ở riêng, đó là một lý do danh chính ngôn thuận, ở riêng rồi Bạc Tranh sẽ không tốt lại trực tiếp nhúng tay vào chuyện của Bạc Tề Xuyên, mà một khi làm xong rồi mới thông báo, Bạc Tranh còn muốn phản đối bọn họ cùng một chỗ liền không có ý nghĩa, chẳng lẽ còn muốn làm cho bọn họ ly hôn?

Ly hôn có lẽ thật sự được, chỉ là khi nào bọn họ thật sự kết hôn, như vậy bất động sản cùng tiền gửi ngân hàng của mẹ Bạc Tề Xuyên lưu lại trên danh nghĩa của hắn, liên tất cả đều phải chia cho Phương Tiểu Thư một nửa, tất cả những thứ này đều là tiền của Bạc Tề Xuyên, đương nhiên cũng sẽ bị Bạc Tranh cho rằng là của nhà họ Bạc, người lớn tuổi thật là trừ bỏ tiền cùng địa vị cái gì đều có thể hy sinh, hơn nữa căn bản sẽ không đau lòng, cho nên cái này chủ ý không tệ, chủ yếu là cũng có thể tránh cho Phương Tiểu Thư bị Bạc Tranh ngộ thương.

Chính là chuyện này tựa hồ có điểm rất qua loa, hơn nữa...

"Cô sẽ hối hận." Bạc Tề Xuyên một ngụm phủ quyết, hắn chắc chắn nói: "Cô còn trẻ, khả năng không rõ lắm, đời này..."

"Tôi rất rõ ràng." Phương Tiểu Thư trách móc nói, "Tôi rất rõ ràng, đời này có thể gặp người có thể khẳng định mình thật không dễ dàng, càng không cần nói là người như tôi. Mặt khác." Vẻ mặt cô chân thành nhìn hắn, cố gắng dụ dỗ, "Anh đừng lại nghi ngờ cảm giác của tôi đối với anh, tôi sẽ không dao động, tôi cảm thấy tôi yêu anh thì phải là yêu, không ai có thể phủ định tình yêu của tôi, tôi tự mình biết."

Cứ việc từng chữ của Phương Tiểu Thư đều như châu ngọc, nhưng Bạc Tề Xuyên vẫn nói thẳng thừng: "Cô chính là không nghĩ mất đi sự ảm áp khó có

được."

Phuong Tiểu Thư bị lời nói của hắn làm cho sững sốt một chút, Bạc Tề Xuyên có chút tiếc nuối nhìn cô, khoe miệng muốn cười như không cười, nhưng rất nhanh Phuong Tiểu Thư khiến cho hắn nở nụ cười, cô nói: "Muốn ám áp liền cần mặt trời, nhưng là muốn mặt trời liền nhất định cũng phải muốn bóng tối, không có người có thể chỉ cần mặt trời lại cự tuyệt bóng tối, đây là chuyện thật đều áp dụng với bất cứ ai, không chỉ là với tôi. Chúng ta khi nào thì đi lĩnh chứng?"

...

Có lẽ con người cả đời đều phải làm vài món chuyện xúc động

Sau khi Bạc Tề Xuyên tiếp nhận sổ hộ khẩu mà Bạc Yến Thần lặng lẽ theo trong nhà trộm ra đã bị Phuong Tiểu Thư áp đi làm giấy đăng ký kết hôn, hai người từ cục dân chính đi ra giấy đăng ký kết hôn còn không có cảm đến nóng hổi, liền lại mang theo giấy tờ bất động sản cùng với thủ tục tương quan chạy đến sở di trú của thành phố Nghiêu Hải làm công việc lập hộ khẩu.

Dừng ở đây, Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư hai người cho dù dính ở tại cùng một cái sổ hộ khẩu, tên của cô viết trên chỗ vợ của hắn, mà tên của hắn cũng viết trên vị trí ghi chồng của cô, bọn họ chỉ cần chờ sở di trú đánh dấu xong, Bạc Tề Xuyên cùng cô là một mình một hộ gia đình.

Quan hệ của Bạc Tề Xuyên cùng Bạc Tranh, hiện tại là thật chỉ còn lại có huyết thống.

"Không kết hôn cũng có thể phân chia hộ khẩu." Bạc Tề Xuyên cầm giấy đăng ký kết hôn nói khô khan, này đại khái là sự kiện xúc động nhất mà hắn làm từ lúc sinh ra ba mươi năm trước tới bây giờ, khả cứ việc như thế hắn vẫn là không có cảm giác được một điểm hối hận.

Phuong Tiểu Thư mỹ tư tư ôm giấy đăng ký kết hôn, vẻ mặt đắc ý vì thành công lừa dối: "Anh không cưới em em đây làm sao bây giờ a? Cha anh còn không đùa chết em? Theo bản sự của em ngay cả anh đều nhìn không thấy, càng miễn bản cha của anh."

Bạc Tề Xuyên nhìn về phía cô: "Chỉ cần em nói với hắn anh và em chia tay là đến nơi, anh cũng có thể làm sáng tỏ chuyện giữa chúng ta."

"Em sẽ không thừa nhận." Phuong Tiểu Thư lắc lắc giấy đăng ký kết hôn, "Anh hiện tại hối hận cũng đã chậm rồi, hơn nữa anh không kết hôn tự nhiên ở riêng thật kỳ quái a, người ở sở di trú vừa thấy chủ hộ khẩu ở hộ tịch của anh là ai, làm sao có thể không nói cho cha của anh? Anh cùng em kết hôn là lý do hợp lý, như vậy bọn họ chỉ biết nghĩ đến nhà thị trường sắp có việc vui, phải chạy nhanh làm xuống cho anh, không thể kéo dài, thật giống như lúc chúng ta làm giấy đăng ký kết hôn như vậy, vừa thấy hộ khẩu lập tức liền cho chúng ta chen ngang."

Phuong Tiểu Thư nói không sai, bản hộ khẩu này được cho là thần khí, mang theo nó quả thật Sở Hướng Vô Định, giấy đăng ký kết hôn của Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư làm được thật thuận lợi, liền ngay cả chuyện chia hộ khẩu cũng được làm thực sự nhanh phút chốc còn có kết quả.

Sở trường sở di trú chẳng những nhanh chóng phê chuẩn yêu cầu xin lập hộ, còn phi thường ân cần đánh điện thoại chúc mừng Bạc Tranh năm mới hạnh phúc, hắn vốn là tưởng được điểm khen tặng cùng phần thưởng, cũng không ngờ trực tiếp đụng vào hòng súng.

Chúc mừng năm mới hạnh phúc? Có gì vui sướng?

Bạc Tranh muốn làm rõ ràng chân tướng sự tình liền tức giận trực tiếp tìm tới cửa nhà Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên lúc ấy vừa lấy đến bản hộ khẩu sau khi ở riêng thuộc loại hắn cùng Phuong Tiểu Thư, Phuong Tiểu Thư đang tại phòng bếp nấu cơm, hộ khẩu của nhà họ Bạc vốn đã làm cho Bạc Yến Thần thả lại, hết thấy đều thuận lợi làm cho người ta thực không có cảm giác an toàn, thật giống như sự bình tĩnh ở phía trước bão táp.

Mở ra cửa, thấy áp khí rất thấp Bạc Tranh đứng ở bên ngoài, sắc mặt Bạc Tề Xuyên như thường, lễ phép nghiêng người nhường đường, nói: "Bạc tiên sinh thật là khách ít đến, mời vào."

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Bạc Tranh vừa vào cửa, liền thấy Phuong Tiểu Thư từ trong bếp đi ra xem xét, hai mắt hắn nheo lại, ngoài đầu lại lạnh lùng nhìn chăm chăm Bạc Tề Xuyên, nhanh chóng lui về đường cũ, đứng trên bậc thang trầm mặc một hồi lâu, mới bình thân mở miệng.

"Mày nghĩ tốt lắm?" Bạc Tranh nặng nề hỏi.

Bạc Tề Xuyên gật đầu: "Đúng vậy."

"Cũng đúng, ta hỏi cũng là hỏi không, mày đều đã muốn làm như vậy." Bạc Tranh tự giấu cười, rũ mắt nhìn hộ khẩu trong tay Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên nhìn theo ánh mắt của hắn, mỉm cười: "Cho dù hiện tại không làm như vậy, sớm muộn gì cũng muốn như vậy, dù sao quan hệ cũng không lớn, tương lai người muốn kế thừa nhà họ Bạc cũng không phải ta." Hắn nâng tay thoi thoi kính mắt, sắc mặt không có nhiều biểu tình, "Ông còn có Yến Thần." Thanh âm của hắn khi nói chuyện rất nhẹ, trong ánh mắt mang theo chút vui mừng, nhưng ở sâu trong đáy mắt cũng là cực kỳ hồ hững.

Bạc Tranh nhìn hắn thật lâu thật lâu không nói chuyện, hai người giằng co đến khi cơm chiều mà Phương Tiểu Thư làm tốt đều nguội, Bạc Tranh mới hơi vuốt cằm, xoay người rời đi, không có nói thêm nữa một câu.

Chính là, khi hắn xoay người rời đi, biểu tình trên mặt hắn làm như tại nhớ lại cái gì, cũng hoặc là ở phía sau hồi hận cái gì.

Bạc Tề Xuyên nhìn chằm chằm bóng dáng trầm ổn mặc tây trang giấy da của Bạc Tranh sai bước đi r axe Audi, một đường đi ra tầm mắt của hắn, chậm rãi đóng cửa lại.

Ngày mùa thu dần dần rời đi, mùa đông đã muốn đến, thành phố Nghiêu Hải thuộc loại thành phố trung tâm ở phương Bắc, giờ phút này đã muốn bắt đầu tập thể bật lò sưởi, trong phòng một điểm cũng không lạnh, ấm áp như xuân.

Khu biệt thự Lục Hải tuy là khu biệt thự số một của thành phố, nhưng nó đã bị sửa chữa qua một lần, năm bắt đầu được xây dựng là hai mươi mấy năm trước.

Khi đó mẹ của Bạc Tề Xuyên còn chưa mất, bà thân là luật sư vì con trai tám tuổi của mình xem một khối đất còn không có bắt đầu xây dựng, mua đứt tòa nhà này.

Thời điểm kia Bạc Tề Xuyên cũng chỉ hơn tám tuổi, cũng không biết việc này đại biểu cái gì, nguyên nhân hắn khắc sâu ghi nhớ chuyện này như vậy, là vì không lâu sau khi mua đứt phòng ở này, mẹ của hắn Hà Duyệt liền qua đời.

Thân thể của Hà Duyệt hướng đến không tốt, Bạc Tề Xuyên là biết đến việc này, nhưng bà đột nhiên qua đời lại làm cho người ta có điểm không thể nhận.

Dù sao khi đó Hà Duyệt còn trẻ, tuy thân thể không tốt, nhưng bà giống Bạc Tranh đều xuất thân từ gia đình có nhiều thế hệ theo chính trị cũng rất có của cải, thân thể của bà vẫn đều được chiếu cố rất khá, như thế nào lại đột nhiên đã mất đâu?

Một đứa trẻ là không nghĩ ra này đó, Bạc Tề Xuyên khi đó chỉ cảm thấy là lạ, thực không nổi, thực không thói quen, lại sau đó, liên tất cả đều bị mẹ kế cùng em trai mới quấy rầy hết thấy cuộc sống cùng ý tưởng.

Cũng là theo khi đó bắt đầu, mằm mống ghen ghét trong lòng bắt đầu mọc rễ nảy mầm, Bạc Tề Xuyên tuy nhiên vẫn tôn kính Bạc Tranh, lại kỳ thật vẫn đều không có thật sự tha thứ hắn.

Phương Tiểu Thư hai tay ôm ngực nhìn Bạc Tề Xuyên đứng tại cửa nhìn chằm chằm sổ hộ khẩu suy tư, bỗng nhiên xoay người chạy lên lầu.

Bạc Tề Xuyên nhú mày nhìn về phía bóng dáng của cô, cô gái mặc quần đỏ để tóc dài màu đen đến thắt lưng, mái tóc đen bóng quả thực có thể trực tiếp đi chụp quảng cáo dầu gội đầu. Hơn nữa bóng dáng yểu điệu đầy đặn, màu đen cùng màu đỏ đại biểu cho máu cùng tình dục hợp lại tiếp cùng một chỗ, dẫn đến mọi người vô hạn mơ màng. Cứ việc cô thậm chí đều không có quay đầu, lại làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Nhan sắc của Phương Tiểu Thư thật tốt, vô cùng tốt, xinh đẹp, xinh đẹp cực kỳ không tầm thường, làm cho cảm xúc vốn phức tạp trong đầu hắn đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại có bóng dáng phiêu dật quần đỏ tóc đen của cô khi chạy lên lầu.

Rất nhanh Phương Tiểu Thư đã đi xuống đến, thật giống như cảm giác được có người ở dưới lầu nhớ kỹ cô, khi cô xuống dưới sắc mặt mang theo thực mị mị tươi cười, trong lòng ôm một bộ tây trang của Bạc Tề Xuyên, từ áo sơ mi đến caravat tất cả đều có, bất quá không có đồ lót.

"Em làm cái gì?" Bạc Tề Xuyên nhú mày nhìn cô, bỏ ra kính mắt để tới một bên trên bàn, thuận tay để luôn sổ hộ khẩu ở đó.

Phương Tiểu Thư quăng tây trang về phía hắn: "Thay cho em xem đi."

"Hả?" Bạc Tề Xuyên ninh mi phát ra một tiếng nghi hoặc, mặt thực tinh xảo, đường nét tuấn tú, trong ánh mắt có sự xa cách lễ phép cùng lãnh đạm.

Cứ việc như thế, khi người khác nhìn vào trong mắt hắn lại một điểm cũng không cảm thấy không thoải mái, trong cặp mắt hoa đào kia chiếu ngược cái bóng của người, không giống rất nhiều người hiện tại. Đến thời đại này, trong ánh mắt của mọi người đã muốn rất ít thấy được bóng dáng của người khác, chỉ có màu đen trống rỗng.

"Anh mặc vào rất đẹp." Phương Tiểu Thư lời kéo hắn ngồi vào ghế sofa, mỉm cười nói, "Liên thay cho em xem đi, chúng ta hiện tại như thế nào cũng đều là người cùng một cái sổ hộ khẩu, một cái yêu cầu nho nhỏ như vậy của em anh đều không đáp ứng?"

Bạc Tề Xuyên nghiêng mắt nhìn cô, còn thật sự nói: "Anh nghĩ đến em làm như vậy chính là cái nguy trang." Hắn ý có điều chỉ cảm lấy sổ hộ khẩu lắc lắc trước mặt cô, "Nguy trang giúp anh và em tránh đi phiền toái."

Phương Tiểu Thư tự tại nhìn hắn, gật đầu lại lắc đầu: "Với anh mà nói đúng vậy." Cô mở ra hai tay khoát lên chỗ tựa lưng của sofa, hai chân xen lẫn dựa vào đi lên, hơi nghiêng đầu khép mở đôi môi đỏ mọng nói, "Nhưng với em mà nói không phải." Cô gọi lên khoe miệng, cười đến ý vị sâu xa.

Bạc Tề Xuyên đem bộ dáng của cô nhìn một cái không xót gì, không biết nên phóng ánh mắt ở nơi nào, may mà cầm quần áo đến phòng của cô ở tầng một thay đổi.

Phương Tiểu Thư như trước ngồi ở trên sofa, cô nhìn chăm chăm cánh cửa đó, chờ lúc Bạc Tề Xuyên mặc một bộ tây trang màu đen từ bên trong đi ra, cô mới chậm rãi đứng lên.

Hắn thoạt nhìn có chút câu thúc, bộ tây trang màu đen gồm ba kiện bó sát người lột dáng người của hắn càng phát ra gầy yếu đơn bạc, nhưng bờ vai của hắn thực rộng, chân rất dài, mặc vào tây trang cực kì có khí chất. Cánh tay của hắn thực sự rắn chắc, cảnh này khiến thân hình của hắn tuy rằng thon dài nhìn hơi gầy, nhưng khung xương lại dị thường hoàn mỹ không sứt mẻ.

Dáng người hoàn mỹ, khuôn mặt càng thêm hoàn mỹ, khí chất tuyệt đối hoàn hảo, ngay cả thanh âm nói chuyện đều không thể soi mói.

"Vì sao đột nhiên cho anh thay quần áo?" Hắn cúi đầu nặng nề hỏi.

Phương Tiểu Thư nhìn cánh tay rắn chắc của hắn, so với đầu vai hoàn mỹ, quyết đoán gấp chân một chút, sau đó mới chậm rãi đi về phía hắn thanh âm có chút khàn khàn nói: "Bởi vì đẹp mắt."

Bạc Tề Xuyên giống như nghe được chê cười khoe miệng giơ lên, cầm cùng khoe miệng gấn bó thành một đường cong rất đẹp mắt, hắn vĩnh viễn sẽ không biết, một nhãn mày một nụ cười của hắn sẽ nhắc lên cơn sóng to lớn như thế nào ở trong lòng của cô.

"Hình dáng bên ngoài đối một người mà nói cũng không trọng yếu." Hắn thoạt nhìn có điểm kháng cự Phương Tiểu Thư dựa vào hắn quá gần, rụt rè lui về phía sau từng bước, nhưng Phương Tiểu Thư từng bước ép sát, hắn đành phải nói chuyện để che giấu xấu hổ, lại bỏ sung một câu, "Bộ dạng không thể lấy ra làm cơm ăn."

Phương Tiểu Thư kỳ thật có điểm nghe không rõ hắn đang nói cái gì. Cô tưởng cô là thật sự yêu người đàn ông này. Hắn cao hứng cô còn cao hứng hơn hắn, hắn mất hứng cô càng khổ sở hơn, mỗi một lần tới gần hắn cô liền cảm thấy cuộc đời toàn bộ u ám đều sáng ngời lên, cô muốn ôm hắn.

Vì thế Phương Tiểu Thư liền ôm chặt lấy thắt lưng của Bạc Tề Xuyên, đầu gối vào trong lòng ngực gầy gò của hắn, ngửi hương vị sạch sẽ từ áo sơ mi màu trắng của hắn, cảm giác thân thể của hắn từ cứng nhắc đến mềm mại, cực kì vui mừng về việc hắn không có theo bản năng đẩy ra cô.

Tay của Phương Tiểu Thư nhẹ nhàng vuốt phẳng một chút tại sau thắt lưng của hắn, ái muội thấp giọng nói: "Bộ dạng có thể làm cơm ăn hay không không quan hệ, có lẽ anh có thể cho em ăn một chút thứ khác." Tay của cô từ sau thắt lưng của hắn trực tiếp tiến vào bên trong áo khoác tây trang, từ dây thắt lưng một đường đi về phía trước, động tác linh hoạt nhanh nhẹn cõng ra thắt lưng của hắn, trực tiếp bắt tay đi vào dò xét.

"Em uh..." Bạc Tề Xuyên chỉ kịp nói một chữ "Em", mặt sau liền tất cả đều biến thành áp lực than nhẹ, hắn kinh ngạc nhìn Phương Tiểu Thư đang gắt gao theo dõi hắn, hình dáng đôi môi của cô rất được, nhất là sau khi đã trở nên ướt, giờ phút này cô nhẹ nhàng cắn môi dưới, ký ức về đôi môi lại ngọt lại nhuyễn nhu tốt đẹp liền tất cả đều về tới trong đầu hắn, cho nên cho dù cô làm chuyện gì quá đáng cũng không thể làm cho hắn đem tầm mắt dời đi khỏi của cô, chỉ cần nhìn cô hắn liền không có biện pháp dời đi ánh mắt.

Bạc Tề Xuyên liền là một người như thế, kỳ thật hắn nghĩ đến đặc biệt nhiều, ở mặt ngoài lạnh như băng rất ít nói chuyện, kỳ thật trong nội tâm đã muốn hiện lên rất nhiều ý tưởng. Khi người khác cảm thấy hắn cay nghiệt hắn có lẽ căn bản là không đem người làm người xem, khi người khác cảm thấy hắn hoàn mỹ đó là bởi vì hắn không đem người làm người một nhà, mà chỉ khi người khác cảm thấy hắn ấm áp sẵn sàng, hắn mới thật sự nhận định người.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 19 (H)

"Có một khuôn mặt mê người phạm tội như vậy, cũng đừng trách người khác xâm phạm anh a." Phương Tiểu Thư trực tiếp đẩy hắn ngã tại trên sofa, nằm trên người hắn đè nặng hắn, hồ hấp càng ngày càng nặng của hắn làm cho cô mặt đỏ tai hồng, nhưng cô lại một điểm đều không lui bước, tay như trước vuốt ve bên trong tây trang của hắn, cách quần lót mỏng manh khiêu khích chỗ mẫn cảm nhất của hắn.

Nóng bỏng, cứng rắn, xúc cảm xa lạ làm cho tay của Phương Tiểu Thư run nhẹ, nhưng là cũng không chỉ tay của cô run run, sắc mặt Bạc Tề Xuyên không bình thường xoay đầu, nâng lên cánh tay che ở trên mặt, sự kháng nghị mỏng manh này một điểm đều không đủ làm cho người ta buông ra hắn, bởi vì hắn căn bản không có động tác mang tính thực chất.

Ngón tay của Phương Tiểu Thư búng một chút quần lót của hắn, theo đường ven thật cẩn thận sờ đi vào, sau khi trải qua một mảnh đường cong ở bụng hoàn mỹ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, Phương Tiểu Thư tràn ngập kích động cùng khát vọng cầm cái đó, chỗ đã muốn hiện lên.

Phương Tiểu Thư cười đến ngọt ngọt ngẩng đầu lên nhìn hắn, tuy hắn như trước chắn hai mắt của mình, nhưng khoe miệng nhếch lên của hắn cùng hành động cắn môi dưới bại lộ sự mâu thuẫn cùng khác thường của hắn vào giờ phút này, cổ họng kêu gọi trên cái cổ thon dài trắng nõn chậm rãi chuyển

động, cực kì mê người.

"Anh suy nghĩ cái gì em đều biết." Phương Tiểu Thư tiến đến bên tai hắn, một bên bắt tay vào sờ một chút vật cứng của hắn, một bên cắn vành tai của hắn hôn nhẹ nói, "Em nhưng là một con giun đũa trong bụng anh."

Bạc Tề Xuyên mạnh mẽ bỏ cánh tay ra nhìn về phía cô, nhìn chăm chăm hai má đặc ý đào dạt xinh đẹp của cô, núm đồng tiền nhọt nhọt cùng nốt ruồi ở khóe mắt của cô đều rõ ràng nói cho hắn, có lời nói một khi nói ra chính là chính mình cần cầu.

"Cởi quần áo của em ra được không?" Phương Tiểu Thư bỗng nhiên thay đổi biểu tình, đáng thương nhìn hắn, dùng tay không lời kéo tay hắn kéo khóa kéo váy của cô, vốn ở nhà cô sẽ không mặc nhiều lắm, trong phòng thực ấm áp, cô chỉ mặc một cái váy đỏ, hắn ma xui quỷ khiến liền theo ý tứ của cô rút ra khóa kéo váy ở dưới nách, vì thế váy đỏ xinh đẹp liền rơi xuống phía dưới sofa theo động tác giãy dụa của cô.

Ánh mắt của Bạc Tề Xuyên nhìn theo quần đỏ nhìn xuống dưới sofa, Phương Tiểu Thư chỉnh lại mặt của hắn, hơi hơi đứng dậy làm cho hắn thấy rõ thân thể chỉ mặc quần lót của mình, khàn khàn hỏi hắn: "Em như vậy có phải hay không dễ nhìn hơn so với vừa rồi?"

Trong đầu Bạc Tề Xuyên cực kỳ hỗn loạn, nghe cô hỏi như vậy liền thành thật gật đầu một cái, hắn đã muốn có điểm không thể tự hỏi, loại kích thích đánh thật lớn vào thị giác này là lần chứng kiến kịch liệt nhất của hắn hơn ba mươi năm nay, hắn cảm thấy chính mình tựa hồ về lại tuổi hai mươi.

Hai chân của Phương Tiểu Thư kẹp lấy thắt lưng của hắn, nắm cổ hắn tựa vào trong lòng hắn, cô nhắm mắt lại thấp giọng nói: "Ôm em đến trên giường thôi."

"Ừ." Bạc Tề Xuyên cúi mặt xuống không dám nhìn cô, nghe lời ôm lấy cô lên tầng, cô tựa vào trong lòng hắn, ánh mắt đẹp hơi hơi nhắm lại, xinh đẹp giống như tinh linh vừa mới thức tỉnh.

Có lẽ là tâm tình của hắn vào giờ phút này điểm tô cô càng thêm đẹp, nhưng cô thật sự rất đẹp, thật là đẹp mắt. Thân thể hoàn mỹ tản ra hương vị mà hắn khát vọng, cả người dựa sát vào hắn, thật giống như hắn là toàn bộ thế giới của cô, hắn có thể muốn làm gì thì làm. Đẹp mắt, thật là đẹp mắt. Trong lòng Bạc Tề Xuyên tự thì thảo nói.

Tóc dài đen bóng trải ra trên giường của Bạc Tề Xuyên như cánh bướm, trên giường lớn mềm mại trải lụa sang quý tính chất hơi lạnh, Phương Tiểu Thư xê dịch về phía trên, túm caravat của Bạc Tề Xuyên kéo hắn đến trên người mình, tách ra hai chân làm cho chỗ kín của hai người trùng hợp đến với nhau, nhẹ nhàng hoạt động làm cho chỗ kín của mình cảm thụ đến chỗ cứng rắn của hắn, cô hòng ám ách nói: "Em biết mẫu con gái anh thích không phải người như em, cho nên em vẫn không dám trực tiếp nói cho anh em rất muốn anh."

Bạc Tề Xuyên nâng mắt chống lại ánh mắt của cô, hô hấp hỗn loạn, tay động không hề kết cấu, nhưng bản năng làm cho hắn buông lỏng cả vật một chút, hắn có chút không thể hô hấp, cái trán chảy ra tinh tế mồ hôi, nhìn ra đến hắn thực nóng, hơn nữa chịu đựng rất khó chịu.

"Em nghĩ muốn anh nhưng là em không dám nói." Phương Tiểu Thư đỏ mặt hôn môi của hắn, cắn cánh môi của hắn, thanh âm ái muội quanh quẩn giữa hai người, cô thoải mái thân ngâm một tiếng, cực kỳ kiều mỹ, "Ừ ngò..." Cô hôn khỏe môi của hắn, tay duỗi ra hướng về phía dưới đưa cái gì đó đã muốn cứng rắn đến phát đau của hắn đi ra, cũng không cho hắn cởi áo khoác.

Cô cười nói: "Mặc đi, mặc đẹp mắt, em thích nhìn bộ dáng của anh khi mặc bộ này." Cô hơi hơi đứng dậy đẩy ra hắn, cúi xuống đồ lót còn sót lại trên người mình, nằm ngửa ở trước mặt hắn khép hờ mắt hít sâu, bộ ngực cao ngất ngay tại trước mắt hắn, phập phồng lên xuống theo hô hấp của cô, cô thấp giọng nói, "Chúng ta làm tình đi, à?"

Bạc Tề Xuyên không nói được câu đầy đủ, bộ dáng này của cô làm cho hô hấp hỗn loạn của hắn đều ngừng lại rồi, hắn cúi người xuống chôn mặt ở ngực của cô, hôn đầu vú mềm mại trước ngực cô nhẹ nhàng cắn một chút, sau khi cô khó nhịn kêu một tiếng cúi đầu "Ừ" một tiếng, nói: "Tốt."

Phương Tiểu Thư không dự đoán được hắn sẽ đồng ý nhanh chóng như vậy, có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn, cô không biết bộ dáng hiện tại của mình đẹp như thế nào, đừng nói là Bạc Tề Xuyên, phỏng chừng cho dù là hòa thượng từ chùa miếu đến đây đều không chịu nổi.

Đương nhiên, này cũng không có ý tứ si nhục cô, này có lẽ chính là trong mắt của Bạc Tề Xuyên thấy người yêu thành Tây Thi, này chính là cách suy nghĩ khác trong lòng hắn.

Chỗ kín của người đàn ông nhanh chóng cứng rắn đến trạng thái cực hạn, Bạc Tề Xuyên hơi hơi nâng lên thân mình đem đầu của nó đưa vào chỗ mềm mại nhất ở giữa hai chân của Phương Tiểu Thư, hắn cúi đầu dừng ở nơi đó, tìm kiếm cửa vào ấm áp kia, dùng sức đỉnh ở nơi đó chậm rãi sờ soạng, có cái gì đó trong suốt chậm rãi chảy ra từ cửa vào của cô cùng đỉnh đầu vật đó của hắn, khi Bạc Tề Xuyên thật sự cắm đi vào, một cổ chất lỏng nóng bỏng liền cũng bắn vào trong cơ thể của Phương Tiểu Thư.

Bạc Tề Xuyên sùng sốt một chút, xấu hổ dúi đầu vào hõm cổ của Phương Tiểu Thư, chần chờ sau một lúc lâu, thì thảo nói một tiếng: "Thật có lỗi, kích động."

Phương Tiểu Thư cũng không cười, cô chỉ cảm thấy vui mừng, cảm thấy hết thảy việc làm của mình đều không có không công trả giá, cô không biết khi người khác trả giá có cần trả lại hay không, dù sao cô cảm thấy không có trả giá là không cần trả lại, không muốn được trả lại thường thường cuối cùng đều phải muốn nhiều nhất.

"Không quan hệ." Phương Tiểu Thư trấn an vuốt ve tóc hắn, cô đã sớm muốn sờ soạng tóc đen nhỏ vun mềm mại của hắn, chính là hắn rất cao cô với không đến, cũng không có cái kia dũng khí, bởi vì với cô mà nói chỗ này là chỗ yếu ớt hẳn cảm nhất của một người, cô còn không có cường thế đến mức độ kia, cho nên cô hiện tại thực hưởng thụ sờ, không cần hắn giúp cô chính cô đều có thể lên đỉnh.

"Nhưng mà." Phương Tiểu Thư nâng lên đầu của hấn nhìn hai má anh tuấn của hấn, hấn không có biểu tình gì, nhưng bên tai đỏ ửng, mặt có vết nhẵn nhợt nhạt, vì thế cô thấp giọng nói, "Nếu lần này anh không làm em lên đỉnh, em sẽ cười anh không được nha." Cô đỏ mặt tự tay cầm vật cứng đã muốn rất nhanh lại chuẩn bị tốt để ở cửa vào, "Tiến vào." Cô nói.

Bạc Tề Xuyên hôn đôi môi đỏ mọng hai người rất nặng của cô, mút vào thật sâu hương vị ngọt ngào trong miệng cô, thẳng đến tiếng nước bọt dây dưa làm cho cả người người ta tê dại, hấn mới hành động thân thể tiến nhập thân thể của cô.

Phương Tiểu Thư ăn đau đến thét chói tai ra tiếng, tiếng thét chói tai đó lại đều bị hấn nuốt xuống, tất cả tiếng thét đến bên miệng đều hóa thành ập ứng hừ nhẹ cùng tiếng ngậm nhẹ tràn ngập ý tứ câu dẫn.

Bạc Tề Xuyên là lần đầu tiên, Phương Tiểu Thư cũng là. Nhưng là một điểm đau đớn cũng không có thể làm cho dục vọng muốn hấn của cô giảm bớt, cô thừa nhận đau đớn mà hấn gây ra, thoải mái thật giống như đó là tình yêu thâm trầm của hấn.

Cô gắt gao mang theo thất lung của hấn, bao vây lấy chỗ kín của hấn không ngừng co rút lại, Bạc Tề Xuyên nặng nề thờ phào nhẹ nhõm, thấp giọng mở miệng: "Đừng kẹp anh chặt như vậy." Hấn xấu hổ nói.

Khỏe miệng của Phương Tiểu Thư gọi lên một chút ý cười, "Ừ" một tiếng chậm rãi buông chân ra, cũng dần dần thả lỏng chỗ bao vây chỗ kín của hấn, Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng thờ ra, cúi đầu hôn bộ ngực của cô, bắt đầu quy luật ra vào cùng chống đối, nghe được ngậm nga dễ nghe lại say mê của Phương Tiểu Thư hấn kích động không được, hấn càng không ngừng không chế chính mình, cuối cùng không có lại mất mặt sớm phát tiết ra.

Tóc của Phương Tiểu Thư rất dài, thật sự rất dài, cô gắt gao nắm chặt khăn trải giường phía dưới, khăn trải giường bị cô túm nhấc nheo không chịu nổi, biểu tình của cô như là khổ sở hoặc như là thống khổ, cô cau mày gắt gao, tóc dài che khuất hơn phân nửa bộ mặt, đen cùng trắng hỗn hợp làm cho người ta trầm luân vô hạn.

Khuôn mặt bị che khuất hai phần ba đều có thể đẹp như vậy.

Biểu tình của Bạc Tề Xuyên rồi rầm rặn vào cùng một chỗ, chảy xuống một chút mồ hôi từ hai má, rơi xuống người cô, hỗn tạp tơ máu màu đỏ cùng chất lỏng màu trắng tràn ra một chút từ chỗ hai người kết hợp, hai chân Phương Tiểu Thư run run, thân thể run lên hai cái, chậm rãi bình tĩnh lại, môi đỏ mọng khẽ nhếch, hô hấp trầm trọng, mang theo hương vị đặc biệt sau khi kích tình.

Cô nhẹ nhàng chuyển tay, nhìn Bạc Tề Xuyên chôn đầu ở hõm cổ của mình, cổ họng ám ách hỏi: "Hiện tại anh cảm thấy chúng ta thích hợp sao?"

Bạc Tề Xuyên không trả lời ngay, hấn ngẩng đầu nhìn phía cô, xem bên trong ánh mắt cô, đọc được sự khẩn trương cùng không yên ở đáy mắt của cô.

Hấn nâng tay nhẹ nhàng mon trớn gương mặt của cô, thanh âm mát lạnh mang theo hoài niệm nói: "Em đối với anh mà nói, vừa là vấn đề, vừa là đáp án."

Có lẽ hấn chính là mê luyện nhiệt tình cùng dục vọng nào đó, có lẽ hấn yêu cô.

Lại có lẽ, kỳ thật hấn rất thích cô, chẳng qua có đôi khi không biết nên làm gì với cô bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Khi Phương Tiểu Thư tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, rèm cửa sổ ở phòng Bạc Tề Xuyên rất dày, ánh mặt trời cơ hồ không chiếu vào được, sau khi buông rèm trong phòng tối đen một mảnh, nếu cô không ngủ đầu đầu, phỏng chừng cũng không dậy được.

Phương Tiểu Thư mệt mỏi theo trên giường đứng lên, Bạc Tề Xuyên đã không có rồi, xem bộ dáng hấn rồi đi cũng có một đoạn thời gian, trong phòng nơi nơi đều được thu thập sạch sẽ, cô ra cửa dạo qua một vòng, không thể không cảm thán tâm tư của người đàn ông này thật sự quá mức tinh tế, trong phòng ngoài phòng lầu trên lầu dưới đều được quét dọn cực kì sạch sẽ, trên bàn trong nhà ăn còn có cơm trưa, ga trải giường đệm chăn đều được đổi mới hoàn toàn, ngay cả quần áo tối hôm qua của cô hấn đều giặt sạch rồi phơi nắng tại ban công, cô xoa xoa mặt, cảm động rồi tỉnh rồi mù. Không nên hỏi cô vì sao không đoán là người giúp việc theo giờ làm, bởi vì cô khẳng định là hấn.

Loại phương thức quét dọn giống như bị bệnh thích sạch sẽ này trừ bỏ tiền sinh Bạc Tề Xuyên sinh ngày 21 tháng 9 điển hình của cung xử nữ ở ngoài, cô nghĩ không ra sẽ có người thứ hai.

Phương Tiểu Thư sau khi rửa mặt qua ăn cơm tại phòng bếp, Bạc Tề Xuyên làm đồ ăn rất đơn giản, cháo thực sự nhẹ, tay nghề thực bình thường, quả nhiên a không ai là hoàn mỹ không sót mẻ, khó trách hấn lúc trước gầy như vậy, nhu cầu cấp bách một cái người giúp việc nấu cơm ăn ngon.

Cơm nước xong Phương Tiểu Thư trở lại phòng của hân gấp chăn, lúc gấp mới phát hiện trên tủ ở đầu giường để một cái hộp trang sức xinh đẹp, phía dưới đè nặng một tờ giấy, trên giấy như trước là chữ viết quen thuộc của hân, rõ ràng viết trắng ra: cho em.

Phương Tiểu Thư tò mò mở ra hộp trang sức, một cái nhẫn vàng nhìn như có rất nhiều năm rồi ửng vàng phóng ở bên trong, vô luận từ tỉ lệ vẫn là kiểu đáng đến xem, đây đều là một cái nhẫn lâu năm rồi.

Phương Tiểu Thư nói không nên lời cảm giác trong lòng mình là gì, nhẫn tuy nhiên là cũ, nhưng cô lại biết đây không phải là Bạc Tề Xuyên mua không nổi nhẫn mới, mà hân chịu cho mình nhẫn thuyết minh hân đã muốn thừa nhận quan hệ của bọn họ vốn cũng không cần chân thật tồn tại, hân chịu đưa cô cho rằng vợ của hân, cho nên hân mới để lại cái nhẫn này.

Được rồi, không thể không thừa nhận tâm tình của cô giờ phút này thật sự là tốt ngoài ý muốn, Phương Tiểu Thư hạnh phúc nắm bắt nhẫn kích động tại chỗ dạo qua một vòng, bay nhanh đem nhẫn đeo đến trên ngón áp út của tay trái, đeo xong bỗng nhiên nhớ tới chính mình có nhẫn nhưng là Bạc Tề Xuyên còn không có. Nay hân đã danh chính ngôn thuận là người của cô, người đàn ông như vậy không chạy nhanh xuyên cái dấu hiệu làm ký hiệu riêng của Phương Tiểu Thư làm sao được.

Vì thế Phương Tiểu Thư vội vàng cầm thẻ của mình thay đổi quần áo ra ngoài, đánh xe đi cửa tiệm châu báu nhãn hiệu nổi tiếng, loại tiền này là thực tất yếu phải dùng, cho nên cho dù lại đắt cô cũng sẽ không đau lòng, dù sao cả đời liền như vậy một cái.

Hai tay hô khí vào trong cửa tiệm, Phương Tiểu Thư được nhân viên nữ xinh đẹp của cửa hàng tiến lên đón dẫn vào bên trong, nhân viên nữ của cửa hàng là con lai, mặt mày tinh xảo xinh đẹp không được, chính là nói không nên lời làm sao kỳ quái, luôn cảm thấy gặp qua cô ta ở nơi nào rồi.

Phương Tiểu Thư cẩn thận tự hỏi rốt cuộc gặp qua cô gái này ở đâu, nhưng là thật sự nghĩ không ra, vì thế cô bắt đầu chuyên tâm nghe đối phương giới thiệu, không chút để ý nhìn lướt qua thẻ tên treo trên ngực cô ta, thấy tên của cô ấy.

Hàng Gia Ngọc? Không biết. Phương Tiểu Thư mặt nhăn nhu mày, chỉ chỉ một cái nhẫn kim cương hơn năm nghìn mà cô ta giới thiệu nhiệt tình nhất nói: "Lấy cái này ra cho tôi xem một chút."

Đối phương phi thường nhanh nhẹn lấy ra cái nhẫn kim cương đó đưa cho cô, Phương Tiểu Thư cầm ở trong tay nhìn một chút, lấy đi động ra gọi cho Bạc Tề Xuyên.

Sau một lúc lâu Bạc Tề Xuyên mới nghe điện thoại, nghe điện thoại nói chuyện ấp a ấp úng, giống như thực không được tự nhiên, Phương Tiểu Thư nghe được rất muốn cười, hân dùng giọng điệu khô khan cố ý đè thấp tiếng chậm rãi nói: "Em dậy rồi?"

Phương Tiểu Thư không tự giác gọi lên khoe miệng, cô căn bản không biết biểu tình hiện tại của chính mình có bao nhiêu ngọt ngào, nhân viên cửa hàng phục vụ cô cũng sờ ngấn ngò nhìn cô, nhìn không được hiểu ý cười, nghĩ rằng, nếu người mà cô thích kia cũng có thể cùng cô gọi điện thoại như vậy thì tốt rồi, bất quá khí chất toàn thân của người kia đều lạnh lùng thần nhiên, phỏng chừng rất khó.

Phương Tiểu Thư "Ừ" một tiếng, liền nói với Bạc Tề Xuyên: "Anh đến cửa hàng trang sức một chút đi, em có đồ này cho anh, không biết số tay của anh."

Bạc Tề Xuyên ở bên kia trầm mặc một hồi, cũng không nói gì thêm cùng loại "Rất tốn kém" cách nói chống đẩy một cách đường hoàng, mà là đáp ứng rõ ràng, hỏi địa chỉ liền dùng điện thoại, Phương Tiểu Thư đợi không đến mười phút, hân đã tới rồi.

Phương Tiểu Thư biết hân đến còn toàn dựa vào nhân viên cửa hàng phục vụ cô ở phía đối diện, bởi vì đối phương phát hiện Bạc Tề Xuyên vào cửa còn sớm hơn cô.

Cô là bị vẽ mặt đại ra của đối phương cùng việc cô ta đột nhiên trầm mặc xuống dưới không thêm nhắc lại nhìn về phía cửa hấp dẫn đi qua, cô theo ánh mắt của nhân viên cửa hàng nhìn qua, liền thấy Bạc Tề Xuyên đẩy cửa đi vào.

Thân ảnh thon dài gầy yếu cao to bị một kiện áo gió màu đen dài tới đầu gối bao vây lấy, bên trong cổ áo của áo sơ mi màu trắng cùng áo gió không có xếp chỉnh tề cùng một chỗ, trên chân đi giày da màu rậm nắng không có một hạt bụi, quần tây trang không có một nếp nhăn lốt hai chân của hân vừa dài vừa thẳng, phía sau kính mắt không độ đôi mắt hoa đào trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh hơi hơi nhìn vào trong tiệm, liền đi tới chỗ của Phương Tiểu Thư.

Càng cách gần, càng cảm thấy người đàn ông cao to gầy gầy này thật đẹp trai, hân không thích màu sắc rực rỡ, đại bộ phận quần áo đều là màu sắc lạnh, nhưng sau khi quen thuộc sẽ biết hân là người đàn ông thực dễ dàng mềm lòng cùng có nguyên tắc. Ít nhất là như thế này với cô.

Phương Tiểu Thư hơi có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua nhân viên cửa hàng hoàn toàn choáng váng, khi Bạc Tề Xuyên đi đến trước mặt cô cô liền ôm cánh tay của hân, kiễng mũi chân hôn một cái vào hai má gầy trắng nõn của hân, ngọt ngọt mỉm cười nói: "Anh đã đến rồi."

Bạc Tề Xuyên bị Phương Tiểu Thư đột nhiên tập kích đã quen rồi, cũng không có gì kinh ngạc, chính là tại nơi có nhiều người như vậy hơi có chút không được tự nhiên, bất quá hân vẫn là cúi đầu "Ừ" một tiếng, ôn nhu hỏi cô: "Xem trọng?"

Phương Tiểu Thư gật gật đầu, dẫn hân đi xem cái nhẫn mà cô chọn, kiểu trước đơn giản kinh điển thực thích hợp hân, cô chấp nhất cầm tay hân giúp hân đội thử, thật vừa.

Nhìn trên ngón tay trắng nõn thon dài mà khớp xương lại rõ ràng đeo nhẫn tượng trưng cho quyền sở hữu của cô, trong lòng Phương Tiểu Thư kiên định không ít. Đại khái người đã gặp qua hai tay này là như thế nào vì người đã mất ôn nhu khôi phục dung nhan cùng tiền đưa, đều rất khó không sinh ra dục

vọng giữ lấy nó.

"Ánh mắt của em không sai đi." Phương Tiểu Thư mỉm cười ngửa đầu chống lại ánh mắt thâm sâu của Bạc Tề Xuyên, cô nâng tay mò mẫm khuôn mặt của hắn, thấp giọng nói, "Ánh mắt của em là thật không sai, mặc kệ là xem đàn ông vẫn là xem này nọ."

Đúng vậy, cô vẫn thực tin tưởng ánh mắt của mình, xem chuẩn liền ra tay, mặc kệ là người vẫn là này nọ, chỉ cần cô cảm thấy không có hắn không được cô cũng sẽ không lãng phí thời gian chờ đợi, bởi vì người vĩnh viễn không biết khi nào người lại ra tay liền không còn kịp rồi.

Phương Tiểu Thư bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nhân viên cửa hàng vẫn kinh ngạc nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, không để lộ một chút dấu vết cười nói: "Là đi, tiểu thư nhân viên cửa hàng có phải hay không cũng hiểu được ánh mắt của tôi không tẻ? Chồng tôi có phải hay không thật đẹp trai?" Cô hỏi ý vị thâm trường.

Nhân viên cửa hàng cuối cùng tỉnh táo lại, ngơ ngác đứng ở trên nhả đeo tại ngón áp út ở tay trái của Bạc Tề Xuyên, sau một lúc lâu mới nói: "Nguyên lai Bạc tiên sinh đã muốn kết hôn." Thanh âm của cô ta có chút can thiệp, nói xong mới phát hiện chính mình nói lỡ, bèn sửa lời nói, "Cái kia, tôi không có ý tứ khác, tôi là nói, phía trước còn tưởng rằng Bạc tiên sinh độc thân đâu." Càng giải thích càng phiền toái, Hàng Gia Ngọc rõ ràng cần mỗi không thêm nhắc lại.

Bạc Tề Xuyên nhìn Hàng Gia Ngọc ba giây, thấp giọng nói: "Hàng tiểu thư? Rất hân hạnh gặp lại."

Phương Tiểu Thư đem tầm mắt chuyển qua trên người hắn: "Hai người quen biết?"

Bạc Tề Xuyên dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói: "Đúng vậy, phía trước chúng ta tại khu nhà bên cạnh bệnh viện thành phố phát hiện người bị hại là chị của cô ấy."

Thì ra là thế, khó trách cô cảm thấy nhìn quen mắt, phía trước là đêm khuya, cũng không thấy rõ bộ dạng của cô gái đã mất kia, chính là một hình dáng mơ hồ. Khuôn mặt của Hàng Gia Ngọc cùng cô gái đã mất rất tương tự, Phương Tiểu Thư cảm giác nhìn quen mắt cũng rất bình thường.

Hàng Gia Ngọc nghe Bạc Tề Xuyên nói như vậy, vội hỏi: "Cảnh sát nói cho tôi biết là Bạc tiên sinh báo cảnh sát, việc nhập quan tài cho chị tôi cũng toàn dựa vào Bạc tiên sinh, tôi thực cảm kích." Cô ta tựa hồ là tưởng nói một chút mình không có ý tứ khác, sợ Phương Tiểu Thư hiểu lầm, nhưng lời cô ta nói ra lại căn bản là làm cho người ta hiểu lầm.

Phương Tiểu Thư hơi hơi giơ lên mi, cô so với bất luận kẻ nào đều biết bộ dạng của Bạc Tề Xuyên khi công tác có bao nhiêu mê người, cô nghĩ không có bất luận cô gái nào có mắt thẩm mỹ chính xác sẽ không vì bộ dạng hoàn toàn đắm chìm tại trong thế giới của mình chuyên tâm làm việc của hắn mà trở nên mê muội, vì thế cô sáng suốt kết thúc cuộc nói chuyện xấu hổ này của ba người, nói thẳng: "Liên này cái đi, rất tốt, không chọn nữa, tính tiền."

Phương Tiểu Thư không có đáp lại lời nói của Hàng Gia Ngọc, biểu tình thực sự lãnh đạm, cô không hề lấy cớ trực tiếp lôi kéo Bạc Tề Xuyên rời đi, hành vi này cực kỳ thất lễ, thoạt nhìn thực không có giáo dục, hơn nữa làm cho thân là người ngoài Hàng Gia Ngọc phi thường xấu hổ.

Bạc Tề Xuyên hơi hơi nhíu mi, hiển nhiên có chút không đồng ý cô lạnh lùng như thế, nhưng hắn suy tư một chút, vẫn là không nói cái gì.

Khi trả tiền, Bạc Tề Xuyên lấy ra ví tiền định tự trả tiền, nhưng Phương Tiểu Thư đã muốn chuyển thẻ qua, cô không nói chuyện, cũng không nhìn hắn, Bạc Tề Xuyên thấy cô cố ý như thế, tựa hồ lại có điểm không quá vừa lòng đối với hắn, liền không nói thêm gì, thu lại ví tiền.

Trở lại trên xe, Phương Tiểu Thư nhìn lướt qua tay trái đeo nhẫn của Bạc Tề Xuyên, càng không ngừng nói cho chính mình muốn nhìn xuống, không cần mở miệng không cần mở miệng, nhưng là cô vẫn là đã mở miệng, hơn nữa ngữ khí thực khác nghiệt, cô nhíu mày nói: "Sau đó không cần cùng cô gái kia lui tới."

Bạc Tề Xuyên nhìn về phía cô, theo bản năng hỏi: "Làm sao vậy?"

Hắn không có hỏi "Vì sao", mà là hỏi "Làm sao vậy", ý tứ là hắn cũng không phải không đồng ý, mà là không rõ cô vì sao phải yêu cầu như vậy.

Hiểu ra điều này làm trong lòng Phương Tiểu Thư thái một điểm, nhưng cô có thể nói như thế nào, nói em ghen tị em không có cảm giác an toàn, cho nên anh cách tất cả con gái xa một chút, vĩnh viễn không cần tiếp xúc cô gái khác, thậm chí là con trai có khuynh hướng đồng tính luyến ái?

Không có biện pháp, sống lâu trong bóng đêm, nếu cuộc sống đột nhiên có ánh mặt trời, rất khó không sinh ra một loại mãnh liệt không yên cùng bất an, hiện tại cô đặc biệt sợ tất cả những thứ đến được không dễ này đều biến mất, sợ hãi chính mình còn chưa kịp hưởng thụ liền mất đi sở hữu, giống cha mẹ cô như vậy chết ở trong thời gian vốn tưởng rằng mình sẽ hạnh phúc nhất.

Phương Tiểu Thư thật dài phun ra một hơi, quát cường nói: "Cũng không có nguyên nhân đặc biệt khác, chính là nhìn thấy cô ta liền khó chịu."

Bạc Tề Xuyên không lái xe, mà là nhìn cô một lúc, mới phóng nhẹ thanh âm nói: "Tuy nhiên anh không tính cự tuyệt yêu cầu mê hoặc không cho anh cùng cô ta gặp mặt, nhưng em cũng không thể bởi vì thành kiến cá nhân phủ định một người, Hàng tiểu thư giống chúng ta, đều tại thực cố gắng sinh sống." Hắn nói xong liền nhìn về phía trước, nhấn ga, chuyên tâm lái xe.

Đúng vậy Phương Tiểu Thư, chẳng lẽ mày cho là chấm dứt cuộc sống độc thân là có thể thật sự đi về phía hạnh phúc sao? Loại tính cách này của mày, muốn đem hết thảy cuộc sống cùng kết giao bạn bè của hắn khống chế tại trong tay mình, làm sao không cho người ta cảm giác khó chịu? Mày có tư cách gì đi nói người khác?

Liên bởi vì người ta vô tâm nói mấy câu cùng việc sinh ra tình cảm yêu mến khi không biết tình huống sao?

Còn liên là vì vậy.

Phuong Tiểu Thư phiền chán nâng tay che lại cái trán, nhẹ nhàng xoa thái dương, tựa vào bên cửa sổ không rên một tiếng.

Bạc Tề Xuyên nhìn cô một cái, có điểm hối hận đem ý tưởng trong lòng nói ra miệng.

Đây là chuyện mà hắn đã lo lắng từ trước, đại khái là xuất thân cùng quá khứ của hai người khác biệt quá lớn, cho nên cách nhìn thế giới cùng phương thức xử sự của cô cùng hắn có sự khác biệt rõ ràng. Phuong Tiểu Thư là người thật tiêu cực bi quan, làm chuyện gì đều rất trực tiếp rất cường thế, tại trong mắt cô trừ bỏ người tốt liền là người xấu, mà làm cho cô cảm giác không thoải mái sẽ không là người tốt, cho tới bây giờ cô cũng không chịu ăn một điểm mọt, này cùng hắn hoàn toàn tương phản.

Hắn không biết bọn họ có hai cái tính cách khác nhau cực đoan như vậy có thể hòa bình ở chung bao lâu, mà một ít vấn đề cố gắng đi xem nhẹ, tựa hồ vẫn là không thể bỏ qua. Hắn đã muốn không thể nhận một cuộc sống không có cô, nhưng trên người cô tồn tại rất nhiều vấn đề khả năng sẽ làm hắn mất đi cô.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trở lại khu biệt thự, Bạc Tề Xuyên vừa dừng xe Phuong Tiểu Thư liền đi xuống, cũng không đợi hắn cấp mở cửa xe cho cô, điều này làm cho hắn ngây người một chút. Khi hắn ngừng xe xong trở về, liền thấy Phuong Tiểu Thư lạnh nhạt đi ngang qua một người đàn ông đang chào hỏi cô, trực tiếp mở cửa vào phòng.

Bạc Tề Xuyên nhú một chút mũi, bỏ ra cái bao tay trầm mặc đi về phía cửa, hắn biết người đàn ông bị cô không nhìn kia, là phó quản lý của bộ phận tiếp đãi ở đại sảnh của khu biệt thự Lục Hải, hắn như trước không quay đầu nhìn chăm chăm bóng dáng của Phuong Tiểu Thư, Phuong Tiểu Thư để cửa không đóng cho Bạc Tề Xuyên, phó quản lý có thể thấy cảnh tượng bên trong.

"Xin chào." Bạc Tề Xuyên thỉnh linh mở miệng dọa người phó quản lý đó nhảy dựng, sau khi thấy hắn phó quản lý vội vàng cúi đầu khom lưng chào hỏi. Bạc Tề Xuyên thân nhiên vuốt cằm, ôn hòa nói, "Tôi thay Tiểu Thư xin lỗi, vừa rồi tôi chọc cô ấy tức giận, cô ấy không vui, cho nên cấp bậc lễ nghĩa không quá chu toàn, hy vọng ông thứ lỗi."

Phó quản lý sùng sốt một chút, sau khi tỉnh táo lại hỏi: "Cái kia, tôi nghe không rõ lắm, Bạc tiên sinh a, tôi hỏi ngài một chút, Phuong Tiểu Thư cô ấy không phải chính là làm người giúp việc ở đây sao, cô ta như thế nào..."

"Ông cần hỏi gì trực tiếp hỏi tôi được rồi." Phó quản lý còn chưa nói xong Phuong Tiểu Thư liền đánh gãy lời của hắn, cô mặc quần áo vừa rồi không có đổi, thực rõ ràng là không có vào nhà, luôn luôn tại cửa nghe bọn họ nói chuyện, biểu tình của cô giờ phút này rất khó nhìn.

Phó quản lý nhìn cô lại nhìn Bạc Tề Xuyên đang nhú mày, cái gì cũng chưa nói, chính là cúi đầu chào Bạc Tề Xuyên liền bước nhanh đi rồi.

Bạc Tề Xuyên đi lên phía trước cúi đầu nhìn Phuong Tiểu Thư, Phuong Tiểu Thư bước bình xoay đầu nhìn về nơi khác, hắn trực tiếp kéo cô vào trong nhà đóng cửa lại đặt tại trên cửa, nâng lên cằm của cô ép cô nhìn thẳng vào hắn, hạ giọng nói: "Em có thể hay không không cần cứ như con nhím với tất cả những người xa lạ?"

Phuong Tiểu Thư hừ lạnh một tiếng, nói từng chữ từng chữ một: "Khi tôi vừa biết anh thực sự có lễ phép, chính là người vừa rồi không xứng được tôi đối đãi lễ phép mà thôi."

Bạc Tề Xuyên vẫn đều biết Phuong Tiểu Thư khinh thường nguy trang nội tâm, đối ai đều là thích chính là thích, chán ghét chính là chán ghét, tính cách như vậy thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa hận, nếu không ai đi theo bên người cô bảo vệ cô, cô thực dễ dàng đã bị thương tổn.

Bạc Tề Xuyên buông ra cô xoay người đi vào trong phòng, xếp bao tay cùng một chỗ để tới phòng để quần áo, bình thần nói: "Tính cách của em như vậy sẽ làm con đường tương lai của em rất khó đi, đương nhiên, lạnh nhạt là bệnh của cuộc sống thành phố, đại đa số mọi người như vậy, em có thể không coi đây là cảnh báo, nhưng là cũng không nên nghĩ đến kiêu ngạo."

Phuong Tiểu Thư nắm tay đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của hắn, sau một lúc lâu mới nói: "Anh đây là giáo huấn em sao? Vì Hàng tiểu thư cùng tên thối nát vừa rồi?"

Bạc Tề Xuyên quay đầu lại nhìn cô, thấy cô khổ sở trong lòng có chút không đành lòng cùng hối hận, hắn khô khan nói: "Thật có lỗi, anh biết cuộc sống trước kia của em thật không tốt, anh không có ý tứ kia, nhưng mà..."

"Anh đừng nói nữa." Phương Tiểu Thư đánh gãy lời nói của hắn, áp lực nói, "Anh là biết, anh nghĩ rằng cuộc sống trước kia của tôi và anh rất tệ, nhưng là hiện tại tôi nói cho anh, anh sai rồi! Sai lầm rồi! Cuộc sống của tôi tệ hơn trăm lần so với suy nghĩ của anh!"

Cô tiến lên vài bước hai tay nắm chặt theo dõi hắn, hốc mắt đỏ lên: "Tôi không có biện pháp đối xử ôn hoà với Hàng Tiểu Thư, bởi vì tôi sợ cô ấy cướp đi anh, tôi không phải mẫu người anh thích, nhưng cô ấy là, tôi không có cảm giác an toàn! Tôi không có biện pháp cùng tên khốn kiếp vừa rồi chào hỏi, tôi không thể chịu được cùng hắn nói nhiều một câu nói, bởi vì hắn vẫn đều nghĩ đến có mấy đồng tiền dơ bẩn là có thể theo tôi lên giường, tôi ghê tởm! Không ai không có lý do gì mà cả người như con nhím lúc nào cũng đều muốn thương hại người khác, nhưng vì không cho chính mình lại bị thương tôi chỉ có thể lựa chọn thương tổn người khác!"

Nước mắt tràn ra từ trong hốc mắt, Phương Tiểu Thư nâng tay lau quệt, nín nín nói: "Tôi khóc không là vì tôi đau lòng, mà là vì tôi không có năng lực, anh không cần hiểu lắm." Cô hấp mũi, rũ mắt nhìn xuống sàn, "Em tuyệt đối không có biện pháp làm được như yêu cầu của anh, ít nhất trước mắt không thể nào, em không phải bình dấm chua bình thường, em là bình dấm chua trời thêm một đồng thuốc nổ, cho tới bây giờ em cũng không là người hồn nhiên không biết biến thành bộ dáng khiến người ta chán ghét như bây giờ, cho nên hiện tại anh hối hận còn kịp, anh..." Lời của cô còn chưa nói xong đã bị Bạc Tề Xuyên ôm dưng lên tăng hai, cô ngây ngẩn cả người, nhanh chóng sửa lời nói, "Anh làm gì!"

"Không làm gì." Mặt Bạc Tề Xuyên băng bó, thanh âm lại ngoài ý muốn nhu hòa, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp có chút gọn sóng, người đàn ông này không cần bất kỳ cái gì trang điểm cùng trang sức là có thể làm cho người ta không rời được tầm mắt, bờ môi của hắn cọ qua tai lạnh như băng của người trong lòng, dùng cánh môi làm ấm da thịt của cô, lẩm bẩm nói, "Chính là nhìn rất đau lòng."

Cô rất ít khóc, vẫn đều thực kiên cường, khi thấy cô rơi nước mắt, lòng của hắn giống như là bị dao đâm.

Hắn thở dài nhỏ đến không thể nghe thấy, tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, vuốt lên hô hấp của cô vì kích động mà trở nên hỗn loạn.

Phương Tiểu Thư đỏ hồng mặt đầm một chút ngực của hắn, giọng mũi rất nặng nói: "Thật tình cảm ơn anh, nhưng vẫn thỉnh thay tôi ân cần thăm hỏi mọi người."

Cứ việc nhận thức lẫn nhau đầu tiên kịch liệt nhất tạm thời đã xong, nhưng mầm móng không hài hòa vẫn bị chôn xuống, khi không có tiến tới loại quan hệ thân mật đi vào sinh hoạt cá nhân của từng người, sẽ không biết có bao nhiêu vấn đề tồn tại, huống chi bọn họ nhanh như vậy liền kết hôn.

Bạc Tề Xuyên phát hiện Phương Tiểu Thư là một cô gái thật không có cảm giác an toàn, hắn chỉ có thể tận lực ra ngoài ít đi, giảm bớt sự tiếp xúc với người khác phái, để tránh làm cho cô nghĩ nhiều cùng bất an, nhưng dục vọng khổng lồ của cô vẫn rất mạnh.

Nếu không phát sinh chuyện của Hàng Gia Ngọc tình huống có lẽ tốt hơn một chút, từ sau khi chuyện này phát sinh, mỗi lần Bạc Tề Xuyên đi công tác Phương Tiểu Thư đều đã nói bóng nói gió dò hỏi tin tức của khách hàng, cô gần như cách một giờ liền muốn gọi điện thoại cho hắn hỏi hắn ở đâu, thói quen chỉ có một người, tự nhiên nhiều ra một người quản thúc hành động của mình xác thực rất không tự nhiên.

Có lẽ đây là nguyên nhân đại đa số nam nữ không muốn kết hôn, hôn nhân giống cái gong xiềng đem hai người buộc cùng một chỗ, ai cũng không thể đào thoát.

Bạc Tề Xuyên là người thực có cảm giác trách nhiệm, hơn nữa bởi vì lần trước làm Phương Tiểu Thư khóc, hắn vẫn đều thực tự trách, cho nên cứ việc Phương Tiểu Thư có dục vọng khổng lồ hơi vụn vặt làm hắn không quá đồng ý, nhưng hắn cũng chưa nói thêm cái gì.

Sự dung túng của hắn rất nhanh làm cho ngay cả nhân viên làm việc ở nhà tang lễ cùng mọi người ở cục công an biết hai người bọn họ cùng một chỗ, tất cả bạn của hắn trong cùng một hội cũng đều đã biết trong nhà hắn có người vợ "Khó trị", hơn nữa thực xác định hắn phi thường "Sợ" Phương Tiểu Thư, bởi vì mặc kệ Phương Tiểu Thư kiểm tra điện thoại cùng tin nhắn thường xuyên như thế nào, thái độ của Bạc Tề Xuyên đều vẫn đều thật ôn nhu.

Này chỉ có thể nói rõ một điểm, thì phải là Phương Tiểu Thư tuy nhiên thực hy vọng có thể hoàn toàn khống chế tất cả của Bạc Tề Xuyên, nhưng phương pháp của cô thực chính xác.

Cô hiểu được lợi dụng ưu thế của con gái, hành vi của cô sẽ không làm cho Bạc Tề Xuyên phiền chán, cho tới bây giờ thái độ khi gọi điện thoại luôn luôn ôn nhu, cũng có lý do đáng tin, ví dụ như hỏi hắn giữa trưa ăn cái gì, thời tiết không tốt có mang ô hay không hoặc mặc thêm áo khoác đợi chút, làm cho người ta không thể soi mói.

Hiện tại ý nghĩa của cô với hắn thật giống như ánh trăng thấp sáng cuộc sống bình thản của hắn, chẳng qua ánh trăng này là màu đen.

Sống như một người vợ nội trợ chỉ ở trong nhà, thời gian của Phương Tiểu Thư rất nhiều, tuy nhiên cô rất muốn tìm công việc làm cho cuộc sống phong phú một điểm, để tránh chính mình cả ngày suy nghĩ mien man, nhưng công việc của Bạc Tề Xuyên có tính chất rất đặc thù, người lại thực soi mói, cho nên cô cũng chỉ có thể mỗi ngày ở nhà chờ.

Hôm nay, Phương Tiểu Thư tính đi ra cửa mua đồ ăn, vừa đóng cửa lại xoay người liền phát hiện bên ngoài căn biệt thự đối diện ngừng một chiếc xe hơi Ford, bốn người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng bên cạnh, vây quanh hai người nói chuyện với nhau ở phía trước xe Ford.

Hai người đó một nam một nữ, nữ là cô gái trẻ làm diễn viên, nam là...

Là Cao Diệc Vi.

Túi xách trên tay Phương Tiểu Thư "Ba" một tiếng rơi trên mặt đất, hấp dẫn sự chú ý của hai người bên kia đang nói chuyện, tầm mắt của Cao Diệc Vi

bay tới trên người Phương Tiểu Thư, đầu tiên là chọn một chút mì, thỉnh thoảng nheo lại mắt, lại đến nhãn mỳ.

Phương Tiểu Thư lập tức xoay người bấm khóa mật mã đi vào nhà, sau khi khóa kĩ cửa liền từ lỗ nhỏ trên cửa nhìn ra phía bên ngoài, trong lòng nhin không được mắng, sự thật cuộc sống làm sao đơn giản là cường gian như vậy, cuộc sống với cô mà nói quả thực chính là luân gian.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22(H)

Phương Tiểu Thư nhìn ra ngoài từ lỗ nhỏ trên cửa, liền thấy Cao Diệc Vĩ bước nhanh về phía này, hần mặc âu phục màu xanh đậm kẻ sọc, tướng mạo trắng nõn văn nhã, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, nhìn thực tuổi trẻ, một điểm đều không giống như là đại ca của một bang nhóm xã hội đen, đồ như là một học giả nho nhã lễ độ. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hần mang theo như có như không cười lạnh, khi ấn chuông cửa trực tiếp liền từ lỗ nhỏ bên ngoài nhìn vào bên trong, Phương Tiểu Thư sợ hãi ngồi xổm xuống dựa vào đến cạnh cửa, ngừng thở lập tức lấy ra di động gọi điện thoại cho Bạc Tề Xuyên.

Điện thoại rất nhanh liền có người trả lời, bên kia Bạc Tề Xuyên vừa nghe điện thoại đã nói: "Anh đang làm việc, giữa trưa không trở về nhà ăn cơm, buổi sáng giống như đã nói qua cho em rồi, có chuyện gì sao?" Trong nội dung lời nói của hần tuy mang theo chút cảm giác không kiên nhẫn, nhưng giọng điệu thực bình thản, cho nên sẽ không làm cho người ta cảm thấy khó chịu, nhưng hiện tại Phương Tiểu Thư căn bản không có tâm tư quan tâm giọng điệu của hần hoặc là hần nói gì đó.

Nửa ngồi vừa xê dịch đến một bên, đợi cho dòi ra đủ xa, khi xác định Cao Diệc Vĩ đứng ngoài cửa không nhìn được cô, Phương Tiểu Thư mới ách cổ họng thấp giọng nói: "Mau trở lại, Tề Xuyên, anh mau trở lại..."

Giờ phút này Bạc Tề Xuyên đang đứng tại trong phòng riêng ở nhà tang lễ nghe điện thoại, trong phòng bên cạnh là người nhà của người đã mất tới trao đổi công việc, hần nghe ra sự không ổn định trong giọng nói của Phương Tiểu Thư, lúc này hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?" Hần vừa nói, liền một bên cời áo dài trắng đi ra bên ngoài, khi đi ngang qua phòng chờ hần cho người nhà của người đã mất một ánh mắt thật có lỗi, theo sau bước nhanh ra phía cửa lớn của nhà tang lễ.

Phương Tiểu Thư có chút nghẹn ngào, trong ánh mắt lại không có nước mắt, cô rõ ràng ở trong phòng ấm áp, lại cảm thấy giống như đặt mình vào trong hồ nước mùa đông. Cô hít vào một hơi nói: "Cao Diệc Vĩ đến đây."

Bạc Tề Xuyên mạnh tròn to mắt, bước nhanh đi đường biến thành chạy nhanh, hần trấn an Phương Tiểu Thư vài câu chạy nhanh ra nhà tang lễ, lúc lái xe gọi điện thoại cho người giới thiệu người nhà của người đã mất đến nói chuyện về công việc liên quan đến chuyện nhập quan tài giải thích một tiếng liền vội vàng về nhà.

Hôm nay chính là trao đổi đơn giản, cũng không có thật sự chuẩn bị nhập quan tài, nếu không như vậy rồi đi là cực kì bất kính với người đã mất, Bạc Tề Xuyên nhất định không làm được.

Phương Tiểu Thư khẩn trương một hồi liền bình tĩnh lại, thăm nghĩ chính mình thật sự là một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, từ lỗ nhỏ ở bên ngoài đó nhìn vào bên trong cũng thấy không rõ cái gì, cửa biệt thự lại rất dày nặng rất cao, cách âm cũng không sai, cô cũng không cần lo lắng như vậy.

Chẳng lẽ Cao Diệc Vĩ còn dám trực tiếp phá cửa hành hung tại khu biệt thự Lục Hải khu biệt thự chuyên dành cho người nổi tiếng?

Phương Tiểu Thư nhu nhu thái dương, chậm rãi đứng lên từ cửa sổ rút ra một ít rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, Cao Diệc Vĩ không có lại ấn chuông cửa, nhưng cũng không có rời đi, hần một tay mang theo thuốc lá tựa vào cạnh cửa hơi có chút suy nghĩ nhìn chăm chăm cửa phòng, nếu không phải biết hần đã làm những chuyện táng tận thiên lương, thật đúng là nhìn không ra đến một người đàn ông phong nhã hào hoa áo mũ chỉnh tề như vậy sẽ là một người khôn nạn.

Đường Bạc Tề Xuyên theo nhà tang lễ gấp trở về cũng không tính gần, nhanh nhất cũng muốn nửa giờ, vẫn là ở dưới tình huống không kẹt xe. Sau khi Phương Tiểu Thư tại chỗ đợi hơn mười phút, cuối cùng nhưng vẫn không có dừng khí lại đứng ở đằng kia, vòng khai chỗ có thể nhìn đi lên tầng hai.

Cô khóa mình vào trong phòng của Bạc Tề Xuyên, khóa cứng cửa, nhào vào trong chặn chôn toàn bộ thân mình, giống như làm vậy cô sẽ không bị ảnh hưởng.

Rất uất ức, cô thật sự rất uất ức, hung thủ hại chết ba mẹ cùng cậu liền đứng ở ngoài cửa, cô lại không có dũng khí ra ngoài cầm dao đâm hần, mà cho dù cô có cái kia dũng khí, chỉ sợ trước lúc cô đâm Cao Diệc Vĩ cũng đã bị bảo tiêu của hần nổ súng bắn chết.

Nhớ không rõ qua bao lâu, bắt đầu có tiếng bước chân rất nhỏ tới gần, như ẩn như hiện cũng không rõ ràng.

Cả người Phương Tiểu Thư cứng đờ, tim đập sắp bay ra đến đây, cô hơi run run mở chắn ra, nhẹ tay nhẹ chân đi tới cửa, dán vào cửa nghe tiếng bước

chân ngoài cửa, trong đầu nhanh chóng hiện lên cảnh tám tuổi năm ấy tại trong nhà mình nhìn đến trường hợp máu chảy đầm đìa, ngay cả hô hấp đều nhanh kiên trì không nổi nữa.

"Tiểu Thư?"

Tiếng nói quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, thần kinh cả người Phương Tiểu Thư hoàn toàn lơ lửng xuống, cô nhanh chóng mở ra cửa nhào vào trong lòng người nọ, nhanh chóng ôm chặt hân giống như ôm một gốc cây cổ cứu mạng.

Trên người Bạc Tề Xuyên còn mang theo khí lạnh vào mùa đông, hân mặc áo gió có lông màu đen, khăn quàng cổ ô vuông màu xanh giấu ở trong áo gió, cùng áo sơ mi trắng tào nhả bên người phôi hợp phi thường sạch sẽ. Trên tay hân đeo bao tay màu đen còn chưa kịp cởi ra, liền như vậy xoa lưng của cô, thân sắc phức tạp nhẹ nhàng ôm cô, sườn mặt hôn một chút hai má của cô, thấp giọng nói: "Không quan hệ, anh ở chỗ này, đừng sợ."

Phương Tiểu Thư đỏ hốc mắt nhìn về phía trước, trong ánh mắt không có tiêu cự. Cô điểm mũi chân đem cảm gối lên vai Bạc Tề Xuyên, trong hơi thở tràn ngập hương vị của hân, điều này làm cho cô bình tĩnh hơn và có cảm giác an toàn.

Cô "Ừ" một tiếng, ách cổ họng hỏi: "Anh gặp phải hân sao?"

Bạc Tề Xuyên chậm rãi rút ra khoảng cách giữa hai người, tháo ra cái bao tay vén vén tóc đen hỗn độn của cô, ôm cô đi vào trong phòng ngủ, hơi hơi vuốt cằm nói: "Đừng phải."

"Hân cùng anh nói cái gì? Anh là như thế nào đuổi hân đi?" Phương Tiểu Thư khẩn trương truy hỏi.

Bạc Tề Xuyên quay đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Không nói cái gì, anh chỉ nói cho hân em đã kết hôn rồi, không thích hợp làm người tình của hân."

Nguyên lai Cao Diệc Vĩ cũng không nhận ra cô, chính là tưởng tán gái thôi... Nói đến cũng đúng, khi đó cô mới tám tuổi, hiện tại đều hai mươi năm tuổi, con gái đến mười tám tuổi đều rất khác, cho dù bộ dạng của cô cùng ba mẹ rất giống nhau, nhưng thời gian cách lâu như vậy, làm sao liếc mắt một cái là có thể nhận ra, nhiều lần cũng liền cảm thấy giống như đã từng quen biết thôi.

Phương Tiểu Thư sững sờ một chút, trong lòng kiên định rất nhiều, cô xấu hổ xoay đầu ra chỗ khác, cúi đầu nói: "Nga..."

Bạc Tề Xuyên khó được nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của cô, trong lòng thoải mái nói không lên lời, nhưng lại chọn không ra chỗ nào có điểm ngứa, hân khác chế tâm tình hay thay đổi của mình, cởi bỏ nút cài của áo gió rồi bỏ ra khăn quàng cổ.

Phương Tiểu Thư tự nhiên tiếp nhận khăn quàng cổ của hân, lại giúp hân cởi áo gió, tất cả đều đưa đến phòng giữ quần áo, khi trở về liền thấy hân chỉ mặc áo somi quần tây ngồi ở bên giường, hai tay ấn cái trán, không biết suy nghĩ cái gì.

Phương Tiểu Thư chậm rãi khép lại cửa phòng, thanh âm khóa cửa làm cho Bạc Tề Xuyên ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn về phía cô.

Phương Tiểu Thư một bên đi về phía hân một bên cởi quần áo, khi đi đến trước mặt hân đã muốn cởi ra chỉ còn lại có một kiện áo somi màu đen.

Cô mặc quần lót ren màu đen, áo somi đen bao vây lấy cái mông rất cong của cô, mang theo một cổ nói không nên lời cảm giác dụ hoặc.

Phương Tiểu Thư tách ra hai chân khóa ngồi vào trên đùi Bạc Tề Xuyên, ôm chặt cổ hân hôn lên môi của hân. Bạc Tề Xuyên hơi hơi nín thở, tay không tự giác nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, chỉ bị cô đẩy nhẹ nhàng liền thuận theo ngã xuống giường.

Giường mềm mại nhảy đánh một chút khi hai người cùng nhau ngã xuống, Bạc Tề Xuyên cắn cánh môi mềm mại của Phương Tiểu Thư, ngón tay thon dài vén áo sơ mi đến rộng thùng thình đến phía trên bộ ngực, tựa hồ có điểm do dự, nhưng cuối cùng vẫn cởi ra áo lót của cô, thử tính nhẹ vỗ về trước ngực mềm mại của cô.

"Ừ..." Phương Tiểu Thư khinh ngẫm ra tiếng, đầu lưỡi liếm qua cánh môi của hân, theo cảm của hân hôn một đường xuống dưới, một bên hôn hân một bên cởi áo sơ mi trắng hân mặc cẩn thận tỉ mỉ. Áo somi đem đường cong ở vai hân cùng dáng người mê người phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn, người đàn ông mặc áo somi ăn mặc như thế tào nhả sạch sẽ một khi cởi áo somi, chỉ biết so với lúc mặc càng hoàn mỹ cùng mê người.

Khung xương đáng người, hình dáng bộ mặt rõ ràng, khí chất tào nhả mà cực kì cơ trí của Bạc Tề Xuyên, cho dù là cởi quần áo cũng không chịu ảnh hưởng chút nào, từ lúc ở nhà tang lễ gặp hân cô cũng đã ý thức được.

Lông mi của Phương Tiểu Thư run run nhìn phía trên còi trần của hân, Bạc Tề Xuyên một cái xoay người đem đặt cô ở dưới thân, Phương Tiểu Thư thuận thế cởi quần lót, dùng hai chân kẹp lấy thất lưng của hân, ngẩng đầu hôn lên đầu ngực mẫn cảm ở trước ngực hân, Bạc Tề Xuyên thét lớn một tiếng, bên tai có chút đỏ lên, lại như trước nhìn chăm chăm cô không dời tầm mắt.

Nói thật, lần làm tình trước cùng Phương Tiểu Thư làm cho hân mấy ngày không phục hồi lại tinh thần, giờ này khắc này thật giống như còn đắm chìm ở giữa dư vị kích tình lần trước, hân căn bản không có biện pháp không ôn nhu với cô, cơ hồ cũng không cần phải cô như thế nào câu dẫn, hân cũng đã cứng rắn không được.

Ngay tại ý thức của Bạc Tề Xuyên có chút sắp hỏng mất, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía mắt của hân, kéo thấp đầu hân hôn hôn hai má của hân, cởi bỏ thất lưng da giải thoát vật cứng của hân từ dừng quần eo hẹp của quần tây, nắm thất lưng của hân ép xuống hướng chính mình, dùng vật cứng của hân để ở cửa vào ướt át của mình, ám ám ôn nhu nói ba chữ: "Em yêu anh."

Tại hai mươi mốt thế kỷ thiếu thốn cảm tình, cái khác đều càng ngày càng quý, chỉ có cảm tình càng ngày càng rẻ tiền, "Em yêu anh" ba chữ này liền cùng "Anh yêu" một dạng đã muốn không có ý nghĩa khác sâu như ngày trước, nó cơ hồ thành câu ngoài miệng của mọi người, làm từ bình thường nhất biểu đạt tôn trọng cùng coi trọng.

Bạc Tề Xuyên nguyên tưởng rằng khi hắn nghe thấy người khác nói với hắn này đó sẽ không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao khi hắn đi học nhận được rất nhiều thư tình, cô gái theo đuổi hắn thực sự rất nhiều, hắn cũng nghe đến qua không ít loại này tỏ tình trực tiếp, được giống mỗi lần đều không có cảm giác như ngày hôm nay.

Cảm giác này thật giống như là, mặc kệ sau đó lại gặp bao nhiêu chuyện tệ hại như thế nào, chỉ cần nghĩ đến cô, chỉ cần nghĩ đến cô nói với hắn ba chữ này, liền cảm thấy cuộc sống của mình đã muốn thành công gấp đôi so với người khác.

Bạc Tề Xuyên nhìn không được cúi đầu nhìn Phương Tiểu Thư hỏi một câu: "Em như thế nào tốt như vậy?"

Tốt? Cô làm sao có thể tốt đâu? Một ngày gọi hơn mười lần điện thoại tra xét, chính cô đều cảm thấy quá đáng, nhưng Bạc Tề Xuyên cư nhiên còn nói cô tốt.

Phương Tiểu Thư nhìn không được đỏ lên hốc mắt, đem bộ phận kẻ sát của hai người tới gần một chút, Bạc Tề Xuyên trực tiếp động thân tiến nhập thân thể của cô, cô thân ngâm một tiếng, không biết là thoải mái vẫn là đau đớn hơi cau mày, tại thời điểm hắn nhẹ nhàng rút động ra vào dứt quãng nói: "Ừ... Thật thoải mái, Tề Xuyên ở bên trong em..."

Bạc Tề Xuyên cứng lại một chút, ôm lấy cô làm cho cô nằm đến giữa giường, tách ra hai chân của cô một lần nữa tiến vào thân thể của cô, đem đôi chân trắng nõn thon dài của cô đặt ở trên vai, hai tay đặt tại hai bên bả vai của cô, mấy sợi tóc đen cúi xuống dưới, có thể rõ ràng thấy cái trán đầy mồ hôi của hắn.

Phương Tiểu Thư nâng tay lau mồ hôi giúp hắn, hắn thế nhưng tại lúc cô thu lại tay cắn ngón tay của cô, giống như con thỏ nóng nảy đến đỏ mắt.

Thật đúng với câu con thỏ nóng nảy cũng cắn người.

"Ồ!" Phương Tiểu Thư làm bộ như rất đau ôn nhu nhỏ nhẹ khóc kể, "Đau quá, phía dưới anh làm em cho dù, mặt trên còn cắn em"

Bạc Tề Xuyên buông ra tay cô, cúi người xuống trực tiếp cắn cổ của cô, khi răng nanh cắn sát vào cổ của cô lại đổi thành môi, môi của hắn mút sâu vào da thịt tinh tế mềm mại trên cổ cô, từng vết hôn rõ ràng xuất hiện tại chỗ hắn hôn qua, làm cho người ta nhìn mặt đỏ tai hồng.

Phương Tiểu Thư nắm chặt đệm chăn trên giường, thân ngâm trong miệng không ngừng nhanh hơn, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, cô cắn môi, hai chân vô lực theo trên vai hắn rơi xuống dưới, ô nức nở nuốt nghiêng người dựa vào trong lòng hắn, hắn nằm đến phía sau cô, đem một chân cô nâng lên, theo bên cạnh tiến nhập cô, lần lượt đụng sâu vào trong thân thể cô, đầu cô chôn ở trong chăn, tiếng thân ngâm toàn là giọng mũi, càng gọi cảm.

"Ừ... Quá sâu ... Nhẹ một chút..." Phương Tiểu Thư có chút chịu không nổi rút động tần suất nhanh như vậy của hắn, mày nhíu vào tay xoa phía sau, vô ý thức vuốt ve cơ bắp rõ ràng trên người hắn, việc này càng khơi dậy dục vọng của hắn.

Tại thời điểm này, mặc dù là Bạc Tề Xuyên hướng đến thực dễ dàng mềm lòng với cô cũng không có biện pháp thật sự nghe theo lời cô nhẹ một chút, chậm một điểm, hắn không thể lại áp lực dục vọng của mình, tốc độ cùng lực lượng đều quá nặng.

Cùng một lần trước không tính khoái trá lại làm cho hắn trí nhớ khác sâu làm tình biểu hiện hoàn toàn bất đồng, lúc này đây hắn phi thường xuất sắc, giống người binh lính thiên tài nắm chặt thời gian huấn luyện qua, hai người tại trên giường âu yếm nhiều giờ mới xem như hoàn toàn phóng thích ra, dần dần dừng động tác.

Chất lỏng màu trắng tràn ra ở chỗ kín của Phương Tiểu Thư khi hắn rút ra, Bạc Tề Xuyên nâng tay từ hộp giấy trên đầu giường rút ra mấy tờ khăn giấy giúp cô chà lau sạch sẽ, Phương Tiểu Thư đỏ mặt nằm nghiêng ở đằng kia cũng không dám quay đầu nhìn hắn, nhưng hắn làm xong chuyện này lại trực tiếp đem cô chuyển lại đây, cái trán gí sát vào cái trán của cô, tỉ mỉ nhìn ánh mắt của cô cùng hai má hơi đỏ.

Rất nhanh, không chịu không chế, đàn ông nếm đến ngon ngọt liền lại nhanh chóng cứng lên, đối mặt người vợ hợp pháp của mình, Bạc Tề Xuyên không có lý do gì ả nhân. Hắn cùng với cô mặt đối mặt, đem một chân của cô khoát lên chân của mình, lại tiến nhập thân thể của cô.

Phương Tiểu Thư mặc dù bị hắn mới vừa rồi kịch liệt đòi lấy làm được chỗ kín sưng đỏ phát đau, lại vẫn là gắt gao kẹp lấy vật cứng của hắn, thẳng làm cho Bạc Tề Xuyên nhìn không được thân ngâm ra tiếng, thanh âm đó liền cũng dễ nghe như khi hắn lên đỉnh kim lòng không được phát ra hừ nhẹ trầm thấp áp lực.

Phương Tiểu Thư có điểm muốn hỏi một chút hắn như vậy không làm phòng hộ nếu mang thai làm sao bây giờ, nhưng thấy bộ dáng của Bạc Tề Xuyên đắm chìm trong đó, lại không nỡ mở miệng quét đi hung trí của hắn, vì thế liền tất cả đều theo hắn đi.

Đại bộ phận con người khi đối mặt tình yêu đều sợ hãi rút rờ trôi tay trôi chân, không dám nhìn trúng liền ra tay, luôn tìm lý do cho chính mình, thế cho nên thời điểm lại muốn ra tay liền chậm.

Thật giống như mèo một dạng, nom nớp lo sợ qua cả đời, đến chết già cũng không biết chính mình có chín cái mạng.

Phương Tiểu Thư hiện tại thực thỏa mãn thực sự may mắn, bởi vì cô là một con mèo chỉ biết là chính mình có chín cái mạng.

Chương 23

Ban ngày tuyên dâm qua đi thật lâu không có tán đi dư vị, lúc hai người xuống tầng ăn cơm chiều đã muộn hơn chín giờ tối, nếu không phải Phương Tiểu Thư cảm thấy rất đói bụng, phỏng chừng Bạc Tề Xuyên có thể liền vẫn ngủ thẳng như vậy đến buổi sáng ngày hôm sau.

Khí sắc của Bạc Tề Xuyên cũng không tốt lắm, vành đen rất nặng dưới mắt, cái đó và tính chất công tác của hắn có quan hệ tương đối lớn, giờ giấc nghỉ ngơi của hắn phi thường hỗn loạn, lại soi mói về đồ ăn, khó tính, nếu không hiện tại có Phương Tiểu Thư nấu cơm chăm sóc cho hắn, hắn đều có thể không ăn không uống công tác N ngày sau đó chết vì lao lực.

Phương Tiểu Thư tại phòng bếp nấu ăn, Bạc Tề Xuyên ngồi yên tại phòng khách xem báo giấy, hắn rất ít lên mạng, thực sự ít xem tivi, lúc rảnh rỗi liền đọc sách xem báo giấy, hoặc là luyện đàn cùng các loại nhạc khí khác, để tránh lâu không động tay trở nên mới lạ.

Cuộc sống của hắn thực đơn điệu thực im lặng, hoàn toàn là cách sống của cán bộ kỳ cựu về hưu, một điểm đều không giống như là một người trẻ tuổi tràn đầy sức sống.

Phương Tiểu Thư bung hai bát mì từ phòng bếp ra, cũng không đi đến nhà ăn, trực tiếp đặt trên bàn trà ở gần sofa.

Cô đưa cho Bạc Tề Xuyên một đôi đũa, cúi đầu liền ăn lên.

Bạc Tề Xuyên đặt báo xuống, khẽ nhủ mảy mòi hành vi trực tiếp ăn cơm tại phòng khách của cô, nhưng lại thấy cô ăn cánh môi bóng nhẫy, khóe miệng liền vô ý thức mỉm cười. Cô ăn ngon như vậy, biến thành hắn vốn không đói bụng cũng có chút đói bụng, vì thế hắn cũng ăn lên.

Sau khi hai người đều ăn xong, Phương Tiểu Thư thu dọn bát đũa đi rửa chén, trong lúc đó bọn họ cũng không nói chuyện gì, nhưng cách ở chung như vậy lại làm cho người ta cảm giác thực thoải mái. Trên thế giới này phỏng chừng cũng chỉ có Phương Tiểu Thư có thể thích ứng cách sinh hoạt nặng nề này của Bạc Tề Xuyên, phàm là một cô gái bình thường gặp phải một người đàn ông không thú vị không hiểu lãng mạn như vậy, đều đã bị buồn chết đi?

Phương Tiểu Thư rửa xong bát đũa đi ra, liền thấy Bạc Tề Xuyên còn ngồi đó xem báo giấy, cô nhớ tới phòng đàn ở cuối tầng hai, lại nhìn xem đàn dương cầm tam giác ở tầng một, bỗng nhiên nói: "Tề Xuyên, đánh đàn cho em nghe đi."

Cô dùng là giọng điệu trần thuật, tỏ vẻ cô không tiếp thu cự tuyệt. Bạc Tề Xuyên ngẩng đầu từ trong trang báo nhìn về phía cô, không hề cử động.

Vì thế, Phương Tiểu Thư vài bước cất bỏ bậc thang, đưa hắn nhắm mắt theo đuôi đi lên bên cạnh đàn dương cầm, thay hắn xóc lên nắp đàn, buông tay đứng tại đó, không trâu bắt chó đi cày.

Ngón tay thon dài của Bạc Tề Xuyên đặt ở trên phím đàn, đôi mắt sáng rõ như quân cờ đen trắng nhìn cô liếc mắt một cái, thu hồi tầm mắt đánh đàn.

Đúng vậy, hắn là đánh, còn phi thường tốt, làm cho người ta vừa nghe chỉ biết là cái gì, hắn đàn là, Proud Mary.

Lúc Phương Tiểu Thư nghe hiểu được cả người đều ngây ngẩn, đại ra nhìn hắn, nhưng là Bạc Tề Xuyên thật giống như không cảm giác được ánh mắt ngạc nhiên của cô, càng đàn càng mạnh hơn, khóe miệng đều câu lên, khó được còn hừ nhẹ theo điệu nhạc, cả người đều có vẻ phi thường sung sướng, thẳng đến hai tay của Phương Tiểu Thư bóp chặt cổ của hắn.

Bạc Tề Xuyên phút chốc dừng lại, ngón tay khớp xương rõ ràng đặt lên cổ tay của cô đang nắm hờ cổ hắn, ra vẻ khó hiểu nói: "Làm sao vậy, không phải em muốn nghe sao?"

Phương Tiểu Thư giật giật môi, không biết nên như thế nào biểu đạt ý nghĩ của mình, người này khẳng định là cố ý, thời điểm này chẳng lẽ không nên đàn một ít khúc nhạc rất có cảm giác rất có tư tưởng sao? Cự nhiên đàn Proud Mary, tâm tình đều bị phá hư hết.

Phương Tiểu Thư tức giận không nói chuyện, rút tay về xoay người còn muốn chạy, nhưng Bạc Tề Xuyên lại kéo cô vào trong lòng, ngồi ở trên ghế đánh đàn ngẩng đầu nhìn cô nói: "Em xem, sự thật xã hội tuy nhiên rất tệ, nhưng là cũng không kém như trong tưởng tượng của em, đúng không?"

Phương Tiểu Thư khẽ nhủ mảy, cánh môi hơi mím nói: "Anh muốn cùng em nói cái gì."

Bạc Tề Xuyên làm cho cô ngồi ở trên đầu gối của mình, nắm vòng eo mảnh khảnh của cô tại bên tai cô thấp giọng nói: "Không có gì, chính là hy vọng em không cần quá mức so đo với mọi thứ, cảm giác an toàn là chính mình cho mình." Hắn giống như thở dài, thần sắc trở nên nặng nề, "Chỉ nhìn chằm chằm thứ mình chán ghét thủy chung sẽ biến thành một người khiến người ta chán ghét, rất nhiều người mang thù lại ghi hận, đó là bởi vì bọn họ không có năng lực xoay người cùng làm chuyện lớn, không cần biến chính mình thành dạng người như bọn họ."

"Cho nên em càng ngày càng khiến anh chán ghét?" Phương Tiểu Thư can thiệp hỏi, ánh mắt đại ra nhìn vào chỗ tối.

Bạc Tề Xuyên phủ nhận nói: "Không, em không cần để tâm vào chuyện vụn vặt. Kỳ tích người đã mất sống lại là không có khả năng, người còn sống không nên lại đi vào đường xưa của người đã khuất, anh muốn em bình an, em có biết hay không?"

"Em đã biết." Phương Tiểu Thư tránh ra tránh buộc của hắn nhấc chân đi về phòng ở tầng một, thực rõ ràng tuy cô nói cô đã biết, nhưng cô căn bản không có nhận cách nói của Bạc Tề Xuyên, cũng không có thật sự nghe hắn nói.

Bạc Tề Xuyên đứng lên nhìn bóng dáng của cô, có chút đau đầu nhu nhu thái dương, bỏ ra kính mắt quăng đến trên phím đàn, đề cao thanh âm nói: "Phương Tiểu Thư, anh không cầu xin em đừng, em chỉ cần không lấy thân mình phạm hiểm đi tìm người của hội Tu Hành báo thù, em muốn làm gì đều có thể."

Phương Tiểu Thư xoay người không có biểu tình nhìn hắn: "Anh nói cũng chưa sai, khả thật sự tôi cũng không nghe một câu." Cô nhìn hắn, trong ánh mắt nhưng không có tiêu cự, giống như tại xuyên thấu qua hắn nhìn nơi khác, "Người đã mất xác thực không có khả năng sống lại, nhưng chẳng lẽ liên bởi vì điều này, cha mẹ cùng cậu tôi liền muốn chết vô ích sao, tôi liền muốn tro mắt nhìn hung thủ nhon nhon ngoài vòng pháp luật sống đến già sao?"

Bạc Tề Xuyên không có đáp lại, chính là thực im lặng đứng tại đó, giống như tại ngăn người.

Phương Tiểu Thư thở dài, lừa ai đều có thể, nhưng là ngay cả chính mình đều lừa như vậy thật sự rất rẻ tiền. Cô lại như thế nào nói cho chính mình thời gian còn có rất nhiều, con đường sau đó còn rất dài, cũng không có thể làm cho chính mình lại xem nhẹ việc cô cùng Bạc Tề Xuyên ở hai thế giới khác.

Đầu tiên, Cao Diệc Vĩ đã nhìn thấy cô, bằng vào kinh nghiệm làm nhiều năm đại ca như vậy của hắn, cho dù lúc ấy không phản ứng lại đây trở về sau cũng không nhất định liền không phát hiện được, lời hắn nói cùng Bạc Tề Xuyên thực khả năng chính là cái lấy cớ, lý do hắn đến gõ cửa càng có thể tin là hắn hoài nghi chuyện gì đó. Hắn vừa mới xử lý xong chuyện của cậu không bao lâu, tự nhiên không có khả năng một đỉnh điểm này nọ đều tra không đến, lúc ấy cô lại phản ứng lớn như vậy, hắn thực có thể đã muốn biết sự tồn tại của cô, cô thật sự không thể tiếp tục ở lại chỗ này, lại tiếp tục ở đây chỉ biết cho Bạc Tề Xuyên chọc phiền toái lớn.

Cô biết Bạc Tề Xuyên vẫn chưa buông tha cho việc khuyên bảo mình không đi báo thù, nhưng cô bỏ việc báo thù không đi tìm người ta cũng tới tìm cô cho cô không nói chuyện, nếu cô không giúp cha mẹ cùng cậu báo thù, ngay cả chết cô cũng chưa có dũng khí, cô không có biện pháp đối mặt cha mẹ cùng cậu dưới cửa tuyền.

Nhiều năm như vậy, niềm tin chống đỡ cô sống sót tại xã hội không xong này chính là một ngày kia có thể báo thù cho cha mẹ, nhìn Cao Diệc Vĩ phải trả giá vì tội ác của chính mình. Nếu mất đi niềm tin này, cô không biết chính mình còn muốn sống sót như thế nào.

Hôm nay nhìn thấy Cao Diệc Vĩ có dã kích rất lớn với cô, cô đã muốn hai mươi lăm tuổi, nhưng Cao Diệc Vĩ lại nhìn cũng bắt quá mới hơn ba mươi tuổi. Thân thể hắn tốt lắm, bảo dưỡng cũng không sai, thực khả năng còn có thể sống lâu trăm tuổi, điều này làm cho cô cực kỳ có cảm giác nguy cơ.

Cô không phải không nghĩ tới chờ hắn gặp báo ứng, mà nếu quả thật đợi cho cô năm sáu mươi tuổi hắn còn sống tốt làm sao bây giờ? Không nói đến cô ngay cả chính mình có thể sống đến năm sáu mươi tuổi hay không cũng không biết, chẳng lẽ có liên thật sự chỉ có thể tại lúc sắp chết mới hối hận cùng ăy náy sao?

Hơn nữa cho dù hiện tại cô trốn không đi tìm Cao Diệc Vĩ báo thù, cũng không có nghĩa là khi Cao Diệc Vĩ biết nhà họ Phương còn có người sống sẽ không tìm cô, mặc kệ cô lựa chọn như thế nào đều không có biện pháp sống sót yên ổn kiên định, cô thật sự không có biện pháp đáp ứng yêu cầu của Bạc Tề Xuyên.

Phương Tiểu Thư thật sâu thở hắt ra, nhìn Bạc Tề Xuyên nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ: "Kỳ thật chúng ta đều rất ích kỷ. Chúng ta tự cho là đúng vì tốt cho đối phương không có một việc là lẫn nhau muốn." Cô đi qua phía hắn, chống lại tầm mắt của hắn chuyển tới trên người cô, ánh mắt có chút hoảng hốt, "Em đã có thể đoán được kết cục của chúng ta." Cô nâng tay xoa khuôn mặt của hắn, "Cũng tốt, dù sao hạnh phúc cũng không phải tất cả trong cuộc sống."

Bạc Tề Xuyên gắt gao nhìn lại mi: "Em..."

"Cái này tạm thời trả lại cho anh đi." Phương Tiểu Thư đánh gãy lời của hắn, bỏ ra nhẫn đeo trên ngón áp út tay trái, nâng lên tay hắn đặt ở trong lòng bàn tay của hắn giúp hắn cầm, buông ra tay, thần nhiên nói, "Mỗi người đều có phương thức riêng để sinh tồn, anh không cần lo lắng cho em." Cô nói xong xoay người đi đến chỗ phòng nghỉ, chỉ để lại một mình Bạc Tề Xuyên cô linh linh đứng tại phòng khách ngăn người.

Giây lát sau, Phương Tiểu Thư lại đi ra, Bạc Tề Xuyên lập tức nhìn về phía cô, lại thấy cô dẫn theo một cái valy, cũng đều mặc quần áo chỉnh tề.

Phương Tiểu Thư dẫn theo hành lý đi đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, nở nụ cười một chút với Bạc Tề Xuyên có biểu tình cứng ngắc, thấp giọng nói: "Em không biết sống như thế nào mới chính xác, cũng không biết lựa chọn của mình có đúng hay không. Nhưng em biết em trốn không thoát, cũng không định trốn. Em biết dựa theo ý nghĩ của em sống sót, cho dù giây tiếp theo em sẽ chết, em cũng sẽ không hối hận cuộc sống trôi qua của em, này là đủ rồi." Cô kiễng mũi chân hôn một chút sườn mặt của hắn, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy, "Gặp lại."

Có một số việc trốn cũng trốn không khỏi, cùng với tham luyến nhất thời nửa khắc an ổn, chẳng bằng sớm chấm dứt hết thảy. Ngay từ đầu cô không nghĩ nhiều như vậy, nhưng hiện tại cô cảm thấy cô nên đi, cô không thể liên lụy Bạc Tề Xuyên. Hắn ưu tú như vậy, hắn mới là người cần bình an nhất, làm một cái bom hẹn giờ, cô hắn là lập tức rời đi hắn.

Rất tệ, cô không nên trên chọc hắn, bắt quá thực sự may mắn, hắn tựa hồ còn không có yêu nàng.

Như vậy tốt lắm, hắn không thích cô là tốt rồi, như vậy cảm giác có tội của cô cũng ít một chút.

Bạc Tề Xuyên nhìn cô cùng chính mình gặp thoáng qua, chỉ cảm thấy ngực giống như bị tảng đá đè nặng thật nặng nề, trăm ngàn căn châm theo trong trái tim chui ra đến, trát hấn căn bản không có biện pháp bình tĩnh tự hỏi.

Khuôn mặt của hấn tái nhợt gắt gao nắm chặt hấn ở trong tay, xoay người bước nhanh đi tới cửa, mở ra cửa nhìn Phương Tiểu Thư dần dần đi xa, đứng tại cửa kêu cô: "Phương Tiểu Thư cô đứng lại đó cho tôi!"

Phương Tiểu Thư ngẩn ra, thực ngoài ý muốn Bạc Tề Xuyên sẽ đuổi theo, cô kinh ngạc ngoài đầu nhìn lại, thấy hấn như trước đứng tại cửa, cũng không hoạt động chân kéo nhanh khoảng cách giữa hai người, trong lòng nói không rõ là mắt mắt nhiều một chút vẫn là thay hấn cao hứng nhiều một chút.

Bạc Tề Xuyên đứng tại cửa mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Phương Tiểu Thư trong bóng đêm, khí chất cả người đều thực can thiệp, cứng rắn, thật giống như thước cuộn bằng thép đặt ở góc sáng sủa ở kho đông lạnh bị đóng băng.

"Phương Tiểu Thư, là ai cho cô quyền lợi chỉ lo ý nghĩ của chính mình, hoàn toàn không lo lắng có hay không xúc phạm tới người khác?" Hấn đi từng bước lên phía trước, lại vẫn là không có đi xuống cầu thang. "Cô làm sao có thể vô si như vậy?"

Xác thực rất vô si. Phương Tiểu Thư gật gật đầu, nhận cách nói của hấn, không có gì cảm xúc nói: "Anh nói đúng, nhưng pháp luật không có quy định con người phải biết liêm sỉ." Cô hướng hấn gọi lên khoe miệng, cười đến thực bắt đắc dĩ, "Hơn nữa cho dù quy định, với tôi mà nói không tuân thủ lại có ngại gì."

Bạc Tề Xuyên giống như tại làm cuối cùng gãy dựa, tổng cảm giác vừa mở miệng sẽ bị cô tuyên án tử hình, khả hấn lại không mở miệng không được.

Hấn còn muốn nói cái gì, nhưng Phương Tiểu Thư đã muốn tiếp tục lên tiếng, cô nói với hấn: "Đây đều là mệnh. Bạc Tề Xuyên, tôi hy vọng sau đó anh gặp cô gái tốt hơn tôi, anh chỉ phải nhớ kỹ tôi là người đáng giận nhất cùng yêu đuổi nhất thì tốt rồi."

Khi Phương Tiểu Thư nói lời này trong giọng nói mang theo sự khua phức cùng lạnh nhạt chưa bao giờ có, hấn không biết cô đang khua phức cái gì, nhưng hấn biết cô đi rồi.

Cô không nói thêm gì nữa, kéo nhanh áo bước nhanh biến mất ở trong màn đêm, thực im lặng thực nhanh chóng, thật giống như cô chưa bao giờ tồn tại qua.

Bạc Tề Xuyên đứng tại cửa, đèn đường mờ nhạt phản xạ tại trên mặt hấn, phủ thêm một tầng ánh sáng lạnh như băng.

Có một loại người có cuộc sống thật sự không có gì hy vọng, người bên ngoài để ý gì đó đối với bọn họ mà nói căn bản không sao cả, mà bọn họ để ý gì đó cũng là những người khác không có biện pháp cho.

Sứ mệnh mà bọn họ muốn hoàn thành phải dựa vào chính mình, người khác không có khả năng đoán được bọn họ, càng không thể trông cậy vào bọn họ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Mọi người là sẽ thay đổi, chờ khi chúng ta chính mình thay đổi tự nhiên sẽ biết.

Phương Tiểu Thư không có biện pháp không đi, cô không nghĩ làm cho Bạc Tề Xuyên gặp nguy hiểm, thật giống như hấn hy vọng cô bình an. Cô còn không có ngu đến mức không hề có con bài chưa lật phải đi báo thù, cô sẽ tìm một chỗ trốn đi trước, nhưng tuyệt đối không thể tiếp tục ở chỗ của Bạc Tề Xuyên cho hấn thêm phiền toái.

Chuyện của nhà họ Phương nên từ người nhà họ Phương chính mình giải quyết, đối với Cao Diệc Vĩ thực có khả năng đã muốn biết nhà họ Phương còn có người sống, tốc độ của cô phải nhanh hơn hấn, trước khi hấn tìm đến cô phải biến mất, cô sớm hay muộn muốn cho hấn gặp báo ứng.

Về phần Bạc Tề Xuyên... Hấn theo đuổi là chân tướng cùng chân lý, mà thứ cô muốn vĩnh viễn đều chính là thắng thua.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Phương Tiểu Thư dẫn theo hành lý đi tại trong màn đêm, 10 giờ thành phố Nghiêu hải như trước đèn đuốc sáng trưng, nhưng vùng phụ cận khu biệt thự Lục Hải không quá gần với trung tâm thành phố đã muốn không có người đi đường. Tháng mười một vào mùa đông nơi nơi đều lạnh như băng, mọi người luôn càng hy vọng đứng ở bên trong phòng ấm áp, người giống Phương Tiểu Thư như vậy không thể không rời đi dù sao cũng là số ít.

Phương Tiểu Thư chậm rãi dừng lại, nhìn lướt qua hai bên trái phải, cô không đi thật xa, vẫn đang ở gần khu biệt thự Lục Hải, mà khu này đều là khách sạn đắt tiền, ngủ nơi đó rất xa xỉ, một đêm liền muốn vài trăm, còn không tiết kiệm bằng bắt xe taxi đến khách sạn bình thường.

Quyết định tốt lắm nơi đi, Phương Tiểu Thư liền bắt đầu lưu ý xe taxi trên đường, mà đúng lúc này, một chiếc xe taxi đang chờ người khác đứng ở bên người cô, cô hí mắt nhìn cô gái đi từ trên xe xuống, ngoài ý muốn kêu: "Cô Hằng?"

Đúng vậy, người xuống dưới đúng là Hàng Gia Ngọc, cô còn mặc đồng phục của một cửa hàng cô không biết tên, bên ngoài khoác một cái áo khoác, trên đầu đội mũ len thật dày, khuôn mặt đông lạnh đỏ bừng, hiển nhiên cũng là vừa lên xe, người còn chưa ấm lại.

"Xin chào Tiểu Thu!" Hàng Gia Ngọc hai tay ha khí nói, "Vừa rồi tôi ở trên xe giống như nhìn thấy cô, khiến cho lái xe lại đây, cô đi đâu? Có thể thuận tiện đưa cô đi, lúc này ở chỗ này không tốt bắt xe taxi."

Khóe miệng của Phương Tiểu Thu có chút cứng ngắc nhếch lên một chút, không trả lời nhanh, có chút khó có thể nhận ý tốt của người từng bị mình đáng ghét.

Hàng Gia Ngọc thấy cô do dự, lại nhìn xem cách ăn mặc của cô, sau khi nhìn thấy trong tay cô dẫn theo hành lý, ngay thơ hỏi một câu: "Ồi chào? Cô là tính đi đến chỗ của Bạc tiên sinh sao?"

Phương Tiểu Thu thần nhiên nói: "Không phải, tôi mới từ nơi đó rời đi."

Hàng Gia Ngọc sững sốt một chút, môi khép mở, lại không nói gì. Cô suy tư một chút, lộ ra biểu tình mất tự nhiên, khóe miệng mím lại thật có lỗi nói: "Thực xin lỗi."

"Không có việc gì." Phương Tiểu Thu nói, "Cô đi nhanh đi, lái xe chờ không kiên nhẫn, chúng ta không tiện đường, tôi lại gọi xe thì tốt rồi."

Hàng Gia Ngọc mạnh mẽ lắc đầu: "Không, nếu không cô lên xe đi, tôi chờ xe, tôi mặc nhiều hơn cả!" Về mặt cô xấu hổ cùng hối hận, "Lần trước lời nói của tôi trong cửa hàng trang sức rất không có đầu óc, tôi vẫn muốn tìm cơ hội nói một tiếng thực xin lỗi với cô, nhưng là tôi lại không biết như thế nào tìm cô."

Phương Tiểu Thu liếc cô liếc mắt một cái, gật gật đầu: "Tôi nhận lời xin lỗi của cô, bây giờ cô có thể đi rồi."

Hàng Gia Ngọc cố ý không đi, ngay cả lái xe bấm mấy lần còi đều không nhìn: "Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, bà Bạc, tôi không biết tên của cô, chỉ có thể tạm thời gọi cô như vậy. Tôi nhận thức phía trước tôi quả thật có một chút ý tưởng không an phận với Bạc tiên sinh, nhưng sau khi tôi biết anh ấy đã kết hôn với cô liền tuyệt đối không có tiếp tục sinh ra ý tưởng này, xin cô tin tưởng tôi!" Về mặt của cô phi thường thành khẩn cùng sốt ruột, "Cho dù cô không tin tôi, cũng phải tin tưởng Bạc tiên sinh, tôi là căn bản không có năng lực thắng được sự ưu ái của Bạc tiên sinh."

"Tôi tên là Phương Tiểu Thu." Đối với việc cô ta gọi mình "Bà Bạc", Phương Tiểu Thu hơi hơi sững sốt một chút, sau khi nói cho cô ta tên của mình đã nói, "Lên xe trước đi."

Hàng Gia Ngọc sững sốt, lập tức cao hứng gật đầu: "Ừ!"

Cô chạy đến phía bên kia xe ngồi, Phương Tiểu Thu để hành lý vào phía sau xe, sau khi trở lại xe ngồi cô ta đã đem tất cả đồ đạc đều để dưới chân mình, Phương Tiểu Thu nhìn cô một cái, lẳng lặng ngồi xuống bên người cô ta, đóng lại cửa xe.

"Cô gái đến chỗ nào nha?" Lái xe hỏi.

Phương Tiểu Thu trầm mặc một hồi, nói: "Tùy tiện tại khu vực gần đây tìm một cái khách sạn rẻ tiền là tốt rồi."

Hàng Gia Ngọc nghe vậy nhìn về phía cô, sau một lúc lâu chần chờ vẫn là nói: "Phương Tiểu Thu, cô cãi nhau với Bạc tiên sinh à?"

Phương Tiểu Thu im lặng không nói, mắt nhìn về phía trước không trả lời.

Sự im lặng của cô làm cho Hàng Gia Ngọc nghĩ đến cô là cam chịu, vì thế thở hắt ra, nhũn mày tựa hồ tại đau khổ tự hỏi nên khuyên cô như thế nào, bất quá cô ta rốt cuộc là không nghĩ ra được, sau một lúc lâu cũng chưa ra tiếng, Phương Tiểu Thu đều hốt hoảng theo cô.

Thật lâu sau, vẫn là Phương Tiểu Thu mở miệng ngăn trở cô ta tiếp tục tự làm mình khó xử: "Cô không cần khuyên tôi, bây giờ tôi rất bình tĩnh."

Đúng vậy, Phương Tiểu Thu thật sự rất bình tĩnh, không có không vui, cũng không có vui vẻ, giống như một cái chén không có sinh mệnh, bị bày đặt trên bàn trà, chỉ có chính cô mới biết sự bình tĩnh ở mặt ngoài này có bao nhiêu dày vò.

"Thật có lỗi..." Hàng Gia Ngọc thuận theo buông tha cho việc khuyên bảo cô, nhin nửa ngày bỗng nhiên nói, "Đó, Phương Tiểu Thu, tôi không có ý khác, chính là một đề nghị, cô đừng hiểu lầm." Cô ấy chăm chú dùng từ, thật cẩn thận nhìn cô, "Nếu cô không có chỗ ở, đêm nay có thể tạm thời ở nhà tôi." Cô nhẹ giọng nói, "Nhà tôi cũng sắp đến rồi, sau khi chị tôi qua đời tôi liền ở một mình, cô có thể tạm thời ở một đêm, nếu cô không chê bỏ."

Phương Tiểu Thu nghiêng đầu nhìn Hàng Gia Ngọc, thần thái nói chuyện của cô gái này không giống như là giả vờ, cô ta thực thành khẩn, cũng không phải đang nói dối, càng không giống như là có ý tứ sâu xa gì. Nhưng là, thân là một cái cô gái, dẫn một người xa lạ về nhà ở thật sự là có ý thức phòng bị quá kém, chị cô ta vừa mới qua đời, cô ta không cẩn thận như vậy thật sự làm cho người ta lo lắng.

"Cám ơn ý tốt của cô." Phương Tiểu Thu lắc đầu, "Bất quá này không tốt lắm, chúng ta cũng không quen thuộc, tôi vẫn là đi khách sạn thôi."

Hàng Gia Ngọc nghe cô nói như vậy vội hỏi: "Việc này tốt lắm! Tôi vẫn muốn tìm cơ hội xin lỗi cô, bởi vì sau đó tôi mới biết được ngày đó phát hiện thi thể của chị tôi kỳ thật là cô... Phía trước tôi vẫn tưởng là Bạc tiên sinh, hiểu lầm này làm cho ngày đó tôi nói chuyện ra sai lầm, tôi thật sự rất hối hận, Phương Tiểu Thu cô cho tôi cơ hội này đi." Nhìn qua cô ta gấp đến mức nhanh khóc rồi, "Tôi... Tôi chỉ có một người thân là chị gái, hiện tại chị ấy qua

đời, liền còn lại một mình tôi, tôi không thể vì chị ấy làm gì, tôi... Thầm nghĩ cảm ơn người cho chị ấy sự tôn trọng cuối cùng." Rốt cuộc cô ta vẫn khóc, "Áo khoác của cô vẫn còn ở chỗ của tôi, ngày đó sau khi tôi cầm lại liền giặt sạch, lúc đầu nghĩ là của cô cảnh sát nào, sau đó tôi chạy tới hỏi, người ta mới nói cho tôi là của cô, tôi cũng mới biết được kỳ thật là cô phát hiện chị ấy."

Phương Tiểu Thư khó gặp nhất người ta nói những lời này, càng không thể gặp cô bé tại khóc trước mặt mình, cô phiên chán lấy ra khăn tay từ trong túi đưa cho cô ta, dặt khéo miệng nói: "Tôi đi là được, cô đừng khóc."

Hàng Gia Ngọc nín khóc nín cười, dùng khăn tay của cô lau nước mắt: "Tốt." Cô ngại ngùng cúi đầu xuống, "Tôi không khóc." Cô vụng trộm liếc Phương Tiểu Thư một cái, rất nhỏ giọng nói, "Phương Tiểu Thư rất giống chị tôi."

"Ừ?" Phương Tiểu Thư phát ra một tiếng nghi hoặc, chuyển tay cúi đầu cúi mắt nhìn cô ta, ánh mắt rất thâm thúy, thực sự nhu hòa.

Hàng Gia Ngọc nghịch ngón tay không dám nhìn cô: "Chị tôi giống Phương Tiểu Thư, đều là nói năng chua ngoa nhưng trong lòng rất tốt, trên mặt với ai đều lạnh như băng, kỳ thật trong đáy lòng là một người thực thiện lương thực ôn nhu, cũng đặc biệt tốt với tôi."

Phương Tiểu Thư dự đoán đến sau khi cô ta nói xong khẳng định còn có thể khóc, sáng suốt ngăn trở cô ta: "Chúng ta sắp đến rồi."

Trên thực tế các cô xác thực đến rồi, lái xe đã muốn lái xe sang bên đường dừng lại đi ra ngoài giúp cô lấy ra hành lý ở phía sau.

Hàng Gia Ngọc như ở trong mộng mới tỉnh bắt đầu lấy túi của cô cùng đồ ăn vừa mua, mặt mày Phương Tiểu Thư nhăn nhu, xuống xe giúp cô ta mở cửa xe, Hàng Gia Ngọc luống cuống tay chân nhảy xuống, vội vàng ngăn đầu nói với cô: "Cảm ơn."

Phương Tiểu Thư ngoắc ngoắc khéo miệng, không nói cái gì, tiếp nhận lái xe đưa tới hành lý, thanh toán tiền, quay đầu nhìn về phía Hàng Gia Ngọc đang cúi đầu cố gắng mở ví tiền, thản nhiên nói: "Đi thôi."

Hàng Gia Ngọc lẳng lẳng ngẩng đầu nhìn cô, không biết là vì trời lạnh đông lạnh còn là vì thẹn thùng, gương mặt của cô ta thực đỏ, bị mũ len màu hồng nhạt làm đậm lên rất được: "Cảm ơn cô..." Cô ta thấp giọng nói một câu, liền xoay người dẫn Phương Tiểu Thư đi về phía một khu nhà nhỏ hơi cũ, hai người một đường đi đến tận cùng bên trong tầng một của khu nhà cũ ba tầng, vào cửa nhà số ba.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Vào hàng hiên, hai tay của Hàng Gia Ngọc đều mang theo này nọ, liền thuận thế dùng khừ tay bật công tắc đèn ở cầu thang, cô quay đầu cười cười với Phương Tiểu Thư: "Ngay tại tầng ba, phòng ở này có vẻ cũ, đèn không thể tự động sáng, phải dùng tay mở công tắc."

Phương Tiểu Thư gật gật đầu, xem như đáp lại lời của cô ta, cảnh giác nhìn chung quanh, cùng cô ta tiến lên tầng ba.

Trước khi Hàng Gia Ngọc tìm được chìa khóa mở cửa, Phương Tiểu Thư liền tiếp nhận gói rau dưa to của cô ta, Hàng Gia Ngọc cũng không chối từ, sau khi giao cho cô liền lấy ra chìa khóa từ túi áo khoác mở cửa.

Một cổ ấm áp đập vào mặt, cô ta cao hứng nói với Phương Tiểu Thư: "Nơi này tuy nhiên thực cũ, nhưng còn có lò sưởi tập thể, cho nên không lạnh."

Phương Tiểu Thư vẫn là không nói chuyện, cô vốn sẽ không nói nhiều, với người xa lạ liền càng ít, hiện tại cô chỉ cần ở tạm đây một đêm, sáng mai tìm một chỗ hẻo lánh im lặng thuê phòng ở ổn định xuống, cái khác lại bàn bạc kỹ hơn.

Hàng Gia Ngọc tiếp nhận đồ ăn trong tay Phương Tiểu Thư, bỏ vào phòng bếp sau chạy đến tìm dép lê cho cô, cô lấy dép lê mới cho Phương Tiểu Thư, còn chưa tháo mác xuống, hiển nhiên cực kỳ tận tâm chiều đãi người khách này.

Phương Tiểu Thư nhìn xuống bộ dáng của cô ta ngồi xôm bên cạnh đôi dép lê, không biết vì sao liền muốn khóc, giống nhau thấy hình ảnh chính mình thật ngây thơ khi vừa mới đi vào xã hội.

"Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?" Thành linh, Phương Tiểu Thư liền hỏi ra miệng, hỏi xong mới cảm thấy mình quá bạo dạn rồi, bần nói, "Nếu không muốn trả lời cũng có thể không trả lời, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Hàng Gia Ngọc cực kỳ vui vẻ khi cô chủ động nói chuyện cùng mình, tự nhiên sẽ không không trả lời câu hỏi của cô, cô lập tức liền nói cho Phương Tiểu Thư: "Năm nay tôi mười tám tuổi rồi, mấy ngày hôm trước vừa sinh nhật." Vốn thật vui vẻ cô đột nhiên trở nên có chút thương cảm, "Buổi tối chị em qua đời là sinh nhật của em, chị ấy làm việc ở bệnh viện, sau ca trực có thể đến tối muộn mới về nhà, vốn là đang muốn trở về chúc mừng sinh nhật của em..."

Câu nói kế tiếp không nói Phương Tiểu Thư cũng biết là chuyện gì xảy ra, cô không thể không lại ở trong lòng cho Cao Diệc Vĩ thêm một tội danh quân giáo đàn em không tốt, nhưng mà nghĩ lại Cao Diệc Vĩ là loại người nào, cấp dưới của hắn làm ra sự việc này cũng không phải khó lý giải như vậy.

Sau khi Hàng Gia Ngọc tìm được dép lê cho Phương Tiểu Thư liền nói: "Phương Tiểu Thư ăn cơm chiều sao? Tôi làm cơm cho cô ăn đi?"

Phương Tiểu Thư lắc đầu: "Tôi ăn rồi, cô làm cho mình là tốt rồi, thời gian không còn sớm, ngày mai cô còn phải đi làm đi, thu dọn một chút đi ngủ sớm đi." Cô ngồi trên sofa, ý tứ là không định ngủ trong phòng.

Hàng Gia Ngọc thấy vậy lập tức nói: "Phương Tiểu Thư, cô ngủ phòng tôi đi, tôi ngủ ở phòng của chị tôi, phòng khách tuy nhiên cũng có lò sưởi, nhưng vẫn không ấm áp bằng phòng ngủ." Cô ta giải thích, "Tôi ngủ ở phòng của chị tôi là tốt rồi, cô không cần kiêng kị cái gì."

Phương Tiểu Thư giương mắt nhìn nhìn cô ta, lại rũ mắt xuống tựa hồ suy tư về cái gì, giây lát sau vẫn là cự tuyệt: "Tôi sẽ không ở đây lâu lắm, không cần phiền toái, cô vẫn là nhanh chóng đi ăn cơm đi."

Phương Tiểu Thư đã kiên trì như vậy, Hàng Gia Ngọc cũng không tốt lại miễn cưỡng, cô ta hơi hơi gật đầu, đi phòng bếp nấu cơm.

Cô ta thực im lặng, cũng thu dọn phòng ở thật sự sạch sẽ, trên tủ bát ở phòng khách lộ bày ra di ảnh của chị cô ấy, phía dưới đặt hương khói, Phương Tiểu Thư ngồi trên sofa nhìn ảnh chụp đen trắng trên tường, không biết sao đã nghĩ tới cha mẹ.

Cao Diệc Vĩ giặt sạch nhà họ Phương, ngay cả ảnh chụp của cha mẹ cũng không lưu lại cho cô, cô gần như nhớ không rõ hình dáng của cha mẹ như thế nào.

Không hiểu sau bụng hơi co rút đau đớn, trong cổ họng nóng nóng tỉnh tỉnh, Phương Tiểu Thư cắn môi gục đầu xuống, gặp người dựa vào sofa cố nén cơn đau, đi ra rất vội vàng quên lấy thuốc đau dạ dày, cái này cô chỉ có thể chịu đựng.

Hàng Gia Ngọc nấu hai bát mì, tuy nhiên Phương Tiểu Thư nói mình ăn rồi, nhưng cô vẫn làm một phần cho Phương Tiểu Thư, chờ khi cô bụng mì ra, liền thấy cả người Phương Tiểu Thư lui thành một đoàn nửa nằm ở trên sofa chịu đựng cơn đau, tình thế thờ đốc tràn ra từ miệng cô, cái trán của cô che kín mồ hôi lạnh.

"Phương Tiểu Thư cô làm sao vậy!?" Hàng Gia Ngọc vội vàng đặt xuống bát đũa chạy đến bên cạnh sofa xem xét tình huống của cô, Phương Tiểu Thư đau đến cắn bản nói không ra lời, vừa mở miệng liền đều là đồ rút ra khí lạnh, chị của Hàng Gia Ngọc Hàng Mộng là học y, cô ta cũng biết một ít kiến thức cơ bản của y học, cô ta nhìn Phương Tiểu Thư ôm bụng đau đến cơ hồ run rẩy, vội vàng lấy điện thoại di động gọi 120.

Xe cấp cứu tới cũng không tính muộn, nhưng Phương Tiểu Thư vẫn là không chịu đựng được, chờ lúc nhân viên y tế đến cô đã muốn đau đến ngất đi thôi.

Đau dạ dày thật là một vấn đề thật khó giải quyết, khi đau thật có thể mất đi mạng người, người không từng bị đau dạ dày rất khó lý giải cảm giác này.

Hàng Gia Ngọc cùng Phương Tiểu Thư đi lên xe cấp cứu, một đường đuổi tới bệnh viện, chờ đưa cô vào phòng cấp cứu, làm tốt thủ tục nằm viện, cô mới xem như rảnh rồi xuống.

Sau khi rảnh rồi, Hàng Gia Ngọc liền trước tiên gọi điện thoại cho Bạc Tế Xuyên, bởi vì lúc trước muốn nhập quan tài cho Hàng Mộng, cho nên cô có số điện thoại công việc của Bạc Tế Xuyên.

Tính chất công việc của Bạc Tế Xuyên rất đặc thù, thường thường nửa đêm có công tác cần đuổi tới, cho nên tuy nhiên đã muộn mau mười hai giờ, nhưng anh vẫn mở điện thoại.

Hàng Gia Ngọc đợi nửa ngày, Bạc Tế Xuyên mới nghe điện thoại, giọng điệu của hắn cực kỳ lạnh lùng, mặc dù cách điện thoại cũng có thể cảm giác được tâm tình của người đang nghe điện thoại bây giờ ác liệt như thế nào.

Hàng Gia Ngọc sững sốt một chút, nhớ tới Phương Tiểu Thư đang cãi nhau với hắn, vì thế cũng hiểu được, bèn nói mục đích của mình khi gọi điện thoại: "Bạc tiên sinh, là tôi, tôi là Hàng Gia Ngọc, bây giờ tôi đang ở bệnh viện, anh có thể đến một chuyến sao? Bệnh đau dạ dày của Phương Tiểu Thư phát tác đang nằm viện, đang được cấp cứu."

Giờ phút này Bạc Tế Xuyên đang ngồi ở trong phòng Phương Tiểu Thư nghe điện thoại, sau khi nghe xong lời nói của Hàng Gia Ngọc hắn lập tức đứng lên, vẻ mặt không nói là tương đương ngạc nhiên đó cũng là cực kỳ khẩn trương, hắn bước nhanh chạy ra cửa tầng hai lấy quần áo cùng chìa khóa xe, sau khi cất kỹ ví tiền lập tức liền ra cửa. Khi hắn làm những việc này cũng đã hỏi rõ vì sao Hàng Gia Ngọc ở cùng một chỗ với Phương Tiểu Thư.

Bạc Tế Xuyên có chút tự trách, đã muộn thế này, thời tiết lạnh như vậy, mặc kệ cãi nhau gay gắt đến thế nào cũng không nên thả cô một người lưu lạc tại trên đường, nếu cô xảy ra chuyện gì cả đời này hắn cũng sẽ không an tâm.

Xe rất nhanh chạy đến bệnh viện, Bạc Tế Xuyên chạy vội tới bên ngoài phòng cấp cứu, Hàng Gia Ngọc đang chờ ở đó.

"Thế nào rồi?" Hắn mở miệng liền hỏi.

Hàng Gia Ngọc nhìn thấy hắn liền nhẹ nhàng thở ra, nói chi tiết kết quả chẩn đoán của bác sĩ: "Là chảy máu dạ dày, đã muốn làm siêu âm dạ dày, hiện tại chuyển tới phòng bệnh nghỉ ngơi, anh có thể đi nhìn xem cô ấy." Cô xoay người, "Tôi đưa anh đi, bởi vì sợ sau khi anh đến tìm không được người cho nên tại đây chờ anh, nhưng mà phòng bệnh cách đây không xa, liền ở phía trước."

Bạc Tề Xuyên ngẩn ngời nói câu "Cám ơn", ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, thần sắc mặc dù không đến mức khản trương như lúc vừa biết đến tin tức, nhưng lông nhăn nhu như trước thực không nở. Từ đầu tới cuối hần cũng chưa nhìn Hàng Gia Ngọc liếc mắt một cái, toàn thân tâm đều tập trung trên người Phương Tiểu Thu, mặc dù còn không thấy cô, trong lòng tưởng cũng là cô rồi cuộc thế nào rồi, ở phòng bệnh nào.

Hàng Gia Ngọc dẫn Bạc Tề Xuyên đến phòng bệnh của Phương Tiểu Thu liền im lặng đi ra ngoài, cô đứng ở ngoài cửa xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bóng dáng cao ngất của Bạc Tề Xuyên ở bên trong, khoe miệng cong lên một chút, bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi nghe lời dặn của bác sĩ.

Phương Tiểu Thu vẫn ở trong tình trạng hôn mê, trên tay cô gắn vào máy truyền nước, cả người không một tiếng động nằm ở trên giường, trên khuôn mặt tái nhợt không thấy sự sáng rọi như ngày xưa, ánh mắt xinh đẹp cũng gất gao nhắm, trừ bỏ hô hấp mỏng manh chứng minh cô còn sống, gần như giống người chết.

Bạc Tề Xuyên đứng bên cạnh giường bệnh, nhanh mím môi nhìn cô, đứng yên thật lâu mới ngồi xuống ghế bên cạnh.

Bạc Tề Xuyên hơi nghiêng người dựa đến bên giường đem tay đang truyền nước của Phương Tiểu Thu bỏ vào trong chăn, sau đó dùng tay nâng bàn tay của cô lên thay cô làm ấm. Trên khuôn mặt hần dần dần đã không có biểu tình, quần dài màu đen được cắt may hoàn hảo của hần kéo dài đôi chân đang gấp khúc trước ghế dựa của hần, hần cời áo khoác, chỉ mặc áo somi tơ tằm màu đen tựa vào đó, tư thế này là định ở cùng cô một đêm.

Không thể không nói Phương Tiểu Thu thật sự rất có bản lĩnh, cô mặc dù không nói bất động cũng buộc gất gao một người đàn ông. Trên ngón tay mà Bạc Tề Xuyên nắm tay cô như trước đội nhẫn kim cương cô mua cho hần, hơn nữa hần lấy ra một cái nhẫn vàng từ trong túi quần thật cẩn thận mang đeo lại trên ngón áp út tay trái của cô.

Hiện tại cô tựa như một cây kim trát ở trong lòng hần lại không nhô ra được, cùng máu thịt ở cùng một chỗ, vừa nghĩ đến liền sinh sôi buồn đau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Buổi sáng ngày hôm sau Phương Tiểu Thu mới tỉnh lại, trong tầm mắt mờ hồ tất cả đều là màu trắng, hương vị của nước tiêu độc làm cho cổ họng người ta phát ngọt, bất quá cẩn thận nhắm nháp qua sẽ phát hiện đó kỳ thật là mùi máu tươi còn sót lại.

Khi tầm nhìn khôi phục bình thường, Phương Tiểu Thu không chút để ý nhìn qua bốn phía, khi thân ảnh của Bạc Tề Xuyên tiến vào trong tầm mắt của cô cả người cô đều ngây ngẩn.

Cô nhắm mắt lại, lại mở, lặp lại vài lần, sau khi xác định mình không phải đang nằm mơ, nâng lên tay không cầm ống truyền nước phủ xuống khuôn mặt đang ngủ say của hần.

Hần kê cô rất gần, nửa ngồi ở bên giường chăm sóc cô, vai sóng vai cùng cô. Tay hần nâng cánh tay đang truyền nước của cô, mặc dù đã muốn truyền nước xong rồi vẫn không có lấy ra, hành động này khiến tay vốn nên lạnh lạnh của cô trở nên ấm áp dễ chịu.

Trong lòng cô thực không phải tư vị, rũ mắt xuống liền bắt đầu rơi nước mắt.

Cô không biết là, kỳ thật khi cô tỉnh lại Bạc Tề Xuyên cũng đã tỉnh rồi, chính là hần không biết nên đối mặt với cô như thế nào, nên nói cái gì với cô, cho nên liền rõ ràng tiếp tục giả vờ ngủ. Nhưng mà vừa nghe đến tiếng khóc rất nhỏ của cô hần rồi cuộc không giả vờ được nữa.

"Khóc cái gì." Bạc Tề Xuyên đồng cứng phun ra một câu, lấy ra khăn tay từ trong túi giúp cô lau nước mắt, sau khi bấm nút gọi y tá liền đứng lên giúp cô sửa sang lại giường chỉnh tề, đem tay cô vừa bỏ ra bỏ lại vào trong chăn, dặn dò nói, "Em hiện tại cần bảo trì nhiệt độ cơ thể, lại cảm lạnh phát bệnh sẽ chờ bị mổ bụng đi."

Phương Tiểu Thu đỏ hồng mắt nhìn về phía hần, Bạc Tề Xuyên chống lại tầm mắt của cô cũng không nói ra được bất cứ lời nói nghiêm khắc nào nữa, nhìn bộ dáng này của cô hần liền cảm thấy mặc kệ cô mắc phải sai lầm lớn thế nào hần đều không có gì không thể tha thứ.

"Đừng khóc." Hần nhu hòa nhỏ giọng hơn, "Nhìn anh, cười một... Quên đi." Cuối cùng hần vẫn còn buông tha ý định nói cái gì làm cho cô vui vẻ, hần thật sự không giỏi ăn nói lắm, vì thế đành phải tiếp tục bảo trì yên lặng, hai người cứng ngắc chung sống cùng một phòng, nếu không phải y tá đứng lúc đuổi tới, phỏng chừng có thể làm Bạc Tề Xuyên tươi sống xấu hổ chết.

Y tá giúp Phương Tiểu Thu thay thuốc mới, thay đổi cái tay truyền nước, sau khi cắm xong liền rời đi.

Phương Tiểu Thu ngẩng đầu nhìn bình thuốc nước đó, lại nhìn xem Bạc Tề Xuyên, mở miệng nói câu đầu tiên sau khi hai người gặp mặt: "Em ở đây một mình là đủ rồi, anh trở về đi." Thanh âm của cô vừa nhuyền lại nhu, mang theo rất nhỏ giọng mũi cùng sự yếu đuối chỉ có lúc bị bệnh, làm cho người ta

căn bản không có biện pháp nhẫn tâm bỏ xuống cô.

Mặt Bạc Tề Xuyên không chút thay đổi xoay người tới gần cô, nâng tay kéo lên tay phải của cô đặt trên áo somi của hắn, cô cảm giác được đến thân thể ấm áp của hắn ở dưới áo sơ mi tơ tằm, cùng với trái tim đang đập rất nhanh.

"Tuy ngày hôm qua em nói lời tạm biệt với anh, nhưng ở chỗ này cho tới bây giờ chúng ta chưa từng tách ra." Hắn tà vai dựa vào đến bên giường, khiến tâm trí người ta hướng về đôi môi mỏng nhẹ nhàng khép mở, thanh âm trầm thấp êm tai, "Chúng ta luôn luôn ở cùng nhau."

Tất cả khí thế của Phương Tiểu Thư lập tức đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không chế không được tới gần hắn, cọ cọ vào bên hông hắn, ách cô hòng nói: "Nhưng là anh và em ở cùng một chỗ sẽ hại đến anh, cho dù em không đi tìm người khác, người khác cũng sớm hay muộn sẽ đến giết chết em." Cô nói như đã hạ quyết tâm, "Mặc kệ như thế nào em sẽ không trở về với anh, em sẽ không thỏa hiệp, cho dù tay của em đang run lên."

Lúc còn nhỏ, Phương Tiểu Thư rất thích cảnh sát trưởng mèo đen, sau đó lớn hơn một chút cô liền thích Lưu Xuyên Phong, lại sau đó cô vừa thích Bạc Tề Xuyên. Cả đời này cô đều thích người không có khả năng, lại lần đầu tiên chiếm được sự đáp lại của người này.

Hắn nói bọn họ luôn luôn ở cùng nhau, này thật sự là lời thỏ lộ làm cho người ta khó có thể kháng cự, cũng vì như thế, cô càng không thể liên lụy hắn.

Bạc Tề Xuyên giúp cô sửa sang lại tóc bay rối trên trán, nhìn khuôn mặt tái nhợt như không có chút máu của cô, tầm mắt dừng ở trên đôi môi nhợt nhạt gần như không có màu sắc, ngữ khí bình thản nói: "Anh tôn trọng quyết định của em."

Phương Tiểu Thư kinh ngạc giường mắt nhìn về phía hắn, hắn cũng không dời đi tầm mắt, thuận thế nhìn vào ánh mắt cô, nhẹ giọng nói: "Em có thể không trở lại, nhưng anh có thể đi tìm em."

"..." Phương Tiểu Thư không nói gì.

Hàng Gia Ngọc đứng tại cửa chờ đợi thật lâu, cuối cùng đợi được thời cơ thích hợp này, vì thế cô nhẹ nhàng gõ gõ cửa, sau khi có sự cho phép liền mang theo cơm đi vào phòng bệnh.

"Bạc tiên sinh cũng đừng đi ra ngoài, ở đây cùng Tiểu Thư đi, tôi mua đồ ăn đến đây rồi." Cô đặt hết đồ ăn ở trên bàn, sờ sờ cái mũi cười nói, "Tôi còn phải đi làm, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục." Cô nâng nâng tay, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phương Tiểu Thư nhìn cửa bóng dáng cô, thì thào nói: "Là cô ấy gọi anh đến đi."

Bạc Tề Xuyên "Ừ" một tiếng, nói: "Cũng là cô ấy đưa em tới bệnh viện."

"Cô ấy gọi anh đến, anh đã đến rồi?" Phương Tiểu Thư không hiểu hỏi.

Bạc Tề Xuyên sững sốt một chút, dùng giọng điệu sửa đúng nói: "Là vì em có việc anh mới đến, không phải vì cô ấy bảo anh đến anh mới đến."

Phương Tiểu Thư không sao cả cười cười: "Anh gấp cái gì, em chỉ là tùy tiện hỏi hỏi. Chúng ta vừa mới ăn xong, anh có thể đến thăm em em rất vui, cảm ơn sự khoan dung của anh."

Bạc Tề Xuyên không mặn không nhạt đứng lên đi lấy đồ ăn, đưa lưng về phía cô nói: "Em cứ tự kiểm điểm lỗi lầm trước đi, chờ em đã khỏe lại sẽ thu thập em."

Phương Tiểu Thư nhìn bóng dáng cao ngất của hắn, cũng không trả lời hắn. Cô mệt chết đi, đau đầu, thân thể thực sự suy yếu, không lâu sau lại đang ngủ. Bạc Tề Xuyên bưng nước canh trong tay đi đến bên giường, thấy cô lại đang ngủ, nghĩ nghĩ vẫn là không đánh thức cô, đặt nước canh để tới một bên đầu kê, lấy điện thoại di động ra đến hành lang gọi cho người giới thiệu công tác, bỏ hết tất cả công tác trong vòng nửa tháng này.

Phương Tiểu Thư ở trong bệnh viện một tuần, một tuần này Bạc Tề Xuyên vẫn ở trong bệnh viện chăm sóc cô, bác sĩ cùng y tá trong bệnh viện đều thực tâm mộ tình cảm của hai người, chẳng qua chỉ có bọn họ biết rõ ràng ở giữa hai người kỳ thật tồn tại rất nhiều vấn đề tri mạng.

Lúc ra viện Hàng Gia Ngọc cũng đến, hành lý của Phương Tiểu Thư còn tại chỗ của cô, những đồ dùng cần thiết của cô trong bệnh viện đều do Bạc Tề Xuyên mua mới, cũng không lấy cái gì từ hành lý, cho nên hiện tại mới lấy hành lý ở nhà cô ta.

Bạc Tề Xuyên ngồi ở chỗ điều khiển lái xe, hai cái cô gái ngồi ở ghế sau bảo trì im lặng, hắn gấp không khí có chút quý dị, liền mở chút âm nhạc, khúc nhạc «hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ» nhẹ nhàng của Mozart từ trong loa truyền ra từ nhẹ nhàng chuyển thành nặng nề, bầu không khí thoáng trầm trọng bị dụ đi không ít, ba người đều tự tại rất nhiều.

Tới dưới tầng nhà của Hàng Gia Ngọc, Bạc Tề Xuyên ngăn lại Phương Tiểu Thư đang định xuống xe, giọng điệu bình thản nói: "Anh đi xuống lấy giúp em, em vẫn là ít ra gió thôi." Hắn nói xong liền trực tiếp đóng lại cửa xe mà cô vừa mở ra, cùng lên tầng ba với Hàng Gia Ngọc.

Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế sau ngơ ngác nhìn chằm chằm bóng dáng của hai người, đợi không đến năm phút đồng hồ Bạc Tề Xuyên đã đi xuống đây.

Hắn đặt hành lý ở ghế sau, ngẩng đầu nói với Phương Tiểu Thư: "Em ngồi ở ghế trước đi."

Phương Tiểu Thư nhăn nhu mày, sau một lúc lâu suy nghĩ cuối cùng là nghe lời hắn, xuống xe ngồi xuống ghế phía trước.

Bọn họ cần nói chuyện, ngồi ở phía trước tiện hơn, đây là ý tưởng của cô.

Hai người nói tạm biệt với Hàng Gia Ngọc, Bạc Tề Xuyên liền lái xe mang theo Phương Tiểu Thư rời đi, Phương Tiểu Thư không biết hẳn định mang mình đi chỗ nào, chính là hỏi: "Trước khi anh đến tiền phí khám gấp cùng tiền đăng ký phí là do Hàng tiểu thư trả đúng không?"

Bạc Tề Xuyên không nhìn cô, chuyên chú xem đường: "Anh đã trả lại cho cô ấy rồi."

Phương Tiểu Thư gật gật đầu, cũng không phải lần đầu tiên cảm nhận được sự chu đáo của hắn, cũng là không sợ hãi, chính là nói: "Em sẽ trả lại cho anh." Cô chỉ vào ngân hàng cách đó không xa ở phía trước, "Dừng xe ở bên kia đi, em đi lấy tiền."

Bạc Tề Xuyên nhú nhú mày, thật là theo ý của cô dừng xe lại, nhưng không cho cô đi xuống.

Sau khi Bạc Tề Xuyên đem xe dừng ở chỗ đỗ xe liền trực tiếp cúi người hôn môi của cô, toàn không để ý ban ngày ban mặt trên đường đều là người, một màn này của hai người hoàn toàn bị người đi đường phía trước nhìn xem rõ ràng. Hành động này của hắn cùng hình tượng nghiêm cần ngày xưa của hắn trần ngập cảm giác khác thường, làm cả người Phương Tiểu Thư đều kinh ngạc sửng sốt ở nơi đó.

Cô trừng to mắt không biết nên làm phản ứng gì, vẫn là Bạc Tề Xuyên nâng tay che kín mắt của cô, tay hơi trượt, khép lại mí mắt của cô.

Đây là mục đích của hắn khi muốn cô ngồi vào ghế trước, hiện tại hắn đạt tới, có thể nói trăm phương ngàn kế.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27 (H)

Cái trán của Bạc Tề Xuyên chạm vào cái trán của Phương Tiểu Thư, tay hắn đặt tại cái gáy của cô, cô không có biện pháp nhúc nhích, lại càng không định phản kháng hắn. Cánh môi của hắn chạm vào cô, một lát sau liền mở mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt hơi gầy yếu của cô, giọng điệu thực bình thản chạm vào chóp mũi của cô nói: "Chúng ta về nhà ở đi."

Phương Tiểu Thư lập tức mở mắt ra nhìn hắn: "Quay về đi? Đi chỗ nào? Sẽ không là nhà họ Bạc đi?"

Bạc Tề Xuyên ngửa ra phía sau, nhìn lướt qua những người vây xem đứng tại trước xe, ánh mắt đậm đặc cực kỳ nghiêm túc, khuôn mặt nhon mang theo sự xem kỹ cùng uy nghiêm của cán bộ cấp cao giống như Bạc thị trưởng, những người đó bị hắn nhìn như vậy đều lập tức rời khỏi, Bạc Tề Xuyên bình tĩnh ngồi xong, khởi động xe.

"Anh đã bỏ công việc rồi, đã muốn chuyển hết đồ đạc về rồi, em về ở cùng anh." Bạc Tề Xuyên nhìn về phía trước thực bình tĩnh tự nói việc này, bình tĩnh có chút quá đáng, thật giống như chuyện hắn đang nói là chuyện của người khác, không hề liên quan đến hắn, "Nghĩ lại cùng bọn họ ở chung như thế nào, sau đó cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không cần chơi đùa quá mức."

Phương Tiểu Thư hơi phản ứng không kịp, cô nhú mày hỏi: "Vì sao anh phải nghỉ việc? Vì sao bỗng nhiên phải đi về?"

Bạc Tề Xuyên nhìn cô một cái, không có trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà tiếp tục nói: "Tuy nhiên cùng bọn họ ở cùng một chỗ sẽ rất không được tự nhiên, nhưng ở chỗ kia là an toàn nhất. Ở nơi đó em không cần lo lắng bất kỳ kẻ nào tới tìm em gây chuyện, làm theo chạy đi đâu đi ra người, em cũng không cần lo lắng ai dám tự tiện làm gì em."

"Cho nên anh là vì em?"

Bạc Tề Xuyên phủ nhận nói: "Không. Anh là vì chính anh." Hắn thay đổi tay lái, nhìn về kính xe ở phía sau, đem xe chuyển biến, thản nhiên nói, "Anh có mục đích của anh."

Cô nghĩ đến Bạc Tề Xuyên không hẳn không thể tưởng được, cho tới bây giờ, trừ bỏ tách ra ở ngoài, duy nhất một nơi có thể cho bọn họ an toàn sống chung một chỗ chính là nhà họ Bạc.

Bạc Tranh làm cán bộ cấp cao nhiều năm ở thành phố Nghiêu Hải, vừa đảm nhiệm chức vụ thị ủy bí thư, là ủy viên trung ương, là cán bộ cao nhất ở thành phố Nghiêu Hải, thành tích của hắn rất nổi bật, thủ đoạn cao minh, nay lại lập tức liền muốn lên chức, có thể nói đang ở thời kì nổi bật nhất. Lần này Bạc Tề Xuyên trở về, Bạc Tranh đại khái cũng là cảm thấy lòng có áy náy, hay là bị chuyện Bạc Tề Xuyên phân ra sổ hộ khẩu kích thích đến, đã làm cái gì tình lại, tóm lại hành vi thái độ lần này của hắn rất khác thường.

Hắn cho Bạc Tề Xuyên vốn định làm từ cơ sở lên chức vị thư ký thị trưởng.

Thành phố Nghiêu Hải là thành phố lớn bậc nhất ở trong nước, thuộc loại thành phố trực thuộc trung ương, là thành phố trung tâm điển hình. Chức vị thư

kỳ thị trường này, có thể cao cũng có thể thấp, cao có thể tham dự vào quyết sách của cao tầng, thấp cũng không chịu sự quấy rầy của tin đồn.

Trong thời gian học đại học, Bạc Tề Xuyên liền từng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bạc Tranh tham gia cuộc thi tuyển nhân viên công vụ của quốc gia, hơn nữa lấy đến thành tích đứng đầu. Lúc ấy Bạc Tranh tính trực tiếp làm cho hắn bỏ học trở về công tác, nhưng thái độ của Bạc Tề Xuyên thật cường ngạnh, cho nên liền không giải quyết được gì.

Hiện nay, lý lịch sơ lược của hắn rất tốt, độ tuổi ba mươi cũng không tính tuổi trẻ, chỉ cần tô vẽ cho đẹp một chút lý lịch công tác, từ thành tích cùng gia thế của hắn như vậy đảm đương chức vị này, sẽ không có ai nói cái gì, cũng không ai dám nói cái gì. Càng không cần nói, nhà họ Bạc gia nhiều đời đều theo chính trị, Bạc Tranh nhất định sẽ không ngay cả chuyện này đều xử lý không tốt, bị người dân nói xấu.

Chờ tương lai Bạc Tranh lên chức đi trung ương, Bạc Tề Xuyên cũng có thể theo tình huống lên chức, nếu lựa chọn vẫn tiếp tục lại làm ở thành phố Nghiêu Hải, lên chức làm thư ký bên người cho thị trưởng, mặc dù hắn chưa từng làm qua chức vụ bí thư trưởng, vẫn giữ lại làm chức vị cũng tuyệt đối sẽ không thấp.

Bạc Tranh rốt cuộc là nghĩ như thế nào, Bạc Tề Xuyên kỳ thật cũng không quá để ý. Mục đích hiện nay của hắn rất đơn giản, hắn không thêm để ý người khác nhìn hắn thế nào, cũng không thêm để ý người khác nói cái gì, hắn chỉ biết là trở về chẳng những có thể đem Phương Tiểu Thư giữ ở bên người, còn có thể tìm cơ hội giúp cô chú ý một chút vụ án năm đó của cha mẹ cô. Như vậy cũng giảm đi việc cả ngày cô cân nhắc một ít chuyện nguy hiểm. Chuyện này lợi lớn hơn tệ, ít nhất là với hắn mà nói.

Phương Tiểu Thư lẳng lặng nhìn Bạc Tề Xuyên, hắn thường xuyên là yên lặng, khí chất tao nhã cực kỳ ôn trọng, đàn ông ba mươi tuổi nên có mị lực thế hiện ra gấp mấy chục lần ở trên người hắn.

Hắn rất hàm dưỡng, lúc đeo kính mắt làm cho người ta cảm thấy cực kỳ có chiều sâu, chỉ liếc mắt một cái liền cũng biết đó là một người đàn ông đọc nhiều sách vở cũng không thích thể hiện, cực kỳ điệu thấp nội liêm.

Đặc biệt lúc hắn lái xe còn thật sự nhìn chằm chằm về phía trước, mảy mui lại, biểu tình luôn có vẻ nghiêm túc, làm cho người ta cực kỳ có dục vọng xâm phạm hắn.

Xe chậm rãi rời xa vùng phồn hoa mới giải phóng đi vào trong thành cũ yên tĩnh, vào mùa đông trên ngã tư đường nhìn không thấy bao nhiêu người, Phương Tiểu Thư xa xôi dừng ở Bạc Tề Xuyên, hắn đem xe chạy vào một ngõ nhỏ chật hẹp, trời hơi tối làm cho ánh sáng trong ngõ nhỏ rất hôn ám, đây là một đường nhỏ thông tới chỗ ở của nhà họ Bạc, bốn phía không ai ở lại, không quá thu hút, nhưng theo đường nhỏ này đi có vẻ gần.

Phương Tiểu Thư tại lúc xe sắp đi ra ngõ nhỏ bỗng nhiên mở miệng nói: "Em có điểm không thoải mái, trước ngừng xe một chút."

Bạc Tề Xuyên nghĩ cô bị say xe, đem xe sang bên dừng ở trong chỗ tối liền muốn xuống xe về chỗ ngồi phía sau lấy nước cho cô, Phương Tiểu Thư nhìn lướt qua nước khoáng ở chỗ ngồi phía sau, trực tiếp kéo lấy cánh tay của Bạc Tề Xuyên, sau đó vươn người tóm lấy caravat của hắn kéo hắn về, Bạc Tề Xuyên nhíu mi ngoái đầu nhìn lại, đang muốn hỏi cô muốn gì chứ, cô liền trực tiếp vượt qua đến tách ra chân ngồi xuống phía trên hai chân của hắn.

Bạc Tề Xuyên theo bản năng dựa người về phía sau cùng cô rút ra khoảng cách, nhưng mà chỗ ngồi trên xe liền chỉ có một khe hở nhỏ như vậy, hai người dán vào nhau đã muốn chống đỡ đến cực hạn, hắn làm sao còn có chỗ để lui về?

Cho nên hắn chỉ phải ôm cô gắt gao, tùy ý cô kéo caravat của hắn, thái dương đột đột thẳng khiêu.

Phương Tiểu Thư ý vị thâm trường khóa lại cửa xe, một tay nắm cổ hắn, một tay duỗi xuống phía dưới kéo chỗ ngồi rộng ra, thế này mới làm cho hai người rộng mở một ít, nhưng cô vẫn ngồi ở trên đùi hắn không chịu rời đi, khiến cho Bạc Tề Xuyên không thể không nhìn thẳng vào cô.

"Xuống dưới." Hắn mệnh lệnh nói.

Phương Tiểu Thư đổi thành hai tay ôm hắn, cọ cọ mặt của hắn, vô cùng thân thiết nói: "Như thế nào, anh tức giận lâu như vậy nha?"

Phương Tiểu Thư mặc là váy cùng áo khoác, tất chân màu đen chạm vào chân dài bị quần tây bao phủ của hắn, nhẹ nhàng cọ hắn, hắn giương mắt nhìn vào con mắt của cô, trong ánh mắt của cô không thể nghi ngờ tràn ngập khiêu khích cùng câu dẫn.

Tầm mắt của Phương Tiểu Thư trượt xuống từ áo sơ mi của Bạc Tề Xuyên, ánh mắt dừng lại tại vị trí mỏng thắt lưng có đường cong tốt đẹp của hắn, hắn làm một người đàn ông thật sự cực kỳ tiêu trí.

"Đừng nóng giận." Phương Tiểu Thư một lần nữa chống lại ánh mắt của hắn, vẻ mặt còn thật sự nói, "Anh liền xem tại việc em có ngực lớn thắt lưng dài nhỏ lại xinh đẹp đừng tự giận mình thôi."

Bạc Tề Xuyên cứng ngắc cúi đầu phun ra một câu: "Anh không tức giận."

Phương Tiểu Thư tươi cười nở rộ, mang ra một tia hương vị nghịch ngợm: "Sau khi trở về anh liền muốn đi theo cha anh làm việc đúng không?"

Bạc Tề Xuyên không yên lòng "Ừ" một tiếng.

"Vậy anh sẽ đi làm cái gì?" Cô tò mò hỏi.

Bạc Tề Xuyên tay từ trên tay lái chậm rãi chuyển qua bên hông của cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp nói: "Thư ký thị trường."

Phương Tiểu Thư nhảy mất mấy cái, hơi có chút suy nghĩ, Bạc Tề Xuyên hôn môi cô, khẽ cắn nhẹ cánh môi của cô, giấy lát sau buông ra, sát tại mặt cô nói: "Anh sẽ giúp em."

Phương Tiểu Thư chỉ cảm thấy cả người đều mềm xuống dưới.

Hắn tuy chưa nói lời tâm tình nào, nhưng cô lại coi như nghe thấy được lời nói êm tai nhất trên thế giới, thân thể cùng trái tim đều thật sâu đặt ở trên người người đàn ông này.

"Đó..." Phương Tiểu Thư đưa tay vuốt đến bên hông hắn, cời bỏ thắt lưng da, bé tiếng nói: "Vì báo đáp ân đức to lớn của Bạc thư ký, em chỉ có thể lấy thân báo đáp." Cô thở gấp một tiếng, hừ nhẹ nói, "Tề Xuyên anh như thế nào mặc nhiều như vậy, mau cởi ra."

Bạc Tề Xuyên không biết nên hình dung biểu tình cùng tâm tình giờ phút này của chính mình như thế nào, nhưng dục vọng của hắn cũng rất rõ ràng.

Hắn hôn lên môi đỏ mọng của Phương Tiểu Thư, nâng lên mông của cô, cô thuận thể đưa tay vói vào trong quần lót của hắn, bỏ ra vật cứng mình muốn, cô cắn môi dưới hơi hơi nâng người dậy, rử mắt nhìn nhìn phía dưới của chính mình, nhẹ liếc mắt một cái Bạc Tề Xuyên, rõ ràng trực tiếp đưa tay rút ra chìa khóa xe, dùng cái cắt móng tay treo tại trên chìa khóa xe cắt ra một cái khe nhỏ trên tất chân cũng không quá dày, sau đó xé ra một khối to, cuối cùng đặc ý nhìn về phía hắn, về mặt như muốn nói "Em rất tuyệt đi mau khen em".

Bạc Tề Xuyên đau đầu ôm trán, bên tai đỏ lên nhìn phía dưới xinh đẹp của cô, chậm rãi nói: "Không phải anh mặc quá nhiều, là em mặc quá ít, nếu em còn tiếp tục như vậy, anh hẳn là rất nhanh phải mang em đi mổ bụng."

Phương Tiểu Thư hôn mặt của hắn một cái: "Đây không phải là vì muốn phụng tiện cho anh sao." Cô mặt không đỏ tâm không khiêu nói xong lời nói kích thích người khác, phía dưới nhắm ngay âm hành của người đàn ông chậm rãi ngồi xuống, "Nha..." Cô nhử mi nhìn chăm chăm chỗ hai người đang kết hợp với nhau, thân mình cao thấp chuyển động, cô vẫn mặc áo khoác, từ bên ngoài nhìn không thấy chỗ hờ nào bên trong, chỉ có góc độ của Bạc Tề Xuyên có thể thấy ở dưới váy đã muốn bị hắn vén lên, giấu ở trong áo ngực màu đen mềm mại tuyết trắng.

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng cảm hai vú đứng thẳng của cô, theo động tác càng nhanh hơn của hai người, xe việt đã chậm rãi cao thấp động dẩy lên, nhất trí cùng tần suất của hai người.

Loại trường hợp đặc biệt này cùng cô gái vừa mất mà có lại được, đủ để làm mỗi một người đàn ông thần hồn điên đảo, mất đi lý trí. May mà nơi này ít có người đến, khả năng một màn tiêu hôn này của hai người bị người thấy cũng không lớn.

Nhưng cũng chỉ là nói không lớn mà thôi, cũng không phải tuyệt đối nhìn không thấy.

Bởi vì bọn họ đều quá mức tập trung, cho nên quên đi thời gian trôi qua, không có người chú ý tới đã đến thời gian tan học, Bạc Yến Thần cũng đi vào con đường rất gần này mà người nhà họ Bạc đều cực kỳ quen thuộc.

Này vẫn là do Bạc Tề Xuyên nói cho hắn, nay lại muốn Bạc Tề Xuyên chính mình chịu hậu quả xấu.

Bạc Yến Thần vừa nhìn thấy là xe của Bạc Tề Xuyên đứng ở chỗ sâu trong ngõ nhỏ, đặc biệt kinh ngạc cùng kinh hi, hắn một đường chạy chậm tới, gõ cửa kính xe không người đáp lại, chỉ mơ hồ thấy hành vi ái muội của hai người trong xe.

Hắn ngay từ đầu còn không có phản ứng lại, còn đặc biệt thiếu tâm nhãn chạy đến trước cửa kính xe muốn thấy rõ ràng, khi hắn thấy thắt lưng phía sau của Phương Tiểu Thư bị cánh tay của Bạc Tề Xuyên nắm gắt gao, thân mình bị Bạc Tề Xuyên đỉnh không ngừng hướng về phía trước, tiếng ngậm gọi trải qua không gian bịt kín trong xe trở nên tình tứ nhược nhược nhỏ không thể nghe thấy không ngừng truyền ra, lập tức đỏ mặt chạy như điên về phía nhà họ Bạc.

Hắn thực sợ hãi, sợ Bạc Tề Xuyên phát hiện hắn, sợ bị phát hiện sau chịu đòn đau, dù sao loại chuyện này thật sự là... Bạc Yến Thần về nhà liền bưng kín mặt, khiến cho bảo mẫu cùng Nhan Nhã đều mê mẩn, còn tưởng rằng Bạc Yến Thần yêu đương.

Mà hai người bên kia cũng dần dần an tĩnh lại, đã xong trận làm tình càn rỡ này.

Phương Tiểu Thư đứng ở trong lòng Bạc Tề Xuyên không chịu rời đi, địa phương bí mật nhất của hai người như trước giao hợp cùng một chỗ, Bạc Tề Xuyên phi thường tự nhiên tại bên tai cô nói: "Vừa rồi Yến Thần đến gõ cửa kính xe." Trong giọng nói của hắn mang theo ý cười, "Thấy không nên xem còn không tự biết, còn chạy đến phía trước tìm tòi đến tận cùng."

Phương Tiểu Thư ngạc nhiên chống lại ánh mắt của Bạc Tề Xuyên, sau đó nhanh chóng nhìn về phía sau, không có phát hiện bóng người.

Cô lập tức quay đầu, nhử mày nói: "Anh đang trêu em đi?" Giọng nói của cô có chút khàn khàn, hiển nhiên là vừa mới bị hắn làm được quá mạnh.

Nụ cười của Bạc Tề Xuyên vẫn ôn nhu yên tĩnh như lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, chính là nói ra lời nói lại cực kỳ đáng giận: "Hắn tất cả đều thấy được."

"..." Trước kia như thế nào sẽ không phát hiện đâu, Bạc Tề Xuyên thế nhưng cũng có thời điểm tùy ý như thế, nhưng mà, không thể không nói là, chòm sao bò cạp có đôi khi liền là có thêm tính dục ngay cả chính mình đều không thể không chế cảm thấy thẹn thùng.

Phương Tiểu Thư khẽ cắn môi, đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ vỗ về lồng ngực trần của hắn, áo soni của hắn sớm bị cô cởi ra, tất cả của hắn hiện tại đều do cô chi phối.

"Đã đều thấy em đây không tìm cái gì bù lại liền rất không hợp quên đi." Phương Tiểu Thu năn nỉ nói, "Tề Xuyên, em còn muốn."

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28(H)

Bạc Tề Xuyên híp lại con mắt nhìn chăm chăm Phương Tiểu Thu, tay chỉnh lại ghế ngồi, trực tiếp xoay người đem cô đặt ở dưới người, cả người chen vào hai chân cô.

Tay của Phương Tiểu Thu không thể xoay sở khoát lên trên ghế sau, nhắm mắt, hơi ngang cầm, môi đỏ mọng khép mở dồn dập thở hào hển, bộ dáng phi thường gọi cảm mê người.

Bạc Tề Xuyên đem dục vọng phía dưới của mình đẩy mạnh vào trong thân thể của cô, Phương Tiểu Thu mím cánh môi lại rũ mắt nhìn về phía hắn, thì thào nói: "Dừng thêm một ít sức thôi."

"..." Khó mà nói tâm tính của Bạc Tề Xuyên giờ phút này như thế nào, tuy yêu cầu như vậy làm cho người không thể không đáp ứng, nhưng luôn luôn có một loại cảm giác tại chuyện phòng the Phương Tiểu Thu càng có quyền chủ đạo hơn so với hắn, nhưng mà hắn còn giống như rất hưởng thụ cảm giác này.

Bạc Tề Xuyên một chút nhanh hơn tốc độ cùng chiều sâu, trong thông đạo của cô gái bởi vì kích động cùng có cảm giác mà phân bố đi ra chất lỏng dính dính, là một loại màu sắc vừa ái muội lại thuần khiết, dính tại phía trên âm hành của người đàn ông, tùy ý cúi đầu xem chỗ liếc mắt một cái, liền làm cho cảm xúc của người ta càng thêm kích động, Phương Tiểu Thu chỉ cảm thấy vật cứng thuộc về Bạc Tề Xuyên trong cơ thể lại càng thêm cứng rắn.

"Như vậy đâu?" Giọng nói của Bạc Tề Xuyên khàn khàn cắn vành tai của cô thấp giọng hỏi.

Phương Tiểu Thu kiều miễm ôm cổ của hắn gật đầu: "Ừ, ừ... Tốt, cứ như vậy... Ừ... A! ..."

Kỳ thật tại trước mặt nhiều người, mặc kệ là Phương Tiểu Thu vẫn là Bạc Tề Xuyên đều rất lạnh lùng, nhất là Phương Tiểu Thu.

Bạc Tề Xuyên khả năng còn có thể bởi vì sự giáo dục của gia đình cùng tính cách mà đối xử cũng chẳng phải hà khắc với người xa lạ, Phương Tiểu Thu cũng là người có cái gì liền hoàn toàn biểu hiện tại trên mặt. Nhất là khuôn mặt của cô thực trong trẻo, luôn mang theo chút cảm giác lạnh lùng không dễ tiếp cận, cả người khí chất thực sự hờ hững, cho nên rất khó tưởng tượng bộ dáng của cô tại lúc làm yêu là như thế mở ra cùng trắng ra.

Nhưng mà lại nói tiếp, giống như đối với mọi thứ cô đều là trực tiếp.

Làm một người đàn ông, dưới thân thể có một cô gái như vậy không biết tốt xấu yêu cầu người dùng sức một điểm, nhanh thêm một điểm, sâu hơn một điểm, nếu người không làm cho đến khi cô ta mệt mỏi, làm cho cô ta biết sự lợi hại của người, vậy cũng quá thất bại.

Vì thế khi Phương Tiểu Thu đi vào nhà họ Bạc là nhờ Bạc Tề Xuyên giúp đỡ.

Bạc Tề Xuyên kéo tay của Phương Tiểu Thu, hai chân của Phương Tiểu Thu như nhũn ra, sau khi thấy Bạc Yến Thần đang định đồ mặt một chút, liền phát hiện Bạc Yến Thần càng thêm then thừng hơn cô, ngay cả xem cũng không dám liếc nhìn cô một cái, vừa thấy bọn họ đã trở lại liền lập tức trốn lên tầng hai, tốc độ đó có thể so với chạy chồm xử lý khí.

Phương Tiểu Thu nhện không được gọi lên khoe miệng, trong lòng đang tại rửa thắm em trai đáng yêu then thừng này của Bạc Tề Xuyên, liền cảm giác trên cánh tay bị người kéo một chút. Theo bản năng cô nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, sau đó nhanh chóng chuyển hướng nhìn về phía trước, cung kính xoay người chào hỏi Bạc Tranh: "Cha."

Thái độ của Bạc Tranh lần này khác hẳn lần trước khi Phương Tiểu Thu gặp hắn, Phương Tiểu Thu không biết Bạc Tề Xuyên có phải hay không nói qua cái gì với hắn, Bạc Tranh biến thành rất tốt ở chung, chẳng những không đề cập tới chuyện làm cho Bạc Tề Xuyên cùng cô ly hôn, cũng thực sự hưởng thụ lời chào hỏi của cô.

Bạc Tranh mỉm cười gật đầu nói: "Đến đây là tốt rồi, để hành lý vào phòng thôi, nghỉ ngơi một chút nên ăn cơm tối." Hắn nói xong thân nhiên nhìn thoáng qua Nhan Nhã sắc mặt không quá tự nhiên, không có cảm xúc gì nói, "Làm cho Lưu tâu chuẩn bị nhiều một chút đồ ăn mà Tiểu Thu cùng Tề Xuyên thích ăn."

Nhan Nhã cứng ngắt nở nụ cười một chút, nói: "Tốt." Sau đó nhìn về phía Phương Tiểu Thu, "Tiểu Thu thích ăn cái gì?"

Phương Tiểu Thu không thay đổi sắc mặt nói: "Cháu không kiêng ăn, ăn cái gì cũng tốt, cảm ơn dì Nhan."

Cô gọi Bạc Tranh là cha, lại gọi Nhan Nhã đi, này vừa nghe là tùy theo cách gọi của Bạc Tề Xuyên, ra vẻ không có gì sai, nhưng người nghe được sẽ không suy nghĩ đơn giản như vậy.

Nhan Nhã nhìn nhìn Bạc Tề Xuyên, gặp Bạc Tề Xuyên không tính nói cái gì, liền yên lặng xoay người đi phòng bếp.

Bạc Tranh nhìn bóng dáng của bà ta liếc mắt một cái, cái gì cũng chưa nói, gật gật đầu với Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư, nói: "Ngày mai khi Tề Xuyên đi ủy ban thành phố nhận công tác, con cũng đi theo thôi." Nửa câu sau của hắn là nói với Phương Tiểu Thư.

Phương Tiểu Thư sùng sốt một chút, chỉ vào chính mình: "Con? Con cũng đi?"

Bạc Tranh lẩm nhẩm báo chí trong tay, chậm rãi nói: "Công tác của thư ký thị trường rất nhiều, không có đơn giản như vậy, con làm trợ thủ cho hắn, giúp đỡ, không cần giống như đi Nhan của con rảnh rỗi ở nhà, đi làm chức vụ trong văn phòng hết thời gian cũng tốt hơn rảnh rỗi ở nhà."

Ý tứ của hắn chính là, Bạc Tề Xuyên làm thư ký cho hắn, Phương Tiểu Thư liền làm thư ký cho Bạc Tề Xuyên, miễn cho ở nhà cùng Nhan Nhã đánh nhau. Hơn nữa, hai cái chức vụ này tuy đều gọi thư ký, quyền lợi lớn nhỏ lại khác nhau rất lớn.

Lời nói của thư ký thị trường, tại trên ý nghĩa nào đó có thể cùng cấp với thị trường. Thành phố Nghiêu Hải lại là thành phố trung tâm lớn bậc nhất trong nước, nhưng lại là thành phố trực thuộc trung ương, cấp bậc của thư ký thị trường đều cao hơn so với các thành phố bình thường khác, hơn nữa nhà họ Bạc nhiều đời đi theo chính trị địa vị cùng cố, quan hệ của Bạc Tề Xuyên cùng Bạc Tranh lại thân mật như vậy, làm chức vụ này quyền lợi thật sự thực khiến người ta mơ màng cùng ý vị thâm trường.

Mà chức vụ của Phương Tiểu Thư liền hoàn toàn là tính chất văn phòng, thuần túy làm mấy việc vặt, đặt ở trong xí nghiệp chính là cấp bậc tiểu viên chức, sự chênh lệch này cũng không phải là lớn bình thường.

Cho nên nha, mặc kệ chức danh là cái gì, vẫn là xem tại cái ngành nào cùng trường hợp.

Bạc Tranh yêu cầu như vậy, Phương Tiểu Thư tự nhiên sẽ không từ chối, mà cô vốn đã nghĩ tìm công tác, như vậy cũng là giảm đi chuyện của cô, còn có thể tùy thời nhìn đến Bạc Tề Xuyên, gần gũi giữ con nhỏ của cô, cô có sao mà không làm?

"Tốt, con đã biết, cảm ơn ba ba." Phương Tiểu Thư làm bộ dáng con dâu hiền cảm kích nhìn Bạc Tranh.

Bạc Tranh như cười không cười liếc cô một cái, cầm lấy báo chí nhẹ nhàng lắc lắc đầu, liền làm cho bọn họ đi nghỉ ngơi.

Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên dọc theo đường đi vào phòng của Bạc Tề Xuyên, trang trí ở nơi này cơ bản không khác với phòng ngủ của Bạc Tề Xuyên tại khu biệt thự Lục Hải, chẳng qua những thứ kia cũng có hương vị cổ xưa hơn.

Bất luận là đồ dùng trong nhà, rèm cửa sổ vẫn là vườn nhỏ phía bên ngoài cửa sổ, nơi nơi đều lộ ra hơi thở cổ xưa nồng đậm, cái bàn bằng gỗ thật, tủ đứng, giá sách, bao gồm bộ sách thật dày trên giá sách, sắp xếp đầy tròn một mặt tường lớn, đây thường xuyên leo từ hàng rào vườn nhỏ dưới tầng đi đến trên ván cửa sổ bằng gỗ thật ở ban công, thiết kế phẳng cũ thực dụng tâm làm cho cả tòa nhà của nhà họ Bạc đều rất có ý nhị cùng cách điệu, vừa không có vẻ xa hoa phô trương, lại tràn ngập văn hóa ngầm, cực kỳ khí phái.

"Phòng của anh thật không sai." Phương Tiểu Thư bỏ xuống hành lý kéo ra rèm cửa sổ, mặt trời lặn về phía Tây, vàng sáng mờ nhạt chiếu vào bên mặt xinh đẹp của cô, Bạc Tề Xuyên thân nhiên nhìn lướt qua, nói, "Anh đi tắm rửa một cái."

Đúng nha, ở trong xe như vậy như vậy lâu như vậy, ra một thân mồ hôi cũng chưa tắm rửa, sắp đảm nhiệm chức vụ Bạc thư ký của chúng ta phòng chừng đều nhanh bị chết vì cách ứng.

Phương Tiểu Thư hai tay ôm ngực xoay người tựa vào tủ đứng, nhìn Bạc Tề Xuyên cởi áo somi trên thân trần chỉ mặc quần tây vào phòng tắm, không biết vì sao liền bỗng nhiên rất tưởng nhìn lên hắn tắm rửa.

Dường như cô luôn đặc biệt ham thích nhìn mặt nạ rụt rè cấm dục của hắn bị bóc ra, luôn thực thích thử điểm mầu chốt của hắn.

Phương Tiểu Thư không thể không thừa nhận, chính mình thật là một người con gái hư hỏng tràn ngập ý nghĩ tà ác cùng thực dễ dàng sinh ra dục vọng với người đàn ông của mình, bởi vì cô thật sự làm theo ý tưởng trong lòng mình.

Phòng ở nhà họ Bạc đều là thiết kế theo kiểu khép kín, toilet cùng phòng tắm đều tại trong phòng mỗi người, cho nên Phương Tiểu Thư không cần lo lắng sẽ có người khác biết bọn họ đang làm gì, nơi này thực an toàn.

Phương Tiểu Thư khóa kỹ cửa phòng, cởi sạch quần áo, chỉ mặc một cái đai đeo áo ngủ bằng ren trong suốt miễn cưỡng bao vây cái mông nhẹ tay nhẹ chân dựa vào cạnh cửa phòng tắm, tim đập như trống nghe lên.

Trong phòng tắm vang rầm tiếng nước, ánh sáng ảm áp chiếu tại trên cửa đánh đầy gạch men, trừ bỏ bóng dáng mờ hồ cùng hơi nước, cái gì đều nhìn không thấy.

Tay Phương Tiểu Thư cầm một chút tay nắm cửa, đang định vụng trộm mở cửa dọa Bạc Tề Xuyên nhảy dựng, cửa phòng tắm liền bỗng nhiên bị mở ra từ bên trong.

Phuong Tiểu Thư còn không có phản ứng lại liền trực tiếp bị Bạc Tề Xuyên túm vào, sau khi vấy ngu trong suốt trên người bị nước ẩm áp làm ướt gần như cùng cấp với không tồn tại, cả người cô bị Bạc Tề Xuyên về mặt bắt đắ đi bế tại giữa không trung, hoảng sợ nhìn hần.

Bạc Tề Xuyên đang định nói cái gì, nhưng thấy bộ dáng của Phuong Tiểu Thư giờ phút này lại cái gì cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

Quần áo Phuong Tiểu Thư mặc trên người càng mê người hơn so với không mặc, trước ngực mềm mại đứng thẳng xinh đẹp, mũi nhọn phun ra nhũ hoa màu hồng choáng váng tại dưới váy ngu có thể nhìn xem thực rõ ràng, tầm mắt hướng xuống nhìn lại còn có thể thấy nơi bí mật của con gái bị vấy ngu ren che một bộ phận nhỏ, nhan sắc sâu cạn chuyển biến, hết thấy đều làm cho người ta không thể bảo trì lý trí.

Phuong Tiểu Thư phục hồi tinh thần lại, đặc biệt không biết sống chết đến đây một câu: "Bạc thư ký, ngài nghe nói qua câu nói kia sao? Có việc thư ký làm, không có chuyện gì cũng gọi thư ký." Cô ôm cổ hần hôn một cái vào trán của hần, chân nhỏ nhẹ nhàng nghịch ngợm quơ quơ, tươi cười đầy mặt nhìn hần giữ kín như bưng nói, "Em là thư ký của anh nha."

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trong suốt bọt nước ở trên thân trên trần như nhộng của Bạc Tề Xuyên, hần buông Phuong Tiểu Thư ra, nâng tay đóng vòi hoa sen, nâng lên cầm của cô không nhìn phía dưới theo bản năng cứng lên, cực kỳ bình tĩnh nói: "Đi ra ngoài, thu thập sạch sẽ đi xuống ăn cơm, muốn làm cái gì buổi tối chúng ta từ từ sẽ đến."

Hần xoay người đem khăn tắm vấy đến bên hông, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao to của hần cùng cơ bắp tốt đẹp đường cong bả vai cùng cánh tay, hần cúi đầu nặng nề nói: "Thời gian quá ngắn, ra không được, vẫn là không cần."

...

Phuong Tiểu Thư xấu hổ bụm mặt chạy ra phòng tắm, chờ lúc Bạc Tề Xuyên đi ra, cô đã muốn thu thập tốt tất cả ngòi đoạn trang ở bên giường chờ hần .

Áo somi dài tay màu trắng, váy dài nhiều lớp màu xanh lam, giày da màu rậm nắng đậm, một đầu tóc dài màu đen dài đến thắt lưng vừa thẳng vừa mượt xõa tại trên vai, tóc mái trên trán được chải vuốt chỉnh tề tại bên tai, cô không cười, chính là chuyển tay thân nhiên nhìn hần, hần có thể thấy nốt ruồi xinh đẹp ở bên dưới mắt trái của cô, phi thường, văn tĩnh mỹ lệ, mang theo khí chất lãnh đạm xa cách, người như thế nào đều không thể tưởng được, tại chỗ ta phuong diện cô là như vậy ... Khác biệt quá nhiều.

"Có dám hay không tự mình đi xuống trước?" Bạc Tề Xuyên tựa vào cửa phòng tắm ý vị sâu xa hỏi nàng.

Phuong Tiểu Thư đem tóc dài ở bên tai vén đến sau tai, mím môi cười, nhả nhận nói: "Tốt, lão công." Nói xong lập tức nhe răng cười, bại lộ bản tính đặc ý hỏi, "Em già vờ có được không?"

Bạc Tề Xuyên nghe cô vừa nói như vậy, hơi hơi sừng sốt một chút, chờ cô hỏi xong, liền nhắc chân đi đến tủ quần áo chung, lấy ra một cái áo somi trắng cùng quần tây màu đen, trực tiếp bỏ ra khăn tắm mặc quần lót, sau khi mặc liền mặc luôn quần tây, một bên kéo khóa kéo một bên nói: "Đóng kịch rất khá." Theo sau nói tiếp, "Em vừa rồi bảo anh cái gì?"

Phuong Tiểu Thư theo bản năng nói: "Lão công a."

"Cái gì?"

"Lão công!"

"Àn? Cái gì?"

"... Lão công" Phuong Tiểu Thư đỏ mặt nói xong, đang muốn cúi đầu liền cảm giác trước mắt toàn một màu đen, tiếp theo lại là một màu trắng, cô rõ ràng cảm giác được cánh môi của Bạc Tề Xuyên hôn lên một bên gương mặt cô, tại trên mặt cô thân nhiên hôn một cái.

Chỉ nghe hần thấp giọng nói: "Ngoan, thường cho em."

"... Cảm ơn." Tay cô như lơ đãng xẹt qua phía dưới bụng hần, nhẹ nhàng cong lại ngón tay gãi gãi, sau đó nhanh chóng đứng lên bay nhanh chạy ra phòng, xa xa nói với hần, "Em đi xuống trước nói chuyện với bố!"

Hai tay Bạc Tề Xuyên đặt tại trên giường, hẳn không có quay đầu, vốn dưới thân còn có biên độ, cái này rõ ràng cả người đều ghé vào trên giường.

Quá trình ăn cơm cực kỳ bình tĩnh, im lặng hơn rất nhiều so với lần đầu tiên cùng Bạc Tranh ăn cơm. Lúc này Bạc Tranh đem truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa ăn không nói ngủ không nói phát huy đến cực hạn, trừ bỏ tại lúc Nhan Nhã giúp hắn gấp đồ ăn nói tiếng "Cám ơn" ở ngoài, cái gì cũng chưa nói.

Nhan Nhã có lẽ là nhìn không được hắn im lặng như vậy, mở miệng muốn nói cái gì, nhưng vừa hé miệng đã bị hắn trừng mắt nhìn.

Kết quả là, bữa cơm này ai cũng không nói thêm cái gì, ăn cực kỳ khoái lạc hoà thuận vui vẻ, muốn nói có người không được tự nhiên, đó cũng chính là Bạc Yến Thần.

Bạc Yến Thần từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu, hẳn ngồi ở bên cạnh Bạc Tề Xuyên, nhưng là lại cách Bạc Tề Xuyên rất xa, ngay cả đồ ăn cũng không dám gấp, Bạc Tề Xuyên gấp đồ ăn cho hắn, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi bát trên mặt đất.

Bạc Tranh nhử mày nhìn chằm chằm Bạc Yến Thần, sắc mặt không tốt lắm, Bạc Yến Thần cũng không tốt lại xấu hổ nữa, bắt buộc chính mình thân nhiên đối mặt Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên, một chút cơm ăn thực không biết vị, ăn xong rồi liền mệt mỏi chạy lên tầng.

Bạc Tề Xuyên nhìn lướt qua bóng dáng của hắn, nói với Phương Tiểu Thư ở bên cạnh: "Em về phòng trước đi, anh đi nói chuyện với cậu ấy."

Phương Tiểu Thư gật đầu đồng ý, Bạc Tề Xuyên hai tay rút túi đi về phía phòng của Bạc Yến Thần, cô nhìn bóng dáng cao gầy thon dài của hắn, lại nhìn xem cảnh tượng chung quanh, nhất thời cảm thấy có chút giật mình như đang mơ.

Phương Tiểu Thư không biết Bạc Tề Xuyên nói với Bạc Yến Thần như thế nào, buổi sáng ngày hôm sau khi ăn sáng, Bạc Yến Thần liền rất bình tĩnh, tuy vẫn có chút ngượng ngùng, nhưng cũng có thể thoải mái gặp người, còn dám chào hỏi cô.

Khi Phương Tiểu Thư giúp Bạc Tề Xuyên thắt caravat nhện không được hỏi hắn: "Anh nói gì với Yến Thần thế?"

Bạc Tề Xuyên giương mắt nhìn cô, bởi vì vừa dậy không bao lâu, cho nên giọng nói của hắn khó được có chút dày: "Em muốn biết?" Hắn hí mắt hỏi.

Phương Tiểu Thư không ngừng gật đầu.

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng nhếch môi, cười nhẹ, sau đó nhanh chóng khôi phục mặt không chút thay đổi, cứng nhắc nói: "Nhưng anh không muốn nói."

"... Tốt." Hắn không nói cũng chẳng sao, Phương Tiểu Thư nhất định sẽ không miễn cưỡng hắn, cô sẽ có biện pháp làm cho mặc kệ cô hỏi hắn cái gì hắn đều trả lời.

Lần đầu tiên Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư đi làm, đi cùng Bạc Tranh. Xe Audi của Bạc Tranh do lái xe chạy đi ở phía trước, Phương Tiểu Thư ngồi ở trong xe của Bạc Tề Xuyên theo ở phía sau.

Đại khái là vì Dodge không rất thích hợp lái đi công tác, Bạc Tề Xuyên thay đổi một chiếc Audi màu đen có vẻ điệu thấp, cùng một kiểu dáng với xe của Bạc Tranh. Kiểu dáng xe Audi này là kiểu dáng đại bộ phận nhân viên chính phủ thường dùng, biển số xe cũng là lấy giấy phép của chính phủ.

Phương Tiểu Thư không biết vì sao có chút khẩn trương, tay của cô giấu trong áo khoác tây trang màu đen hơi hơi phát run, trên mặt lại làm ra vẻ bình tĩnh, biểu hiện thực nhẹ nhàng. Lúc cô xuống xe có ý quan sát một chút Bạc Tề Xuyên, đối lập với sự khẩn trương của mình, đối phương lại biểu hiện cực kỳ bình tĩnh cùng lạnh nhạt, thật giống như con đường này cùng công tác này hắn đã làm thật lâu thật lâu, lâu đến không có bất kỳ cái gì hứng thú.

Phương Tiểu Thư cảm thấy, này đại khái chính là sự khác nhau giữa hắn thân là con của cán bộ cấp cao cùng cô thân là bình dân cùng đời thứ hai của gia đình xã hội đen.

Có người trên người chính là có cái loại khí chất này, trong biển người mờ mịt người liếc mắt một cái liền nhìn thấy hắn, nhưng là mặc kệ quần áo vẫn là cử chỉ của hắn đều cực kỳ điệu thấp ẩn dấu, cách điệu không bình thường.

Bạc Tề Xuyên đi đôi dép da bò tính chất vô cùng tốt, bên dưới mặc một cái quần dài được cắt may cực kỳ hoàn mỹ, phía trên là áo sơ mi không có cổ sọc kẻ màu xám đậm, áo khoác là tây trang nhưng màu đen trong là lông thiên nga, áo này rất hợp với cặp đũa tài liệu màu đen hắn cầm bên tay phải, đương nhiên càng xứng hay là vẻ mặt giải quyết việc chung cứng nhắc bình tĩnh của hắn.

Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt đẹp trai của hắn tràn ngập hương vị nghiêm túc, kính mắt không độ hơi hơi phản quang ra bốn hướng, thế cho nên làm cho hắn kể tiếp nói vui đùa đều nghe như là thật sự nói thật.

Mặt Bạc Tề Xuyên không chút thay đổi thấp giọng nói với Phương Tiểu Thư khẩn trương đến vài lần giẫm đến gót chân hắn: "Em muốn chết."

Phương Tiểu Thư đỏ mặt tim đập rất nhanh nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, trên khuôn mặt đẹp trai của hắn không có ý cười rõ ràng, nhưng nhìn kỹ khóe miệng của hắn sẽ phát hiện vẻ mặt của hắn kỳ thật cũng không phải nghiêm túc như vậy.

Không biết sao, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên liền bình tĩnh một chút, đối với địa phương có khả năng sẽ giúp chính mình tẩy thoát hết thảy gánh nặng cùng quá khứ, không hề như vậy không yên cùng e ngại, chờ mong cùng bàng hoàng.

Văn phòng thị trường của Bạc Tranh ở tại tầng cao nhất khu nhà chính của ủy ban thành phố Nghiêu Hải, tòa nhà của ủy ban thành phố được xây dựng

phổ biến cũng không cao, tòa nhà của ủy ban thành phố Nghiêu Hải có sáu tầng, Bạc Tranh ở bên trong phòng trong cùng của tầng sáu, Bạc Tề Xuyên làm thư ký của hắn, cũng có một văn phòng riêng, vừa vặn là phòng thứ nhất bên cạnh văn phòng thị trưởng.

Phương Tiểu Thư nhìn lướt qua chung quanh, còn có một văn phòng bí thư trưởng tại chỗ không xa, cách nơi này cách khoảng hai cái phòng.

Sau khi Bạc Tranh cho người ngoài ra hết liền nhìn về phía Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên, nhận thấy được ánh mắt của Phương Tiểu Thư, thần nhiên mở miệng nói: "Các người đều làm thật tốt, chờ ta lấy đến chỉ thị của trung ương cuối năm nay, đi thủ đô, Tề Xuyên là có thể ngồi vào văn phòng đó." Hắn nhìn lướt qua văn phòng của bí thư trưởng.

Bí thư trưởng của thành phố bậc nhất trực thuộc trung ương cũng không phải là nhân vật cùng chức vị bình thường, Tâm lòng của Bạc Tranh đối với Bạc Tề Xuyên mặc dù là Phương Tiểu Thư người có ấn tượng thật không tốt còn có chút động dung, cô không biết điều gì làm cho hắn biến hóa to lớn như thế, nhưng không thể phủ nhận bây giờ hắn thật là một người cha tốt.

Cô nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, thần sắc của Bạc Tề Xuyên thực bình thản, nhìn không ra có cái gì cảm xúc, vì thế cô cũng cúi đầu, không nói cái gì nữa.

Này xem như cái không sai thời gian làm việc, tại tiến vào Bạc Tề Xuyên văn phòng phía trước khi Phương Tiểu Thư vẫn đều như vậy cho rằng.

Bất quá, cô rất nhanh phát hiện, trong văn phòng của Bạc Tề Xuyên đã muốn có một cô gái đang quét dọn vệ sinh, đối phương lưu loát treo cờ đảng cùng quốc kỳ sau bàn công tác, trên bàn còn có nước trà ngon vừa mới pha.

Thấy Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên tiến vào, cô sinh viên sừng sốt một chút liền rất nhanh đi đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, cung kính xoay người nói: "Bạc thư ký, buổi sáng tốt lành, tôi là Trương Nhạc, là trợ thủ mà Bạc thị trưởng phân cho ngài, ngài có việc gì cứ phân phó tôi."

Phương Tiểu Thư ý vị sâu xa nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên hơi hơi nhử mi, gật đầu một cái liền làm cho Trương Nhạc đi ra ngoài. Trương Nhạc là một nữ sinh viên thực rõ ràng, không có ý xấu cùng dã tâm, không xem nhiều không nói nhiều, được đến mệnh lệnh liền đi ra ngoài, là người tận tâm làm việc.

Phương Tiểu Thư thấy vậy, cũng liền không nói thêm cái gì, cô luôn luôn thực yên tâm với ánh mắt nhìn người của mình.

"Em cũng đi ra ngoài trước." Phương Tiểu Thư chào hỏi Bạc Tề Xuyên liền xoay người đi rồi, cũng không chờ Bạc Tề Xuyên trả lời, Bạc Tề Xuyên nhìn bóng dáng của cô, khép lại đôi môi đang định nói gì, đi nhanh đến bên cửa sổ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hành động của Phương Tiểu Thư cùng hắn giờ phút này cũng giống nhau, ở bên ngoài cô cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Khi bọn họ cùng Bạc Tranh tiến vào liền đều phát hiện, ngoài cửa của ủy ban thành phố ngừng một chiếc xe Ford màu trắng quen thuộc, chủ xe là Cao Diệc Vĩ.

Giờ phút này Cao Diệc Vĩ liền tà tựa vào bên ngoài xe Ford, hí mắt nhìn tòa nhà ủy ban thành phố, tư thế thần thái y hệt như khi Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư đi theo Bạc Tranh lái xe tiến vào.

Thực rõ ràng, Cao Diệc Vĩ đã biết cái gì, hắn tới nơi này không phải đến thưởng thức phong cảnh. Hắn mới đầu còn không tin, nhưng sau khi hắn tận mắt gặp ai là người che chở Phương Tiểu Thư giờ phút này, tất cả hành động của hắn đều bị gác lại.

Hắn xác thực rất có thể lực ở thành phố Nghiêu Hải, trong xã hội đen có thể nói là độc bá một phương. Nhưng xã hội đen thủy chung là xã hội đen, người cầm quyền cùng giữ lời nói chân chính vẫn là ngồi ở trong văn phòng chính phủ, nhất là người đang ngồi trong văn phòng thị trưởng kia.

Cao Diệc Vĩ muốn động Phương Tiểu Thư, nhưng hắn không động đây, điều này cùng lúc áp chế hành động của hắn, về phương diện khác cũng càng khơi dậy lòng hiếu thắng cùng lo lắng của hắn. Phương Tiểu Thư ở trên vị trí như vậy, bám được vào đại công tử của nhà họ Bạc, tiến vào công tác ở ủy ban thành phố, thật sự không có biện pháp làm cho hắn không phòng bị cùng cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 30 (H)

Ngày đầu tiên đi làm có rất nhiều công việc cần làm, cho nên mặc dù Cao Diệc Vĩ đứng ở cửa ủy ban thành phố không biết muốn làm gì, nhưng người ngồi ở trong văn phòng không có thời gian đi chú ý chuyện râu ria này.

Nói đây là chuyện râu ria, là vì mặc dù Cao Diệc Vĩ muốn làm gì, vào lúc này nơi này, hắn cũng không làm được.

Bạc Tề Xuyên ngồi ngay ngắn tại trước bàn công tác cẩn thận đọc ghi chép của ngày hôm nay, đây là do Trương Nhạc chuẩn bị tốt đặt ở trên bàn làm

việc của hắn, bởi vì hôm nay Phương Tiểu Thư cũng là ngày đầu tiên đi làm, cần quen thuộc với công việc này, cho nên trước mắt là do Trương Nhạc làm.

Bạc Tề Xuyên xem xong ghi chép, liền bắt đầu chuẩn bị làm công tác của ngày hôm nay, hắn tiến vào trạng thái công tác cực kỳ nhanh, liền giống như khi hắn học bài đã gặp qua là không quên được, cực kỳ xuất sắc.

Khi hắn gọi điện thoại liên lạc các quan viên chính phủ rất bình tĩnh thuần thực, một điểm đều không giống như là người mới nhậm chức.

Công tác hắn làm kỳ thật đã muốn là công tác của bí thư trưởng, việc này tại phương diện nào đó nói cho mọi người, mặc kệ Bạc Tề Xuyên làm thành bộ dáng gì nữa, vị trí kia tuyệt đối là của hắn.

Phương Tiểu Thư còn thật sự cùng Trương Nhạc học tập công tác cô cần làm, Trương Nhạc nói phi thường cẩn thận thực sự tận tâm, mỗi một điểm đều giải thích cho cô cực kỳ rõ ràng, hơn nữa dặn dò vài lần hạng mục công việc cần chú ý.

Phương Tiểu Thư thực thông minh, năng lực học tập rất mạnh, rất nhanh liền nhớ kỹ tất cả, hơn nữa ghi lại một phần tóm tắt kể lại hạng mục công việc cần chú ý.

"Cám ơn cô." Phương Tiểu Thư ngừng đầu cười với Trương Nhạc.

Trương Nhạc sững sờ một chút, lập tức ngượng ngùng cúi đầu: "Không khách khí, đây là việc tôi phải làm." Cô đỏ mặt nhỏ giọng hỏi Phương Tiểu Thư, "Uống trà sữa sao? Tôi mang theo vị sôcôla."

Phương Tiểu Thư cũng không chối từ: "Tốt, làm phiền cô."

"Cô quá khách khí rồi Phương Tiểu Thư." Trương Nhạc nhúc nhủ đầu, theo trong ngăn kéo của mình lấy ra trà sữa, choáng váng hồ hồ chạy tới pha.

Phương Tiểu Thư đuổi thất lung, tâm tình không sai viết ra tất cả chuyện cần làm hôm nay, hơn nữa an bài tốt dựa theo trình tự thời gian.

Đây đại khái là công tác cao nhất cùng nhẹ nhàng nhất trong số tất cả công tác cô đã làm từ trước tới nay, công tác này đã không cần tốn nhiều võ mồm, cũng không cần ăn nói khép nép, chỉ cần làm tốt theo yêu cầu tất cả chuyện tình mà mặt trên phân phó xuống dưới là được. Mà người lãnh đạo trực tiếp của cô lại là Bạc Tề Xuyên, cho nên điều này với Phương Tiểu Thư mà nói, quả thực chính là cảm giác như đang nằm mơ.

Cô có thể có tài đức gì, như thế nào khổ nữa đời người, bỗng nhiên liền được sống loại này đang ngủ mới có thể nhìn thấy ngày lành?

Không biết qua bao lâu, chờ làm xong chuyện tình buổi sáng, Phương Tiểu Thư nhìn nhìn đồng hồ treo tường phát hiện đã muốn mau mười hai giờ, sắp tan tầm.

Cô nhìn Trương Nhạc ở phía đối diện, đối phương đang nhanh chóng đánh chữ chuẩn bị tư liệu, hoàn toàn vong ngã cực kỳ tập trung, vì thế cô cũng không quấy rầy đối phương, trực tiếp đứng dậy đi ra văn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đi lên một tầng, Phương Tiểu Thư nhẹ tay nhẹ chân đi đến cửa văn phòng của Bạc Tề Xuyên, quan viên cao tầng đi qua đều cung kính chào hỏi, những người này tuy đại bộ phận không biết cô là ai, là tới làm cái gì, nhưng có thể đi lên tầng này tất nhiên là nhân viên công tác ở nơi này, cho nên thái độ cũng đều không sai. Loại đãi ngộ này làm cho Phương Tiểu Thư càng cảm thấy không đúng thật, nhu cầu cấp bách cần cái gì chân thật làm cho cô yên tâm.

Vì thế Phương Tiểu Thư gõ cửa văn phòng Bạc Tề Xuyên, giọng nói trầm thấp lễ phép của Bạc Tề Xuyên như ngày xưa theo bên trong thân nhiên truyền ra, thanh thúy hai chữ, nói năng có khí phách: "Mời vào."

Ở đây công tác, đại bộ phận thói quen nói "Tiến vào" mà không phải "Mời vào", người ở chỗ này nói như vậy đại khái cũng chỉ có Bạc Tề Xuyên cùng Bạc Tranh. Bạc Tề Xuyên nói như vậy tự nhiên là bởi vì Bạc Tranh từ nhỏ giáo dục, Bạc Tranh tại trên ý nghĩa nào đó thật là cái không hơn không kém tâm gương tốt, nhưng Phương Tiểu Thư thật sự không có biện pháp hiểu được, năm đó hắn rút cuộc vì sao nhanh như vậy sẽ tái hôn, còn sinh con.

Phương Tiểu Thư mở ra cửa văn phòng, giương mắt liền thấy Bạc Tề Xuyên ngồi ở mặt sau bàn công tác cúi đầu viết cái gì. Hắn mặc tây trang giầy da mặt không chút thay đổi, đeo kính mắt cực kỳ đoan chính, nghe thấy tiếng cửa phòng mở liền ngừng đầu lên, nhìn thấy cô cũng không có dư thừa biểu tình, chính là gật đầu một cái liền tiếp tục cúi đầu viết chữ, không có gì cảm xúc nói: "Vào đi, đóng cửa vào."

Phương Tiểu Thư thực thuận theo đi vào, dựa lưng vào cửa đóng cửa lại, ngón tay mảnh khảnh tại nắm tay cửa nhẹ nhàng bấm một cái, khóa cửa.

Thanh âm này làm cho tay đang viết chữ của Bạc Tề Xuyên dừng một chút, nhưng hắn rất nhanh lại khôi phục bình thường, giống như cái gì cũng chưa nghe được.

Phương Tiểu Thư mặc giầy cao gót đi bước một đến gần chỗ hắn, Bạc Tề Xuyên ngồi ở phía trước cờ đảng cùng quốc kỳ, phía sau là một loạt giá sách thật to, văn phòng đầy đủ thiết bị được trang trí cực kỳ văn nhã túc mục, thực vật, bộ sách, cờ xí, mỗi một dạng đều vừa đúng.

Phương Tiểu Thư đứng tại trước bàn công tác nhìn chăm chăm hàng hiệu trên bàn một hồi, nhớ trong lòng tên cùng chức vị của Bạc Tề Xuyên ở mặt trên, lại đảo qua cái kia trang nghiêm quốc huy, cũng không quấy rầy Bạc Tề Xuyên đang bận rộn, trực tiếp vòng qua hắn đi tới trước giá sách.

Giá sách để rất nhiều sách, bên trong có một bộ phận là Bạc Tề Xuyên mua thêm, càng nhiều còn lại là lúc đầu được đặt ngay tại trên giá sách.

Phương Tiểu Thư mở ra giá sách, ngón tay xẹt qua một loạt bộ sách, lọt vào trong tầm mắt cơ bản đều là《 Một năm cuối cùng của Liên Bang Nga》,《 "Mười hai nữ" : thành hương nhất thể hóa xu thế cùng khiêu chiến 》,《 chính phủ tin tức học 》,《 dư luận dẫn đường nghệ thuật —— cán bộ lãnh đạo đối mặt truyền thông như thế nào》 bộ sách loại này, không có bất kỳ bộ sách nào về chuyện linh tinh, thực tận tâm bảo tồn, nhưng là có thể thấy dấu vết từng xem qua.

"Chỗ sách này là ai để ở chỗ này?" Phương Tiểu Thư rút ra một quyển cúi đầu mở ra, một bên xem một bên hỏi.

Giọng nói của Bạc Tề Xuyên truyền đến từ phía sau cô, ngữ khí thản nhiên, nghe qua bình tĩnh làm cho người ta muốn bộp chộp chết hẳn: "Có chút là ba ba, có chút là của anh." Âm thanh lật trang giấy qua đi, hắn tiếp tục nói, "Đại bộ phận là trước khi tham cuộc thi công vụ quốc gia mua đến xem."

Phương Tiểu Thư không hiểu nội dung trên sách vở, thật sự buồn tẻ chán nản, vì thế cô đặt lại, đóng lại giá sách xoay người nằm úp sấp đến trên lưng hắn, gogi bờ vai của hắn, cảm thụ được tính chất mềm mại của tây trang bằng nhung thiên nga ở phía dưới cằm, thấp giọng nói: "Thành tích cuộc thi của anh tốt lắm đúng không?"

"Thi qua rất nhiều lần, nhìn xem em cụ thể hỏi cái gì." Bạc Tề Xuyên ký tên mình lên phía cuối cùng trang giấy, viết ngày, sau đó cầm lấy máy dập ghim đính tất cả giấy A4 vào cùng một chỗ, để tới trong ngăn kéo khép lại, tránh ra sự dựa vào của Phương Tiểu Thư, đứng lên đưa lưng về phía cô thu thập này nọ, "Tan tâm, về nhà ăn cơm."

Phương Tiểu Thư yên lặng nhìn Bạc Tề Xuyên thu thập này nọ, ngón áp út thon dài mảnh khảnh ở tay trái đeo nhẫn cô mua cho hắn, nhẫn kim cương đeo tại trên tay hắn không biết vì sao làm cho cô phi thường kích động, tâm tình chữa khỏi tột đỉnh, một điểm cũng không còn muốn chạy, đã nghĩ như vậy vĩnh viễn nhìn hắn, trong chốc lát cũng không dừng lại.

Phương Tiểu Thư lẳng lặng từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Bạc Tề Xuyên, hắn rất cao, thân hình cao 167 cm của cô đi giày cao gót còn muốn thấp hơn hắn nửa cái đầu, dáng người thon dài cao gầy của hắn mặc tây trang quả thực làm cho tất cả cô gái đều không thể kháng cự, cô thật sự không phải tình nhân trong mắt ra tây thi, mà là hắn thật sự ưu tú như vậy.

Hắn tinh thông ngoại ngữ, trừ bỏ đàn violon cùng piano bên ngoài còn am hiểu rất nhiều loại nhạc cụ khác, hắn chẳng những hiểu biết âm nhạc cổ điển, càng hiểu được âm nhạc hiện đại, hơn nữa thông hiểu thời sự chính trị, vật lý khoa học kỹ thuật cùng tất cả tri thức cần biết trong cuộc sống hàng ngày.

Hắn còn có được phẩm chất tốt đẹp không hút thuốc lá, không uống rượu, nói một không hai, làm việc sạch sẽ, hứa hẹn đến nhất định làm được, có lễ phép với người ngoài, ăn nhai có trí, bác học đa tài, phẩm vị bất phàm, mà điểm quan trọng nhất là, hắn còn có một người con gái yêu hắn.

Phương Tiểu Thư chậm rãi nắm tay tại bụng của hắn, sau đó mười ngón giao nhau lại tách ra, hai tay chậm rãi di động lên phía trên, tham nhập vào trong áo khoác không cài khuy, dán vào trong quần áo vừa người của hắn chậm rãi hướng về phía trước, cuối cùng tay trái đặt tại trên ngực phải của hắn, tay phải đặt tại trên ngực trái của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô cảm giác nhiệt độ cơ thể nóng bỏng phía dưới quần áo có xúc cảm cực kỳ tốt, đầu óc mơ mơ màng màng, nhắm mắt lại không nghĩ mở.

"Em không muốn về nhà ăn cơm." Phương Tiểu Thư ách cổ họng nói, "Em muốn ăn cái khác." Cô chuyển người Bạc Tề Xuyên lại đây, ôm cổ của hắn kiễng mũi chân, nhìn vào mắt của hắn hỏi, "Ăn có cái gì ăn ngon cho em sao?"

Bạc Tề Xuyên hơi hơi hí mắt, kính mắt bị ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu hơi phản quang, có vẻ cả người hắn đều thực nghiêm túc cấm dục còn có điểm phúc hắc, khí thế của cô không tự giác liền nhuuyến xuống, ho nhẹ một tiếng che giấu sự xấu hổ của mình, lui ra đến nói: "Ừ... Vừa rồi nói đến cái gì, đứng rồi, thành tích của anh... Thành tích thi đại học của anh được hạng mấy? Anh đã tham gia những cuộc thi nào rồi? Cha cho anh tham gia à?"

Bạc Tề Xuyên đi từng bước lên phía trước, đem Phương Tiểu Thư đặt ở trên giá sách, rũ mắt nhìn cô, ánh mắt cực nóng mặc dù cách thấu kính cũng làm cho người ta tâm thần mê loạn không thể bình tĩnh, chỉ nghe hắn thản nhiên thấp giọng nói: "Thi đại học được hạng nhất. Tham gia qua rất nhiều cuộc thi, trừ bỏ cuộc thi nhân viên công vụ còn có tán đánh cùng bắn. Là hắn cho ta tham gia." Hắn trả lời hết vấn đề của cô, rất tần trách, tay cũng cực kỳ ý vị thâm trường duỗi về phía thắt lưng da, xem ra là thật tính cho cô ăn chút cái gì.

Cả người Phương Tiểu Thư đều rối loạn, không yên rũ mắt xuống không dám nhìn hắn, không biết chính mình đang khản trương thẹn thùng cái gì, đại khái là không thói quen Bạc Tề Xuyên chủ động như thế, lại hoặc là... Lại hoặc là với nơi trang nghiêm như thế này có chút ăn không tiêu.

"Tán đánh em đã nhìn qua, anh còn tham gia qua bắn thí nghiệm?" Sắc mặt cô hơi đỏ nói sang chuyện khác, ánh mắt nhìn nơi khác không dám nhìn thẳng hắn, nói chuyện không đâu nói, "Vậy anh bắn được bao nhiêu điểm?"

Khóe miệng của Bạc Tề Xuyên ôm lấy, cười thật nhẹ, đó là một cái tươi cười rất khó hình dung, mang theo điểm cảm giác mát, lại mang theo chút giữ kín như bưng, tóm lại hắn như vậy càng thêm thâm thúy, làm cho người ta xem không hiểu hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào, tổng cảm thấy có điểm nguy hiểm.

Phương Tiểu Thư cảm giác được Bạc Tề Xuyên cời ra thắt lưng, cô cúi đầu dừng lại động tác ở bụng của hắn, nhìn hắn bỏ đi quần áo vương bện trên người hắn, trực tiếp kéo vấy hình chữ A của cô đến bên hông, lại tiến vào gốc đùi cô, ngón tay vuốt ve tất chân màu đen của cô, một ngón tay lau qua viền quần lót tiến vào chỗ tận cùng bên trong, bỏ quần lót sang một bên.

"Ừ..." Phương Tiểu Thư nhin không được nhào vào trong lòng hắn, cái trán để ở bờ vai của hắn, hai tay giúp đỡ vai hắn cúi đầu thân ngâm ra tiếng, hôm nay cô mặc không phải tất chân dài, chính là dài đến bắp đùi thôi, kiểu dáng... Thực gợi cảm.

Đó vốn chính là cô có chút tâm tư không đáng giá nhắc tới mua đến, nay rơi vào trong mắt người có lòng, tự nhiên không làm cho cô uống phí công phu.

"Bán sao." Bạc Tề Xuyên mang theo ý cười nói bên tai cô, "Điểm cao nhất nha." Hấn xoa xoa nhẹ điểm mẫn cảm ở vị trí riêng tư của cô, thản nhiên nói, "Bia cố định cùng bia di động đều là điểm cao nhất. Em hỏi là này cái sao? Nên sẽ không anh lý giải sai lầm rồi, em nói kỳ thật là khác?" Hấn nói xong liền khàn khàn cười, nâng lên một chân cô khoát lên chính mình bên hông, chen vào gốc đùi của cô, đem đã muốn cứng rắn không được gì đó để ở cửa vào của cô, sát tại lỗ tai cô nói, "Bán cái này, anh cảm thấy chính mình cũng có thể lấy điểm cao nhất."

"A... Ừ!" Phương Tiểu Thư ngẩng đầu lên ôm lấy hấn, sùn mặt dán vào trong ngực hấn, bị hấn định cả người không ngừng đánh vào trên giá sách, giá sách phát ra âm thanh rung động, cô nghe thấy Bạc Tề Xuyên nói với cô, "Động tĩnh nhỏ một chút."

"... Ô ừ!" Cô dứt quãng lên tiếng trả lời, nhắm mắt lại gật gật đầu.

"Thích không?" Bạc Tề Xuyên như trước thấp giọng đùa giỡn cô, khóe môi nhếch lên hình như có như không ý cười, bởi vì ăn mặc nhiều mà bên trong lại có điều hòa, cho nên cái trán của hấn ra một ít mồ hôi, điều này làm cho bộ dáng của hấn giờ phút này càng thêm gợi cảm.

"Hò..." Của hấn rút mang đến khoái cảm thật lớn cho cô, Phương Tiểu Thư nói không ra lời, chỉ có thể thờ từng ngậm từng ngậm, lại không dám gọi ra tiếng đến sợ người khác biết, chịu đựng cực kỳ vất vả, căn bản nói không ra câu đầy đủ.

Bạc Tề Xuyên tựa hồ không biết cô có bao nhiêu khó xử, lại hỏi cô: "Cảm giác thế nào?"

Phương Tiểu Thư rất đau khổ, tay cô nắm chặt áo khoác của Bạc Tề Xuyên, càng không ngừng thêm sức lực nói.

Vì không cho chính mình ra tiếng, để tránh làm cho người qua đường hoài nghi cái gì, cô chỉ có thể cố sức chịu đựng, như vậy tự mình không chế làm cho cái chân đứng duy nhất của cô càng không ngừng run run, căn bản là không có biện pháp mở miệng, cánh môi đều cắn gắt gao.

Bạc Tề Xuyên cúi đầu hôn vành tai cô, đầu lưỡi tham tiến vào trong lỗ tai của cô, động tác ôn nhu cẩn thận, cùng phía dưới đã man dùng sức hình thành sự đối lập rõ ràng, Phương Tiểu Thư nhin không được hừ nhẹ ra tiếng, này vừa ra tiếng sẽ thấy cũng nhin không được, không ngừng mà thấp giọng than ngâm đứng lên.

Bạc Tề Xuyên ách cổ họng nói với cô: "Chuyển đi qua." Hấn giúp đỡ làm cho cô đưa lưng về phía mình, thanh âm tràn ngập mê hoặc, "Anh đi vào từ phía sau."

Phương Tiểu Thư thuận theo xoay người ghé vào trên giá sách, hai mắt híp lại ngoái đầu lại nhìn hấn, khuôn mặt bình thường lãnh đạm xinh đẹp tràn ngập quyến rũ, biểu tình động tác đều cực kỳ thẹn thùng, ánh mắt che kín chờ đợi đó rất là câu dẫn, càng không cần phải nói đáng người tốt đẹp đó, quả thực cả thân thể của cô đều đang biểu đạt một câu này với hấn: Dừng sức! Làm em! Dừng có ngừng!

Cả người cô đều ở bên trong sự không chế của hấn.

Bạc Tề Xuyên hiện tại làm là việc cô không lên tiếng thỉnh cầu hấn làm.

Phương Tiểu Thư thừa nhận sự đòi lấy khắc sâu của hấn, cảm giác được âm đạo cũng không sâu bị âm hành của người đàn ông chống đỡ tràn đầy, vòng đi vòng lại, hoa tâm tê dại, cả người đều luân hãm.

Một tay cô kéo qua cổ của Bạc Tề Xuyên, đưa lưng về phía hấn quay đầu lại hôn hai má hấn, khép hờ con mắt, thanh âm run run lâm lâm nói: "Ồ... Tề Xuyên... Em rất yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Phương Tiểu Thư là môi sung mặt đỏ cùng Bạc Tề Xuyên rời đi tòa nhà làm việc, lúc xuống tầng tình cờ gặp rất nhiều nhân viên công tác tan tầm rời đi, giờ phút này hai người nhập chức đã muốn có văn kiện tuyên bố, cho nên cũng không tồn tại tình huống mọi người không biết bọn họ là thần thánh phương nào, chỉ là ánh mắt của bọn họ nhìn hai người luôn cảm thấy có điểm không quá thoải mái, chính là cảm giác mang theo thành kiến nhìn người.

Người ta dùng loại này ánh mắt nhìn bọn hấn cũng là có thể lý giải, cho dù là thay đổi Phương Tiểu Thư chính mình, nếu đứng tới hai vị binh lính hàng không đặt trên chính mình, một cái trong đó còn thực có khả năng sẽ đứng trên địa vị cao, không biết là ghen tị mới là lạ. Dù sao cho đến trước mắt đến xem, Bạc Tề Xuyên nhìn từ trong ra ngoài còn đều chính là người dựa vào quan hệ lên chức quan nhĩ đại mà thôi, hấn còn không có chiến tích.

Bạc Tề Xuyên thoạt nhìn một điểm đều không quan tâm, nắm tay Phương Tiểu Thư rất nhanh bước xuống cầu thang, bước chân rất lớn, ra cửa lớn rất nhanh liền đi tới chỗ dừng xe, thay cô mở cửa xe nhét cô vào liền đi nhanh sang chỗ điều khiển, thắt dây an toàn, chuyển xe, nhấn ga, rời đi, động tác trơn vẹn mây bay nước chảy lưu loát sinh động, gọn sóng không sợ hãi.

Phuong Tiểu Thư há mồm cứng lưỡi nhìn hắn, lại nhìn xem ngoài cửa sổ xe chợt lóe mà qua Cao Diệc Vĩ, đối phương dĩ nhiên chờ tới bây giờ còn chưa đi, mà Bạc Tề Xuyên liền như vậy mặt không chút thay đổi không nhìn hắn, hơn nữa cực kì hồ hững lải xe rời đi, hoàn toàn không để ý tay của Cao Diệc Vĩ đã muốn vươn đến đón xe, nếu Cao Diệc Vĩ không rút tay về kịp, phỏng chừng phải đánh lên.

Đại khái là tầm mắt của Phuong Tiểu Thư rất nóng, Bạc Tề Xuyên đang đợi lúc đèn đỏ rút ra thời gian nhìn cô một cái, chậm rãi nói: "Em cảm thấy tính tình của anh mạnh bạo à?"

Phuong Tiểu Thư nhìn anh không hé răng, đối phương tựa hồ cũng không cần cô trả lời, nói thẳng: "Em đoán đúng rồi, tính tình của anh rất mạnh bạo."

Phuong Tiểu Thư mím lại miệng tiện, ánh mắt phức tạp chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, luôn cảm thấy chính mình vẫn là hại Bạc Tề Xuyên, trước kia hắn sống thật sự bừa bãi, không cần để ý bất cứ kẻ nào bất cứ việc gì, nhưng bây giờ hắn vì cô chẳng những không thể lại làm công tác mà mình muốn, còn muốn cứng đối cứng với người nguy hiểm này, nếu hắn vì vậy mà xảy ra chuyện gì, cô thật sự không tránh khỏi trách nhiệm.

Ngay tại lúc Phuong Tiểu Thư tập trung suy tư, Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên tiến đến bên tai cô ôn nhu thấp giọng nói: "Bảo bối, em bình tĩnh lại chưa?"

Phuong Tiểu Thư ngậy người một chút, chỉ trong nháy mắt này Bạc Tề Xuyên liền về tới chỗ điều khiển, hắn ngồi nghiêm chỉnh áo mũ chỉnh tề tiếp tục lái xe, đèn xanh đã muốn sáng.

"Anh..." Phuong Tiểu Thư nhìn hắn, không biết nên hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào.

Bạc Tề Xuyên cười nhẹ, con mắt tối đen nhìn chằm chằm phía trước, tựa hồ không nghĩ giải thích nhiều, xe cộ vội vàng xẹt qua che giấu ánh sáng ở chỗ sâu trong đáy mắt hắn tốt lắm, có một số việc hình như hết sức căng thẳng.

Cuộc sống hàng ngày ở nhà họ Bạc thoải mái hòa bình hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Phuong Tiểu Thư, Nhan Nhã tuy cũng không tình nguyện bình tĩnh, nhưng bà ta e ngại cùng tôn trọng Bạc Tranh, chỉ cần Bạc Tranh ở nhà, bà ta cũng sẽ không nói nhiều một câu nói, mà đại đa số thời điểm Bạc Tranh không ở, Phuong Tiểu Thư cũng không ở.

Cứ như vậy, Phuong Tiểu Thư vẫn an an ổn ổn sống tại nhà họ Bạc nửa tháng, hôm nay là ngày 17 tháng 11, vừa vặn là Chủ nhật không cần đi làm, cho nên cô liền nằm trên giường không dậy nổi, đem chân gấp tại giữa hai chân nhanh nhắm mắt lại nằm ở bên giường ngủ, phía sau Bạc Tề Xuyên đã muốn rời đi thật lâu.

Cô không hiểu kỳ hắn đi làm cái gì, cô đang thử làm cho chính mình có thể buông tay với hắn, yên tâm.

Về sự không tin nhiệm cùng không có cảm giác an toàn của mình trong quá khứ, làm cho cô cảm thấy áy náy với anh, anh làm nhiều chuyện vì cô như vậy, nếu ngay cả sự tin nhiệm cơ bản nhất cô cũng không cho hắn, cô liền thật là ngay cả chính mình đều không có biện pháp tha thứ chính mình.

Đại khái là Bạc Tề Xuyên chào hỏi qua với Nhan Nhã, mãi cho đến giữa trưa cũng chưa có người đến quấy rầy Phuong Tiểu Thư ngủ nướng, cô vẫn ngủ thẳng đến hơn ba giờ chiều, nếu không phải Bạc Tề Xuyên gọi điện thoại đến, phỏng chừng cô có thể ngủ thẳng đến buổi tối.

"Anh chờ em ở dưới tầng, thay quần áo xong rồi xuống dưới." Bạc Tề Xuyên chỉ nói một câu liền cắt điện thoại, cũng không chờ cô trả lời, giống như một điểm cũng không lo lắng cô sẽ cự tuyệt.

Phuong Tiểu Thư cũng xác thực sẽ không cự tuyệt, cô ngủ cũng hơi mệt, đặt điện thoại xuống liền rời giường rửa mặt một chút thay xong quần áo ra cửa.

Vừa ra đến trước cửa, Phuong Tiểu Thư cùng Nhan Nhã đụng phải cái mặt đối mặt, Bạc Tranh không ở nhà, lúc Nhan Nhã đối mặt Phuong Tiểu Thư đã không hề giống buổi tối vừa mới bắt đầu đã xấu hổ như vậy, bà ta gật gật đầu với Phuong Tiểu Thư, thuận miệng hỏi câu: "Đi ra ngoài à?"

Phuong Tiểu Thư hơi hơi vuốt cằm xem như đồng ý, Nhan Nhã hỏi tiếp: "Trở về ăn cơm chiều sao?"

"Con cũng không rõ ràng lắm." Phuong Tiểu Thư nói, "Con cùng Tề Xuyên đi ra ngoài, nếu không trở lại sẽ gọi điện thoại cho ngài."

Nhan Nhã mặt không biểu tình gật đầu, nói tạm biệt với cô liền vào nhà. Phuong Tiểu Thư nhìn thoáng qua bóng dáng của bà, hơi suy nghĩ một chút đóng cửa xe Audi.

"Anh muốn mang em đi làm gì thế?" Phuong Tiểu Thư lên xe liền hỏi.

Bạc Tề Xuyên khởi động xe, nhìn phía trước nói: "Trong chốc lát em sẽ biết."

Phuong Tiểu Thư cực kì tò mò nhìn hắn, khó được anh làm cho thần bí như vậy, cô thật sự rất chờ mong tí nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế Bạc Tề Xuyên một chút cũng chưa làm cho cô thất vọng, hắn trước đưa cô đi một cửa hàng làm quần áo lấy rất nhiều quần áo, nhét vào ghế xe phía sau liền lái xe đưa cô đi nhà ăn đã sớm đặt tốt.

Hoàn cảnh của nhà ăn cực kì tao nhã, bất luận là trang trí trong phòng vẫn là đồ ăn đều rất hợp ý của Phuong Tiểu Thư, sau khi cô ngồi xuống Bạc Tề Xuyên liền phân phó phục vụ bưng đẩy bánh ngọt đến đây, tự mình thấp nền, mỉm cười nhìn cô, ôn nhu nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Nói điểm mắt hững trong lời nói, Phương Tiểu Thư kỳ thật có chút đoán được hần muốn làm cái gì, cô vốn tưởng rằng chính mình sẽ không quá mức kích động, còn là đánh giá cao bản thân mình.

Nhưng mà, cô cũng có thể tha thứ sự kích động của chính mình giờ phút này, dù sao đây là lần sinh nhật duy nhất của cô sau tám tuổi. Tất cả những thứ chung quanh này, bao gồm bánh ngọt cùng ngọn nến, đều làm cho cô cảm thấy giống nhau về tội quá khứ.

"Cám ơn." Giọng nói của Phương Tiểu Thư trở nên khàn khàn, cô không nhìn Bạc Tề Xuyên, mà là gắt gao nhìn chăm chăm bánh ngọt, hai tay tạo thành hình chữ thập ở trong lòng yên lặng ước nguyện vọng của chính mình, sau đó thối nền dưới sự dẫn đường của Bạc Tề Xuyên.

Phương Tiểu Thư lau khóe mắt hơi ướt, lúng túng nói: "Em đi vào toilet một chút." Cô vội vàng trốn ra phòng, thật sự là sợ chính mình lại tiếp tục ở đây sẽ khóc không thành tiếng, có điểm rất sát phong cảnh, cô cũng không nghĩ tới chính mình sẽ bị một bữa tối sinh nhật cô vốn đã dự đoán được biến thành khóc không thành tiếng.

Phương Tiểu Thư tại toilet trang điểm lại, sau khi bình tĩnh lại tâm tình đi ra ngoài, định trở lại phòng.

Nhưng ai biết cô vừa mở ra cửa toilet đã bị một cánh tay có lực ôm lấy cổ, cả người đều dính vào người kia, phía sau lưng gắt gao dính vào ngực hần, hô hấp áp của hần đánh vào bên tai cô, thanh âm dī thường áp lực cùng trầm thấp: "Thật không dễ dàng mới tìm được cô, cô con gái nhỏ của nhà họ Phương."

Phương Tiểu Thư sau khi nghe gặp giọng nói cùng từ ngữ của người nọ trong nháy mắt liền cứng lại rồi, cô không quay đầu lại đều biết người kia là ai, người sẽ nói như vậy với cô trừ bỏ Cao Diệc Vĩ trên thế giới này sẽ không có người thứ hai.

"Con gái của Hà Duyệt?" Cao Diệc Vĩ chuyển khuôn mặt của Phương Tiểu Thư lại đây, đập vào mắt cô liền xem thấy khuôn mặt xanh trắng đang đội kính râm của hần, ngón tay của hần gắt gao kháp cầm của Phương Tiểu Thư, bắt buộc cô ngừng đầu nhìn thẳng hần, lực đạo thật giống như muốn kháp vỡ cầm của cô.

"Không hổ là con gái của Hà Duyệt." Cao Diệc Vĩ cười như không cười khơi mào khóe miệng, tây trang màu đen bao vây lấy dáng người cao lớn có sức lực của hần, mặc dù cách mấy tầng vải dệt cũng không khó nhìn ra dáng người cực kì có thực lực của hần, đó tuyệt đối không phải lấy sức lực của một mình Phương Tiểu Thư có thể chống cự được, "Bộ dạng giống cô ta không nói, thủ đoạn thông đồng với người khác cũng tốt như vậy." Cao Diệc Vĩ buông lỏng ra Phương Tiểu Thư, Phương Tiểu Thư lập tức xoay người bỏ chạy, lại bị cánh tay dài của hần ôm lấy thắt lưng, vòng eo mảnh khảnh bị hần bao quát liền tóm trở về trong lòng.

Cao Diệc Vĩ trực tiếp đặt Phương Tiểu Thư ở trên vách tường ở cửa toilet, từ sau lưng cô gắt gao sát tại thân thể cô, dữ tợn cười: "Muốn chết liền cứ việc chạy."

Hần bức bách cường thế như vậy, Phương Tiểu Thư ngược lại bình tĩnh trở lại. Sắc mặt cô tái nhợt xem kỹ chung quanh, trong đầu bay nhanh bày ra nên như thế nào thoát khỏi sự kìm kẹp của hần, nhưng mà rất nhanh cô liền không cần lo lắng này đó, bởi vì người cứu cô đã đến.

Bạc Tề Xuyên tới coi như đúng lúc, thời gian dài hần không đợi đến cô liền đi qua xem, không nghĩ tới suy đoán không xác định đó dĩ nhiên trở thành sự thật.

Bạc Tề Xuyên hôm nay không công tác, lại là vội tới làm sinh nhật cho Phương Tiểu Thư, cho nên ăn mặc thực bình thường, áo sơ mi ô vuông màu cà phê cùng quần dài màu đen, giày da giẫm trên mặt đất phát ra thanh âm thanh thúy lại ổn định.

Gặp nguy không loạn, Bạc Tề Xuyên vẫn liền có phẩm chất như vậy, như lúc gặp Chu Quận Nhữ cũng là một dạng.

Chính là, giờ phút này trong lòng hần cũng không bình tĩnh như biểu hiện trên mặt hần, hành động của Cao Diệc Vĩ với Phương Tiểu Thư giờ phút này làm cho hần tức giận đến ngón tay phát run, gần như muốn nhin không được tiến lên cùng hần đánh nhau cùng một chỗ, nhưng vì không thương đến Phương Tiểu Thư, cũng không làm cho phiền toái càng lớn hơn nữa, hần vẫn là nhin xuống.

"Buông tay." Hần bình tĩnh mở miệng, thanh âm lạnh nhạt bén nhọn, cực kì trực tiếp.

Cao Diệc Vĩ nhìn thấy hần liền nheo lại mắt, cũng là không nhiều làm cái gì, thuận theo buông ra tay, còn giơ lên hai tay tỏ vẻ chính mình không có ý tứ làm to chuyện.

Phương Tiểu Thư trong nháy mắt bị hần buông ra bỏ chạy về phía Bạc Tề Xuyên, cô nhào vào trong lòng hần lại bị hần chuyển tới phía sau, tóc dài hỗn độn mặt như giấy vàng, Bạc Tề Xuyên mím lại khóe miệng, trầm mặc một chút, bỗng nhiên nâng bàn tay về phía sau thắt lưng, lấy ra một khẩu súng.

"!" Đây là Phương Tiểu Thư.

"..." Đây là Cao Diệc Vĩ.

Phương Tiểu Thư kinh ngạc là cô căn bản không chú ý tới Bạc Tề Xuyên dĩ nhiên tùy thân mang súng, mà Cao Diệc Vĩ tuy cũng không kinh ngạc hần sẽ mang theo súng, lại kinh ngạc hần dĩ nhiên sẽ lấy ra nữa.

Bạc Tề Xuyên chẳng những lấy súng ra, còn từ túi phía trên áo sơ mi lấy ra ống hãm thanh lắp lên, sau khi lắp xong liền mặt không chút thay đổi bắn một phát súng về phía đầu gối của Cao Diệc Vĩ, Cao Diệc Vĩ chặt vật tránh thoát, tuy không bị đánh trúng, nhưng cũng đã bị kinh hách, kinh râm đều đánh rơi trên đất.

Bạc Tề Xuyên thật sự rất ra ngoài dự kiến của hắn, thân là con trai của thị trưởng hắn tùy thân mang súng còn có thể lý giải, nhưng dĩ nhiên dám nổ súng ở trường hợp công cộng, còn nổ súng về phía hắn cái này ý vị sâu xa.

Cao Diệc Vĩ ý vị thâm trường nhìn Bạc Tề Xuyên, gọi lên khoe miệng khác sâu nói: "Tao sẽ nhớ kỹ món nợ này."

Bạc Tề Xuyên thân nhiên thu lại súng, đẩy thoi kính mắt hờ hững nói: "Nhớ kỹ tốt, nghĩ lại trả như thế nào, rất nhanh chúng ta còn có thể gặp mặt." Hắn lôi kéo Phương Tiểu Thư xoay người rời đi, hình như cũng không lo lắng Cao Diệc Vĩ muốn tập kích đột nhiên ở sau lưng.

Trên thực tế Cao Diệc Vĩ xác thực tưởng muốn làm đột nhiên tập kích, nhưng là Bạc Tề Xuyên quay người lại, vài người mặc đồng phục cảnh sát liền chạy tiến vào từ con đường trước mặt hắn, trong tay tất cả đều cầm súng, thống nhất chỉ vào một cái phương hướng, thì phải là hắn.

Hắn không biết khi nào đã báo cảnh sát. Lại hoặc là cảnh sát kỳ thật vẫn đều ở gần đây, chỉ chờ hắn ra lệnh một tiếng.

Bạc Tề Xuyên cứ như vậy mang theo Phương Tiểu Thư rời đi nhà ăn này, mặc dù phía trước đã làm điều tra, xác định nơi này không có đàn em xã hội đen xuất hiện, nhưng vẫn là như vậy không khéo gặp Cao Diệc Vĩ. Xem ra đối phương cũng rất có một bộ, tính đến hắn sẽ điều tra trước, cho nên nghĩ cách tránh thoát điều tra. Bất quá Cao Diệc Vĩ vẫn là tính sai, thì phải là hắn không nghĩ tới Bạc Tề Xuyên dĩ nhiên cảnh giác như vậy, thậm chí còn mang theo súng.

Bạc Tề Xuyên lái xe, Phương Tiểu Thư ngồi ghế bên cạnh, hai tay cô ôm ngực nhanh ôm chặt chính mình, gắt gao cắn môi dưới nhìn về phía trước, ánh sáng của đèn xe cùng đèn đường chiếu vào mắt cô làm cô hoa mắt, trong lỗ tai nghe không vào thanh âm nào, tất cả đều thật im lặng.

Bạc Tề Xuyên suy tư một chút, vẫn là không nói cái gì, tưởng cho cô một ít thời gian làm cho cô bình tĩnh trở lại. Hai người cứ như vậy một đường im lặng trở về nhà họ Bạc, sau khi Bạc Tề Xuyên đưa cô về phòng nói với cô một tiếng liền đi tìm Bạc Tranh, nào biết sau khi trở về lại tìm không thấy cô.

Bạc Tề Xuyên hoảng, hắn tại trong phòng tìm nhiều lần, cuối cùng tại trong tủ quần áo phát hiện ra cô.

Phương Tiểu Thư ngồi ở trong tủ quần áo, bên trong tối như mực, cô giấu chính mình ở trong ngăn quần áo thật lớn, không nhìn kỹ căn bản phát hiện không được. Hắn nghe thấy cô đang khóc.

Về mặt Bạc Tề Xuyên phức tạp xoay người ôm cô ra đặt tới trên giường, gắt gao ôm thân thể cô cho cô sự ổn định cùng ấm áp, Phương Tiểu Thư cũng đã không hề khóc.

Cô ở trong lòng hắn không tiếng động trầm mặc, điều này làm cho hắn cực kì lo lắng.

"Anh sẽ giúp em." Bạc Tề Xuyên bắt đầu đi lại đau lòng nói, "Tin tưởng anh." Cô làm cho anh kích động, làm cho anh không yên tâm, làm cho anh không xác định, anh mở miệng còn muốn nói cái gì, ngón tay của Phương Tiểu Thư lại đặt trên cánh môi của anh, đầu cô như trước chôn ở trong lòng anh, giọng mũi rất nặng nói, "Em tin tưởng anh, bất cứ vào thời gian nào."

Bởi vì em yêu anh.

"Tin tưởng anh vì sao không khóc ở trước mặt anh?" Giọng nói của Bạc Tề Xuyên mang theo rõ ràng tức giận, đây là lần đầu tiên anh nổi giận với cô, anh áp lực lừa gạt của chính mình tạo ra khoảng cách giữa hai người nhìn cô hỏi, "Phương Tiểu Thư, em hỏi chính mình một chút, em rốt cuộc có phải hay không thật sự tin tưởng anh, nếu em thật sự tin tưởng anh, vì sao không khóc ở trước mặt anh, không khóc ở trong lòng anh, vì sao tránh ở trong tủ quần áo? Anh cái gì đều biết, anh như thế nào đều được, nhưng điều kiện đầu tiên là em tâm sự với anh, em thành thực với anh."

"Em..." Phương Tiểu Thư đỏ hốc mắt không thể xoay sở nhìn hắn, "Thực xin lỗi." Cô gục đầu xuống, sự xảo quyết cay nghiệt trong quá khứ cũng không thấy, còn lại hình như chỉ có sự dễ dàng tự bi cùng chán đời.

Bạc Tề Xuyên nhu nhu thái dương một lần nữa ôm cô vào trong ngực, nhẹ vỗ về lưng cô không tiếng động thỏa hiệp.

Đây là lần đầu tiên anh nổi giận với cô từ khi hai người quen biết, nhưng là mỗi một câu chỉ trích này lại đều đâm vào trong lòng anh.

Hắn như ngành tại cổ họng, đầu đau như búa bổ, trong lòng có cái kim không thể động, động một chút liền làm hắn đau chết đi sống lại.

Bộ dáng này của hai người bọn họ, có thể cải biên một câu nói của Vương Sóc đến hình dung, thì phải là: trời nam đất bắc khó khăn đụng tới cùng nơi, khi không gặp muốn chết, thấy lại không có cách nào khác sống.

Chú thích:

Quan nhĩ đại: danh từ phổ biến ở Trung Quốc chỉ những người có bổn phận đảm nhiệm chức vị cao trong chính phủ.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đến giờ ăn cơm tối, Nhan Nhã đến gọi hai người ăn cơm, Bạc Tề Xuyên buông ra Phương Tiểu Thư còn đang ngủ, đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Sau một lát, anh bung một chén cháo cùng một cái đĩa đồ ăn trở lại phòng ngủ, đặt đồ ăn ở trên tủ đầu giường, đánh thức Phương Tiểu Thư.

Phương Tiểu Thư ngủ rất nhẹ, rất dễ dàng đánh thức, anh chính là vỗ nhẹ nhẹ một chút bả vai cô liền tỉnh, thế cho nên làm cho anh nhìn không được hoài nghi cô có phải hay không thật sự đang ngủ.

Cô hơi mờ mịt nhìn anh, sau một lúc lâu mới mở miệng khô khan nói: "Làm sao vậy?"

Môi của Phương Tiểu Thư rất dễ nhìn, giống như cuộn sóng, mặt mày cũng tinh xảo, ngày thường trong ánh mắt hoặc mỉa mai hoặc lãnh đạm thực trong suốt, mang theo chút không yên cùng không xác định.

Ánh mắt của Bạc Tề Xuyên đảo qua gương mặt cô, ngồi vào bên giường cầm chén cháo đưa cho nàng, mặt không chút thay đổi nói: "Ăn cơm." Dạ dày của cô không tốt, ăn uống phải quy luật.

Phương Tiểu Thư nghe lời cầm đến cúi đầu liền ăn, có thể nói cực kỳ ngoan ngoãn phục tùng anh, Bạc Tề Xuyên lẳng lặng nhìn cô một lúc, đứng dậy hình như phải rời khỏi.

Chiếc đĩa trong tay Phương Tiểu Thư phút chốc rơi tại trên giường, cô không quan tâm đến ga trải giường bị bẩn, trực tiếp giữ chặt quần áo của Bạc Tề Xuyên khẩn trương hỏi: "Anh muốn đi đâu thế?"

Bạc Tề Xuyên đưa lưng về phía cô, cô không nhìn rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có thể mơ hồ phán đoán ra sắc mặt của hắn thật mọi mịt, ánh mắt nặng nề nhìn nơi khác.

Trong lòng anh hẳn là vẫn có khúc mắc với việc cô không thẳng thắn thành khẩn với anh, hình như anh đã chui rúc vào sừng trâu, trong một thời gian sẽ có điểm không nghĩ ra được.

Đối với nhận thức có lẽ Phương Tiểu Thư cũng không hoàn toàn tin nhiệm anh, anh cảm thấy rất vô lực, giống nhau chính mình làm trả giá nhiều như vậy đều là vô dụng, thậm chí anh bắt đầu hoài nghi tình cảm giữa hai người, đều không phải là hoài nghi cảm tình của mình với cô, mà là hoài nghi cảm tình của cô với mình.

Đại khái đây là chỗ hỏng của việc nhà gái chủ động, trên rất nhiều chi tiết vấn đề đều có thể làm cho nhà trai cảm thấy nhà gái lỗ mắng, hơn nữa nói không thể tin. Về vấn đề này kỳ thật anh cũng không xác định, chính là bỗng nhiên đoán mò suy nghĩ, nhưng sau khi anh nói ra miệng, phản ứng của Phương Tiểu Thư hoàn toàn làm cho anh rối loạn.

Anh chưa từng nói chuyện yêu đương, không am hiểu biểu đạt, anh không biết có phải hay không chính mình rất miễn cưỡng, nhưng cô không có cãi lại, thậm chí nói không ra lời, chính là ngồi im ở nơi nào rơi nước mắt, cùng bộ dáng biểu hiện ra ngoài lý trí trong quá khứ hình thành mảnh liệt tương phản, này hoặc liền là vì sự tình hôm nay xảy ra rất đột nhiên mà bị kinh hãi, hoặc là chính là bị nói trúng tâm sự.

Con người thật sự rất kỳ quái, ngay từ lúc đầu sẽ không cảm thấy như thế nào, nhưng là đã giải quyết xong sẽ đột nhiên cảm giác mê mang, không biết phía trước nên đi như thế nào, không biết trên đường sẽ phát sinh cái gì, thậm chí không biết chính mình nên lấy tâm tình gì đi xuống.

Bạc Tề Xuyên đưa lưng về cô chuyển tay nói: "Anh đi nghỉ ngơi." Hơi ngừng lại, như là sợ cô tưởng nhiều lắm một dạng, dùng giọng điệu giải thích nói, "Chúng ta không nói được không? Nói thêm gì đi nữa anh sợ anh sẽ nhìn không được lại nổi cáu với em, như vậy rất khó xem, cho nên chúng ta không nói được không?"

Phương Tiểu Thư sững sốt một chút, thần sắc dần dần bình tĩnh trở lại, cô như trước lôi kéo ống tay áo của anh, cắn môi hỏi: "Anh còn yêu em, đúng không?"

Lại hoặc là... Cô kỳ thật càng nên hỏi: anh yêu em sao?

Bạc Tề Xuyên không quay đầu, cũng không trả lời vấn đề của cô, anh chính là nhẹ nhàng ngăn tay cô, tràn ngập mệt mỏi nói: "Buông tay."

Phương Tiểu Thư nghe theo không tiếp tục ngăn đón anh, cô xem anh đóng cửa rồi đi, nằm lại trên giường đắp chăn nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người.

Cho tới bây giờ cô cũng sẽ không lừa mình dối người, Bạc Tề Xuyên vẫn đều rất tốt với cô đây là sự thực không thể tranh luận, đến bây giờ anh đều luôn luôn tiếp tục đối xử tốt với cô. Nhưng anh chưa bao giờ chính mồm nói qua anh yêu cô này cũng là sự thật.

Phương Tiểu Thư không biết có phải hay không chính mình bức bách anh thật chặt, lại hoặc là xuất phát từ trách nhiệm anh mới ở cùng một chỗ với cô, tính cách như vậy của anh thật đúng là làm được ra loại sự tình này.

Cũng đang bởi vì như thế, Phương Tiểu Thư luôn luôn đang nghĩ như thế nào mới có thể lưu anh lại, như thế nào mới có thể bảo vệ cho anh.

Mà sở dĩ cô muốn bảo vệ cho anh lưu lại anh, chính là vì cô cơ bản không biết rốt cuộc anh có yêu cô hay không, nếu không căn bản cô không cần lo lắng anh sẽ rời đi cô.

Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, trên thế giới này trừ bỏ huyết thống không có gì này nọ là không thể thay thế, cô cảm giác được có cái gì vậy đang theo bên người cô trốn đi, nhưng cô chỉ có thể nhìn, không có biện pháp ngăn cản cũng ngăn cản không được, có đôi khi cô thật sự không hiểu Bạc Tề Xuyên, không hiểu được cô rốt cuộc là làm sai cái gì, mới từ chỗ anh được đến kết quả cũng không phải cô muốn này.

Buổi tối Bạc Tề Xuyên không về phòng bọn họ nghỉ ngơi, Phương Tiểu Thư đứng dậy tắm rửa một cái, lặng lẽ đi đến bên cửa sổ kéo ra một góc rèm cửa sổ nhìn nhìn trong vườn, xe của Bạc Tề Xuyên đứng ở một góc của vườn hoa, người khác hẳn là ở nhà, chính là không muốn đến đối mặt cô thôi.

Phương Tiểu Thư trở lại trên giường, dạ dày hơi đau, chưa ăn được mấy miếng cơm, nhưng thật ra trước uống một đồng lớn thuốc, cô uống xong thuốc bụng cô nước, đắp chăn nhắm mắt lại, ngủ khoảng nửa giờ, bất giác chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ, lại vẫn là nhìn không được nghĩ về chiều hướng xấu, cô biết chính mình mặc kệ tại bên trong vẫn là bên ngoài đều cho anh gánh nặng cùng trách nhiệm rất lớn, cô bắt đầu lo lắng bọn họ có thể hay không sẽ ly hôn.

Phương Tiểu Thư bất đắc dĩ đứng lên, theo trong túi xách lấy ra thuốc ngủ, liền dùng nước ấm còn lại từ lúc này uống thuốc nuốt xuống, tùy tay để cái chai lên tủ đầu giường, lại nằm trên giường, tay khoát lên trên mắt nặng nề nhắm lại trong chốc lát, thế này mới xem như đang ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tiểu Thư đầu đau như búa bổ thức dậy dưới tiếng vang thật lớn của đồng hồ báo thức trên điện thoại, cô ngồi dậy bắt chải tóc, mê mang nhìn phía trước một lúc, từ dưới gối đầu lấy ra di động tắt đi đồng hồ báo thức, chết lặng rời giường đánh răng rửa mặt, thay quần áo chải đầu, hoá trang, lấy đồ mở cửa xuống tầng dưới, chuẩn bị đi làm.

Dưới tầng Nhan Nhã cùng Bạc Tranh đang ăn bữa sáng, Bạc Tranh theo trong báo chí ngừng đầu, hướng Phương Tiểu Thư nhìn lại mi, thấp giọng nói: "Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?"

Phương Tiểu Thư nhìn lướt qua nhà ăn, không phát hiện Bạc Tề Xuyên, đây là chuyện trong dự kiến, cô lễ phép đi đến bên bàn ăn trả lời vấn đề của Bạc Tranh: "Tối hôm qua ngủ không tốt lắm, có thể là hơi bị cảm cúm."

Bạc Tranh bỏ báo chí xuống, chỉ chỉ vị trí đối diện: "Ngồi xuống ăn cơm đi, trong chốc lát đi cùng bố thôi, buổi sáng Tề Xuyên có hội nghị có vẻ gấp, đã đi trước rồi."

Phương Tiểu Thư mỉm cười ngồi đối diện Bạc Tranh, động tác tạo ra nói thực sự thiếu, tư thế ăn cơm thực đoan trang, nếu xem nhẹ gia thế bối cảnh, thật là một cô con dâu hiền không thể soi mói. Bạc Tranh thu hồi tầm mắt, uống sữa đậu nành, cực tuyệt Nhan Nhã lại thêm sữa đậu nành cho hắn.

Ăn xong bữa sáng, Phương Tiểu Thư cũng không chối từ sự giúp đỡ của Bạc Tranh, cùng hắn lên xe.

Bạc Tranh có người lái xe chuyên môn, bình thường đều là ngồi ở ghế sau, vì thế liền ngồi cùng Phương Tiểu Thư.

Ở giữa hai người cách một khoảng cách, Bạc Tranh nói không nhiều lắm, nhưng Phương Tiểu Thư ở chung cùng hắn thật sự thoải mái, không có một chút xấu hổ, Bạc Tranh so với mấy lần gặp mặt trước thiếu vài phần khó có thể ở chung, bình dị gần gũi hơn rất nhiều, khí chất của hắn bây giờ càng tiếp cận Bạc Tề Xuyên làm cho người ta cảm giác, thậm chí càng thêm hòa ái so với Bạc Tề Xuyên, lập trường trường bối này làm cho hắn thoát nhìn cực kỳ tin cậy, cực kỳ cơ trí.

Phương Tiểu Thư nắm di động trong tay, hình nền của di động là ảnh chung của cô cùng Bạc Tề Xuyên, ánh mắt của cô thường thường đảo qua bức ảnh chụp chung đó, cuối cùng trực tiếp bỏ pin ra cho di động về lại trong túi xách.

Sau khi tới ủy ban thành phố, Phương Tiểu Thư liền xuống xe, Bạc Tranh hình như còn có việc muốn làm, cũng không định dừng lại ở trong này, sau khi tạm biệt cô bảo lái xe lái xe rời đi.

Phương Tiểu Thư không nhìn ánh mắt tò mò của những người đi lại chung quanh nhìn về phía cô, mặt không chút thay đổi đi vào tòa nhà làm việc, đến văn phòng ở tầng năm, ngồi vào trên vị trí của mình mở ra máy tính liền nhìn chăm chăm màn hình máy tính ngăn người.

Tương Nhạc thực tự nhiên tại lúc đổ nước cũng rót một cốc cho Phương Tiểu Thư, khi để vào trong tay cô thấy sắc mặt cô tương đương khó coi, nhìn không được hỏi: "Tiểu Thư, thoát nhìn cô không quá thoải mái, không có việc gì đi?"

Phương Tiểu Thư bưng lên cốc nước nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó cười ngẩng đầu nhìn về phía cô, dường như không có việc gì nói: "Không có việc gì nha, làm sao vậy?"

Tương Nhạc nghi hoặc nhìn cô: "... Muốn trang điểm lại không?"

Phương Tiểu Thư lấy ra gương từ trong túi sách nhìn nhìn mặt mình, tái nhợt không có chút máu, trên môi bôi son môi lại càng có vẻ sắc mặt tái nhợt, cô nhìn chăm chăm gương một lúc lâu, thẳng đến Tương Nhạc đưa cho cô phấn má hồng cùng cây trang điểm.

Phương Tiểu Thư nhận phấn má hồng cùng cây trang điểm, ở trên gương mặt quét hai cái liền buông xuống, Tương Nhạc thu thập thứ tốt cười cười: "Ừ, hiện tại nhìn qua tốt hơn nhiều." Cô trở lại chỗ đối diện, nhìn xem máy tính, nói, "Bạc thư ký đi ra ngoài họp, tài liệu hôm nay đều đặt ở văn phòng hắn là được, lúc sớm hân tới tìm lý văn kiện nói với tôi."

Phuong Tiểu Thư nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng không nói câu nào, Trương Nhạc biết quan hệ của hai người bọn họ, nhưng có một số việc biết cũng phải làm bộ như không biết, nếu không chỉ biết càng xấu hổ, liền làm bộ như ở chung cùng đồng nghiệp bình thường ngược lại sẽ thoải mái rất nhiều.

Giữa trưa lúc tan tầm, Bạc Tề Xuyên như trước không có trở về, Phuong Tiểu Thư không có khẩu vị, từ chối lời mời cùng đi căn tin của Trương Nhạc, tựa vào trên ghế chợp mắt.

Có lẽ là uống nhiều thuốc ngủ, tinh thần còn không có hồi phục, không một lúc cô liền thật sự đang ngủ. Chờ cô lại tỉnh lại, đã muộn đến thời gian làm việc. Cô xoa xoa thái dương ngồi thẳng thân mình, một kiện áo khoác tây trang màu đen trượt xuống từ trên người.

Phuong Tiểu Thư ngơ ngác một chút, nhìn áo khoác quen thuộc đó yên lặng không nói gì, đối diện Trương Nhạc nhìn thấy, vội hỏi: "Khi Bạc thư ký tới lấy văn kiện cô đang ngủ, hẳn không cho tôi gọi cô."

Phuong Tiểu Thư gật gật đầu, khoát áo khoác tây trang lên ghế trên, thở phào nhẹ nhõm bắt đầu công tác.

Thời điểm tan tầm buổi chiều, Phuong Tiểu Thư thử gọi điện thoại văn phòng Bạc Tề Xuyên, không có người tiếp. Vì thế cô lại gọi điện thoại của hắn, vài giây sau hắn tiếp, thanh âm trầm thấp, mở miệng nhân tiện nói: "Đêm nay hẹn đồng nghiệp ăn cơm, em về trước đi."

Phuong Tiểu Thư nắm thật chặt tay cầm di động, thái dương đột đột thẳng khiêu, cô trực tiếp nhắm mắt treo điện thoại, từ đầu đến cuối cũng chưa mở miệng.

"Về nhà sao?" Trương Nhạc thu thập đồ đạc chuẩn bị đi rồi, lễ phép hỏi cô một câu.

Hai tay Phuong Tiểu Thư để lên trên ghế, một chân gác lên cái chân khác, mỉm cười: "Cô đi về trước đi, tôi còn có chuyện không có làm xong."

Trương Nhạc gật gật đầu, nói lời tạm biệt với cô liền rời đi, thầm nghĩ, con dâu của gia đình cán bộ này cũng thật không tốt làm.

Hai tay Phuong Tiểu Thư ôm ngực, lại nâng lên một tay lau qua cánh môi, hơi suy nghĩ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Từ đêm qua đến bây giờ, lại hoặc là nói từ lúc quen biết Bạc Tề Xuyên đến bây giờ, vẫn đều là cô theo đuổi anh, hơn nữa không biết mệt theo đuổi.

Không thể phủ nhận Bạc Tề Xuyên đối xử với cô tốt lắm, điều này làm cho những trả giá trước kia của cô đều có hồi báo, nhưng cô không có phát sốt, không có biện pháp vẫn bảo trì độ ẩm cao như vậy, theo đuổi lâu như vậy, mặc dù biết không nên, lại vẫn sẽ lạnh xuống dưới.

Phuong Tiểu Thư cầm lấy túi xách, nhấn tin cho Nhan Nhã nói cho bà buổi tối cô không quay về ăn cơm, sau đó tìm nhà ăn im lặng một mình một người gọi chén rượu chậm rãi uống.

Cùng lúc đó, Bạc Tề Xuyên ăn cơm cùng phó viện kiểm sát cùng với cấp dưới thủy chung đều có chút không yên lòng.

Anh nắm chặt di động trong tay không biết có nên gọi lại cho Phuong Tiểu Thư hay không, cô trực tiếp treo điện thoại làm cho anh cảm giác bất an, nhưng lại cảm thấy nếu anh chủ động liên tục thua rồi, anh không biết là, kỳ thật khi anh có ý tưởng này anh cũng đã thua rồi.

Ngô Thiệu Kỳ năm nay hơn bốn mươi tuổi, đã muốn làm phó viện trưởng viện kiểm soát thành phố Nghiêu Hải, hẳn có không ít cấp dưới khôn khéo có khả năng, nhưng Bạc Tề Xuyên cùng hắn đến ăn cơm nhưng không ôm ý tưởng gì tốt.

Bữa cơm này hôm nay là buổi sáng sau hội nghị Ngô Thiệu Kỳ chủ động đến hẹn Bạc Tề Xuyên, hẹn hẳn không đợi hắn trả lời liền vội vã đi rồi, như là sợ hắn cự tuyệt vậy.

Trên bữa ăn trừ bỏ người trong chính phủ, còn hơn một người, thì phải là người cung cấp chỗ ăn ngày hôm nay, chủ của khách sạn này, Cao Diệc Vĩ.

Cao Diệc Vĩ là phần sau mới đi lên, lúc ấy mọi người đều đã muốn uống đủ rượu ăn no chuẩn bị rời đi, hắn khoan thai đến chậm tự giới thiệu, khi bắt tay Bạc Tề Xuyên, hắn cười đến thập phần chế nhạo: "Bạc thư ký, lại gặp mặt."

Bạc Tề Xuyên thân nhiên giương mắt quét quét hắn, nâng tay duỗi về phía hắn, lại dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hắn bùng lên chén rượu. Hắn không nhìn sự mời chào của đối phương, bùng lên chén rượu nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu trắng, hương vị này làm cho hắn liên tiếp nhú mi, hắn buông chén rượu, lạnh đạm phun ra hai chữ: "Rất vui được gặp."

Tất cả mọi người ở đây có thể thấy được đến, Bạc Tề Xuyên không có ấn tượng tốt với Cao Diệc Vĩ, Ngô Thiệu Kỳ đặt bữa ăn ở trong này, lại có Cao Diệc Vĩ đến lúc xong tiệc, mục đích này Bạc Tề Xuyên không có khả năng nhìn không ra đến.

Bọn họ tưởng mượn sức hắn, đây tuyệt đối là sai lầm lớn nhất của bọn họ. Việc này chỉ biết để lộ ra quan hệ của Cao Diệc Vĩ tại ủy ban thành phố, nói cho Bạc Tề Xuyên hẳn nên từ nơi nào tìm được điểm đột phá. Một đại ca xã hội đen nhiều năm như vậy an ổn không lo, muốn đánh quan hệ thật sự nhiều lắm.

Bạc Tề Xuyên đứng lên, cầm có đường cong anh tuần hơi hơi ngang, không chút để ý nhìn qua từng người ở đây, cuối cùng giọng điệu xa cách nói: "Thời gian không còn sớm, buổi tối còn muốn chơi cờ với cha tôi, đi về trước." Dứt lời, hắn cũng không chờ bọn họ trả lời, cầm cặp tài liệu xoay người rất nhanh đi ra khỏi khách sạn, thời gian từ lúc ra cửa đến lúc lái xe rời đi, qua lại không đến mười phút.

Tại lúc này, Phương Tiểu Thư đã muốn trở về nhà một chuyến, cô cố ý né tránh lúc ăn cơm tối, là sợ một mình cùng Bạc Tranh còn có Nhan Nhã ở chung xấu hổ. Bạc Yến Thần nay đã muốn trở lại trường học, không ở nhà ăn cơm, chỉ có bọn họ ba cái cô sẽ thực không được tự nhiên.

Giờ này khắc này, Phương Tiểu Thư mặc áo lông rộng thùng thình màu trắng, váy dài màu xanh lam, khoác một đầu tóc đen đi ra tòa nhà họ Bạc.

Cô ôm hai tay không chút để ý bước đi, đi bộ dọc theo ngã tư đường mang theo phong cách kiến trúc trước đây. Gió thổi lên cành không có bao nhiêu lá cây, lá cây khô héo từ phía trên rơi xuống, rơi tại trên vai Phương Tiểu Thư, cô nâng tay phui xuống, lại giương mắt liền thấy xe của Bạc Tề Xuyên.

Xe Audi màu đen chậm rãi chạy về phía bên này, cuối cùng đứng ở bên người cô.

Bạc Tề Xuyên ngồi ở trong xe nhìn ra ngoài, Phương Tiểu Thư xõa ra một đầu tóc đen đi trên ngã tư đường vào ban đêm trong trời nhưng lạnh lùng không người, gió thổi lạnh như băng bay lên sợi tóc của cô, cô đông lạnh chớp mũi đỏ bừng, vành mắt đen trùng điệp, thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

Anh vốn định xuống xe mở cửa xe cho cô, nhưng cô lại bỗng nhiên xoay người vượt qua xe của anh, một mình một người trở về.

Chú thích:

Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác cao hơn, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ "vô quá dầy có móng tay nhọn".

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33 (H)

Phương Tiểu Thư đi rất nhanh, chờ Bạc Tề Xuyên phục hồi lại tinh thần đuổi theo cô đã muốn quẹo vào, Bạc Tề Xuyên đành phải trở lại trên xe lái xe trở về đi, chờ lúc anh tới cửa, vừa vặn Phương Tiểu Thư cũng mở ra cửa lớn nhà họ Bạc.

Phương Tiểu Thư nghiêng thân mình đứng tại cửa, thân hình yếu điệu tinh tế, hơi gầy yếu so với lúc trước bọn họ mới quen. Sắc mặt của cô rất khó nhìn, quảng thâm dưới mắt rất nặng, ánh mắt thần nhiên nhìn về phía anh, sắc mặt lạnh lùng lại không sao cả.

Xem ra cô cũng không định hoàn toàn không để ý tới anh, đứng tại cửa cũng không đi vào, hình như là đang đợi anh.

Bạc Tề Xuyên lập tức dừng xe khóa lại đi xuống dưới, nhưng khi xuống xe lại không biết nhìn thấy cô nên nói cái gì, vì thế liền nửa chân đứng ở trong xe, ngừng ở đằng kia không động đậy.

Tay phải của anh gắt gao nắm cửa xe, thân ảnh cao to không mặc áo khoác đứng tại trong gió lạnh có vẻ cực kỳ cô đơn.

Phương Tiểu Thư chậm rãi thu hồi tầm mắt, im lặng quay đầu vào nhà, trong lòng Bạc Tề Xuyên chua xót, đóng cửa xe bước nhanh tới cạnh cửa.

Anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phương Tiểu Thư chậm rãi đi lên tầng hai, bàn tay trắng nõn của cô khoát lên tay vịn bằng gỗ nâu, không có quay đầu lại.

Bạc Tranh đã ăn xong cơm tối nghỉ ngơi trong phòng, Nhan Nhã nghe được tiếng cửa phòng mở liền đi ra phòng ngủ, sau khi nhìn thấy Bạc Tề Xuyên liền nhiệt tình chào đón: "Tề Xuyên đã về, đã ăn cơm tối chưa? Ta đã bảo Lưu tẩu để lại cho con..."

Nhan Nhã còn chưa nói xong, Bạc Tề Xuyên liền nâng tay đánh gãy bà ta: "Tôi đã ăn rồi, cảm ơn."

Nhan Nhã hơi xấu hổ, gật đầu nói: "Vậy nhanh đi nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Bạc Tề Xuyên nhẹ giọng đồng ý, không có cảm xúc gì nhắc chân đi lên tầng hai, anh mang theo cặp giấy tờ trực tiếp quẹo vào hướng phòng của anh cùng Phương Tiểu Thư, đi tới cửa hơi do dự, vẫn là gõ cửa phòng.

Vào phòng của mình còn gõ cửa, đây là lần đầu tiên Bạc Tề Xuyên làm như vậy, nhưng phía sau anh lại không thể không làm như vậy. Anh thật sự không làm được việc tự nhiên mở cửa ra, làm như không có việc gì nói chuyện cùng người ở bên trong.

Phương Tiểu Thư rất nhanh liền mở cửa ra, trên khuôn mặt lạnh lùng không có biểu tình, cô không hoá trang, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cằm càng ngày càng nhọn, trong con mắt vốn thanh thấu giống như bám một tầng bụi, rách nát, im lặng.

Cô lẳng lẳng lấy một cái áo khoác tây trang, tay niết giá treo quần áo, chậm rãi đưa cho Bạc Tề Xuyên, còn không định cho anh đi vào.

Bạc Tề Xuyên nhún mày nhìn áo khoác cô cầm trong tay, đó là áo khoác anh lưu lại lúc giữa trưa khi anh nhìn không được mượn có lấy văn kiện nhìn cô, anh ần nhần hơi nhếch môi, không biết nên nói cái gì, nhưng cũng không nhận lại đây.

Phương Tiểu Thư thấy anh như thế, cười khể nói một câu: "Tôi đã giặt sạch rồi, cũng chưa từng chạm tay vào." Cô giờ tay đang cầm áo ra cho anh xem một chút, "Thật sự rất sạch sẽ."

Bạc Tề Xuyên càng nhanh nhảu lại lông mày, anh gian nan nói: "Anh không có ý này." Trong lòng anh cực kỳ chưa xốt cầm lại áo khoác, lại mở miệng muốn nói nói, Phương Tiểu Thư lại đánh gãy anh.

Cô mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng nghiêng đầu, thấp giọng nói: "Anh cũng không nói cho tôi biết anh có ý gì, tôi chỉ có thể dựa vào suy đoán, lòng người luôn luôn thay đổi, tôi không có thuật đọc tâm, không thể nào vừa đoán liền chuẩn, cho nên nếu lý giải ý của anh sai lầm rồi, này không thể trách tôi anh nói đúng không?"

Bạc Tề Xuyên nôn nóng nhìn cô: "Chúng ta có thể hay không không nói như vậy?"

Phương Tiểu Thư mỉm môi yên lặng, thân nhiên nhìn anh một lúc, bỗng nhiên nói: "Anh uống rượu à?"

Bạc Tề Xuyên một tay cầm theo cặp giấy tờ, một tay cầm theo móc áo, không có tay có thể xoa thái dương, chỉ có thể sắc mặt khó coi trả lời vấn đề của cô: "Uống một chút thôi."

Phương Tiểu Thư thu hồi tầm mắt dừng ở trên người anh, "Nha" một tiếng liền lui ra phía sau đóng cửa, trước khi đóng cửa nói với hân hai từ: "Ngủ ngon."

Phương Tiểu Thư là người yêu hận tình cừu đều vừa xem hiểu ngay, ngay từ đầu Bạc Tề Xuyên sẽ biết. Cô thực dễ dàng đi lên chiều hướng cực đoan, giờ phút này cũng không ngoại lệ. Hình như hai người rõ ràng vốn nên hòa bình bỗng nhiên còn có khác nhau, thái độ của Phương Tiểu Thư với anh còn kém cỏi hơn thái độ của anh đối với cô, điều này làm cho anh có chút không phục hồi lại tinh thần, rõ ràng không nên là như vậy.

Phương Tiểu Thư đứng tại trong phòng ngủ, từng bước một nhàn tản đi đến bên giường, sang bên giường ngồi xuống, vén vén một đầu tóc đen, khi tay rời đi tóc, rất nhiều sợi tóc rụng lưu tại ngón tay của cô.

Kiên nhẫn kỳ thật cô cũng có, nhưng là cũng sẽ mất hết. Cô không biết rốt cuộc anh có phải cùng đồng sự ăn cơm tối hay không, nhưng anh cho tới bây giờ cũng không uống rượu, hôm nay lại uống rượu.

Cô không dám lại tự kỷ nghĩ đến anh làm như vậy là vì cô, thái độ của anh với cô bây giờ làm cho cô không có biện pháp lại suy nghĩ như thế, mà trực giác phán đoán của con người bình thường cũng không xảy ra sai lầm, chủ yếu nhìn người dám tin hay không.

Phương Tiểu Thư na đến đầu giường, uống vào hai viên thuốc ngủ, nằm nghiêng trên giường đắp chăn nhắm mắt lại, nhưng là nằm một giờ cũng chưa thể đi vào giấc ngủ.

Sắc mặt cô rất khó coi mở mắt ra, lại ăn hai viên thuốc ngủ, lại nhắm mắt lại sau một lát sau, mới miễn cưỡng đang ngủ.

Phương Tiểu Thư lẳng lặng nằm ở trong phòng không hề có hơi người, giường lớn bên kia trống rỗng, làm cho người ta cảm giác thật không được tự nhiên.

Không biết theo khi nào bắt đầu, cô đã muốn thói quen bên người có sự tồn tại của anh.

Đã không có anh, cô cư nhiên còn không thể tự nhiên đi vào giấc ngủ.

Hai giờ đêm, vì tác dụng của thuốc đang ngủ say Phương Tiểu Thư không có nhận thấy được cửa bị người mở ra từ bên ngoài.

Bạc Tề Xuyên cầm cái chìa khóa đứng tại cửa, động tác cẩn thận đóng lại cửa phòng.

Anh bước đi thật nhẹ, cực kỳ thông thả đi tới bên giường, nửa ngồi xổm đầu giường im lặng nhìn Phương Tiểu Thư ngủ.

Hình như anh nghe đến thanh âm gì đó rất kì quái, là phát ra từ trên người cô, vì thế anh đến gần một chút, cẩn thận nghe xong một chút, phát hiện là tồn hơi thừa lời.

Cô ngủ thật sự vất vả.

Phát hiện này làm cho Bạc Tề Xuyên không chế không được nằm đến trên giường ôm lấy cô.

Phương Tiểu Thư ngủ rất say, bị anh ôm lấy cũng không phát hiện, Bạc Tề Xuyên cúi đầu nhìn khuôn mặt gầy yếu của người trong ngực, lòng thật giống như bị tàn thuốc làm nóng, sương khói cùng đau đớn theo hô hấp chảy xuôi ra.

Anh càng khắc sâu ý thức được, anh căn bản không thể nổi giận với cô, cho dù tức giận với cô cũng không kiên trì được bao lâu thời gian, chỉ cần một ánh mắt của cô có thể làm cho tường thành anh dựng lên sụp đổ trong nháy mắt, thậm chí cô đều không cần nói chuyện, anh liền không tự chủ được muốn đối xử tốt với cô.

Ngón tay của Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng mon trớn cánh môi khô nứt của Phương Tiểu Thu, anh cúi đầu yêu quý hôn lên đôi môi mềm mại lạnh như băng của cô, cô cứng ngắc lại không hề có phản ứng thừa nhận, y nguyên không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Bạc Tề Xuyên khẽ nhíu mày, hô hấp không quá đều đều, anh ngồi dậy muốn mở đèn ngủ ở đầu giường, trong lúc vô tình đụng phải lọ thuốc ở trên tủ đầu giường, lọ thuốc trượt chân ngã xuống, rơi tại trên khe hở, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bạc Tề Xuyên lập tức nhìn về phía Phương Tiểu Thu, Phương Tiểu Thu như trước nhắm chặt hai mắt, không hề phản ứng.

Bạc Tề Xuyên nhăn lông mày càng nhanh, anh thuận thế mở ra đèn ngủ, xoay người nhặt lên lọ thuốc bị rơi xuống, dựa vào ngọn đèn nhìn một chút chữ trên lọ thuốc, sau đó trực tiếp từ trên giường ngồi dậy.

Thuốc ngủ.

Bạc Tề Xuyên gắt gao nắm bắt lọ thuốc, đứng một lúc lại không có sức lực ngồi xồm xuống, quăng lọ thuốc đến một bên, hai tay bụm mặt im lặng.

Này ngán ngời liền vẫn ngốc đến buổi sáng ngày hôm sau, thẳng đến chuông báo trên di động của Phương Tiểu Thu không muốn sống vang lên, cô mới bị chấn động cùng tiếng chuông đánh thức. Cô khó chịu rên rỉ một tiếng, lấy ra di động tắt đi chuông báo, từ từ nhắm hai mắt dùng sức xoa thái dương, sau khi mở mắt ra định rời giường, nhưng lại bị Bạc Tề Xuyên đưa lưng về phía cô ngồi xồm đầu giường dựa vào bên giường làm cho hoảng sợ.

"Em đã tỉnh dậy." Bạc Tề Xuyên vẫn không nhúc nhích đưa lưng về phía cô khàn khàn nói.

Phương Tiểu Thu ngơ ngẩn nhìn bóng dáng của anh, sau một lúc lâu mới "Ừ" một tiếng.

Bạc Tề Xuyên được đến đáp lại của cô, rất nhanh xoay người trực tiếp áp đến trên người cô, hai tay phân biệt đặt tại hai bên cổ tay cô, nhắm mắt lại, lại chuẩn xác tìm được môi của cô, không để ý cô muốn nói lời từ chối "Tôi còn không đánh răng", trực tiếp hôn lên môi cô.

Bạc Tề Xuyên thật sự dùng sức hôn môi, động tác thực kịch liệt, cắn cắn môi cô vuron đầu lưỡi khiêu khích đầu lưỡi của cô, một tay ấn cổ tay cô một tay xuống phía dưới tìm kiếm, vén váy ngủ của cô đến thắt lưng, tiếp theo thuận thế cởi bỏ thắt lưng của mình, tách ra hai chân của cô, không tha cự tuyệt đem vật cứng rắn để tại cửa vào khô khốc của cô, ở dưới ánh mắt kinh cụ của cô trực tiếp dùng sức đỉnh đầu tiến nhập thân thể cô.

Bởi vì không có bất luận cái gì tiền diễn, thân thể của Phương Tiểu Thu lại cực kỳ trúc trắc, thông đạo đó khô ráo nhỏ hẹp làm cho hai người đều có chút khó chịu.

Phương Tiểu Thu nhíu mày đau khổ hừ nhẹ ra tiếng, Bạc Tề Xuyên lại giống như không cảm thấy đau, anh hô hấp trầm trọng càng ngày càng dùng sức xâm phạm cô, cả người cô bị hấn đỉnh thẳng đụng vào đầu giường, môi anh đi vào cổ của cô, lưu lại dấu hôn rất sâu.

"Hai người kết hợp là muốn cho nhau thích ứng, mà không phải thay đổi đối phương." Bạc Tề Xuyên thờ dốc nói xong, giọng nói trầm thấp khàn khàn, nghe qua cực kỳ, hần như trước từ từ nhắm hai mắt, vùi đầu tại hõm vai của cô, bên tai quanh quẩn tiếng rên rỉ của cô dưới sự đòi lấy không ngừng của anh, toàn bộ phòng đều tràn ngập hương vị xa hoa lãng phí, sau một lúc lâu hần mới nói tiếp: "Đạo lý này trước kia anh không biết."

Phương Tiểu Thu khó chịu nắm chặt bờ vai của hần, trong tiếng rên rỉ của cô mang theo giọng mũi, cô đứt quãng nói: "Buông, buông... A!"

Bạc Tề Xuyên không thêm nghe lời từ chối của cô, ôm cổ cô mang theo cô xô dịch xuống dưới, để tránh đầu cô bị hấn đỉnh đụng vào đầu giường.

Hần hôn vành tai cô càng không ngừng tiến tiến xuất xuất trong thân thể cô, thanh âm của cô cùng tiếng thờ dốc càng ngày càng nặng, tay gắt gao nắm lấy ga trải giường, anh nheo mắt lại nhìn tóc dài đen bóng của cô, sau đó lại nhắm mắt lại, tiếp theo hô hấp trở nên dồn dập, giọng nói độc đáo thuộc loại đàn ông khàn khàn gọi cảm mà giàu có từ tính nặng nề hừ một tiếng, giọng nói của anh tuy nhiên bị bao phủ trong thanh âm của cô, nhưng cũng bởi vì sự tốt đẹp của cô cùng khoái cảm không thể bỏ qua dưới thân thể mà không ngừng vang lên, thẳng đến anh bắn vào trong cơ thể cô, anh đều không có buông cô ra.

Làm xong, nhưng Bạc Tề Xuyên như trước không định buông cô ra, anh nhanh chóng ôm chặt cô, cô bị hấn bóp đến sắp hít thở không thông.

"Vì sao em không thẳng thắn với anh?" Bạc Tề Xuyên nhắm mắt lại, dính sát vào khuôn mặt cô trầm thấp hỏi cô, "Em nói anh không nói cho em ý nghĩ của anh, không phải em cũng không nói cho anh biết sao?" Giọng nói của anh càng trở nên trầm thấp, phía dưới còn tại trong thân thể của cô, hơn nữa có dấu hiệu sống lại, "Em cũng nói, lòng người luôn thay đổi, em đã không muốn nói, anh cũng có thể không tò mò đúng không."

Phương Tiểu Thu khó khăn hô hấp, cô đồ hốc mắt thật dài hít vào một hơi, giọng nói ám ách nói: "Nếu em đều thẳng thắn nói ra tất cả, đều đặt ở trước mặt anh tất cả mọi thứ của em, dùng tất cả dục vọng cùng tình yêu của em không chế anh, anh có thể chịu được sao? Anh dám nhận sao?! Cũng là anh sẽ ghét bỏ em, rồi đi em, hoặc là giống như lần trước buông tay em? Em thật sự muốn làm hỏng anh sao!?"

Tiết độc là một từ rất trầm trọng. Cô luôn luôn muốn tìm một từ có màu xám, làm cho chính mình có vẻ chẳng phải không sạch sẽ không chịu nổi, muốn làm chính mình nghĩ đến sạch sẽ một điểm, lấy điều này đến xứng đôi với Bạc Tề Xuyên ưu tú.

Nhưng là cô không thể không thừa nhận, cô sớm cũng đã tẩy không sạch sẽ, bất luận là tính cách đen tối vẫn là dục vọng vẩn vơ của cô.

Cô chỉ có thể nhận mệnh. Dù sao đã không thể tới gần anh, cũng chỉ có thể lui bước mà cầu tiếp theo, an ủi mình trước.

Bạc Tề Xuyên nâng mắt im lặng chống lại ánh mắt của cô, hốc mắt của cô đỏ bừng, gắt gao cắn môi dưới, anh đột nhiên thốt lên nhân tiện nói: "Thực xin

lỗi." Anh rất nhanh hôn lên môi cô, giữ hơi thở không có dấu chấm nào vẫn nói xong câu thực xin lỗi, cô từ từ nhắm hai mắt thừa nhận nụ hôn của hắn, nghĩ đến hắn chỉ biết nói ba chữ này, lại nghe đến anh bỗng nhiên nói ba chữ khác.

Hắn nói anh yêu em

Anh yêu em?

Phuong Tiểu Thư khiếp sợ mở mắt ra trông lớn con người nhìn anh, anh rũ mắt nhìn môi cô, hôn nhẹ cô, thanh âm nhỏ đến gần như không thể nghe thấy: "Anh yêu em." Anh lại lặp lại một lần, "Anh vẫn đều yêu em." Hắn cúi đầu vào ngực cô, có chất lỏng ấm áp chảy xuôi tại trên da thịt cô, cả người cô đều ngây dại.

"Anh yêu em. Tiểu Thư, anh thật sự rất yêu em." Giọng nói của anh có chút khả nghi run run, dưới thân gắng gượng đứng lên, bắt đầu chuyển động trong thân thể cô, "Anh thật sự không hiểu em, anh không hiểu em, rốt cuộc là em thật lòng yêu anh, vẫn là em chỉ cần một phần tình yêu." Anh ôm chặt cô, hưng phấn tiến vào thân thể cô, một lần lại một lần, thường xuyên rất nhanh, cô bị cảm giác cực hạn này tra tấn vừa đau khổ lại thoải mái, lại không còn phản kháng anh.

Cô nghe thấy anh nghẹn ngào nói: "Anh vì em ngay cả nguyên tắc cùng lòng tự trọng của mình đều không cần, em sao có thể nhẫn tâm, em như thế nào có thể nhẫn tâm lợi dụng anh, em như thế nào có thể nhẫn tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Giọng nói của Phuong Tiểu Thư càng ngày càng áp lực, tiếng thở dốc càng ngày càng trầm trọng, thần sắc của cô cực kỳ kiêu ngạo, hơi nhắm mắt lại theo Bạc Tề Xuyên ra vào từ trên xuống dưới, hai tay vô ý thức buông ra khiến trải giường để ở trong ngực anh, anh cúi người xuống ôm chặt cô, cô liền để trán vào hõm vai của anh, loại cảm giác hỗn loạn đau khổ cùng hưng phấn này, còn có xúc động phần nộ cùng chua xót làm cho hai người đều hơi hơi thất thần.

Rất nhiều đàn ông đều thích cho phụ nữ rất nhiều hứa hẹn, cho nên giá trị của lời hứa hẹn bị kéo càng ngày càng thấp. Nhưng mà nếu là người đàn ông như Bạc Tề Xuyên hứa hẹn, vậy là hoàn toàn khác biệt.

Tay của Phuong Tiểu Thư nhẹ nhàng sờ phía sau gáy của Bạc Tề Xuyên, cô nhắm mắt ôm anh, đối với cách nói của anh là cô "Lợi dụng" anh, cô không có phủ nhận cũng không có thừa nhận.

Cô đã không có lời nói an ủi nào, cũng không có vì chính mình giải thích, cô liền như vậy lặng lẽ ôm anh, không nói câu nào.

Nói thật ra, người dễ dàng bị cảm động thực sự dễ dàng trở nên máu lạnh, bộ dáng lạnh nhạt của Bạc Tề Xuyên hai ngày nay làm cho cô thực dễ ý, giờ phút này tuy anh nói ra ba chữ đó, lại vẫn nghi ngờ cảm tình của cô với anh.

Phuong Tiểu Thư vẫn đều cảm thấy Bạc Tề Xuyên là một người đàn ông tự tin, bởi vì chỉ có người đủ tự tin mới có dũng khí yêu người phụ nữ không chịu sự khống chế của mình, ví dụ như cô. Cô hoàn toàn không nghĩ tới, ở trong lòng anh mình lại là con người như vậy. Lợi dụng? Cô nhưng lại làm cho hắn không có cả tự tin như ngày xưa, dĩ nhiên nghĩ đến cô đang lợi dụng anh...

Đúng vậy, trên người Bạc Tề Xuyên xác thực có được tất cả điều kiện cô cần, bất luận là thân phận vẫn là năng lực cùng cá tính của anh, cho dù chỉ cần là đáng người cùng bộ dạng của anh, cũng đủ cho cô "Lợi dụng" anh thỏa sức miệt mài.

Nếu anh nói là loại lợi dụng cuối cùng này, như vậy cô có thể thừa nhận. Về phần cái khác, tha thứ cô còn không có âm hiểm giả dối đến cái kia bộ dáng.

Không chiếm được bất cứ đáp lại nào của Phuong Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên có chút hôn hên, anh ngẩng đầu nhanh mím môi nhìn cô chằm chằm, Phuong Tiểu Thư nhìn một cái không xót mắt hoa đào hốc mắt ửng đỏ cùng với sóng ngầm cuộn cuộn ở chỗ sâu trong đáy mắt của anh, lại thấy chung chính là thân nhiên nhìn, không nói một lời.

"Đây là ý tứ gì?" Bạc Tề Xuyên hít vào một hơi ách cổ họng hỏi.

Phuong Tiểu Thư chuyển tay từ phía sau gáy của anh đến phía trước, khẽ vuốt một chút khuôn mặt của anh, ôn nhu cười nói: "Bạc Tề Xuyên, anh hẳn là biết, cường gian trong hôn nhân cũng coi như cường gian."

Bạc Tề Xuyên nghe vậy, cả người đều ngây ngẩn, cực kỳ cứng ngắc nằm tại trên người cô, cô thử giật giật, lập tức đã bị hắn đè lại cổ tay.

Phuong Tiểu Thư nhũ mày, đang muốn nói cái gì, liền vang lên tiếng đập cửa.

"Tê Xuyên?" Giọng nói của Nhan Nhã truyền đến từ ngoài cửa, "Các người đã dậy chưa? Nên đi làm đi."

Hắn là Bạc Tranh làm cho Nhan Nhã đến gọi bọn hắn, Phương Tiểu Thư vốn tưởng rằng cái này Bạc Tê Xuyên nên bỏ ra, nhưng Bạc Tê Xuyên nghe câu hỏi sau dĩ nhiên chính là bình tĩnh đáp lại một câu: "Hôm nay không quá thoải mái, đi qua muộn một chút."

Khi hắn nói chuyện giọng mũi rất nặng, ngoài cửa Nhan Nhã chắc là nghĩ đến hắn bị cảm, sau khi đồng ý liền tích cực nói muốn cho anh chuẩn bị thuốc cảm cúm, anh cũng không cự tuyệt, vì thế bà ta liền rời đi.

"Đứng lên." Phương Tiểu Thư nhủ mảy nói, "Em muốn rời giường." Cô thử đẩy ra anh, anh cũng không lại đè nặng cô, nằm đến bên kia giường lấy tay che mắt im lặng, hình như cực kỳ khó xử cùng sa sút tinh thần.

Phương Tiểu Thư nửa ngồi ở trên giường nhìn anh, tay tinh tế trắng nõn đưa về phía hắn một chút, ngay tại thời điểm cô muốn chạm vào anh, điện thoại của anh bỗng nhiên vang lên, vì thế tay cô nhanh chóng rút trở về.

Bạc Tê Xuyên cũng không chú ý tới động tác của cô, sau khi bỏ tay ra liền lấy ra di động từ trong túi trả lời điện thoại, anh cơ bản không như thế nào mở miệng, trừ bỏ lên tiếng trả lời lại không nói gì, chính là sau khi dùng điện thoại, anh lại thần sắc phức tạp nhìn về phía Phương Tiểu Thư.

Phương Tiểu Thư thấy anh muốn nói lại thôi, hí mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Bạc Tê Xuyên trầm mặc một hồi, nói: "Hàng Gia Ngọc bị bắt, bị tình nghi bán dâm."

"Không có khả năng!" Phương Tiểu Thư theo bản năng phủ nhận, phủ nhận xong mới phản ứng đến mình đang nói gì đó, ánh mắt cô càng nheo nhỏ lại, cảm môi không biết nên tiếp tục như thế nào, chỉ cảm thấy mặc kệ nói thêm cái gì đều chính là càng tỏ càng đen.

Bạc Tê Xuyên đứng lên, vòng qua giường ngồi vào bên cạnh cô, khí chất nghiêm túc mặt lạnh đó làm cho Phương Tiểu Thư nhận không được xê dịch ra chỗ khác, Bạc Tê Xuyên rũ mắt quét quét, từng bước ép sát lại tới gần cô.

Vì thế Phương Tiểu Thư không bình tĩnh, nhìn anh tối nghĩa hỏi: "Gì chứ?"

Bạc Tê Xuyên trực tiếp nâng tay nắm cầm cả cô kéo cô đến trong lòng mình, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Phương Tiểu Thư, em một chút cũng không cần biểu hiện ra mình hư hỏng như vậy, anh tin tưởng trên thế giới này không ai là không có một chút lòng thương người, hơn nữa em cũng không có bướng bình như vậy." Anh nói xong liền buông cô ra, đứng dậy đi đến một bên tủ quần áo mở ra tủ quần áo thay quần áo, đưa lưng về phía cô nói, "Anh biết em cũng rất tò mò chuyện này, đứng lên mặc quần áo đi, anh đưa em đi cùng."

Phương Tiểu Thư lập tức xuống giường chạy đến bên người anh tiến vào trong lòng anh từ phía dưới tủ quần áo lấy quần áo của mình, Bạc Tê Xuyên cúi đầu nhìn bên mặt xinh đẹp của cô, cảm môi như lơ đãng nhếch lên, có dự cảm gì đó đang rục rịch, lại tự mình mạnh mẽ áp chế xuống.

Phương Tiểu Thư cầm quần áo liền cúi đi ra ngoài, đến bên giường nhanh chóng cầm lên quần bò, sau đó cúi vẩy ngủ cũng không mang áo ngực trực tiếp liền mặc lên áo lông rộng thùng thình, làm xong này hết thấy cô bỏ chạy đến toilet đi rửa mặt.

Bạc Tê Xuyên thấy cô không mặc áo ngực, cảm môi khép mở muốn gọi lại cô rồi đi, nhưng nói đến bên miệng lại không biết nên tìm từ như thế nào, vì thế đành phải mạnh mẽ nhịn xuống.

Hai người thu thập xong rất nhanh rời đi nhà họ Bạc, khi Bạc Tê Xuyên cùng Bạc Tranh nói tạm biệt cũng không nhiều lời, chỉ nói đi trước không ăn bữa sáng ở nhà, ánh mắt của Bạc Tranh luôn nhìn chằm chằm báo chí, rất dễ nói chuyện cho bọn họ chạy đi.

Bạc Tê Xuyên lái xe mang theo Phương Tiểu Thư đi về phía cục công an, Phương Tiểu Thư do dự sau một lúc lâu, vẫn là hỏi ra vấn đề cô bắt đầu nghi hoặc từ nãy giờ: "Vì sao Hàng Gia Ngọc bị bắt lại, cục công an lại muốn gọi điện thoại cho anh?"

Bạc Tê Xuyên nghe vậy, vốn định trực tiếp trả lời, nhưng là hắn lại bỗng nhiên im lặng. Biểu tình của anh thay đổi mấy lần, sau đó lại nhắm lại miệng.

Kỳ thật với anh mà nói, cùng với trực tiếp giải thích cho cô nghe, chẳng làm cho cô khản trương trong chốc lát, hiện tại anh liền giống như Phương Tiểu Thư trong quá khứ không có cảm giác an toàn. Đối với việc tư tưởng của bản thân mình không phù hợp bình thường, tính cách lại cực kỳ vận vẹo, Bạc Tê Xuyên cực kỳ chán ghét lại thích thú. Anh hận không thể chọn ra mỗi một căn thần kinh trong thân thể mình mê muội vì cô, lại trầm luân tại trong trận đánh cảm tình giằng co này.

Tới cục công an, Phương Tiểu Thư rất nhanh liền hiểu được vì sao Hàng Gia Ngọc gặp chuyện không may điện thoại lại đánh tới chỗ của Bạc Tê Xuyên.

Sự tình là có chuyện như vậy. Bạc Tê Xuyên đang điều tra Cao Diệc Vi, Cao Diệc Vi là ông chủ phía sau của quán bar mà Hàng Gia Ngọc gặp chuyện không may, hôm đó Cao Diệc Vi cũng vừa vận ngay tại trong quán bar, mà Hàng Gia Ngọc là đứng dịp trải qua, vô tội bị hắn kéo đi vào. Sau khi công an quét sạch tệ nạn đến, Cao Diệc Vi chính mình là đi được nhanh, né tránh trách nhiệm, không có bất luận cái gì bối cảnh cùng người khác giúp Hàng Gia Ngọc lại vô tội gặp tai họa.

Sau khi cục trưởng cục công an Cố Vinh Dật có được khẩu cung của Hàng Gia Ngọc từ cấp dưới, lập tức liền gọi điện thoại cho Bạc Tê Xuyên. Nhiệm vụ này trước mắt là Bạc Tê Xuyên phụ trách, đây là văn kiện bí mật do Bạc Tranh phát xuống, người bên ngoài cũng không biết, thuộc loại cơ mật đánh lại thế lực xã hội đen.

Nếu làm xong chuyện này, bắt lại Cao Diệc Vi, như vậy bất luận là đối với khả năng thăng chức của bọn họ vẫn là đối với vấn đề trị an của thành phố

Nghiều Hải, đều là một chuyện lớn tốt đẹp, cho nên đại đa số mọi người ở cục công an đều thực tâm làm việc.

Đương nhiên, cục công an từ trên xuống dưới có rất nhiều người, trong đó không có khả năng không có người của Cao Diệc Vĩ, chính là những người đó đều không có tư cách biết được tình hình cụ thể của nhiệm vụ này thôi. Làm gián điệp, không có khả năng cũng không lộ ra dấu vết, phàm là có hiềm nghi, tất cả đều bị bỏ ra ngoài.

Phương Tiểu Thư ngồi ở phòng hội nghị trong cục công an chờ gặp Hàng Gia Ngọc, Bạc Tề Xuyên ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh cô, áo mũ chỉnh tề, như thể nào đều nhìn không ra phò khí thể bức người bộ dáng cứng cỏi vào buổi sáng.

Phương Tiểu Thư nhìn anh một lúc, thấp giọng hỏi: "Chuyện bí mật như vậy nói cho em biết không quan hệ sao?"

Bạc Tề Xuyên nhìn về phía cô, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Không quan hệ. Tôi cố ý tiết lộ bí mật quốc gia, tình tiết nghiêm trọng, nhưng chỗ ba năm hoặc dưới tù có thời hạn hoặc giam ngắn hạn; tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, trên ba năm dưới bảy năm. Vẫn còn tốt."

"..." Phương Tiểu Thư cứng ngắc khẽ động khóe miệng, "Đó là một chuyện vui đùa?"

Bạc Tề Xuyên mỉm cười, đẩy kính mắt, nhẹ nói: "Ừ. Đây là."

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mị hoặc cùng câu dẫn

Phương Tiểu Thư lẳng lẳng nhìn Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên hờ hững thừa nhận ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú của cô, không có một tia phản ứng không được tự nhiên.

Miệng anh nhếch lên cực kỳ thâm sâu, nhiều một phần say mê thiếu một phần trối buộc, hai chân anh khép lại câu nệ ngồi ở trên ghế bành, tây trang màu đen, caravat đen, áo sơ mi màu trắng, túi tiền phía trên áo khoác tây trang lộ ra một cái khăn màu xanh lục được gấp lại rất tiêu chuẩn, tại thời buổi lễ nghi ngày càng nhiều này, các quý ông khi mặc tây trang nếu quên đem khăn trang trí tại trước ngực tây trang, này sẽ là một chuyện cực kỳ thất lễ.

Tầm mắt của Phương Tiểu Thư từ trên mặt Bạc Tề Xuyên vẫn trượt đến bụng của anh, nhìn chằm chằm địa phương khác một lúc lâu, rốt cục nhìn đến Bạc Tề Xuyên trở nên cứng ngắc.

Trong đôi mắt hoa đào bị kính mắt che khuất của anh hiện lên một tia xấu hổ, không tự chủ được đem hai chân xen lẫn đứng lên. Tại trường hợp này khiêu chân bắt chéo tuy có vẻ cực kỳ không ổn, nhưng là tốt hơn nhiều so với bị Phương Tiểu Thư để mắt đến phản ứng của anh. Ánh mắt của cô thật sự là rất trực tiếp, anh quả thực không có biện pháp nhìn thẳng cô, Bạc Tề Xuyên sống ba mươi năm, cho tới bây giờ liền chưa thấy qua cô gái nào giống như cô!

Phương Tiểu Thư hơi có chút suy nghĩ chuyển tầm mắt về phía mặt của anh, nhìn khuôn mặt nhã nhặn đẹp trai của anh, cô lộ ra một cái tươi cười rất kỳ quái, trong cái tươi cười kia chứa rất nhiều ý tứ chỉ có thể cảm nhận mà không thể nói ra.

Bạc Tề Xuyên đẩy kính mắt lên che giấu đôi mắt không đối diện cùng cô, trên mặt tuy làm như không có bị bất kỳ ảnh hưởng gì, kỳ thật trong lòng đã sớm không ổn định.

Nhưng mà may mắn là, trước khi Phương Tiểu Thư khiêu khích anh đến phá công, Cố Vĩnh Dật mang theo Hàng Gia Ngọc vào được.

Vào cửa trước là Cố Vĩnh Dật, vóc dáng của hắn không cao, nhưng bả vai thực rộng, dáng người cũng không sai, thân hình nhỏ nhắn của Hàng Gia Ngọc bị hắn che chắn toàn bộ ở phía sau, chờ hắn đóng cửa làm ra vị trí, bọn họ mới nhìn thấy Hàng Gia Ngọc vẻ mặt nước mắt khoác một cái áo khoác đồng phục cảnh sát.

Cô cực kỳ chật vật, mặt như giấy vàng, giống như đã trải qua một hồi giết hại lớn rất đáng sợ.

"Bạc thư ký, đã mang người đến." Cố Vĩnh Dật xin phép Bạc Tề Xuyên một chút, liền không tiếng động đi ra ngoài, cả gian phòng họp đều không có theo dõi, là Cố Vĩnh Dật riêng chọn lựa cho bọn hắn sử dụng.

Hàng Gia Ngọc cũng không biết Cố Vĩnh Dật đưa cô tới gặp người là Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư, giờ này khắc này cô mất hết can đảm ngẩng đầu, nhìn đến hai người ngồi phía trước là ai sau, cô khó có thể tin đại ra tại chỗ, sau đó rất nhanh, nước mắt tràn mi mà ra, bay thẳng đến chỗ của Phương Tiểu Thư, Hàng Gia Ngọc nhào vào trong lòng cô, nửa ngồi xồm xệ dựa chôn đầu ở ngực cô nức nở.

Phương Tiểu Thư mờ mịt sững sờ ở tại chỗ, hai tay đặt tại trên tay vịn ghế dựa cứng ngắc thừa nhận cái ôm của cô, ánh mắt không tự giác nhìn về phía Bạc Tề Xuyên. Mà giờ phút này, tươi cười ôn hòa thân thiết trên mặt Bạc Tề Xuyên thoạt nhìn là như vậy khiến người ta mao cốt từng nhiên.

Phuong Tiểu Thư khoe miệng rút một chút, do dự sau một lúc lâu nâng Hàng Gia Ngọc lên, bàn tay mảnh khảnh bàn đút vào một bên túi quần của Bạc Tề Xuyên, lấy ra khăn tay của anh đưa cho cô, từ đầu tới đuôi đều thông dong tự nhiên, thật giống như khăn tay đó được lấy ra từ túi của cô.

Bạc Tề Xuyên cúi đầu nhìn xem thất lung của mình, hai tay vô ý thức đút tay túi, vừa rồi khi Phuong Tiểu Thư vói vào túi tiền của anh lấy khăn một điểm cũng không thành thật, cư nhiên cố ý đụng chạm vào chỗ mẫn cảm nhất của đàn ông, xúc động bộ phận vốn không nên mở ra chột mở tại trường hợp này, việc này khiến cho hô hấp của anh hơi mất tự nhiên, trong mắt hoa đào tránh ở phía sau kính mắt có cái gì vậy đang tràn ra.

"Đừng khóc." Phuong Tiểu Thư cũng không hiểu an ủi người khác, cho nên giọng điệu có vẻ có chút cứng nhắc, cô ả Hàng Gia Ngọc ngồi vào trên ghế, mặt không chút thay đổi đứng tại trước mặt đối phương nói, "Vì sao không nên bỏ nhào vào trong lòng người khác dựa vào người ta khóc? Có người có thể dựa vào có người có thể cho cô ôm cô còn khóc cái gì? Trời không phải chưa rơi xuống dưới sao? Ngày không phải còn phải đi qua?"

Lời này của Phuong Tiểu Thư tuy là nói cho Hàng Gia Ngọc nghe, nhưng không cách nào làm cho Bạc Tề Xuyên không thêm để ý.

Phía trước hần tại trong tủ quần áo phát hiện cô đang khóc, thống hận là sự không thẳng thắn cùng giấu diếm của cô, hoài nghi sự lợi dụng cùng giả ý của cô, nay cô nói như vậy, như vậy có phải hay không anh có thể lý giải thành, lúc ấy cô trốn đi khóc là vì cảm thấy anh không đáng tin?

Bạc Tề Xuyên càng nghĩ càng phiền chán, hai tay anh chộp lấy túi tiền từa vào bên bàn, cực kỳ hối hận chính mình vì sao cố chấp kiên trì không dính vào rượu cùng thuốc lá, nếu không hiện tại cũng không dùng đến mức không biết như thế nào cho phải.

Nhưng mà, tuy tâm tình không tốt, nhưng Bạc Tề Xuyên cũng chưa quên ý đồ đến, chờ Hàng Gia Ngọc bình tĩnh trở lại, anh mở miệng nhân tiện nói: "Tôi xem qua ghi chép của cô, tối hôm qua cô phải đi quán bar làm thêm à?"

Hàng Gia Ngọc giương mắt chống lại ánh mắt bình thản tràn ngập xem kỹ của Bạc Tề Xuyên, vẻ mặt của cô hơi thương cảm, tay không tự giác nâng lên đến cầm tay của Phuong Tiểu Thư, thế này mới nhẹ nhàng mà "Ừ" một tiếng.

Bạc Tề Xuyên không kiên nhẫn nhìn lướt qua tay "Hạnh kiểm xấu" của cô, thanh âm cực kỳ lạnh lùng: "Cao Diệc Vĩ bắt cô ngồi cùng là trùng hợp vẫn là cố ý?"

Hàng Gia Ngọc mờ mịt một chút, không xác định nói: "Tôi không biết... Hẳn là trùng hợp... Ừ?"

Bạc Tề Xuyên nhếch lên khoe miệng, cũng không phải đang cười: "Không phải." Anh hoàn toàn phủ định, sau đó hỏi tiếp, "Cô có lộ ra chuyện cô quên biết tôi cùng cô ấy cho ai hay không?" Anh chỉ chỉ Phuong Tiểu Thư.

Hàng Gia Ngọc nhắm lại mi, cố gắng hồi tưởng, sau đó bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: "Người làm cùng ở tiệm trang sức với tôi biết chuyện này, ngày đó hai người đến mua nhẫn, đi rồi các cô ấy hỏi qua tôi."

"Các cô ấy là ai, mấy người, đều gọi là gì, còn công tác ở chỗ kia sao?" Bạc Tề Xuyên nhanh chóng hỏi.

Hàng Gia Ngọc suy tư một chút, còn thật sự trả lời nói: "Ba người, Đặng Thiên, Tôn Duy cùng Lý Mạnh Mạnh, đều đang làm việc ở chỗ này."

Bạc Tề Xuyên nhắm mắt lại, lại mở ra, cụp xuống ánh mắt, trầm tư nửa phút, gạt đầu: "Tôi đã biết, cô nghi ngại thật tốt." Anh đứng thẳng dậy xẹt qua hai người, vẫy tay nói với Phuong Tiểu Thư, "Đi rồi."

Phuong Tiểu Thư cúi đầu nhìn nhìn Hàng Gia Ngọc vẻ mặt không tha nhìn cô, Hàng Gia Ngọc hình như rất ý lại cô, cô có lý do tin tưởng đối phương là đưa cô trở thành người thay thế chị mình.

Phuong Tiểu Thư chậm rãi rút tay của mình về, bắt buộc chính mình không nhìn ánh mắt khổ sở của đối phương, trầm giọng hỏi: "Hắn không làm gì với cô đi?"

Ánh mắt của Hàng Gia Ngọc tránh một chút, cúi đầu cắn môi nói: "Không... Cảnh sát tới kịp."

May mắn. May mắn không có. Nhưng cứ việc không có, ký ức này nhất định thực sự rất khủng bố. Nếu không Hàng Gia Ngọc cũng sẽ không nhắc tới chuyện này liền ngay cả cánh môi đều tái nhợt.

Phuong Tiểu Thư vỗ vỗ bả vai của cô, dịu dàng nói: "Nếu có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi."

Hàng Gia Ngọc mạnh ngẩng đầu, không yên hỏi: "Có thể sao?"

Phuong Tiểu Thư vuốt cằm: "Có thể."

"... Cảm ơn." Hàng Gia Ngọc nhẹ giọng nói lời cảm tạ, một lần nữa cúi thấp đầu xuống, "Gặp lại, chị. Hẹn gặp lại, Bạc tiên sinh."

Bạc Tề Xuyên nghe xưng hô của Hàng Gia Ngọc với Phuong Tiểu Thư, lại nhìn xem Phuong Tiểu Thư đứng bên cạnh Hàng Gia Ngọc, làn da cô thực trắng, mặc cả bộ màu đen có vẻ đáng người tình tẻ đơn bạc rất nhiều, với góc độ của anh có thể thấy rất rõ nốt ruồi bên phía mắt trái của cô. Rõ ràng cả khuôn mặt đều tràn ngập cảm giác đẹp lạnh lùng, nhưng nốt ruồi ở khóe mắt đó lại mạnh mẽ đem một nhãn mày cười trở nên đẹp dụ hoặc.

Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút không thoải mái, gian phòng họp này hình như rất buồn.

Phuong Tiểu Thư không nói cái gì nữa, cô cùng Bạc Tề Xuyên đi ra phòng họp, sau khi tạm biệt Cố Vinh Dật liền cùng nhau rời đi.

Bạc Tề Xuyên lái xe đưa cô chạy ở phía trước hướng về phía ủy ban thành phố, thời gian hai người ở chung một mình một lần nữa lâm vào cục diện trầm mặc xấu hổ, ai cũng không nói trước, giống như ai nói trước là người đó liền thua cuộc.

Liền như vậy im lặng hơn phân nửa đường, Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên đem xe lại gần, đứng ở bên ngoài một nhà ăn giản dị, giọng điệu đồng cứng nói với Phuong Tiểu Thư: "Đi xuống ăn sáng."

Ăn sáng? Lúc này? Ánh mắt của Phuong Tiểu Thư quét về phía đồng hồ trên xe, nhìn đến hơn mười giờ sau khóe miệng có chút ý vị sâu xa nhếch lên.

Cô cũng không nói cái gì, nghe lời cùng hắn xuống xe đi vào nhà ăn.

Nhà ăn này diện tích không lớn, nhưng hoàn cảnh tao nhã im lặng, vị trí cũng phương tiện, vừa lúc ở trên đường bọn họ nhất định phải đi khi đi làm.

Bạc Tề Xuyên chọn vị trí ở góc khuất nhất, né tránh cửa sổ cùng cửa, chỗ ngồi trên sofa cao cao chặn tầm mắt của người ngồi ở mặt sau, con đường vốn đang tính rộng mở bị người ta tạo hàng rào ngăn cách, đường nhỏ đi lại lập tức trở nên hẹp hòi, dưới loại tình huống này trừ bỏ chính bọn họ rất khó lại có người có thể phát hiện bọn họ, lúc phục vụ đi tới cũng có chút chật, đường nhỏ miễn cưỡng có thể cho một người đi.

Thực biết chọn vị trí, chỗ ngồi cùng người một dạng kỳ quái.

Phuong Tiểu Thư ngồi đối diện Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên lại lựa chọn chỗ ngồi dựa vào tường, hai người một trước một sau, bốn mắt nhìn nhau, lại ai cũng không để ý tới ai.

Phục vụ lấy thực đơn hỏi món, thực đơn đưa cho Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên lại nâng tay cự tuyệt, nhìn chăm chăm Phuong Tiểu Thư mặt không đổi sắc báo ra tên của vài món thức ăn, nhanh chóng đuổi phục vụ đi rồi.

Phuong Tiểu Thư cời áo khoác, chỗ này thực ấm áp, mặc áo khoác làm cho cô hơi nóng, bên trong cô chỉ mặc một cái áo lông màu trắng, miễn cưỡng có thể che khuất cái mông, nếu không phải áo khoác đủ dài, phỏng chừng sẽ có nguy hiểm bị hở ra.

Kỳ thật cũng sẽ không bị hở, dù sao phía dưới cô mặc tất chân màu đen, cho dù bị nhìn đến cũng không thấy cái gì.

Nhưng là dù vậy, Bạc Tề Xuyên lại cực kỳ không hài lòng.

Hắn một bên rót trà cho hai người, một bên nhìn chăm chăm bộ ngực của Phuong Tiểu Thư áp lực nói: "Mặc quần áo không đứng đắn, giống bộ dáng gì nữa, em đây là tính toán đi làm ở đâu, anh xem không giống như là cùng một đơn vị với anh."

Cách nói của anh hơi cay nghiệt, đàn ông cung xử nữ liền là như thế này, tại trên sự tình nào đó cố chấp cho dù người là vợ của hắn cũng không thể nhẫn nhịn.

Phuong Tiểu Thư bình tĩnh hai chân xen lẫn, ngăn hai tay tựa vào trên lưng sofa, mặc hắn nhìn chăm chăm bộ ngực không mặc áo lót bị áo lông che lấp, có chút không kiên nhẫn nói: "Đó giống cùng ai một cái đơn vị? Anh có phải hay không cảm thấy cái dạng này của tôi có vẻ thích hợp cùng đám người bồi rượu vừa rồi ở trong cục công an đứng chung một chỗ?" Cô hình như một điểm đều không thêm đề ý, nói xong lời này còn đặc biệt ngả ngón trỏ mắt nhìn anh, nốt ruồi ở bên mắt trái khiến tươi cười của cô tràn ngập mỉa mai hoặc cùng câu dẫn.

Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy phía dưới nóng lên, giọng nói trở nên khàn khàn, hắn theo trong hàm răng nặn ra bốn chữ, mang theo một cỗ oán khí: "Nói năng linh tinh."

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: PLAY ở nhà ăn (H)

Nghe anh nói như vậy, Phuong Tiểu Thư rõ ràng đá giày tuyết trên chân rơi xuống, hai chân tinh tế bị tất chân đen bao bọc trực tiếp hướng về phía trong hai chân của anh ở dưới gầm bàn, Bạc Tề Xuyên vốn là ngồi thẳng hai chân, tư thế ngồi cực kỳ rụt rè đoan chính, bị cô đình đầu như vậy liền theo bản năng mở chân ra, chờ lúc anh phản ứng lại cô muốn làm gì mũi chân của cô đã muốn để ở vị trí giữa hai chân anh.

Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy một cảm giác tăng vọt theo lòng bàn chân xô xuyên qua đến đỉnh, lại toàn bộ tập trung đến bụng, thế nhưng chỉ bị cô chạm vào nhẹ như vậy liền có phản ứng, rước lấy một trận tiếng cười dễ nghe của Phuong Tiểu Thư.

"Hình dáng này của ta có phải gọi là làm bậy hay không?" Cô cười nói, "Vậy anh chẳng phân biệt được trường hợp có cảm giác như vậy nên gọi là gì?"

Sắc mặt Bạc Tề Xuyên bụi bặm lấy tay chải tóc nhìn sang chỗ khác, nói sang chuyện khác: "Đừng náo loạn. Em không muốn biết chuyện của Cao Diệc Vĩ sao?"

Khóe miệng Phuong Tiểu Thu vẫn tươi cười như trước, tuy anh tự tay muốn bỏ chân của cô ra, nhưng cô vẫn kiên trì để ở đằng kia, còn bắt đầu không biết liềm xỉ cọ đến cọ đi, thẳng làm cho người đàn ông bình thường cảm dục điệu thấp mặt đỏ tai hồng, xấu hổ vô cùng, sắc mặt cực kỳ thẹn thùng.

Phuong Tiểu Thu gật đầu: "Anh nói đi."

Lông mày Bạc Tề Xuyên nhíu lại, tình huống như vậy làm cho anh nói như thế nào? Thân thể thon dài của anh hơi nghiêng về phía trước, khủy tay để tại trên bàn, hai tay ôm mặt, chỉ lộ ra miệng cứng nhắc nói: "Cao Diệc Vĩ điều tra qua anh cùng em, quan hệ cá nhân của em coi như sạch sẽ, cũng không có điểm đột phá nào, lại ít khi ra ngoài, cơ bản đều cùng một chỗ với anh, cho nên hẳn không thể vào tay, chỉ có thể bắt đầu từ Hằng Gia Ngọc." Hắn buông tay ra, trên mặt cực kỳ đứng đắn, bộ vị nhanh chóng cứng rắn phía dưới lại bại lộ nội tâm của anh, anh khàn khàn nói, "Hắn biết anh đang điều tra hắn, hiện tại liền xem ai nhanh hơn."

Phuong Tiểu Thu học bộ dáng của hắn thân mình nghiêng về phía trước tới gần hắn, thu chân lại, tới gần mặt anh ái muội nói nhỏ: "Nha, vậy khó làm sao? Có nguy hiểm không? Không hy vọng anh rơi vào hoàn cảnh này, cho nên mới không đành lòng làm cho anh biết em chờ mong hắn bị đưa ra công lý nhiều như thế nào."

Đây là đang giải thích cho anh sao? Bạc Tề Xuyên nhắm lại mí, dùng ánh mắt muốn giải thích nhìn cô.

Phuong Tiểu Thu lại nở nụ cười.

Cô cười đến đặc biệt phá hư, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của anh chui xuống gầm bàn, giấu ở phía dưới cái bàn cao cao đụng đến giữa hai chân anh.

Bạc Tề Xuyên ngạc nhiên cúi đầu nhìn về phía Phuong Tiểu Thu đang nửa quỳ ở giữa hai chân mình, mắt tự nhiên nhìn quét chung quanh, may mắn là ở đây rất ít người, vị trí lại cực kỳ ẩn nấp, từ vị trí khác căn bản nhìn không tới phía dưới đã xảy ra cái gì.

Anh cực kỳ ảo não nói: "Làm gì! Mau ngồi trở lại đi!"

Phuong Tiểu Thu cười cong hai mắt, nốt ruồi dưới khóe mắt làm cho nụ cười của cô tràn ngập mỉa mai hoặc, Bạc Tề Xuyên thẳng nhìn xem thất thần.

"Không quay về." Cô cực kỳ to gan cời bỏ thất lưng của anh, lại hướng phía trên cời bỏ cúc áo cuối cùng trên áo khoác của anh, say mê nhìn cơ bụng hoàn mỹ của anh bị áo soni che lại, cời bỏ thất lưng kéo khóa quần của anh, lại không để ý đến sự ngăn cản của anh lộ ra cái cứng rắn ở phía dưới quần lót màu trắng của anh, không phân trần ngậm ở trong miệng.

"Ừ..." Bạc Tề Xuyên không chế không được từ từ nhắm hai mắt ngẩng đầu lên, thờ dốc cực kỳ trầm trọng, anh không thể không ngồi hướng về phía trước mới có thể làm cho hành vi của bọn họ không quá rõ ràng, Phuong Tiểu Thu tránh ở dưới cái bàn, hai tay của anh để tại trên bàn, hai tay che trán, áo khoác tây trang buộc lại một viên nút thắt, phía dưới hở ra, mơ hồ có thể theo viền áo khoác thấy bên trong có động tĩnh gì, anh hơi chật vật nói, "Mau đứng lên... Ach... Nha..."

Anh xem như kiến thức đến sự to gan của Phuong Tiểu Thu, cô gái này không có lúc nào là không đảo điên quan niệm của hắn, loại địa phương này, cho dù vị trí ẩn nấp không có nhiều khách hàng, làm như vậy cũng thật sự hơi...

Bạc Tề Xuyên đang không ngừng tìm tòi trong đầu, thân thể hưởng thụ sự hầu hạ tận tâm tận trách của Phuong Tiểu Thu, bên kia phục vụ cứ tới đây bày đồ ăn.

Anh khàn trương nhìn lướt qua, hạ giọng khàn khàn nói: "Mau trở về, có người đến đây."

Phuong Tiểu Thu dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn đỉnh vật cứng đó, có chất lỏng ẩm ướt nhè nhẹ tràn ra, nhưng cũng không nhiều, đây là biểu hiện hắn cực kỳ thoải mái.

Vì thế cô tạm dừng một chút, liếm liếm chỉ bạc ở khóe miệng, khiêu khích phun ra hai chữ: "Kẻ lừa đảo!" Nói xong liền tiếp tục động tác vừa rồi, ngậm vật cứng ở đứng quần hắn đi vào càng sâu.

Đây là nói anh rõ ràng thực thích, lại muốn cự tuyệt sao...

Bạc Tề Xuyên đồ hấp một ngụm hai lần, bứt lên áo gió màu đen ở chỗ ngồi phía sau để tại trên vai, kéo nhanh cổ áo chặn hết thấy tầm mắt ở phía trước ngực.

Khi phục vụ đến nơi đây, Phuong Tiểu Thu động tác nhẹ nhàng hơn, đề thấp thanh âm hút cùng tiếng nước bọt, đầu lưỡi liếm đỉnh chỗ đó của Bạc Tề Xuyên, cảm giác được cả người hắn từ cứng nhắc đến run run, lại giọng điệu không xong nói tiếng cảm ơn người phục vụ, toàn bộ quá trình đều tràn ngập khoái cảm trả thù.

Đương nhiên, có khoái cảm không chỉ có mình cô, Bạc Tề Xuyên là người cũng có khoái cảm kia.

Phục vụ tuy có vẻ nghi hoặc vì sao không thấy Phuong Tiểu Thu, nhưng Phuong Tiểu Thu tránh né thật sự bí ẩn, thân mình lui vào bên trong, theo con đường nhỏ hẹp phục vụ bưng đồ ăn vào, căn bản nhìn không tới tất cả phía dưới bàn, sau khi đặt đồ ăn xuống lại xoay người bước đi, liền càng không

phát hiện cái gì.

Trừ phi bọn họ làm ra thanh âm kỳ quái gì, nếu không người ta chỉ biết nghĩ đến Phương Tiểu Thư phải đi toilet.

"Ừ..." Sau khi phục vụ rồi đi Bạc Tề Xuyên rót cuộc không chế không được phát ra một tiếng rên rỉ, tay nắm thành quyền cũng cùng một chỗ để chóp mũi, nhắm mắt, thờ dốc trầm trọng, áo gió màu đen khoác lên trên vai đã bị anh buông lỏng ra sau khi phục vụ đi rồi, nhẹ nhàng rơi đến phía sau anh, cả người anh đều hoàn toàn luân hãm ở trong loại phục vụ trò đùa giai của Phương Tiểu Thư cùng tình yêu tràn ngập ác ý.

"Đừng dùng răng cắn... Ừ..." Anh cúi đầu ngăn cản cô, không chịu không chế dùng phản ứng bản năng đáp lại cô, tiếng rên rỉ trầm thấp áp lực đó quả thực chính là loại xuân dược tốt nhất, Phương Tiểu Thư nghe xong vài tiếng thân thể liền trở nên nóng bỏng như anh, cô mơ mơ màng màng nhanh hơn động tác, tay nhẹ nhàng vỗ về hai khóa này nọ phía dưới vật cứng, dọc theo chúng nó chậm rãi hướng về phía trước, nhẹ nhàng vuốt ve vật cứng rắn, tiếng nước chập chập tràn ngập tại chung quanh, Bạc Tề Xuyên hồ thẹn dúi đầu vào hai tay, nắm úp sấp đến trên bàn.

Anh vừa nằm sấp xuống, môi liền lộ ở trên ánh mắt của Phương Tiểu Thư, có thể rõ ràng thấy anh cắn môi dưới, cực kỳ ần nhẫn.

Ánh mắt của anh đặt ở trên cánh tay, trước mắt tối đen một mảnh, từ góc độ bên ngoài nhìn qua, cách tại góc sáng sửa mặt sau hàng rào đều không có cái gì, cũng nhìn không thấy cái gì, trong nhà ăn ấm áp mở bài hát nước ngoài, bên ngoài cũng nghe không thấy thanh âm ái muội gì.

Đồ ăn đều được bày lên, không có người đến quấy rầy, đã muốn làm được tình trạng này, còn có thể càng vô sỉ đến tình trạng gì?

Ôm ý nghĩ như vậy, Bạc Tề Xuyên tại thời khắc sắp nhện không được đó trực tiếp kéo Phương Tiểu Thư từ phía dưới bàn ra, nâng mông của cô đặt tại trên hai chân của mình, hôn vành tai của cô lầm bầm nói: "Cởi quần áo. Nhanh."

Phương Tiểu Thư nghe lời rất nhanh cởi một chân của tất chân màu đen, sau đó liền đẩy ra quần lót khóa ngòi ở trên đùi anh đưa vật cứng rắn hưng phấn của anh nhập vào thân thể của chính mình.

Cô nhện không được rên rỉ ra tiếng, vì sợ người khác phát hiện liền vùi vào hõm vai của anh, môi gât gao để tại trên bờ vai của anh, đi theo động tác của anh không ngừng mà từ trên xuống dưới.

Tiếng làn da va chạm đó giăng co thật lâu, lâu đến mặc dù mờ ra âm nhạc, địa phương ần nấp, cũng làm cho phục vụ nhà ăn nhện không được tò mò. Nhưng mà may mắn là, ở lúc phục vụ tò mò đến nhanh muốn đến xem, Bạc Tề Xuyên hét lớn một tiếng bắn vào trong cơ thể Phương Tiểu Thư, hết thảy đều khôi phục bình tĩnh.

Bật nhỏ âm nhạc nhân viên cửa hàng nghiêng tai lắng nghe một chút, không hề khác thường, vì thế liền buồn bực một lần nữa bật to âm nhạc, tiếp tục đứng ở trước sân khấu chơi.

Phương Tiểu Thư tựa vào trong lòng Bạc Tề Xuyên, cắn vành tai của anh, thanh âm mềm mại đáng yêu hỏi: "Thích không, này có phải thời khắc khó quên nhất trong cuộc đời của anh hay không?"

Bạc Tề Xuyên giống như trả thù tạo ra một dấu hôn sau gáy cô, hôn hển nói: "Có phải khó quên nhất hay không thì không biết, dù sao khẳng định là thời khắc vô sỉ nhất."

Phương Tiểu Thư cười ha ha, cười ra tiếng, cười đến thực vui vẻ, tiếng cười sung sướng vang vọng toàn bộ nhà ăn, nhân viên cửa hàng càng thêm xác định vừa rồi là chính mình nghe nhầm đa nghi, người ta không phải đang vui vẻ ăn cơm sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Kiểm tra đệ đệ

Một ngày đó sau khi tùy ý làm tại nhà ăn Bạc Tề Xuyên mấy ngày cũng chưa cho Phương Tiểu Thư sắc mặt hoà nhã, biểu hiện cụ thể vì nói thiếu, không cười, trừ phi tất yếu nếu không tuyệt đối không nói một câu nói với cô.

Phương Tiểu Thư có thể lý giải tâm tình của anh, đây phỏng chừng là chuyện vô liêm sỉ nhất mà anh đã làm hơn ba mươi năm qua, anh cần một đoạn thời gian làm cho tâm tình của mình bình phục lại, lòng hồ thẹn cùng si nhục của anh đều viết tại trên mặt, khí tràng cả người anh đều đang nói cô: cảm thú!

Bạc Tề Xuyên công tác còn rất thật sự, bất kể là làm cái gì. Phía trước làm người chuyên lo lễ tang, sự thật sự của anh làm cho mỗi vị người nhà của người đã mất cuối cùng đều cực kỳ tôn trọng anh, hiện tại làm thư ký của thị trưởng, hiệu suất cùng thành quả công tác của anh cũng làm cho ủy ban thành phố từ trên xuống dưới đều khen không dứt miệng.

Phương Tiểu Thư rõ như lòng bàn tay hành tung của Bạc Tề Xuyên, chẳng những là vì cô là vợ của anh, càng là vì cô là thư ký của anh, đa số tất cả

hành trình của anh đều do anh tùy lúc dạn dò xuống dưới sau đó cô sắp xếp tốt.

Phương Tiểu Thư phát hiện, gần nhất Bạc Tề Xuyên thường xuyên chạy sang chỗ hải quan, có đôi khi vừa đi chính là cả một ngày, mấy ngày nay đúng lúc chính phủ họp cuối năm, anh mới không hay đi ra ngoài, một tuần trước gần như mỗi ngày anh đều phải đi hải quan hơn nửa ngày, Phương Tiểu Thư thậm chí còn hoài nghi anh có phải đang ẩn giấu một đại mỹ nữ ở chỗ kia hay không.

Đương nhiên, đây là cô đang nói đùa, Bạc Tề Xuyên là loại người mặc kệ là trên tính cách vẫn là trên nguyên tắc, đều quyết không cho phép chính mình cùng với vợ mình ngoại tình, cho dù là ngoại tình trên tinh thần cũng không được, bệnh chấp nhất về cảm tình tương đối nghiêm trọng, nhìn thái độ của anh phía trước khi chui vào sừng trâu "Lợi dụng" sẽ biết.

Một ngày này, Bạc Tề Xuyên buổi chiều tan tâm không cùng Phương Tiểu Thư rời đi, anh đứng tại trước mặt cô, trước ngực áo khoác tây trang màu đen của anh treo một cái thẻ màu đỏ hình chữ nhật, mặt trên là ảnh chụp bỏ mũ của anh cùng với chức vị, đây là thẻ chứng minh anh có thể tham dự hội nghị, ảnh trên giấy chứng nhận của anh thật giống như ảnh chụp nghệ thuật, nếu không phải trên ngón áp út tay trái luôn luôn đeo nhẫn cưới, phỏng chừng các cô gái trẻ trong ủy ban thành phố đã sớm điên rồi.

Kỳ thật cho dù anh đeo nhẫn cưới, có một ít cô gái trẻ cũng không có buông tha cho ý định này. Cô bắt đầu lo lắng mình có nên sinh cái đứa nhỏ cho anh hay không, để củng cố địa vị của mình trong lòng anh. Nhưng mà lâu như vậy tới nay, cho tới bây giờ bọn họ đều chưa làm qua biện pháp tránh thai, mỗi lần đều tùy ý làm, nhưng bụng của cô vẫn đều thực bình tĩnh, điều này rất kỳ quái. Chỉ cần nghĩ như vậy, cô sẽ thực bắt an.

Phương Tiểu Thư không có biểu tình nhìn Bạc Tề Xuyên thu xếp này nọ, thừa dịp lúc anh còn chur đi, thấp giọng hỏi: "Tan tâm sau anh muốn đi đâu thế?" Anh không đi cùng cô, lại đi ra ngoài sau giờ làm việc, cô không hỏi rõ ràng trong lòng thật sự không yên tâm.

Bạc Tề Xuyên thu xếp xong cặp giấy tờ, đứng thẳng dậy đẩy kính mắt lên, nhắc chân đi ra cửa trước: "Đi ra bộ phận hải quan."

"Lại đi?" Phương Tiểu Thư nhìn lại mi, "Lúc này hải quan còn không có tan tâm sao?"

Theo lý thuyết, lúc này cán bộ chức cao có thể nói chuyện ở hải quan đều nên về nhà ăn cơm chiều, bây giờ anh đi là muốn làm cái gì?

Nên sẽ không giống như cô đã đoán trúng, trên thực tế nơi đó cất giấu một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc? Phương Tiểu Thư nhin không được nheo lại mắt.

Bạc Tề Xuyên nâng tay xoa xoa thái dương, bước chân lui về phía sau đi đến trước mặt cô, im lặng một lúc, khom người hôn một cái lên gương mặt cô, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ cùng chua xót: "Không nên suy nghĩ bậy bạ, có một số địa phương ban ngày đi cũng không phải cái gì đều có thể nói."

"Hải quan có chuyện gì sao?" Phương Tiểu Thư hạ giọng hỏi.

Bạc Tề Xuyên nhìn cửa sổ phía sau cô, nơi này là văn phòng của anh, phía bên ngoài cửa sổ đã gần đêm, anh không dấu vết tự tay sờ một bên mặt cô, cũng không nhìn cô, chính là nhẹ nhàng vỗ về cô, nhẹ giọng nói: "Nếu em muốn biết anh liền nói cho em." Anh nói xong liền cúi đầu chống lại tầm mắt của cô, "Trong tay anh có bằng chứng chính xác Cao Diệc Vĩ buôn lậu thuốc phiện, chứng cứ này cũng đủ làm cho hắn bị tử hình hơn mười lần." Nói xong này đó, mắt thấy ánh mắt của Phương Tiểu Thư, bỗng nhiên anh lại nói tiếp, "Nhưng muốn trình lên mặt bàn mấy thứ này cực kỳ cực khổ, phương diện này liên lụy đến rất nhiều người, anh còn cần rất nhiều thời gian, ít nhất phải đợi bố đi trung ương." Tay hắn chảy xuống bả vai của cô, giọng nói trầm ổn mà rất có sức thuyết phục, "Không cần gấp gáp, anh nói rồi sẽ giúp em liên nhất định sẽ không nuốt lời."

Phương Tiểu Thư không tự giác nâng tay cầm tay của anh đang đặt trên vai cô, không chút do dự gật đầu nói: "Em đương nhiên tin tưởng anh, em lo lắng là anh có thể gặp nguy hiểm hay không, cũng không phải sự tình tiến triển như thế nào." Không tự giác tâm tình của cô bỗng hạ thấp xuống, vẫy vẫy tay nói, "Anh đi đi, buổi tối trở về sớm một chút." Hai tay cô ôm cổ anh, hôn môi của anh cùng anh bốn mắt nhìn nhau, ái muội thờ hào hên nói, "Em muốn anh Tề Xuyên, chúng ta đã lâu không có làm."

Bạc Tề Xuyên cứng ngắc muốn dời tầm mắt, nè hà bị cô hôn không có biện pháp rời đi cũng luyến tiếc rời đi, cho nên anh đành phải nhắm lại mắt, rầu rĩ "Ừ" một tiếng.

Phương Tiểu Thư thế này mới buông anh ra, dùng tư thế của người thắng cười nhìn anh, anh nhin không được hỏi: "Đây là bỏ được theo anh ngưng chiến?"

Cô làm như không có việc gì nhíu mày: "Khi nào thì em gây chiến với anh?"

"Em lại đang nói dối anh." Về mặt anh giận dữ, nhưng mà nói xong hình như lại vang lên cái gì, xoay đầu đi khàn khàn nói, "Sớm một chút trở về đi, anh bảo lái xe chờ em dưới tầng, anh lái xe đi qua."

Hôm nay Bạc Tề Xuyên tự mình lái xe qua đây, xem ra là đã sớm làm chuẩn bị tốt buổi tối không cùng cô về nhà.

Phương Tiểu Thư gật đầu đồng ý, thu thập này nọ xuống tầng cùng anh, đến dưới tầng hai người liền chia làm hai đường rời đi ủy ban thành phố, làm ra biểu tượng Bạc Tề Xuyên đã muốn về nhà, cũng không có biểu hiện đi bất kỳ địa phương nào khác.

Đêm nay, Phương Tiểu Thư nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, nửa đêm đứng lên xem đồng hồ đều đã muốn mười hai giờ, nhưng Bạc Tề Xuyên còn không có trở về.

Phuong Tiểu Thư có chút không nở, do dự sau một lúc lâu cô vẫn là gọi điện thoại cho Bạc Tề Xuyên, vốn nghĩ hắn đang làm việc, gọi điện thoại có chút rất không hiểu chuyện, cho nên mới đến bây giờ cũng chưa gọi, nhưng mà thời gian đều đã trễ thế này, lại có chuyện gì cũng nên xử lý xong rồi đi? Hắn nhưng là 5 giờ rưỡi chiều liền đi qua.

Gọi điện thoại cho Bạc Tề Xuyên, đều vang lên tiếng đờ đờ, tìm Phuong Tiểu Thư đập gia tốc nín thở nghe tiếng trong điện thoại, vẫn không có lời đáp lại từ phía bên kia.

Cô không cam lòng tắt đi tiếp tục gọi, nhưng vẫn được đến cùng một kết quả.

Gọi điện thoại hơn mười lần, Phuong Tiểu Thư rốt cục mất đi kiên nhẫn, không hề gọi điện thoại của hắn, xoay người xuống giường tính đi hải quan tìm anh.

Nhưng mà sau khi đi giày vào, Phuong Tiểu Thư bỗng nhiên lại nghĩ đến bây giờ mình đi có phải hay không rất liều lĩnh.

Có lẽ Cao Diệc Vi bên kia đang có người nhìn chăm chăm cô đâu, cô đi ra ngoài một mình, vạn nhất có việc gì chỉ biết mất nhiều hơn được.

Bây giờ tuy đã khuya, nhưng Bạc Tề Xuyên là chồng cô, cô hẳn là tin tưởng chồng mình, nếu thật sự có việc, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp gửi tin tức cho cô.

Phuong Tiểu Thư mâu thuẫn ngồi ở bên giường nán lòng che mặt, trong đầu hai nửa của mình đang đánh nhau, cô không biết chính mình rốt cuộc là nên đi ra ngoài vẫn là ở nhà chờ.

Mà đúng lúc này, điện thoại của Bạc Tề Xuyên đánh lại đây.

Phuong Tiểu Thư kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức ấn phím nghe máy, giọng nói khàn khàn của Bạc Tề Xuyên từ điện thoại bên kia truyền đến, có chút không quá thích hợp: "Tiểu Thư."

"..." Tất cả lời nói trong bụng Phuong Tiểu Thư nhất thời đều nuốt trở vào, ngữ khí không tự giác có chút không yên, "Làm sao vậy? Anh ở đâu? Vì sao còn không trở về nhà?"

Bạc Tề Xuyên bên kia trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: "Có chút việc, cùng vài cái đồng nghiệp ăn cơm, hiện tại xảy ra chút vấn đề."

"... Vấn đề gì."

Một giờ sau, Bạc Tề Xuyên về tới nhà.

Tây trang luôn không có một nếp nhăn của anh giờ phút này hỗn độn không chịu nổi, đôi mắt hơi đỏ rõ ràng là mê man phía trước uống vào không ít.

Anh quăng này nọ đến trên giường liền nằm ngửa xuống, mu bàn tay khoát lên trên mắt không lên tiếng dựa vào.

Phuong Tiểu Thư nghiêng người ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn người đàn ông quần áo không gọn gàng, thật lâu sau mới hỏi bằng giọng mũi rất nặng: "Anh bị người khác cưỡng gian à?"

Tay của Bạc Tề Xuyên đang che mắt lập tức lấy đến một bên, có chút không nói gì nhìn về phía cô, mắt cô đỏ lên sửa miệng: "Nha, thực xin lỗi, em nói sai rồi, là anh bị chuốc say sau mới bị làm, đó gọi là mê gian."

Bạc Tề Xuyên không thể nhịn được nữa nói: "Không có. Cái gì đều không có. Anh chỉ là say, nhất thời không chịu được ngủ quên." Hắn xoa xoa thái dương, mỗi một nói, "Em có biết, anh chưa bao giờ uống rượu, tửu lượng không tốt lắm."

Phuong Tiểu Thư ghen tuông rất nặng nói: "Nói như vậy anh vẫn là trong sạch?"

Bạc Tề Xuyên hơi suy nghĩ nhìn cô, bộ dáng ghen tuông bây giờ của cô làm anh sung sướng, mà trên thực tế xác thực có hiềm nghi vì tính hướng phòng anh nghĩ ngợi xếp vào cô gái có phục vụ đặc biệt nào đó, nhưng đều bị anh an bài tốt người chặn bên ngoài.

Anh trừ bỏ ngủ một giấc cho đỡ đau đầu ở khách sạn, cái gì đều không có xảy ra.

Cô để ý như vậy, lại làm cho anh không muốn lập tức nói rõ.

Bạc Tề Xuyên bí hiểm xoay đầu, nghiêng người nằm đổ phía giường bên kia đưa lưng về phía cô, dáng người gầy yếu cao to được áo somi trắng quần tây đen bao lấy cực kỳ mê người, hai chân của anh lại dài lại thẳng, cũng cùng một chỗ khoát lên đó, tràn ngập sức hấp dẫn.

Phuong Tiểu Thư khề cần môi, trực tiếp bỏ nhào vào trên người anh, không để ý ngăn cản của anh rút ra thất lưng của anh, tách hai chân anh ra khóa ngồi ở trên đùi anh, bóc quần cùng quần lót của anh ra liền đi kiểm tra vật gì đó thuộc về chính mình, biểu tình còn thật sự ánh mắt sắc bén, làm cho trong đầu Bạc Tề Xuyên tràn ngập ý nghĩ tự làm bấy không thể sống "Đù." Anh đẩy cô, "Ngủ."

"Không!" Phuong Tiểu Thư ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình nhìn qua giống như sắp khóc, "Em muốn kiểm tra đệ đệ một chút!"

"... Đệ đệ?" Bạc Tề Xuyên kỳ quái lập lại một chút hai chữ này, dờ khóc dờ cười nhìn Phuong Tiểu Thư, "Đây là cách gọi gì thế?"

"Như thế nào, chẳng lẽ muốn em gọi nó chiến sĩ thi đua hoặc là kẹo que sao?"

"... Phương Tiểu Thu!" Bạc Tề Xuyên trừng cô.

"Bạc Tề Xuyên!" Phương Tiểu Thu không cam lòng yếu thế trừng lại anh.

Bạc Tề Xuyên kiên trì không đến ba giây liền bại trận, nhắm mắt bất đắc dĩ nói: "Tốt lắm đừng náo loạn, anh mệt chết đi, anh không đùa em, chuyện gì cũng chưa xảy ra, vừa rồi là cố ý hù dọa em"

"..." Phương Tiểu Thu không nói gì ngưng nghẹn, thân mình lui về phía sau rồi đi chân anh, giúp anh cởi quần cùng giày, thuận tiện lại cởi áo somi của anh, kéo chăn đến trên người anh, ôm lấy quần cùng áo somi anh cởi ra đi đến cửa phòng ngủ.

Bạc Tề Xuyên nhìn không được hỏi: "Đi chỗ nào? Em không ngủ được sao?"

Phương Tiểu Thu cũng không quay đầu lại nói: "Em đi giặt quần áo cho anh!"

"..."

Đó là một đêm thật vất vả.

Sự thật chứng minh, cãi nhau không đáng sợ, đáng sợ là rõ ràng có việc lại làm bộ như không có việc gì, không nói lời nào với nhau.

Ngày hôm sau, Bạc Tề Xuyên bởi vì say rượu buổi sáng không có đi làm, anh nằm ở trên giường khó được lười biếng, cũng không nghĩ bên này còn không có hưởng thụ xong giấc ngủ buổi sáng, bên kia điện thoại liền không muốn sống vang lên.

Bạc Tề Xuyên nhú mày nghe điện thoại, một tay kia lung tung tại trên tủ đầu giường tìm kiếm kính mắt, một cái tay tinh tế trắng nõn đưa kính mắt cho anh, anh nhận đến đeo lên, chống lại thân ảnh của Phương Tiểu Thu mặc váy ngủ, dịu dàng nói một tiếng cảm ơn.

Mà cùng lúc đó, hắn cũng ấn phím nghe điện thoại.

Di động bên kia truyền đến giọng nói của một phụ nữ xa lạ, đối phương nói gì đó Phương Tiểu Thu nghe không rõ lắm, nhưng sắc mặt của Bạc Tề Xuyên rất khó nhìn là được rồi.

Ngừng điện thoại, Phương Tiểu Thu lập tức hỏi: "Sao lại thế này, sắc mặt khó coi như vậy?"

Bạc Tề Xuyên đau đầu che mặt, nằm ở giữa giường rầu rĩ nói: "Yến Thần tại trường học đánh nhau, đánh cho người ta nằm viện, trường học muốn gọi người nhà, hắn không dám làm cho cô giáo gọi điện thoại cho bố, cho nên liền gọi cho anh."

Nghe được không phải chuyện của anh cũng không phải chuyện của cô, Phương Tiểu Thu không hiểu cảm thấy thoải mái, vì thế nhẹ nhàng thở ra nói: "Vậy anh sẽ đi sao?"

Bạc Tề Xuyên nhận mệnh bò lên giường, mặt không chút thay đổi nói: "Đi!"

Phương Tiểu Thu bị tư thế của anh làm cho hoảng sợ: "Làm sao lại hung dữ như vậy?"

Bạc Tề Xuyên lạnh lùng nhìn về phía cô: "Anh khó được nghỉ ngơi."

"... Ừ? Cho nên đâu?" Cô nháy nháy mắt.

"Em không cần biết, bởi vì người nên biết đến sẽ khắc sâu tình lại chuyện này."

Người này thực rõ ràng là Bạc Yến Thần.

Có thể đánh bạn học đến nằm viện, xem ra hắn cực kỳ có sức sống.

Con trai của thị trường, đánh người tới nằm viện, tỷ lệ cô giáo gọi người nhà đến kỳ thật cũng không cao.

Này rất kỳ quái, thân là đại công tử của thị trường, điểm ấy "Việc nhỏ" trường học dĩ nhiên gọi điện thoại cho nhà họ Bạc, đó chỉ có thể nói rõ, đây đã muốn tuyệt đối không hề là "Việc nhỏ".

Bạc Yến Thần đã làm ra chuyện lớn.

Trên thực tế xác thực như thế.

Bạc Yến Thần không đánh nhau, vừa đánh chính là vì tranh giành con gái, đánh người vẫn là công tử của bí thư tỉnh ủy, mà cô gái bị hai gã quan nhị đại tranh đoạt này, cũng là cô gái không hơn không kém phá hư nữ, chẳng những hút thuốc uống rượu quan hệ hỗn loạn, còn có lịch sử phá thai.

Cẩn thận điều tra còn có thể phát hiện, cô ta từng cùng đại ca của hội Tu Hành Cao Diệc Vĩ cùng một chỗ một đoạn thời gian rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bạc thư ký trên hoa ghẹo nguyệt

Bởi vì thật sự rất tò mò Bạc Yến Thần thoát nhìn cực kỳ nghe lời cùng có giáo dục tốt cuộc vì sao đánh nhau, Phương Tiểu Thư nhõng nhẽo với Bạc Tề Xuyên hơn nửa ngày, tìm kiếm khả năng cùng hắn đi. Mà cuối cùng cô thành công đạt được "Thù vinh" cùng đi với anh.

Ăn bữa sáng xong, thu thập tất cả thỏa đáng, Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên đi ra cửa.

10 giờ Nhan Nhã hẹn người đến trong nhà đánh bài, một người ở nhà chỉ huy người hầu thu thập cái này thu thập đó, hoàn toàn không biết con trai mình xảy ra chuyện gì.

Phương Tiểu Thư kỳ thật rất ngạc nhiên Bạc Tề Xuyên vì sao tràn ngập địch ý với Nhan Nhã, lại cực kỳ có trách nhiệm với Bạc Yến Thần, cô nghĩ có lẽ anh chính là loại người điển hình phân biệt tất cả mọi thứ rất rõ ràng. Bạc Yến Thần là Bạc Yến Thần, Nhan Nhã là Nhan Nhã, anh sẽ không có vẻ mặt ôn hòa với người phá hư cảm tình của cha mẹ sau đó thương vị, lại sẽ tận tâm với Bạc Yến Thần em trai ruột của anh.

Bạc Tề Xuyên luôn luôn nghiêm túc lái xe, ngồi xe anh Phương Tiểu Thư rất ít khi cảm giác mệt mỏi cùng say xe, nhưng không biết là không phải bữa sáng hôm nay ăn ngấy, khi cô ngồi ở ghế trước im lặng nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi có một cổ dục vọng muốn nôn mửa.

Cô thử bình phục hô hấp, muốn cho chính mình thoải mái một chút, nhưng cảm giác này chỉ tăng không giảm. Nhất là tại lúc Bạc Tề Xuyên dừng xe ở trước đèn đỏ, loại cảm giác này càng trở nên khắc sâu.

... Kỳ quái, trước kia sẽ không như vậy nha.

"Làm sao vậy?" Bạc Tề Xuyên cực kỳ sâu sắc phát hiện sự không thích hợp của cô, thừa dịp lúc đèn đỏ nghiêng người tiến đến bên cạnh cô hỏi, "Dạ đây lại đau sao?"

Phương Tiểu Thư hơi nhếch môi lắc đầu, khẽ hừ một tiếng không nói chuyện. Bạc Tề Xuyên suy tư một chút, khi lái xe tốc độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Một đường này anh rất ít lại phanh lại cùng dừng xe, cực kỳ cẩn thận đưa cô đến cửa trường học.

Phương Tiểu Thư chờ xe dừng lại liền nhanh chóng nhảy xuống xe, sau khi hô hấp đến không khí tươi mới cảm giác tốt hơn một chút, nhưng vẫn là không nhịn xuống chạy đến ven đường phun dưới chỗ cây nhỏ.

Bạc Tề Xuyên từ trong xe lấy ra nước khoáng cùng khăn tay, bước nhanh đi đến bên người cô vỗ nhẹ phía sau lưng cô, giúp cô vén tóc đen từ bả vai ra đến sau lưng, vẻ mặt còn khó chịu hơn cả người đang nôn.

Các nữ sinh đi ngang qua thấy một màn như vậy không khỏi hơi hơi nghi chân, tại trong đại học, trừ bỏ một ít nam giáo sư trẻ tuổi bên ngoài, rất ít nhìn thấy người đàn ông thành thực lại lịch sự đẹp trai như thế, bất luận là tây trang cực kỳ chú ý, vẫn là giày da cực kỳ phối màu với tây trang, lại hoặc là một bên mặt tinh xảo hoàn mỹ, tất cả mọi thứ về Bạc Tề Xuyên đều thật sâu hấp dẫn các cô.

Phương Tiểu Thư nôn xong rồi, liền phát hiện bọn họ bị vây xem, Ngoài cửa lớn trường Y ở thành phố Nghiêu Hải có rất nhiều nữ sinh quần áo học sinh làm bộ dáng như không có việc gì đứng tại cách đó không xa vụng trộm đánh giá bọn họ, Phương Tiểu Thư không có biểu tình gì nhận khăn tay Bạc Tề Xuyên đưa cho, lau sạch sẽ sau đó súc miệng, đông cứng nói: "Đi rồi, vào đi thôi, cả ngày chỉ biết trên hoa ghẹo nguyệt, không để cho người ta bớt lo."

Bạc Tề Xuyên nhú mày nhìn bóng dáng cô, lại nhìn lướt qua nữ sinh đang vây xem chung quanh, sắc mặt cũng không tốt lắm bước nhanh đuổi kịp cô.

Hai người cùng nhau đi vào trường Y thành phố Nghiêu Hải, trực tiếp liền đi đến văn phòng hiệu trưởng.

Bạc Tề Xuyên dường như cực kỳ quen thuộc nơi này, quen thuộc đến mức Phương Tiểu Thư đều nhìn không được hơi hơi ghé mắt nhìn anh, cô đoán Bạc Tề Xuyên có thể là tốt nghiệp ở nơi này, nhưng nghĩ lại anh chỉ đọc lướt qua y học không nhiều lắm, vậy vì sao anh sẽ quen thuộc nơi này như vậy?

Có lẽ ánh mắt nghi hoặc của Phương Tiểu Thư rất rõ ràng, Bạc Tề Xuyên đột ngột mở miệng nói với cô: "Bà ngoại anh từng là hiệu trưởng trường này, trước đây anh thường tới nơi này chơi."

Phương Tiểu Thư lúng ta lúng túng gật đầu, ngay sau đó nói: "Lại nói tiếp em còn không biết anh tốt nghiệp ngành gì, bộ dạng của anh nhìn thực thông minh, ngành học hẳn là cũng không đơn giản đi?" Khi cô nói lời này bày ra biểu tình tò mò cùng hướng tới, làm cho Bạc Tề Xuyên không khỏi tự nhớ tới sau khi cô học xong trung học hình như vốn không học tiếp.

Cô dĩ nhiên chỉ học đến trung học mà thôi, nhưng bình thường trao đổi hoàn toàn không cảm giác được, bởi vậy có thể thấy được bằng cấp cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất để phán xét một người, vị thầy giáo xã hội này có khi dạy dỗ còn khắc sâu hơn thầy giáo ở trường học danh giá.

Bạc Tề Xuyên thu hồi tầm mắt tại trên người cô hơi có chút suy nghĩ, mắt nhìn về phía trước không chút để ý nói: "Tiến sĩ triết học đại học Cambridge, hàng năm nghỉ xuân đều đã về nước đến trường đang tiến hành huấn luyện ngắn hạn."

Phương Tiểu Thư nghe vậy bước chân dừng một chút, kinh ngạc nhìn bóng dáng thon dài cao gầy đứng cách đó không xa.

Bạc Tề Xuyên nghi hoặc ngoái đầu nhìn lại về phía cô, nghe được cô kỳ quái thấp giọng nói: "Nha, như vậy a, em nhớ rõ Hoắc Kim giống như cũng là tiến sĩ triết học của đại học Cambridge."

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Bạc Tề Xuyên chớp chớp, thần nhiên nhếch lên khoe miệng, anh liếc liếc mắt một cái thang máy ở góc hành hiên, chậm rãi nói: "Em nói đúng vậy, nhưng bây giờ không phải thời gian thảo luận mấy vấn đề này, việc cấp bách là giải quyết vấn đề của Yến Thần." Anh kéo cánh tay của Phương Tiểu Thư túm cô tiến thang máy, ấn nút lên tầng sáu liền phút chốc kéo cô vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Phương Tiểu Thư ngạc nhiên sững sờ ở tại chỗ, hoàn toàn không dự đoán được sự tình sẽ phát triển đến nước này, không phải nói việc cấp bách là giải quyết vấn đề của Bạc Yến Thần sao? Như thế nào... Như thế nào...

"Ừ..." Phương Tiểu Thư cảm giác tay của Bạc Tề Xuyên từ ven áo lông phía dưới áo khoác dò xét đi vào, ngón tay hơi lạnh vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cô, có khuynh hướng chậm rãi đi lên.

Cô bối rối muốn đẩy anh ra, mà cửa thang máy tại lúc này cũng leng keng vang lên, cô không phí nhiều sức liền đẩy anh ra, mà Bạc Tề Xuyên tựa hồ là tự nguyện rời đi, rất nhanh anh liền khôi phục đến bộ dáng nghiêm trang, giả vờ giả vịt sửa sang lại áo khoác tây trang, nhấp mím môi tiêu diệt hết dấu vết khả nghi, bộ dáng áo mũ chỉnh tề này quả thực làm cho Phương Tiểu Thư cứng lưỡi.

Phương Tiểu Thư hí mắt quay đầu tại trong thang máy nhìn quét một vòng, đi theo phía sau anh thấp giọng nói: "Nơi đó có Camera đâu, Bạc thư ký."

Bạc Tề Xuyên không trả lời cô ngay, tại lúc hai người đi đến cửa phòng hiệu trưởng anh mới nói với cô: "Anh biết." Nói xong liền gõ cửa phòng hiệu trưởng, người ở bên trong rất nhanh mở cửa, tư thế như hỏi tội trên công đường làm cho Phương Tiểu Thư cũng không có tâm tư lại tự hỏi lời nói của anh, ánh mắt tất cả đều dừng ở trên người Bạc Yến Thần cùng với nữ sinh bên cạnh hắn.

Phòng hiệu trưởng rất lớn, trang hoàng thực sự dụng tâm, chỗ này đứng bốn người, một nam một nữ hai cái sinh viên, mặt khác hai cái còn lại là hiệu trưởng cùng lão sư hoặc là nữ phụ đạo viên.

Phương Tiểu Thư thực dễ dàng liền phán đoán ra sinh viên nữ kia là người ra sao, thời gian này địa điểm này, cô gái này tất nhiên là có liên quan cùng chuyện Bạc Yến Thần đánh nhau.

Làm Phương Tiểu Thư kinh ngạc là, khuôn mặt cùng thân hình của nữ sinh này nhìn cực kỳ quen mắt, cô từng sớt một chút mới phản ứng lại... Người này như thế nào có điểm giống cô?

Bạc Tề Xuyên hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, tầm mắt của anh qua lại lưu chuyển trên người nữ sinh cùng Phương Tiểu Thư, cuối cùng dừng tại trên người hiệu trưởng.

Hiệu trưởng là vị tiên sinh năm mươi hoặc sáu mươi tuổi, hần nhiệt tình bắt tay cùng Bạc Tề Xuyên, đơn giản nói lại một chút sự kiện đánh nhau khó giải quyết này.

Phương Tiểu Thư ở một bên nghe, cũng đại khái hiểu biết chân tướng chuyện này.

Bạc Yến Thần đánh nhau vì nữ sinh này, đánh người là công tử của bí thư tỉnh ủy, hiện tại đối phương đã muốn nằm viện, tất cả tộc trưởng đều đang ở cùng trong bệnh viện, rất đề ý. Mà nguyên nhân cụ thể đánh nhau, người bị thương không mở miệng được không có biện pháp nói, không bị thương lại ngại miệng không nói lời nào cũng không chịu bàn luận chuyện này, bọn họ hết đường xoay xở, vì thế liền phải gọi Bạc Tề Xuyên đến đây.

Bạc Tề Xuyên ngồi xuống dưới sự tiếp đón của hiệu trưởng, Phương Tiểu Thư ngồi xuống bên cạnh theo ý của anh, thời điểm cô đánh giá nữ sinh kia cô ta cũng đang đánh giá cô, sau khi thấy khuôn mặt cô không khỏi cũng hơi kinh ngạc, hai người hình như đều thực hoang mang này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bạc Tề Xuyên tựa hồ cũng không thèm để ý Bạc Yến Thần đánh ai, hần càng đề ý nguyên nhân Bạc Yến Thần đánh nhau.

Kỳ thật nói đến cũng đúng, mặc dù là công tử của bí thư tỉnh ủy, so với thân là thị trưởng của thành phố Nghiêu Hải thành phố trung tâm bậc nhất trong nước Bạc Tranh, quyền lợi cũng sẽ không rất cao. Nếu như thật muốn đến một lần, Bạc Tranh khả năng còn muốn ở phía trên đối phương.

Bạc Yến Thần tại Bạc Tề Xuyên xem ra, vẫn đều là một đứa trẻ lễ phép, trừ bỏ có khi rất thích miên man suy nghĩ bên ngoài, hần ít thấy đối phương có bất kỳ khuyết điểm gì.

"Ngài là anh trai của Bạc đồng học à? Tôi là chủ nhiệm lớp của học sinh Bạc, tôi tên là Văn Chi." Sau khi hiệu trưởng nói xong nữ giáo sư đi tới trước mặt Bạc Tề Xuyên, ôn hòa cười đưa tay về phía anh.

Bạc Tề Xuyên đứng lên cúi người về phía đối phương, cùng cô bắt tay, cực kỳ lễ phép nói: "Đúng vậy, xin chào, Yến Thần đứa nhỏ này tính tình rất quật cường, ngày thường khẳng định không thiếu cho ngài thêm phiền toái, xin thứ lỗi cho, đứa nhỏ này bị tôi nuông chiều hỏng rồi, ngài chiếu cố thêm một điểm."

Bạc Yến Thần không phục muốn giải thích cái gì, lại tại lúc gặp ánh mắt của Phương Tiểu Thư thẹn thùng cúi thấp đầu xuống, tay nắm thành quyền cứng ngắc đứng tại đó.

Văn Chi ước chừng gần ba mươi tuổi, đeo kính mắt, diện mạo bình tĩnh yên lặng, vừa thấy chính là người xuất thân từ thư hương thế gia, cô ta hơi sợ hãi bắt tay cùng Bạc Tề Xuyên, được đối phương đối xử tốt như vậy, lại chống lại khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hắn, nhất thời nhin không được đồ mặt: "Làm sao, hắn là, thành tích của Bạc sinh viên tốt lắm, bình thường vẫn đều thực ngoan, ra loại sự tình này thật sự cũng ra ngoài dự kiến của tôi."

Bạc Tề Xuyên cảm giác được ánh mắt của Phương Tiểu Thư trở nên không tốt, tưởng cũng dùng tưởng liền biết là bởi vì cô giáo Văn Chi.

Vì thế anh lui ra phía sau một bước, dặt tay Phương Tiểu Thư giới thiệu cô cho hiệu trưởng và cô giáo Văn.

"Nhìn tôi, vẫn nói chuyện, đã quên giới thiệu cho hai người. Vị này là vợ của tôi, Phương Tiểu Thư. Tiểu Thư, đây là hiệu trưởng Tần, đây là cô giáo Văn." Anh giới thiệu xong cũng vì Phương Tiểu Thư nói chuyện một chút, thế này mới làm cho khí lạnh áp suất thấp trên người Phương Tiểu Thư tiêu tán một ít, ôn hòa chào hỏi Tần hiệu trưởng cùng cô giáo Văn.

Lúc hai bên người lớn chào hỏi, một cái giọng nói không hài hòa vang lên, giọng nữ mang theo chút ngạo mạn cùng nuông chiều từ bé khiêu khích hỏi: "Người kết hôn? Cùng người phụ nữ này?"

Trừ bỏ Bạc Tề Xuyên bên ngoài, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía người nói chuyện, khuôn mặt của người nọ cùng Phương Tiểu Thư có vài phần tương tự, giờ phút này nâng cằm nhìn Bạc Tề Xuyên, hình như đang đợi câu trả lời của hắn.

Mà Bạc Tề Xuyên làm người duy nhất không nhìn cô ta, giờ phút này cũng không có bất luận cái gì dao động.

Anh như trước xem cũng không liếc nhìn cô ta một cái, cũng không định trả lời vấn đề của cô ta, hoàn toàn không nhìn nữ sinh chưa từng mất mặt tại trước mặt đàn ông này, cô gái mặt đỏ tai hồng, cực kỳ tức giận.

Bạc Tề Xuyên không thêm đề ý, nhưng Bạc Yến Thần lại nhìn không được, hắn nhấn nhay trừng mắt nữ sinh kia nói: "Phía trước là tôi nhận sai cô thành chị dâu mới giúp cô, nhưng mà cho dù lúc ấy là nữ sinh khác tôi cũng sẽ ra tay, dù sao tôi không thể trơ mắt nhìn cô gái bị người cường gian trong trường học!"

Thì ra là thế. Nguyên lai là vì vậy.

Công tử bí thư tình ủy kia thế nhưng tại trong trường học ngang nhiên bắt nạt nữ sinh sao?

Phương Tiểu Thư hơi có chút suy nghĩ nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên trở về cô một cái tươi cười kín như bưng, bưng lên cốc trà cô giáo Văn đồ cho anh uống một ngụm, sau khi buông chén trà trầm ngâm một lát, liền lại có tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa này làm cho Tần hiệu trưởng và cô giáo Văn có chút nghi hoặc, lúc này sẽ có người nào đến quấy rầy bọn họ xử lý sự tình đâu? Rõ ràng phía trước cũng đã dặn người trong trường học không cần thả người vào được.

Văn lão sư nghi hoặc đi mở cửa, theo ngoài cửa đi vào bốn người đàn ông cao lớn mặc đồng phục cảnh sát làm cho mọi người ở đây trừ bỏ Bạc Tề Xuyên ở ngoài đều ngạc nhiên.

Bạc Tề Xuyên ở ánh mắt đại ra của mọi người thán nhiên nói: "Chuyện này tôi cảm thấy vẫn là giao cho cơ quan công an xử lý có vẻ tốt, tôi tự nhận Yến Thần không phải đứa trẻ tùy hứng, vậy nhất định là lỗi của người sinh viên kia cùng nữ sinh này." Hắn chỉ chỉ nữ sinh đó, lại như trước không xem đối phương, chính là nói, "Hon nữa bọn họ đều đã muốn là người trưởng thành rồi, có thể gánh vác trách nhiệm pháp luật, cho nên tôi trước tiên báo cảnh sát, hai người không ngại đi?" Anh nhìn về phía Tần hiệu trưởng và Văn lão sư.

Tần hiệu trưởng sững sốt một chút liền phản ứng lại, xấu hổ gật đầu: "Ách, cái này... Không ngại, đương nhiên không ngại."

Biểu tình đó của hắn nhìn qua làm sao là không ngại? Hắn quả thực rất đề ý.

Cảnh sát cũng sẽ không theo bọn họ nói thêm cái gì, bọn họ đi vài bước đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, cung kính nói: "Bạc thư ký, đương sự chính là hai vị này đi?" Bọn họ nhìn về phía Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia.

Bạc Tề Xuyên vuốt cằm nói: "Mang về cục cảnh sát thôi, tôi cùng mọi người trở về."

Nữ sinh đó là người cực kỳ có cá tính, đụng tới loại sự tình này cũng không bối rối, chính là lạnh lùng liếc liếc mắt một cái Bạc Tề Xuyên từ đầu tới đuôi không quan tâm cô, công cây kẹp về liền đi theo cảnh sát đi rồi.

Cô ta có một đầu tóc đen, mặc áo somi trắng, váy dài màu xanh lam, một bộ dáng văn tĩnh vô hại, tính tình lại vô cùng phá hư.

Mà trải qua điều tra còn có thể phát hiện, cô ta còn có loang lổ việc xấu.

Bạc Yến Thần ảo não đi đến trước mặt Bạc Tề Xuyên cúi đầu rầu rĩ nói câu "Thực xin lỗi", cực kỳ áy náy ở trước mặt hắn nắm ngón tay, nhìn qua vừa ủy khuất lại đáng thương.

Phuong Tiểu Thư biết Bạc Yến Thần không phải một đứa trẻ phá hư, chuyện đánh nhau này cũng là vì cứu nữ sinh vừa rồi không làm cho người thích, cho nên cũng không biết là hắn có cái gì sai. Cô thấy hắn tự trách như thế không khỏi hơi mềm lòng, vì thế liền chờ mong nhìn về phía Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên làm sao không mềm lòng, Bạc Yến Thần có thể xem như từ nhỏ quần quít hắn đến lớn, từ nhỏ đến lớn bài tập cùng một ít lựa chọn trọng đại của hắn đều là nghe theo ý kiến của Bạc Tề Xuyên đến làm, tại ý nghĩa nào đó nói lên, mặc dù hắn là do Nhan Nhã người phụ nữ Bạc Tề Xuyên không thích này sinh ra, nhưng cũng là em trai thật sự của Bạc Tề Xuyên. Em trai yêu quý.

Bạc Tề Xuyên hình như muốn thở dài, lại cuối cùng không có, anh thân nhiên rũ mắt nói: "Luôn cho anh chọc phiền toái, rốt cuộc khi nào thì mới có thể lớn lên."

Anh nói xong liền nhấc chân bước ra cửa trước những người khác, Phuong Tiểu Thư đối diện tầm mắt của Bạc Yến Thần hốc mắt đỏ lên, nhìn không được nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, anh trai cậu sẽ không mặc kệ cậu, yên tâm đi, anh ta chính là mạnh mẽ, trong lòng là thực nhớ thương cậu."

Bạc Yến Thần gật gật đầu, lau khóe mắt đuổi kịp Bạc Tề Xuyên, Phuong Tiểu Thư đi tại hắn bên cạnh, nghe được hắn buồn thanh nói câu: "Chị dâu, thực xin lỗi."

Phuong Tiểu Thư không biết vì sao hắn xin lỗi mình, nhìn không được cười nhìn về phía hắn, hắn đỏ mặt gục đầu xuống, thanh âm càng nhỏ, cô nghe thấy hắn nói: "Lần trước, lần trước ở trong ngõ nhỏ, em không nên, không nên nhìn loạn."

"..." Dù, còn không bằng sớm một chút đi theo Bạc Tề Xuyên đâu, này thật đúng là lời xin lỗi làm cho người ta xấu hổ a, tôi có thể không nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bạc thư ký trên hoa ghẹo nguyệt 2

Bởi vì thật sự rất tò mò Bạc Yến Thần thoát nhìn cực kỳ nghe lời cùng có giáo dục tốt cuộc vì sao đánh nhau, Phuong Tiểu Thư nhõng nhẽo với Bạc Tề Xuyên hơn nửa ngày, tìm kiếm khả năng cùng hắn đi. Mà cuối cùng cô thành công đạt được "Thù vinh" cùng đi với anh.

Ăn bữa sáng xong, thu thập tất cả thỏa đáng, Phuong Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên đi ra cửa.

10 giờ Nhan Nhã hẹn người đến trong nhà đánh bài, một người ở nhà chỉ huy người hầu thu thập cái này thu thập đó, hoàn toàn không biết con trai mình xảy ra chuyện gì.

Phuong Tiểu Thư kỳ thật rất ngạc nhiên Bạc Tề Xuyên vì sao tràn ngập địch ý với Nhan Nhã, lại cực kỳ có trách nhiệm với Bạc Yến Thần, cô nghĩ có lẽ anh chính là loại người điển hình phân biệt tất cả mọi thứ rất rõ ràng. Bạc Yến Thần là Bạc Yến Thần, Nhan Nhã là Nhan Nhã, anh sẽ không có vẻ mặt ôn hòa với người phá hư cảm tình của cha mẹ sau đó thương vị, lại sẽ tận tâm với Bạc Yến Thần em trai ruột của anh.

Bạc Tề Xuyên luôn luôn nghiêm túc lái xe, ngồi xe anh Phuong Tiểu Thư rất ít khi cảm giác mệt mỏi cùng say xe, nhưng không biết là không phải bữa sáng hôm nay ăn ngấy, khi cô ngồi ở ghế trước im lặng nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi có một cổ dục vọng muốn nôn mửa.

Cô thử bình phục hô hấp, muốn cho chính mình thoải mái một chút, nhưng cảm giác này chỉ tăng không giảm. Nhất là tại lúc Bạc Tề Xuyên dừng xe ở trước đèn đỏ, loại cảm giác này càng trở nên khắc sâu.

... Kỳ quái, trước kia sẽ không như vậy nha.

"Làm sao vậy?" Bạc Tề Xuyên cực kỳ sâu sắc phát hiện sự không thích hợp của cô, thừa dịp lúc đèn đỏ nghiêng người tiến đến bên cạnh cô hỏi, "Dạ dày lại đau sao?"

Phuong Tiểu Thư hơi nhếch môi lắc đầu, khẽ hừ một tiếng không nói chuyện. Bạc Tề Xuyên suy tư một chút, khi lái xe tốc độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Một đường này anh rất ít lại phanh lại cùng dừng xe, cực kỳ cẩn thận đưa cô đến cửa trường học.

Phuong Tiểu Thư chờ xe dừng lại liền nhanh chóng nhảy xuống xe, sau khi hô hấp đến không khí tươi mới cảm giác tốt hơn một chút, nhưng vẫn là không nhìn xuống chạy đến ven đường phun dưới chỗ cây nhỏ.

Bạc Tề Xuyên từ trong xe lấy ra nước khoáng cùng khăn tay, bước nhanh đi đến bên người cô vỗ nhẹ phía sau lưng cô, giúp cô vén tóc đen từ bả vai ra đến sau lưng, vẻ mặt còn khó chịu hơn cả người đang nôn.

Các nữ sinh đi ngang qua thấy một màn như vậy không khỏi hơi nghi ngờ, tại trong đại học, trừ bỏ một ít nam giáo sư trẻ tuổi bên ngoài, rất ít nhìn thấy người đàn ông thành thực lại lịch sự đẹp trai như thế, bất luận là tây trang cực kỳ chú ý, vẫn là giày da cực kỳ phối màu với tây trang, lại hoặc là một bên mặt tình xảo hoàn mỹ, tất cả mọi thứ về Bạc Tề Xuyên đều thật sâu hấp dẫn các cô.

Phương Tiểu Thư nôn xong rồi, liền phát hiện bọn họ bị vây xem, Ngoài cửa lớn trường Y ở thành phố Nghiêu Hải có rất nhiều nữ sinh quần áo học sinh làm bộ dáng như không có việc gì đứng tại cách đó không xa vụng trộm đánh giá bọn họ, Phương Tiểu Thư không có biểu tình gì nhận khăn tay Bạc Tề Xuyên đưa cho, lau sạch sẽ sau đó súc miệng, đông cứng nói: "Đi rồi, vào đi thôi, cả ngày chỉ biết treu hoa ghẹo nguyệt, không để cho người ta bớt lo."

Bạc Tề Xuyên nhíu mày nhìn bóng dáng cô, lại nhìn lướt qua nữ sinh đang vây xem chung quanh, sắc mặt cũng không tốt lắm bước nhanh đuổi kịp cô.

Hai người cùng nhau đi vào trường Y thành phố Nghiêu Hải, trực tiếp liền đi đến văn phòng hiệu trưởng.

Bạc Tề Xuyên dường như cực kỳ quen thuộc nơi này, quen thuộc đến mức Phương Tiểu Thư đều nhìn không được hơi hơi ghé mắt nhìn anh, cô đoán Bạc Tề Xuyên có thể là tốt nghiệp ở nơi này, nhưng nghĩ lại anh chỉ đọc lướt qua y học không nhiều lắm, vậy vì sao anh sẽ quen thuộc nơi này như vậy?

Có lẽ ánh mắt nghi hoặc của Phương Tiểu Thư rất rõ ràng, Bạc Tề Xuyên đột ngột mở miệng nói với cô: "Bà ngoại anh từng là hiệu trưởng trường này, trước đây anh thường tới nơi này chơi."

Phương Tiểu Thư lúng ta lúng túng gật đầu, ngay sau đó nói: "Lại nói tiếp em còn không biết anh tốt nghiệp ngành gì, bộ dạng của anh nhìn thực thông minh, ngành học hẳn là cũng không đơn giản đi?" Khi cô nói lời này bày ra biểu tình tò mò cùng hướng tới, làm cho Bạc Tề Xuyên không khỏi tự nhớ tới sau khi cô học xong trung học hình như vốn không học tiếp.

Cô dĩ nhiên chỉ học đến trung học mà thôi, nhưng bình thường trao đổi hoàn toàn không cảm giác được, bởi vậy có thể thấy được bằng cấp cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất để phán xét một người, vị thầy giáo xã hội này có khi dạy dỗ còn khắc sâu hơn thầy giáo ở trường học danh giá.

Bạc Tề Xuyên thu hồi tầm mắt tại trên người cô hơi có chút suy nghĩ, mắt nhìn về phía trước không chút để ý nói: "Tiền sĩ triết học đại học Cambridge, hàng năm nghỉ xuân đều đã về nước đến trường dâng tiến hành huấn luyện ngắn hạn."

Phương Tiểu Thư nghe vậy bước chân dừng một chút, kinh ngạc nhìn bóng dáng thon dài cao gầy đứng cách đó không xa.

Bạc Tề Xuyên nghi hoặc ngoái đầu nhìn lại về phía cô, nghe được cô kỳ quái thấp giọng nói: "Nha, như vậy a, em nhớ rõ Hoắc Kim giống như cũng là tiến sĩ triết học của đại học Cambridge."

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Bạc Tề Xuyên chớp chớp, thân nhiên nhếch lên khoe miệng, anh liếc liếc mắt một cái thang máy ở góc hàng hiên, chậm rãi nói: "Em nói đúng vậy, nhưng bây giờ không phải thời gian thảo luận mấy vấn đề này, việc cấp bách là giải quyết vấn đề của Yên Thần." Anh kéo cánh tay của Phương Tiểu Thư túm cô tiến thang máy, ấn nút lên tầng sáu liền phút chốc kéo cô vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Phương Tiểu Thư ngạc nhiên sững sờ ở tại chỗ, hoàn toàn không dự đoán được sự tình sẽ phát triển đến nước này, không phải nói việc cấp bách là giải quyết vấn đề của Bạc Yên Thần sao? Như thế nào... Như thế nào...

"Ừ..." Phương Tiểu Thư cảm giác tay của Bạc Tề Xuyên từ ven áo lông phía dưới áo khoác dò xét đi vào, ngón tay hơi lạnh vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cô, có khuynh hướng chậm rãi đi lên.

Cô bối rối muốn đẩy anh ra, mà cửa thang máy tại lúc này cũng leng keng vang lên, cô không phí nhiều sức liền đẩy anh ra, mà Bạc Tề Xuyên tựa hồ là tự nguyện rời đi, rất nhanh anh liền khôi phục đến bộ dáng nghiêm trang, giả vờ giả vịt sửa sang lại áo khoác tây trang, nhấp mím môi tiêu diệt hết dấu vết khả nghi, bộ dáng áo mũ chỉnh tề này quả thực làm cho Phương Tiểu Thư cứng lưỡi.

Phương Tiểu Thư hí mắt quay đầu tại trong thang máy nhìn quét một vòng, đi theo phía sau anh thấp giọng nói: "Nơi đó có Camera đâu, Bạc thư ký."

Bạc Tề Xuyên không trả lời cô ngay, tại lúc hai người đi đến cửa phòng hiệu trưởng anh mới nói với cô: "Anh biết." Nói xong liền gõ cửa phòng hiệu trưởng, người ở bên trong rất nhanh mở cửa, tư thế như hỏi tội trên cổng đường làm cho Phương Tiểu Thư cũng không có tâm tư lại tự hỏi lời nói của anh, ánh mắt tất cả đều dừng ở trên người Bạc Yên Thần cùng với nữ sinh bên cạnh hắn.

Phòng hiệu trưởng rất lớn, trang hoàng thực sự dụng tâm, chỗ này đứng bốn người, một nam một nữ hai cái sinh viên, mặt khác hai cái còn lại là hiệu trưởng cùng lão sư hoặc là nữ phụ đạo viên.

Phương Tiểu Thư thực dễ dàng liền phán đoán ra sinh viên nữ kia là người ra sao, thời gian này địa điểm này, cô gái này tất nhiên là có liên quan cùng chuyện Bạc Yên Thần đánh nhau.

Làm Phương Tiểu Thư kinh ngạc là, khuôn mặt cùng thân hình của nữ sinh này nhìn cực kỳ quen mắt, cô từng sốt một chút mới phản ứng lại... Người này như thế nào có điểm giống cô?

Bạc Tề Xuyên hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, tầm mắt của anh qua lại lưu chuyển trên người nữ sinh cùng Phương Tiểu Thư, cuối cùng dừng tại trên người hiệu trưởng.

Hiệu trưởng là vị tiên sinh năm mươi hoặc sáu mươi tuổi, hân nhiệt tình bắt tay cùng Bạc Tề Xuyên, đơn giản nói lại một chút sự kiện đánh nhau khó giải quyết này.

Phương Tiểu Thư ở một bên nghe, cũng đại khái hiểu biết chân tướng chuyện này.

Bạc Yên Thần đánh nhau vì nữ sinh này, đánh người là công tử của bí thư tỉnh ủy, hiện tại đối phương đã muốn nằm viện, tất cả tộc trưởng đều đang ở

cùng trong bệnh viện, rất dễ ý. Mà nguyên nhân cụ thể đánh nhau, người bị thương không mở miệng được không có biện pháp nói, không bị thương lại ngậm miệng không nói lời nào cũng không chịu bàn luận chuyện này, bọn họ hết đường xoay xở, vì thế liền phải gọi Bạc Tề Xuyên đến đây.

Bạc Tề Xuyên ngồi xuống dưới sự tiếp đón của hiệu trưởng, Phương Tiểu Thư ngồi xuống bên cạnh theo ý của anh, thời điểm cô đánh giá nữ sinh kia cô ta cũng đang đánh giá cô, sau khi thấy khuôn mặt cô không khỏi cũng hơi kinh ngạc, hai người hình như đều thực hoang mang này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bạc Tề Xuyên tựa hồ cũng không thèm để ý Bạc Yến Thần đánh ai, hần càng để ý nguyên nhân Bạc Yến Thần đánh nhau.

Kỳ thật nói đến cũng đúng, mặc dù là công tử của bí thư tỉnh ủy, so với thân là thị trưởng của thành phố Nghiêu Hải thành phố trung tâm bậc nhất trong nước Bạc Tranh, quyền lợi cũng sẽ không rất cao. Nếu như thật muốn đến một lần, Bạc Tranh khả năng còn muốn ở phía trên đối phương.

Bạc Yến Thần tại Bạc Tề Xuyên xem ra, vẫn đều là một đứa trẻ lễ phép, trừ bỏ có khi rất thích miên man suy nghĩ bên ngoài, hần ít thấy đối phương có bất kỳ khuyết điểm gì.

"Ngài là anh trai của Bạc đồng học à? Tôi là chủ nhiệm lớp của học sinh Bạc, tôi tên là Văn Chi." Sau khi hiệu trưởng nói xong nữ giáo sư đi tới trước mặt Bạc Tề Xuyên, ôn hòa cười đưa tay về phía anh.

Bạc Tề Xuyên đứng lên cúi người về phía đối phương, cùng cô bắt tay, cực kỳ lễ phép nói: "Đúng vậy, xin chào, Yến Thần đứa nhỏ này tính tình rất quật cường, ngày thường khẳng định không thiếu cho ngài thêm phiền toái, xin thứ lỗi cho, đứa nhỏ này bị tôi nuông chiều hỏng rồi, ngài chiếu cố thêm một điểm."

Bạc Yến Thần không phục muốn giải thích cái gì, lại tại lúc gặp ánh mắt của Phương Tiểu Thư thẹn thùng cúi thấp đầu xuống, tay nắm thành quyền cứng ngắc đứng tại đó.

Văn Chi ước chừng gần ba mươi tuổi, đeo kính mắt, diện mạo bình tĩnh yên lặng, vừa thấy chính là người xuất thân từ thư hương thế gia, cô ta hơi sợ hãi bắt tay cùng Bạc Tề Xuyên, được đối phương đối xử tốt như vậy, lại chống lại khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hần, nhất thời nhin không được đồ mặt: "Làm sao, hần là, thành tích của Bạc sinh viên tốt lắm, bình thường vẫn đều thực ngoan, ra loại sự tình này thật sự cũng ra ngoài dự kiến của tôi."

Bạc Tề Xuyên cảm giác được ánh mắt của Phương Tiểu Thư trở nên không tốt, tưởng cũng dùng tưởng liền biết là bởi vì cô giáo Văn Chi.

Vì thế anh lui ra phía sau một bước, dặt tay Phương Tiểu Thư giới thiệu cô cho hiệu trưởng và cô giáo Văn.

"Nhìn tôi, vẫn nói chuyện, đã quên giới thiệu cho hai người. Vị này là vợ của tôi, Phương Tiểu Thư. Tiểu Thư, đây là hiệu trưởng Tần, đây là cô giáo Văn." Anh giới thiệu xong cũng vì Phương Tiểu Thư nói chuyện một chút, thế này mới làm cho khí lạnh áp suất thấp trên người Phương Tiểu Thư tiêu tán một ít, ôn hòa chào hỏi Tần hiệu trưởng cùng cô giáo Văn.

Lúc hai bên người lớn chào hỏi, một cái giọng nói không hài hòa vang lên, giọng nữ mang theo chút ngạo mạn cùng nuông chiều từ bé khiêu khích hỏi: "Người kết hôn? Cùng người phụ nữ này?"

Trừ bỏ Bạc Tề Xuyên bên ngoài, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía người nói chuyện, khuôn mặt của người nọ cùng Phương Tiểu Thư có vài phần tương tự, giờ phút này nâng cằm nhìn Bạc Tề Xuyên, hình như đang đợi câu trả lời của hần.

Mà Bạc Tề Xuyên làm người duy nhất không nhìn cô ta, giờ phút này cũng không có bất luận cái gì dao động.

Anh như trước xem cũng không liếc nhìn cô ta một cái, cũng không định trả lời vấn đề của cô ta, hoàn toàn không nhìn nữ sinh chưa từng mất mặt tại trước mặt đàn ông này, cô gái mặt đỏ tai hồng, cực kỳ tức giận.

Bạc Tề Xuyên không thèm để ý, nhưng Bạc Yến Thần lại nhìn không được, hần nhin trừng mắt nữ sinh kia nói: "Phía trước là tôi nhận sai cô thành chị dâu mới giúp cô, nhưng mà cho dù lúc ấy là nữ sinh khác tôi cũng sẽ ra tay, dù sao tôi không thể trơ mắt nhìn cô gái bị người cường gian trong trường học!"

Thì ra là thế. Nguyên lai là vì vậy.

Công tử bí thư tỉnh ủy kia thế nhưng tại trong trường học ngang nhiên bắt nạt nữ sinh sao?

Phương Tiểu Thư hơi có chút suy nghĩ nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên trở về cô một cái tươi cười kín như bưng, bưng lên cốc trà cô giáo Văn đồ cho anh uống một ngụm, sau khi buông chén trà trầm ngâm một lát, liền lại có tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa này làm cho Tần hiệu trưởng và cô giáo Văn có chút nghi hoặc, lúc này sẽ có người nào đến quấy rầy bọn họ xử lý sự tình đâu? Rõ ràng phía trước cũng đã dặn người trong trường học không cần thả người vào được.

Văn lão sư nghi hoặc đi mở cửa, theo ngoài cửa đi vào bốn người đàn ông cao lớn mặc đồng phục cảnh sát làm cho mọi người ở đây trừ bỏ Bạc Tề Xuyên ở ngoài đều ngạc nhiên.

Bạc Tề Xuyên ở ánh mắt đại ra của mọi người thần nhiên nói: "Chuyện này tôi cảm thấy vẫn là giao cho cơ quan công an xử lý có vẻ tốt, tôi tự nhận Yến Thần không phải đứa trẻ tùy hứng, vậy nhất định là lỗi của người sinh viên kia cùng nữ sinh này." Hần chỉ chỉ nữ sinh đó, lại như trước không xem đối phương, chính là nói, "Hon nữa bọn họ đều đã muốn là người trưởng thành rồi, có thể gánh vác trách nhiệm pháp luật, cho nên tôi trước tiên báo cảnh

sát, hai người không ngại đi?" Anh nhìn về phía Tần hiệu trưởng và Văn lão sư.

Tần hiệu trưởng sững sốt một chút liền phản ứng lại, xấu hổ gật đầu: "Ách, cái này... Không ngại, đương nhiên không ngại."

Biểu tình đó của hắn nhìn qua làm sao là không ngại? Hắn quả thực rất đề ý.

Cảnh sát cũng sẽ không theo bọn họ nói thêm cái gì, bọn họ đi vài bước đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, cung kính nói: "Bạc thư ký, đương sự chính là hai vị này đi?" Bọn họ nhìn về phía Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia.

Bạc Tề Xuyên vuốt cằm nói: "Mang về cục cảnh sát thôi, tôi cùng mọi người trở về."

Nữ sinh đó là người cực kỳ có cá tính, đụng tới loại sự tình này cũng không bối rối, chính là lạnh lùng liếc mắt một cái Bạc Tề Xuyên từ đầu tới đuôi không quan tâm cô, công cây kẹp về liền đi theo cảnh sát đi rồi.

Cô ta có một đầu tóc đen, mặc áo somi trắng, váy dài màu xanh lam, một bộ dáng văn tình vô hại, tính tình lại vô cùng phá hủ.

Mà trải qua điều tra còn có thể phát hiện, cô ta còn có loang lổ việc xấu.

Bạc Yến Thần ảo não đi đến trước mặt Bạc Tề Xuyên cúi đầu rầu rĩ nói câu "Thực xin lỗi", cực kỳ áy náy ở trước mặt hắn nắm ngón tay, nhìn qua vừa ừy khuất lại đáng thương.

Phuong Tiểu Thư biết Bạc Yến Thần không phải một đứa trẻ phá hủ, chuyện đánh nhau này cũng là vì cứu nữ sinh vừa rồi không làm cho người thích, cho nên cũng không biết là hắn có cái gì sai. Cô thấy hắn tự trách như thế không khỏi hơi mềm lòng, vì thế liền chờ mong nhìn về phía Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên làm sao không mềm lòng, Bạc Yến Thần có thể xem như từ nhỏ quán quít hắn đến lớn, từ nhỏ đến lớn bài tập cùng một ít lựa chọn trọng đại của hắn đều là nghe theo ý kiến của Bạc Tề Xuyên đến làm, tại ý nghĩa nào đó nói lên, mặc dù hắn là do Nhan Nhã người phụ nữ Bạc Tề Xuyên không thích này sinh ra, nhưng cũng là em trai thật sự của Bạc Tề Xuyên. Em trai yêu quý.

Bạc Tề Xuyên hình như muốn thở dài, lại cuối cùng không có, anh thản nhiên rũ mắt nói: "Luôn cho anh chộc phiền toái, rốt cuộc khi nào thì mới có thể lớn lên."

Anh nói xong liền nhấc chân bước ra cửa trước những người khác, Phuong Tiểu Thư đối diện tầm mắt của Bạc Yến Thần hốc mắt đỏ lên, nhẹn không được nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, anh trai cậu sẽ không mặc kệ cậu, yên tâm đi, anh ta chính là mạnh mẽ, trong lòng là thực nhớ thương cậu."

Bạc Yến Thần gật gật đầu, lau khóe mắt đuổi kịp Bạc Tề Xuyên, Phuong Tiểu Thư đi tại hắn bên cạnh, nghe được hắn buồn thanh nói câu: "Chị dâu, thực xin lỗi."

Phuong Tiểu Thư không biết vì sao hắn xin lỗi mình, nhẹn không được cười nhìn về phía hắn, hắn đỏ mặt gục đầu xuống, thanh âm càng nhỏ, cô nghe thấy hắn nói: "Lần trước, lần trước ở trong ngõ nhỏ, em không nên, không nên nhìn loạn."

"..." Đủ, còn không bằng sớm một chút đi theo Bạc Tề Xuyên đâu, này thật đúng là lời xin lỗi làm cho người ta xấu hổ a, tôi có thể không nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Nữ sinh PK vợ

Đến cục công an, nữ sinh kia cùng Bạc Yến Thần đều bị mang đi làm bản ghi chép, Cố Vĩnh Dật tự mình chiêu đãi đoàn người Bạc Tề Xuyên, trong thời gian mấy người nói chuyện, Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia cũng đã làm xong bản ghi chép trở lại, chẳng qua người cứu người cùng người được cứu hình như lẫn nhau chường mắt, nữ sinh lạnh lùng nhìn Bạc Yến Thần, ánh mắt của Bạc Yến Thần nhìn nữ sinh cũng cực kỳ chán ghét.

Cố Vĩnh Dật tiếp nhận bản ghi chép mà cấp dưới đưa tới, mặt trên đã muốn được Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia ấn dấu tay cùng ký tên tốt lắm, lời khai của hai người không có sai sót, xem ra chuyện này không có quan hệ lớn với Bạc Yến Thần, người ta là thấy việc nghĩa hăng hái làm đang lúc phòng vệ, nên bị bắt lại là vị kia đang bị thương nằm ở trong bệnh viện.

Cố Vĩnh Dật xem xong bản ghi chép nhẹn không được cười nói với Bạc Yến Thần: "Thân thể của Bạc nhị thiếu thoát nhìn rất đơn bạc, thân thủ nhưng thật ra không sai nha! Vị đang nằm trong bệnh viện kia tôi cũng đi gặp qua, đó nhưng là người có vóc dáng rất cao lớn."

Bạc Yến Thần đỏ mặt kiêu ngạo mà ưỡn ngực nói: "Đó đương nhiên, là anh trai tôi dạy thật tốt!"

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng chuyển mắt nhìn về phía khác, Cố Vĩnh Dật hơi ôm lấy khóe miệng muốn cười mà không thể cười đổ nước cho anh, thoát nhìn

nhàn nhả tự tại, chậm rãi.

Anh ngồi ở ghế trên, đáng ngồi đoàn chính tiêu chuẩn, Phương Tiểu Thu hơi tựa vào trên người anh, so sánh với anh có vẻ có chút tùy ý cùng làm càn.

Nữ sinh đó nhìn Bạc Tề Xuyên trong chớp lát, lại tỉ mỉ đánh giá một lần Phương Tiểu Thu, dường như là bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, đi tới trước mặt Bạc Tề Xuyên chặn tầm mắt của anh. Cô ta bắt buộc anh nhìn cô ta, vẻ mặt ý vị sâu xa ngả ngón tươi cười.

Không biết có phải điều hòa trong cục công an hồng rồi hay không, vẫn là khí nóng thật sự giảm xuống, Phương Tiểu Thu đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh, vuốt phẳng cánh tay một chút liền chuyển qua đầu, vừa chuyển đầu liền thấy nữ sinh vừa rồi bị cô xem nhẹ kia không biết khi nào đi đến trước mặt chồng mình, còn một bộ dáng tỉnh đây đưa cùng Bạc Tề Xuyên.

Phương Tiểu Thu nhắm lại mi, mặt không biểu tình thay đổi bước chân chắn đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, hai tay ôm ngực thán nhiên nhìn cô ta.

Đối phương nhận đến ánh mắt xem kỹ của cô cũng không kích động, lười biếng đứng thẳng dậy, cười đến ngọt ngào nói: "Xin chào dì nha." Cô ta đưa tay về phía Phương Tiểu Thu, dùng giọng điệu cực kỳ vô tội tự giới thiệu, "Tôi gọi là Trác Hiểu, thật vui sướng đã gặp dì, bộ dạng của dì chân tướng là bộ dáng của tôi khi già đi."

...

Khi nữ nhân có địch ý với người cùng giới tính, bên tuổi trẻ giống như luôn thích châm chọc người lớn tuổi hơn là lão bà, đại khái là vì dấu vết mà năm tháng lưu lại vĩnh viễn đều là thứ con gái sợ hãi nhất cùng căn bản không thể ngăn cản gì đó đi?

Bạc Tề Xuyên xem ra có điểm tức giận, anh đứng lên muốn nói cái gì, nhưng Phương Tiểu Thu nâng tay ngăn anh, cười cực kỳ ôn nhu với Trác Hiểu.

Chỉ nghe cô nhẹ giọng nói: "Phải không? Đó vừa vặn, lần đầu gặp mặt, thân là trưởng bối tôi cũng không chuẩn bị quà gặp mặt, tôi liền chúc cô vĩnh viễn tuổi trẻ, vĩnh viễn sống không đến tầm tuổi của tôi tốt lắm." Cô cười đến cực kỳ ôn hòa, mặc cho ai cũng không thể tưởng được trong miệng cô sẽ nói ra được câu nói độc như vậy.

Trác Hiểu sừng sốt một chút, lập tức tức giận nắm chặt quyền đầu, một bộ tính âm ỉ một trận với Phương Tiểu Thu. Phương Tiểu Thu nhìn khuôn mặt có điểm giống mình làm ra biểu tình cố tình gây sự xấu xí như vậy, hơi hơi cảm thấy có điểm ghê tởm.

Cô làm bộ che một chút môi, lúc đầu không nghĩ thật sự nôn, nhưng nãy che lại nín thở, một cổ dục vọng muốn nôn mửa liền đi lên, vì thế...

Vì thế sau khi Phương Tiểu Thu nhìn Trác Hiểu một lúc che miệng đến thùng rác ở góc phòng nôn khan đi.

"... Cô!!!!" Trác Hiểu đứng tại chỗ đều tức giận đến choáng váng, sắc mặt trắng bệch căn môi nói không ra lời, chỉ biết "Cô".

Bạc Tề Xuyên bước nhanh đi đến bên người Phương Tiểu Thu thay cô vỗ nhẹ phía sau lưng, nhanh nhử mi nói: "Hôm nay em không quá thích hợp, thời điểm trở về đi kiểm tra một chút, xem có phải dạ dày lại ra vấn đề hay không."

Phương Tiểu Thu bị anh nói như vậy, thân mình khỏe một chút, vẻ mặt kinh hi nhìn về phía anh: "Anh nói có thể là mang thai hay không?"

"Ừ...?" Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi vấn đề này liền sừng sốt, sau đó bên tai đỏ lên xoay đầu, trầm giọng nói, "Loại sự tình này... Không có gì hay đoán, đi làm kiểm tra là được."

Giờ phút này Bạc Yến Thần cũng xúm lại đây, vẻ mặt hẩn lo lắng nhìn Phương Tiểu Thu nói: "Chị dâu chị không sao chứ? Thực xin lỗi! Sớm biết rằng con bé kia hư hỏng như vậy nói cái gì em cũng sẽ không cứu cô ta! Nên cho cô ta một điểm giáo huấn!"

"Anh nói cái gì đâu Bạc Yến Thần!" Trác Hiểu phẫn nộ chạy tới, nâng tay liền muốn gõ đầu Bạc Yến Thần, một đôi tay dài trắng nõn lại tại lúc này nắm thất lưng của cô ta, kéo cô ta vào trong lòng, rời khỏi đám người.

Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thu còn có Bạc Yến Thần đồng loạt nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn khoảng 1m9 kéo Trác Hiểu chỉ có thể miễn cưỡng đến bả vai hẩn vào trong ngực, vô cùng thân thiết vuốt ve tóc dài của cô ta, khóe môi nhếch lên không chút để ý mỉm cười, dường như một điểm cũng không cảm thấy xấu hổ vì cảnh tượng hai bên gặp mặt này.

"Chào mọi người, tôi là người giám hộ của Trác Hiểu, Cao Diệc Vĩ." Cao Diệc Vĩ mặc suit của Armani màu xám đậm cực kỳ trân trọng đem Trác Hiểu theo trong lòng bảo vệ đến phía sau, lãnh đạm nhìn lướt qua Cố Vĩnh Dật ở đây, liền ý vị sâu xa đem tầm mắt dừng trên người Phương Tiểu Thu.

Phương Tiểu Thu đã muốn không hề giống như trước nhìn thấy hẩn liền lại khản trương lại sợ hãi như vậy, có lẽ là vì bây giờ Bạc Tề Xuyên tại bên người cô, lại có lẽ là bởi vì nơi này là cục công an hẩn không dám làm càn, dù sao mặc kệ thế nào, Phương Tiểu Thu đã muốn có thể thực bình tĩnh mà đối diện hẩn.

Chính là, bình tĩnh về bình tĩnh, cô như trước không thể cho hẩn sắc mặt hoà nhã, cô lấy biểu tình khinh thường cùng chán ghét đáp lại ánh mắt nhìn chăm chú của Cao Diệc Vĩ, Cao Diệc Vĩ hơi hơi ngưng mắt, không có gì cảm xúc đem tầm mắt chuyển tới trên người Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên đang tại phát ra nụ cười giả tạo từ nội tâm, thân hình gầy yếu thon dài cũng không thấp hơn hẩn, hai người bốn mắt tương đối mặt đối mặt đứng, từ góc độ của Cao Diệc Vĩ nhìn lại, đường cong khuôn mặt của anh tuyệt đẹp, cổ cực kỳ tinh tế, chỗ cổ họng giống nhau vừa bẻ liền đoạn, lại giống như ẩn chứa lực lượng thật lớn không thể phá vỡ. Thân mình đơn bạc của anh tuy nhiên không bằng thân thể cường tráng của Cao Diệc Vĩ, lại tràn

ngập uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Ông chủ Cao gần nhất hẳn là có rất nhiều phiền toái, không chậm trễ thời gian của ông, đi trước một bước." Bạc Tề Xuyên cười khê nói xong, cũng không chờ hắn trả lời, trực tiếp quay đầu về phía Phương Tiểu Thư cùng Bạc Yến Thần nói chữ "Đi", liền dẫn đầu dẫn bọn hắn rời đi cục công an.

Cố Vinh Dật che ở phía sau đám người Bạc Tề Xuyên, hắn mặc đồng phục cảnh sát biểu tình nghiêm túc trang nghiêm, Cao Diệc Vĩ muốn đi về phía trước một chút, trực tiếp tự tay đẩy ra Trác Hiểu dựa vào trên người hắn, tầm mắt hình như có như không dừng tại trên bóng dáng sắp biến mất của Phương Tiểu Thư.

Mà đúng lúc này, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh như băng bén nhọn, nhưng lại làm cho Cao Diệc Vĩ trà trộn xã hội đen cùng quan trường nhiều năm cảm giác lưng ra mồ hôi lạnh, dính ngấy cùng ý lạnh tập trung trong lòng.

Bộ dạng của cô bé không sai, giống mẹ, tính cách cùng ánh mắt lại càng giống cha cô ta.

Cao Diệc Vĩ nhếch lên khóe miệng, quyết định trừ bỏ Phương Tiểu Thư, theo sau liền xem cũng không xem Trác Hiểu liếc mắt một cái nhắc chân bước đi, cũng không quan tâm Trác Hiểu ở phía sau gọi hắn như thế nào, liền làm bộ không có nghe gặp một đường đi nhanh, rất nhanh biến mất ở tại chỗ góc.

Trác Hiểu bị vứt bỏ tại chỗ không nhìn được khóc đi ra, cô vừa mới vừa gặp được chuyện đáng sợ như vậy, bị mọi người xa lánh, hẳn dĩ nhiên một điểm đều không quan tâm cô, còn luôn nhìn chằm chằm một người phụ nữ xem, cô thật sự hoàn toàn không có biện pháp chấp nhận.

Trác Hiểu đỏ hốc mắt làm xong thủ tục cuối cùng ở cục công an, gọi xe tự mình trở về nhà.

Cô cùng Cao Diệc Vĩ ở tại cùng gian biệt thự, hai người từ năm cô mười sáu tuổi mà bắt đầu cùng một chỗ, hắn giúp cô rất nhiều, mà cô cũng vì hắn trả giá tuổi thanh xuân cùng thật tình quý giá nhất, nhưng đối phương gần một thời gian đến càng phát ra lạnh nhạt với cô, hắn thậm chí đã muốn mấy tháng không trở về nhà, không thấy cô một mặt, nếu không phải hôm nay cô nháo ra loại sự tình này, hẳn khẳng định còn không để ý cô.

Trác Hiểu thừa nhận, nguyên nhân nam đồng học kia tại trong trường học động thủ động cước với mình cũng có nhân tố cô câu dẫn đối phương, cô xác thực có dẫn đường đối phương sinh ra giải thích sai lầm với sự đáp lại của cô, nhưng cô cũng không có thật sự tưởng cho đối phương thân thể mình.

Tại trong lòng cô chỉ có một mình Cao Diệc Vĩ, cho dù hắn lớn hơn cô rất nhiều, cho dù cảm tình của bọn họ không được người khác công nhận, cô cũng không sẽ lại có những người khác.

Chính là, Phương Tiểu Thư xuất hiện làm cho Trác Hiểu không thể không hoài nghi, chính mình có lẽ chính là thể thân của người nào đó.

Chuyện này cô phải điều tra rõ, bằng không thực khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị của chính mình, cũng làm cho cô mất đi người yêu sâu sắc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Đến cục công an, nữ sinh kia cùng Bạc Yến Thần đều bị mang đi làm bản ghi chép, Cố Vinh Dật tự mình chiêu đãi đoàn người Bạc Tề Xuyên, trong thời gian mấy người nói chuyện, Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia cũng đã làm xong bản ghi chép trở lại, chẳng qua người cứu người cùng người được cứu hình như lẫn nhau chướng mắt, nữ sinh lạnh lùng nhìn Bạc Yến Thần, ánh mắt của Bạc Yến Thần nhìn nữ sinh cũng cực kỳ chán ghét.

Cố Vinh Dật tiếp nhận bản ghi chép mà cấp dưới đưa tới, mặt trên đã muốn được Bạc Yến Thần cùng nữ sinh kia ấn dấu tay cùng ký tên tốt lắm, lời khai của hai người không có sai sót, xem ra chuyện này không có quan hệ lớn với Bạc Yến Thần, người ta là thấy việc nghĩa hăng hái làm đang lúc phòng vệ, nên bị bắt lại là vị kia đang bị thương nằm ở trong bệnh viện.

Cố Vinh Dật xem xong bản ghi chép nhìn không được cười nói với Bạc Yến Thần: "Thân thể của Bạc nhị thiếu thoát nhìn rất đơn bạc, thân thủ nhưng thật ra không sai nha! Vị đang nằm trong bệnh viện kia tôi cũng đi gặp qua, đó nhưng là người có vóc dáng rất cao lớn."

Bạc Yến Thần đỏ mặt kiêu ngạo mà ưỡn ngực nói: "Đó đương nhiên, là anh trai tôi dạy thật tốt!"

Bạc Tề Xuyên nhẹ nhàng chuyển mắt nhìn về phía khác, Cố Vinh Dật hơi ôm lấy khóe miệng muốn cười mà không thể cười đổ nước cho anh, thoát nhìn nhàn nhả tự tại, chậm rãi.

Anh ngồi ở ghế trên, đáng ngồi đoàn chính tiêu chuẩn, Phương Tiểu Thư hơi tựa vào trên người anh, so sánh với anh có vẻ có chút tùy ý cùng làm càn.

Nữ sinh đó nhìn Bạc Tề Xuyên trong chốc lát, lại tỉ mỉ đánh giá một lần Phương Tiểu Thư, dường như là bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, đi tới trước mặt Bạc Tề Xuyên chặn tầm mắt của anh. Cô ta bắt buộc anh nhìn cô ta, về mặt ý vị sâu xa ngả ngón tay cười.

Không biết có phải điều hòa trong cục công an hỏng rồi hay không, vẫn là khí nóng thật sự giảm xuống, Phương Tiểu Thu đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh, vuốt phẳng cánh tay một chút liền chuyển qua đầu, vừa chuyển đầu liền thấy nữ sinh vừa rồi bị cô xem nhẹ kia không biết khi nào đi đến trước mặt chồng mình, còn một bộ dáng tỉnh đây đưa cùng Bạc Tề Xuyên.

Phương Tiểu Thu nhìn lại mình, mặt không biểu tình thay đổi bước chân chắn đến trước mặt Bạc Tề Xuyên, hai tay ôm ngực thản nhiên nhìn cô ta.

Đối phương nhận đến ánh mắt xem kỹ của cô cũng không kích động, lười biếng đứng thẳng dậy, cười đến ngọt ngào nói: "Xin chào dì nha." Cô ta đưa tay về phía Phương Tiểu Thu, dùng giọng điệu cực kỳ vô tội tự giới thiệu, "Tôi gọi là Trác Hiểu, thật vui sướng đã gặp dì, bộ dạng của dì chân tướng là bộ dáng của tôi khi già đi."

...

Khi nữ nhân có địch ý với người cùng giới tính, bên tuổi trẻ giống như luôn thích châm chọc người lớn tuổi hơn là lão bà, đại khái là vì dấu vết mà năm tháng lưu lại vĩnh viễn đều là thứ con gái sợ hãi nhất cùng căn bản không thể ngăn cản gì đó đi?

Bạc Tề Xuyên xem ra có điểm tức giận, anh đứng lên muốn nói cái gì, nhưng Phương Tiểu Thu nâng tay ngăn anh, cười cực kỳ ôn nhu với Trác Hiểu.

Chỉ nghe cô nhẹ giọng nói: "Phải không? Đó vừa vặn, lần đầu gặp mặt, thân là trưởng bối tôi cũng không chuẩn bị quà gặp mặt, tôi liền chúc cô vĩnh viễn tuổi trẻ, vĩnh viễn sống không đến tầm tuổi của tôi tốt lắm." Cô cười đến cực kỳ ôn hòa, mặc cho ai cũng không thể tưởng được trong miệng cô sẽ nói ra được câu nói độc như vậy.

Trác Hiểu sùng sốt một chút, lập tức tức giận nắm chặt quyền đầu, một bộ tính âm ỉ một trận với Phương Tiểu Thu. Phương Tiểu Thu nhìn khuôn mặt có điểm giống mình làm ra biểu tình cố tình gây sự xấu xí như vậy, hơi hơi cảm thấy có điểm ghê tởm.

Cô làm bộ che một chút môi, lúc đầu không nghĩ thật sự nôn, nhưng này che lại nín thở, một cổ dục vọng muốn nôn mửa liền đi lên, vì thế...

Vì thế sau khi Phương Tiểu Thu nhìn Trác Hiểu một lúc che miệng đến thùng rác ở góc phòng nôn khan đi.

"... Cô!!!!" Trác Hiểu đứng tại chỗ đều tức giận đến choáng váng, sắc mặt trắng bệch cắn môi nói không ra lời, chỉ biết "Cồ".

Bạc Tề Xuyên bước nhanh đi đến bên người Phương Tiểu Thu thay cô vỗ nhẹ phía sau lưng, nhanh nhử mi nói: "Hôm nay em không quá thích hợp, thời điểm trở về đi kiểm tra một chút, xem có phải dạ dày lại ra vấn đề hay không."

Phương Tiểu Thu bị anh nói như vậy, thân mình khỏe một chút, về mặt kính hi nhìn về phía anh: "Anh nói có thể là mang thai hay không?"

"Ừ...?" Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi vấn đề này liền sùng sốt, sau đó bên tai đỏ lên xoay đầu, trầm giọng nói, "Loại sự tình này... Không có gì hay đoán, đi làm kiểm tra là được."

Giờ phút này Bạc Yến Thần cũng xúm lại đây, về mặt hấn lo lắng nhìn Phương Tiểu Thu nói: "Chị dâu chị không sao chứ? Thực xin lỗi! Sớm biết rằng con bé kia hư hỏng như vậy nói cái gì em cũng sẽ không cứu cô ta! Nên cho cô ta một điểm giáo huấn!"

"Anh nói cái gì đâu Bạc Yến Thần!" Trác Hiểu phẫn nộ chạy tới, nâng tay liền muốn gõ đầu Bạc Yến Thần, một đôi tay dài trắng nõn lại tại lúc này nắm thất lưng của cô ta, kéo cô ta vào trong lòng, rời khỏi đám người.

Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thu còn có Bạc Yến Thần đồng loạt nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn khoảng 1m9 kéo Trác Hiểu chỉ có thể miễn cưỡng đến bả vai hấn vào trong ngực, vô cùng thân thiết vuốt ve tóc dài của cô ta, khỏe môi nhếch lên không chút để ý mỉm cười, dường như một điểm cũng không cảm thấy xấu hổ vì cảnh tượng hai bên gặp mặt này.

"Chào mọi người, tôi là người giám hộ của Trác Hiểu, Cao Diệc Vĩ." Cao Diệc Vĩ mặc suit của Armani màu xám đậm cực kỳ trân trọng đem Trác Hiểu theo trong lòng bảo vệ đến phía sau, lãnh đạm nhìn lướt qua Cố Vĩnh Dật ở đây, liền ý vị sâu xa đem tầm mắt dừng trên người Phương Tiểu Thu.

Phương Tiểu Thu đã muốn không hề giống như trước nhìn thấy hấn liền lại khản trương lại sợ hãi như vậy, có lẽ là vì bây giờ Bạc Tề Xuyên tại bên người cô, lại có lẽ là bởi vì nơi này là cục công an hấn không dám làm càn, dù sao mặc kệ thế nào, Phương Tiểu Thu đã muốn có thể thực bình tĩnh mà đối diện hấn.

Chính là, bình tĩnh về bình tĩnh, cô như trước không thể cho hấn sắc mặt hoà nhã, cô lấy biểu tình khinh thường cùng chán ghét đáp lại ánh mắt nhìn chăm chú của Cao Diệc Vĩ, Cao Diệc Vĩ hơi hơi ngưng mắt, không có gì cảm xúc đem tầm mắt chuyển tới trên người Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên đang tại phát ra nụ cười giả tạo từ nội tâm, thân hình gầy yếu thon dài cũng không thấp hơn hấn, hai người bốn mắt tương đối mặt đối mặt đứng, từ góc độ của Cao Diệc Vĩ nhìn lại, đường cong khuôn mặt của anh tuyệt đẹp, cổ cực kỳ tinh tế, chỗ cổ họng giống nhau vừa bẻ liền đoạn, lại giống như ẩn chứa lực lượng thật lớn không thể phá vỡ. Thân mình đơn bạc của anh tuy nhiên không bằng thân thể cường tráng của Cao Diệc Vĩ, lại tràn ngập uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Ông chủ Cao gần nhất hấn là có rất nhiều phiền toái, không chậm trễ thời gian của ông, đi trước một bước." Bạc Tề Xuyên cười khể nói xong, cũng không chờ hấn trả lời, trực tiếp quay đầu về phía Phương Tiểu Thu cùng Bạc Yến Thần nói chữ "Đi", liền dẫn đầu dẫn bọn hấn rời đi cục công an.

Cố Vĩnh Dật che ở phía sau đám người Bạc Tề Xuyên, hấn mặc đồng phục cảnh sát biểu tình nghiêm túc trang nghiêm, Cao Diệc Vĩ muốn đi về phía

trước một chút, trực tiếp tự tay đẩy ra Trác Hiểu dựa vào trên người hắn, tầm mắt hình như có như không dừng tại trên bóng dáng sắp biến mất của Phương Tiểu Thư.

Mà đúng lúc này, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh như băng bén nhọn, nhưng lại làm cho Cao Diệc Vĩ trà trộn xã hội đen cùng quan trường nhiều năm cảm giác lưng ra mồ hôi lạnh, dính ngáy cùng ý lạnh tập trung trong lòng.

Bộ dạng của cô bé không sai, giống mẹ, tính cách cùng ánh mắt lại càng giống cha cô ta.

Cao Diệc Vĩ nhếch lên khóe miệng, quyết định trừ bỏ Phương Tiểu Thư, theo sau liền xem cũng không xem Trác Hiểu liếc mắt một cái nhấc chân bước đi, cũng không quan tâm Trác Hiểu ở phía sau gọi hắn như thế nào, liền làm bộ không có nghe gặp một đường đi nhanh, rất nhanh biến mất ở tại chỗ góc.

Trác Hiểu bị vứt bỏ tại chỗ không nhìn được khóc đi ra, cô vừa mới vừa gặp được chuyện đáng sợ như vậy, bị mọi người xa lánh, hắn dĩ nhiên một điểm đều không quan tâm cô, còn luôn nhìn chằm chằm một người phụ nữ xem, cô thật sự hoàn toàn không có biện pháp chấp nhận.

Trác Hiểu đỏ hốc mắt làm xong thủ tục cuối cùng ở cục công an, gọi xe tự mình trở về nhà.

Cô cùng Cao Diệc Vĩ ở tại cùng gian biệt thự, hai người từ năm cô mười sáu tuổi mà bắt đầu cùng một chỗ, hắn giúp cô rất nhiều, mà cô cũng vì hắn trả giá tuổi thanh xuân cùng thật tình quý giá nhất, nhưng đối phương gần một thời gian đến càng phát ra lạnh ngắt với cô, hắn thậm chí đã muốn mấy tháng không trở về nhà, không thấy cô một mặt, nếu không phải hôm nay cô nháo ra loại sự tình này, hắn khẳng định còn không để ý cô.

Trác Hiểu thừa nhận, nguyên nhân nam đồng học kia tại trong trường học động thủ động cước với mình cũng có nhân tố cô câu dẫn đối phương, cô xác thực có dẫn đường đối phương sinh ra giải thích sai lầm với sự đáp lại của cô, nhưng cô cũng không có thật sự tưởng cho đối phương thân thể mình.

Tại trong lòng cô chỉ có một mình Cao Diệc Vĩ, cho dù hắn lớn hơn cô rất nhiều, cho dù cảm tình của bọn họ không được người khác công nhận, cô cũng không sẽ lại có những người khác.

Chính là, Phương Tiểu Thư xuất hiện làm cho Trác Hiểu không thể không hoài nghi, chính mình có lẽ chính là thể thân của người nào đó.

Chuyện này cô phải điều tra rõ, bằng không thực khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị của chính mình, cũng làm cho cô mất đi người yêu sâu sắc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Phương Tiểu Thư không cùng Bạc Tề Xuyên trực tiếp về nhà cùng nhau, mà xuống xe trước cửa bệnh viện, đi đến bệnh viện trước để kiểm tra thân thể, chờ Bạc Tề Xuyên đưa Bạc Yến Thần về trường học sau lại đến đón cô, chính mình thừa dịp lúc này làm kiểm tra.

Bệnh viện thành phố Nghiêu Hải là bệnh viện lớn số một ở trong nước, kết quả kiểm tra ở nơi này tự nhiên không cần nghi ngờ, Phương Tiểu Thư ôm tâm tính tin tưởng quyền uy của bệnh viện này đến nơi đây, tưởng muốn kiểm tra xem mình có mang thai hay không, cô tính toán một chút thời gian kinh nguyệt, tháng này xác thực đã muộn nửa tháng không có tới, trong lòng cô đoán bảy phần đến tám phần, cảm thấy chính mình khẳng định là mang thai, lúc kiểm tra toàn bộ hành trình đều mặt mang tươi cười, nhưng là sau khi được đến kết quả của bác sĩ uy tín, Phương Tiểu Thư cũng rút cuộc cười không nổi.

Bởi vì thiết bị tiên tiến, kiểm tra cũng không phức tạp, cho nên thời gian ra kết quả cũng không dài, Phương Tiểu Thư ngồi ở trên ghế nghe bác sĩ nữ ngồi đối diện dịu dàng nói lại, chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh hắt đến trên người cô, làm cho cô từ đầu tới đuôi đông lạnh lạnh như băng.

"Thật đáng tiếc Phương Tiểu Thư, cô cũng không có mang thai, nôn mửa có thể là dấu hiệu bị cảm lạnh, gần nhất cô vẫn là chú ý bảo dưỡng dạ dày thêm có vẻ tốt, cô có lịch sử bị bệnh dạ dày, nếu không chú ý bảo dưỡng thực dễ dàng ra vấn đề lớn. Mặt khác, tôi phải nói cho cô một cái tin tức xấu, kết quả kiểm tra của cô biểu hiện, chỉ sợ cô rất khó sẽ có đứa nhỏ." Bác sĩ nhẹ giọng nói xong, lo lắng nhìn Phương Tiểu Thư ngồi đối diện vẻ mặt mờ mịt, dường như là sợ cô luẩn quẩn trong lòng, bác sĩ dịu dàng an ủi nói, "Nhưng mà cũng không phải trăm phần trăm không có khả năng có, tỷ lệ có vẫn là tồn tại, chính là hết thảy còn phải xem vận khí..."

"Tôi có thể... Mang thai tỷ lệ, có bao nhiêu?" Phương Tiểu Thư khàn khàn mở miệng, cổ họng khô khan, trong giọng nói tràn ngập chua xót.

Nữ bác sĩ đồng tình nhìn cô, tạm dừng một chút, nói: "... Trên lâm sàng có tám mươi phần trăm không thể mang thai là có thể trị liệu, nhưng mà Phương Tiểu Thư, từ cuộc kiểm tra hệ thống cùng kiểm tra toàn diện tôi cho cô làm phía trước đến xem, kết quả của cô, không quá lạc quan."

Bác sĩ đây là sợ cô không tiếp thụ được mới không nói thẳng đi, Phương Tiểu Thư không biết chính mình vì sao sẽ không hay ho như vậy, cô tưởng có lẽ là do thói quen cùng hoàn cảnh cuộc sống không tốt nhiều năm như vậy làm cho cô ra loại vấn đề này, lại hoặc là mới trước đây từng có hành vi gì không ổn tạo thành hậu quả này hôm nay, dù sao mặc kệ thế nào, kết quả chính là kết quả này, cô không tiếp thụ cũng phải nhận.

Phương Tiểu Thư hít sâu một hơi, trầm tư một lúc, nói giọng khàn khàn: "Tôi còn có giá trị trị liệu sao?"

Nữ bác sĩ vội hỏi: "Có thể thử một lần, điều kiện chữa trị của bệnh viện thành phố vẫn là không sai, hơn nữa bác sĩ của bệnh viện đều là tinh anh, Phương Tiểu Thư đương nhiên có thể thử một lần, đương nhiên, cũng không phải nói trị liệu liên khẳng định có thể đi, tình huống của cô..."

"Tôi đã biết, cần làm như thế nào ngài nói cho tôi biết đi, mặc kệ thế nào tôi còn là muốn thử xem." Đúng vậy, không thử làm sao biết được, cho dù là 1% cơ hội cũng phải thử một chút nha, bằng không... Nếu không cô sợ hãi chính mình sẽ mất đi Bạc Tề Xuyên.

Vừa nghĩ đến Bạc Tề Xuyên, liền có điện thoại của anh, Phương Tiểu Thư ấn nút nghe máy, giọng nói êm tai của đối phương liền vang lên: "Ồ phòng nào vậy? Anh đi đón em."

Phương Tiểu Thư vội nói: "Em xuống tầng thì tốt rồi, khám xong rồi."

"Tốt, kết quả... Như thế nào?" Anh hỏi thật sự mật mờ, trong giọng nói mang theo một tia chờ mong không dễ phát hiện, Phương Tiểu Thư cảm nhận được này đó, hốc mắt nhin không được nóng lên.

Tim cô đập rất nhanh, cảm giác đầu óc sắp nổ ra, ngoài miệng không tự chủ được nói dối: "Không có gì, chính là hơi bị cảm lạnh, dạ dày không tốt lắm, em lấy thuốc uống, uống mấy ngày thì tốt rồi."

Cô tránh được vấn đề anh muốn biết, cũng tránh được chính mình nên thẳng thắn nói bệnh tình của mình cho anh biết, cô thật sự không thể nói thật cho anh biết, cô không thể tưởng tượng mất đi anh cô muốn làm sao bây giờ, tuy nhiên anh tuyệt đối không phải loại đàn ông sẽ bởi vì cô không thể sinh đẻ mà rời đi cô, nhưng cô không thể tưởng tượng sau khi thẳng thắn chuyện này hai người nên ở chung như thế nào, Bạc Tranh lại đối đãi với chuyện này như thế nào.

Dù sao Bạc Tề Xuyên là con trai trưởng của nhà họ Bạc, phương pháp trước mắt của Bạc Tranh lại tất cả đều là tính muốn đem tất cả giao cho hắn, Bạc Tề Xuyên tuyệt đối không thể là người đàn ông không thể có đứa nhỏ, mà cô cũng không biết là chính mình có thể vẫn nhẫn tâm liên lụy anh, nhìn anh vì chính mình bán đứng lý tưởng, trà trộn tại trong môi trường chính trị, thay cô giải quyết Cao Diệc Vĩ, lại cùng lúc gánh vác một điều trong ba điều bất hiếu.

Bất hiếu có ba, không có con nối dõi là thứ nhất.

...

Bạc Tề Xuyên im lặng ở điện thoại bên kia một lúc, dường như thờ phào nhẹ nhõm, mới chậm rãi nói: "Không có việc gì là tốt rồi, nhanh xuống dưới đi, anh chờ em."

Phương Tiểu Thư "Ừ" một tiếng liền ngừng điện thoại, bắt buộc chính mình xem nhẹ rất nhỏ thất vọng trong giọng nói của Bạc Tề Xuyên, cùng bác sĩ lại trao đổi một chút những chuyện cần phải chú ý cùng trị liệu kế tiếp liên vội vã đi xuống tầng.

Cô vừa ra cửa bệnh viện liền thấy xe Audi màu đen của Bạc Tề Xuyên, cô bước nhanh đi đến bên cạnh xe mở ra cửa ghế phụ ngồi lên đi, Bạc Tề Xuyên khi đó đang nhìn gương xe ở phía điều khiển ngăn người, bị cô vỗ bả vai một chút mới phục hồi lại tinh thần, tràn ngập xin lỗi nói với cô: "Thật ngưng ngừng, anh không để ý."

Bạc Tề Xuyên chú ý tới chớp mũi của Phương Tiểu Thư rất đỏ, sắc mặt thực sự khó coi, lập tức tăng lên lò sưởi trong xe, cởi áo khoác comple đưa cho cô. Cô khoác áo khoác còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, đang muốn nói cái gì, anh liền chuyển đến một cái chén giữ ấm.

"Lấy ở trường học của Yên Thần, nghĩ em không thoải mái, uống chút nước ấm sẽ tốt hơn rất nhiều." Anh giúp cô mở ra nắp chén, hơi nóng tràn ngập giữa hai người, hốc mắt của Phương Tiểu Thư không tự chủ được đã uon ướt.

Cô nhận lấy cái chén, hơi nhấp một ngụm, hơi nóng, nhưng vừa vịn có thể uống, thực ấm áp, uống vào dạ dày cũng thoải mái không ít.

Phương Tiểu Thư gắt gao cầm chặt cốc nước, nhin không được nói với Bạc Tề Xuyên đang chuyển xe chuẩn bị rời đi: "Anh không cần đối xử với em tốt như vậy, nếu có một ngày anh không cần em, đối xử không tốt với em, đi đối xử với người khác tốt lắm, em sẽ không chịu nổi."

Bạc Tề Xuyên hơi bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, nhìn cô một cái, trong ánh mắt mang theo sùng nịch, theo sau liền chuyển tâm lái xe, chính là ngoài miệng nhu hòa nói với cô: "Anh sẽ không không cần em, cũng sẽ không không đối xử tốt với em, càng sẽ không đi đối xử tốt với người khác, em có thể yên tâm."

"..." Nhưng là, em lại che giấu một chuyện dối với anh mà nói thực trọng yếu, em không đáng anh đối xử với em tốt như vậy nha.

Phương Tiểu Thư đem lời nói trong lòng nuốt xuống, ôm cốc nước có một ngụm không một ngụm uống, ánh mắt cô nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt gần như tuyệt vọng.

Con người thật sự rất kỳ quái, thời điểm đùa cợt người khác luôn nghĩ đến chính mình sẽ không làm ra chuyện ti bi đồng dạng, nhưng đợi cho chính mình làm ra đến, lại không ngừng cho chính mình tìm lấy lý do, một điểm cũng không tự mình tỉnh lại cùng tự sửa đúng.

Thời điểm chính mình thương tổn người khác đều là một bộ dáng dường như không có việc gì, nhưng khi người khác thương tổn mình lại phản ứng kịch liệt giống như núi lửa bùng nổ, lòng dạ của phụ nữ thật sự là ngay cả nữ nhân đều đoán không ra, Phương Tiểu Thư chỉ cảm thấy chính mình hiện tại nói mỗi một câu đều ích kỷ đến không thể chữa trị nổi.

Bạc Tề Xuyên cảm giác được hơi thở trên người cô không đúng, suy tư một chút vẫn là đã mở miệng, chính là không có nói thẳng, mà là quanh co nói: "Chỉ uống thuốc là được sao? Bác sĩ có nói muốn em đi kiểm tra lại hay không? Anh đi cùng em?"

Phương Tiểu Thư không quay đầu, chính là giọng mũi rất nặng nói: "Không cần, vậy rất phiền cho anh."

Tay nắm tay lái của Bạc Tề Xuyên căng thẳng, tươi cười trên mặt một chút biến mất. Mặt anh không chút thay đổi chuyển xe vào đường cong, tầm mắt đảo qua gương chiếu phía sau, thân nhiên nói: "Em đừng sợ làm phiền anh. Anh sợ nhất chính là em không làm phiền anh."

Phương Tiểu Thư không tự giác quay đầu nhìn về phía anh, không xác định hỏi: "Tề Xuyên, anh có phải đang tức giận hay không?" Cô cảm giác được giọng điệu nói chuyện của anh vừa rồi không giống với, nhưng cô không thể khẳng định, hiện tại đầu óc của cô rất hỗn loạn hoàn toàn không thể tin nhiệm với phán đoán của chính mình.

Bạc Tề Xuyên nhưng thật ra thực thân nhiên, cũng không che giấu, thực rõ ràng trả lời vấn đề của cô.

Anh nói: "Không phải anh tức giận, chính là đau lòng, vừa rồi em đối xử với anh rất khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trong nhà họ Bạc nghe thấy việc xấu

Câu trả lời của Bạc Tề Xuyên lại làm cho Phương Tiểu Thư không biết như thế nào cho đúng, cô vốn liền bởi vì giấu anh chuyện trọng yếu như vậy mà cảm thấy áy náy, anh lại biểu hiện thành như vậy, thế này còn làm cho cô ở chung với anh như thế nào? Bây giờ cô tựa như một cây củi đặt ở trong lò nung, cả người đều bị lửa tổn thương, nhưng lại là chính cô nung bản thân mình.

Bạc Tề Xuyên tưởng kéo cô cô cũng không đi.

Phương Tiểu Thư nhắm mắt tựa vào trên ghế giả vờ ngủ, bắt buộc chính mình không mang theo bất cứ cái gì giọng mũi trầm giọng nói: "Anh thật sự đừng đối xử rất tốt với em, sau đó trừ phi em yêu cầu anh, nếu không anh trăm ngàn đừng đối xử rất tốt với em." Cô nói xong mở mắt ra nhìn về phía anh, còn thật sự hỏi, "Anh đã biết sao?"

Bạc Tề Xuyên lái xe vào gara, biểu tình nghiêm túc cũng mang theo mấy phần nghi hoặc nhìn cô liếc mắt một cái, làm như lơ đãng hỏi: "Rốt cuộc vì sao vậy?"

Phương Tiểu Thư không có rời ra tầm mắt, cô cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, không cần nghĩ ngợi nói dối: "Bởi vì em là người xấu, em nhất gan yếu đuối, không chịu được anh đối xử tốt với em như vậy, làm cho em có cảm giác gánh nặng, không cần đem tưởng tượng về tình yêu quá mức lý tưởng của anh xây dựng trên người em, sẽ suy sụp mất."

Bạc Tề Xuyên hít sâu một ngụm, không tiếp tục nhìn cô, ngừng xe chạy xuống mở cửa xe, trước khi xuống xe thân nhiên nói câu: "Anh đã biết."

...

Đã biết là tốt rồi, như vậy cũng công bằng hơn cho anh, chuyện này là em nợ anh, anh nên tra tấn em mới đúng.

Sau khi xuống xe Phương Tiểu Thư không xa không gần đi sau Bạc Tề Xuyên, hai người một trước một sau vào phòng, vừa đi vào một mùi hương đồ ăn liền xông vào mũi, Nhan Nhã từ nhà ăn đi ra về mặt vui vẻ tiếp đón bọn họ: "Tề Xuyên hai người đã về rồi, nhanh tới ăn cơm, hôm nay ta tự mình xuống bếp."

Phương Tiểu Thư lẳng lẳng nhìn Nhan Nhã, giờ phút này bà ta thật giống như một người mẹ bình thường, chính là khuôn mặt quá mức tuổi trẻ khiến bà ta nhìn qua không quá phù hợp với từ mẹ mà thôi.

Mặt Phương Tiểu Thư không chút thay đổi liếc liếc mắt một cái Bạc Tề Xuyên ở bên cạnh, Bạc Tề Xuyên biểu hiện thật sự lạnh lùng, người không biết khẳng định sẽ nghĩ đến đó là một người cay nghiệt thiếu tình cảm. Người ta về mặt nhiệt tình chân thành với anh, anh lại mang về mặt ngạo mạn cùng miệt thị.

Bạc Tề Xuyên không có đáp lại ánh nhìn chăm chú của Phương Tiểu Thư, anh tất nhiên là đang tức giận vì lời nói đã thương người của Phương Tiểu Thư, anh đối xử với cô như vậy, cô ngược lại cảm thấy yên tâm rất nhiều, cảm giác áy náy trong lòng không hề mãnh liệt đến mức cô đứng không nổi như trước.

Phương Tiểu Thư hít vào một hơi, đi phòng bếp rửa tay rồi quay lại, cùng Bạc Tề Xuyên đi nhà ăn ăn cơm.

Hôm nay bầu không khí lúc ăn cơm thực vui sướng hoà thuận vui vẻ, trên mặt Bạc Tranh đều khó được hiện lên ý cười rõ ràng, khi hắn gấp đồ ăn ôn hòa nói: "Hôm nay dì Nhan của các người thắng không ít, cho nên làm thêm đồ ăn cho chúng ta."

Bạc Tề Xuyên tượng trưng ngóe khóe miệng một cái liềm mặt không chút thay đổi tiếp tục ăn cơm, anh máy móc gấp đồ ăn, hoàn toàn không có ý đồ khích lệ tài nấu ăn của Nhan Nhã.

Phương Tiểu Thư cúi mặt im lặng ăn, không nhiều lắm nói cũng không nhìn loạn chung quanh, thực bo bo giữ mình. Nhưng cố tình cô chính là bo bo giữ mình như thế lại thành công cụ để mọi người nói sang chuyện khác, hơn nữa còn bị đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhan Nhã không biết là cố ý vẫn là vô tình, bỗng nhiên mở miệng đến một câu: "Đúng rồi Tiểu Thư, thời gian con cùng Tề Xuyên kết hôn cũng không tính ngắn, trong bụng có động tĩnh sao?"

"..." Cả người Phương Tiểu Thư sùng sốt khi bị hỏi lời này, nhẹ buông tay chiếc đĩa liềm rơi xuống dưới gầm bàn, mặt cô không chút thay đổi nói một tiếng "Thực xin lỗi" liền xoay người nhặt lại, khi đứng thẳng dậy ánh mắt nhìn gần chân dài của Bạc Tề Xuyên bị quần dài màu đen che khuất, tâm tình càng trở nên phiền muộn chua xót, vì thế sau khi cô nhặt lên chiếc đĩa liềm đặt ở trên bàn trực tiếp mở miệng xin phép về phòng.

"Con ăn no rồi, ba cùng đi Nhan mọi người từ từ ăn, con đi lên phòng nghỉ ngơi trước." Phương Tiểu Thư cúi người chào Bạc Tranh, xoay người ra khỏi nhà ăn, một hồi đi lên tầng hai, hai chân thật giống như bị tiêm vào thuốc làm suy yếu giống như ngay sau đó sẽ bị ngã xuống.

Bạc Tề Xuyên vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, anh là người bình thường đều câu nệ nghiêm túc, anh có khả năng tự chủ rất mạnh, cực kỳ hiểu được khắc chế chính mình cũng đặc biệt miễn cưỡng, để ý sự biến hóa của người khác cùng ánh mắt của người ngoài, kỳ thật nói trắng ra là cũng chính là một kĩ năng.

Anh thực thông minh hơn nữa phản ứng rất nhanh, từ khi Phương Tiểu Thư đi ra bệnh viện cũng rất không thích hợp, điều này rất khó không cho người ta liên tưởng đến một ít chuyện tình khiến người ta rất phiền não.

Bạc Tề Xuyên chờ Phương Tiểu Thư biến mất tại cầu thang mới quay đầu lại, không rên một tiếng tiếp tục ăn cơm, Nhan Nhã thấy anh như thế, xấu hổ xin lỗi: "Ngượng ngùng Tề Xuyên, dĩ cũng không có ý tứ khác, buổi chiều cùng nhóm phụ nhân này đánh bài, nhìn thấy đi Chu mang theo cháu trai đến, bỗng nhiên đã nghĩ đến chuyện này... Dĩ nghĩ đến đây là chuyện tốt cho nên mới..." Bà ta giống như không biết nên giải thích như thế nào, khó xử nhìn về phía Bạc Tranh.

Bạc Tranh chăm chú nhìn Bạc Tề Xuyên một lúc, quan sát đến phản ứng của anh, sau đó thấp giọng nói: "Chuyện này dĩ Nhan của con nói cũng đúng, vấn đề này cha cũng có vẻ để ý, tuổi của cha cũng không nhỏ, Yến Thần còn nhỏ, thế lực của nhà họ Bạc cũng rất lớn, cha chờ không nổi, con là trụ cột duy nhất của cha, thêm sức lực đi, cha hy vọng tại trước khi cha mất có thể thấy con cái của con sinh ra."

Bạc Tranh vừa nói ra lời này, không khí ở nhà ăn lập tức trở nên nặng nề, Nhan Nhã chăm chú nhìn hần, dường như không rõ hần vì sao nói như vậy.

Đúng vậy, tuổi của Bạc Tranh tuy rằng không nhỏ, nhưng là còn không đến mức tùy lúc tiến vào quan tài, nhìn qua thân thể của hần cũng khá cường tráng, chính là tinh thần không tốt lắm mà thôi, như thế nào liền xả đến chuyện "Chộp mất" đâu?

Nhan Nhã hơi nhếch môi, gục đầu xuống không hề nói câu nào, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nói thật, cho tới hôm nay bà đi đến bước này một điểm cũng không hối hận, tuy rằng năm đó hần không tự nguyện lấy bà, lại càng không là thật yêu bà mới kết hôn, nhưng bà cũng không hề hối hận. Cho dù giờ phút này ở trong lòng hần bà cũng không phải người vợ chân chính của hần, bà cũng không hối hận năm đó làm như vậy.

Chỉ cần Nhan Nhã bà còn sống, vậy bà chính là người của nhà họ Bạc, nếu bà đã chết, vậy cũng muốn làm quý của nhà họ Bạc.

Bạc Tề Xuyên im lặng thật lâu, lâu đến đồ ăn nước canh đều lạnh, anh mới buông xuống chiếc đĩa, đứng lên hai tay chống bàn nhìn về phía trước nói: "Đã ngồi đều nói như vậy, ngày mai ta phải đi bệnh viện làm kiểm tra, nhìn xem chính mình có phải bị bệnh hay không." Anh nói xong xoay người bước đi, sau khi đi ra nhà ăn anh còn lễ phép vì người ở bên trong đóng cửa lại, khi đóng cửa mắt cũng không nâng xa cách nói, "Mọi người ăn cơm vui vẻ."

Bạc Tranh lẳng lẳng cánh cửa phòng ăn khép lại, thật giống như không có nghe ra sự lạnh lùng cùng xa cách trong giọng nói của Bạc Tề Xuyên, bắt đầu động tác thật lâu không tiếp tục từ lúc trước —— gấp đồ ăn, ăn cơm, mỉm cười.

Bạc Tranh là người thực khép kín. Hần che giấu cảm xúc của mình rất sâu đậm, hơn nữa rất giỏi dẫn ra cảm xúc chân thật của người khác.

Mẹ của Bạc Tề Xuyên Từ Ân là luật sư lớn nổi danh năm đó, bà từ nước ngoài học thành trở về, còn lớn hơn Bạc Tranh mấy tuổi, gia thế cùng hần có thể nói là tương xứng, môn đăng hộ đối.

Hai người kết bạn từ một hồi quan tòa, lúc ấy Bạc Tranh đảm nhiệm chức vụ ở cục công an, lui tới cùng luật sư là chuyện cực kỳ bình thường.

Cũng chính là tại lúc kia, sau một hồi quan tòa, Bạc Tranh nảy sinh tình cảm với cô gái có khí thế bức người lại tàn ra vô hạn mị lực.

Đối với người ở thời đại của bọn họ, vừa nhìn đã yêu thật sự rất không theo mẫu, loại cảm giác này tới cũng nhanh đi cũng nhanh, ngược lại là theo hằng ngày ở chung trung dần dần từ thường thức chuyển biến thành cảm tình càng giản dị tự nhiên.

Bạc Tranh theo đuổi Từ Ân, thường thức cùng thế giới quan của hai người ngoài ý muốn thật phù hợp, bọn họ thuận theo tự nhiên yêu đương kết hôn, sinh ra kết tinh tình yêu của bọn họ.

Ngay lúc đó bọn họ đều nghĩ đến, tương lai của bọn họ chính là một mảnh quang minh hạnh phúc, cũng không tưởng khi Bạc Tề Xuyên còn không đến mười tuổi, gia đình nhỏ của bọn họ liền nghênh đón trăng trắng biến cố thật lớn không thể nghịch chuyển.

Thân thể của Từ Ân kỳ thật vẫn đều không tốt lắm, thời điểm học bài ở nước ngoài thường thường không ăn cơm ngon, sau khi về nước lại bởi vì công tác bận quá mà mất ăn mất ngủ, sau khi bọn họ kết hôn sinh ra Bạc Tề Xuyên không lâu liền kiểm tra ra bệnh ung thư dạ dày, cũng may Từ Ân là người phụ nữ thật kiên cường, bà không bị bệnh tật đã đảo, rất thoải mái nhận trị liệu, thân thể mới tốt một chút, dần dần kéo dài sinh mệnh.

Nhưng là, trời không hề trắc mưa gió, có lẽ là con đường phía trước đi rất thuận lợi, Từ Ân tuy không bị bệnh tật đã đảo, lại bị chuyện xảy ra ở nhà họ Từ đánh bại.

Từ Ân là một luật sư lớn, bà hiểu biết pháp luật rõ ràng hơn bất cứ người nào, cho nên bà rất rõ ràng sau khi cha mình mắc phải tội danh tham ô cùng cố ý giết người nhà họ Từ sẽ đi đến tình trạng gì.

Kỳ thật bà cũng có một chút phát hiện, cha bà đã thay đổi, cùng với lúc trước hoàn toàn không giống với, lại không dự đoán được sự tình sẽ phát triển trở thành như vậy.

Lúc ấy bà chỉ may miễn nghĩ, hy vọng Bạc Tranh không cần bị liên lụy. Nhưng trời không theo ý nguyện của con người, đã kích một cái tiếp một cái đánh úp lại, Bạc Tranh vì vụ án của cha Từ Ân chạy đông chạy tây, thậm chí không tiếc sử dụng quan hệ của nhà họ Bạc, chỉ hy vọng có thể miễn tội chết cho cha của Từ Ân, nhưng hắn không được đến tin tức tốt, lại bị người khác tính kế, cùng một nữ sinh không đến hai mươi tuổi xảy ra quan hệ.

Bạc Tranh không phải người đàn ông sẽ giấu diếm loại sai lầm này, ngày hôm sau từ lúc xảy ra chuyện đó hắn liền nói tất cả cho Từ Ân, hơn nữa nguyện ý nhận bắt luận trừng phạt cùng xử trí gì của bà.

Là hắn không cần thận bị người bỏ thuốc, nếu hắn có thể càng cẩn thận một điểm sẽ không phát sinh loại sự tình này, hắn không nghĩ đem trách nhiệm này giao cho bất kỳ kẻ nào, hắn phải không làm thất vọng Từ Ân, cũng không làm thất vọng lương tâm của chính mình.

Lúc ấy Từ Ân gần như đã muốn hồng mắt, tin tức này không thể nghĩ ngờ làm cho tâm tình của bà suy sụp, không bao lâu bà liền lại ngã bệnh, gần như trong chớp mắt bà liền buông tay nhân gian, Bạc Tranh chưa bao giờ nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, hắn cực kỳ hối hận chính mình vì sao muốn nói ra chuyện này đến đã kích bà, hắn đem cái chết của bà trở thành trách nhiệm của chính mình, nhưng hắn lại không còn có cơ hội trả lại bà.

Nhiều năm như vậy, tuy Bạc Tranh cùng Nhan Nhã kết hôn, nhưng từ sau khi kết hôn liền chưa từng chạm qua bà ta.

Duy nhất một lần bọn họ cùng một chỗ, chính là lần đó hắn bị người tính kế bỏ thuốc, mất đi lý trí.

Đúng vậy, Nhan Nhã chính là nữ sinh năm đó. Sau khi Bạc Tranh giải quyết xong tang sự của Từ Ân, bình tĩnh để ý tất cả chuyện tình khó giải quyết, hơn nữa thành công bảo vệ mạng sống cho cha của Từ Ân, xem như hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của bà.

Mà người tính kế hắn, tất cả đều phải gánh vác trách nhiệm cho hành vi của bọn họ.

Thời điểm kia Bạc Tranh kỳ thật đã muốn cảm thấy cuộc sống không có ý tứ gì, nhưng hắn lại biết được tin tức Nhan Nhã mang thai.

Đó là một năm dị dạng mà mâu thuẫn.

Bạc Tranh thực tin tưởng vạn vật đều có quy luật, người đã làm chuyện tốt, người sẽ được báo đáp thật tốt, mà người đã làm chuyện xấu, vậy sớm hay muộn phải nhận được báo ứng.

Bạc Tranh chỉ cảm thấy những việc này là trên trời trừng phạt hắn, đứa nhỏ là vô tội, việc hắn đi vào trên thế giới này là không thể lựa chọn, như vậy hắn làm một người cha, bắt luận lúc trước là tự nguyện cho hắn sinh mệnh hay không, hắn đều có trách nhiệm làm cho đứa nhỏ không hối hận đi vào trên thế giới này.

Vì thế, mới có việc Bạc Yến Thần sinh ra.

Chính là, Bạc Yến Thần chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không biết, cha mẹ của hắn căn bản không yêu nhau, trong lòng cha hắn vĩnh viễn đều có một người phụ nữ, vợ chồng hai người ngủ ở trên một cái giường, còn chưa có đồng sàng dị mộng.

Thật sự, mọi người sẽ có báo ứng, liền ngay cả chuyện cưới Nhan Nhã cũng sớm hay muộn đều đã có báo ứng, Bạc Tranh gánh vác được trách nhiệm với Bạc Yến Thần, hắn cũng tin tưởng chính mình sẽ gặp phải báo ứng mình nên có bởi vì phản bội Từ Ân.

Tỷ như, hắn sẽ chết khi sự nghiệp lên đến đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chúng ta chia tay đi

Gần nhất Phương Tiểu Thư thực không thích hợp, thời gian công tác thường thường ngăn ngại không nói, viết này nọ cũng luôn bị lỗi. Cũng may cấp trên của cô là Bạc Tề Xuyên, đồng sự cũng sẽ giúp cô kiểm tra một lần mới báo cáo lên, nếu không cô như vậy sớm nên bị đuổi việc N lần.

So với Phương Tiểu Thư mà nói, Bạc Tề Xuyên càng không thích hợp.

Bạc Tề Xuyên kỳ thật là người rất có thủ đoạn.

Trên người anh có một cỗ khí chất nhà cán bộ từ khi sinh ra đã có, khí chất này đại khái tồn tại trên người của mỗi thế hệ nhà họ Bạc.

Rất nhiều thời điểm anh đều là người nhã nhặn dịu dàng, làm người khác rất muốn kết bạn với anh, nhưng không có người biết anh chính là giỏi về che giấu chân tướng.

Giờ phút này Bạc Tề Xuyên đang ngồi ở khoa phụ sản bệnh viện thành phố Nghiêu Hải, nữ bác sĩ ngồi đối diện chính là người kiểm tra cho Phương Tiểu Thư lúc trước, anh dường như không cần tốn nhiều công sức liền điều tra được chuyện này, thân phận cùng chức vị của anh cho anh lợi ích này, chính là anh không thích dùng mà thôi.

Hai chân Bạc Tề Xuyên xen lẫn tựa lưng vào ghế ngồi, dưới vành mũ màu nâu là khuôn mặt đẹp trai của anh, tuổi của nữ bác sĩ cũng không nhỏ, nhưng ngồi đối diện anh, lại nhìn không ra bất kỳ tin tức gì trên khuôn mặt anh, bà chỉ có thể phán đoán ra ánh mắt của anh buông xuống nhìn nơi khác.

"Bạc tiên sinh, sự tình liền là như thế này." Nữ bác sĩ nói xong tất cả những tin tức mình biết đến, khăn trương nhìn người đàn ông trẻ tuổi hơn mình rất nhiều ngồi ở phía đối diện, trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Bạc Tề Xuyên bỏ mũ xuống, ngẩng đầu lên nhắm mắt suy nghĩ một lúc, sau đó mở mắt ra nhìn về phía nữ bác sĩ, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Chuyện hôm nay tôi đến tìm ngài, ngài có thể giữ bí mật giúp tôi sao?"

Nữ bác sĩ nghe vậy lập tức gật đầu: "Đương nhiên! Ngài yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào!"

"Cám ơn." Bạc Tề Xuyên đứng dậy, cúi người một cái trước mặt đối phương, tùy tay cầm lấy mũ đặt trên bàn, tạm biệt nói, "Như vậy tôi đi trước, chúc ngài công tác thuận lợi, cuộc sống vui sướng." Anh xoay người đi về phía cửa phòng, lại tại lúc đi tới cửa bỗng nhiên dừng bước.

Hình như anh hơi do dự, sau một đoạn thời gian rất dài mới nghiêng mặt nói khẽ với nữ bác sĩ cực kỳ khăn trương: "Một khác, tôi hy vọng bệnh viện có thể dốc lòng trị liệu cho vợ tôi, tuyệt đối đừng cho cô ấy biết được tôi đã muốn đã biết, quá trình trị liệu của cô ấy tốn bao nhiêu tiền, phiền toái ngài đều liệt kê cho tôi, dùng thuốc tốt nhất, giá chênh lệch tôi sẽ đưa riêng cho ngài."

Nữ bác sĩ rất vui mừng với sự tận tâm của Bạc Tề Xuyên, nói thật, những năm gần đây loại bệnh này bà gặp qua rất nhiều, đại đa số vợ chồng gặp loại sự tình này không phải đánh một trận chính là nháo ly hôn, sau đó mới có thể trị liệu, giống Bạc Tề Xuyên sợ vợ mình phát hiện hần đã biết, mất công che giấu tất cả, còn sợ vợ mình không có tiền, không cho đối phương tạo thành gánh nặng tâm lý, thật sự quá ít.

Không, đâu chỉ là quá ít, này quả thực là lần đầu tiên bà gặp người như vậy.

Nữ bác sĩ vô cùng kính nể cùng thương thức Bạc Tề Xuyên, cho nên bà trình trọng gật gật đầu: "Yên tâm đi Bạc tiên sinh, cho dù ngài không nói chúng ta cũng sẽ làm như vậy, nếu có thể chữa khỏi cho Bạc phu nhân, đó chính là vinh hạnh của tôi cùng đồng sự."

Bạc Tề Xuyên rất nhỏ nhếch một chút khóe miệng, nói câu cảm ơn liền bước nhanh về phía một cái phòng khác.

Lúc Bạc Tề Xuyên đi ra khỏi bệnh viện đã muốn là chuyện của nửa giờ sau.

Sự thật chứng minh, có quyền lợi cùng địa vị thật là muốn làm chuyện gì đều được.

Bạc Tề Xuyên rất nhanh lái xe về nhà, vòng qua đường hay bị kẹt xe vào giờ tan tầm, xuyên qua một cái cầu vượt, cầm một phong thư chẩn đoán bệnh về tới nhà họ Bạc.

Thời điểm anh trở về vừa vặn vượt qua giờ ăn cơm tối, anh bước vào cửa, đưa áo gió cho Phương Tiểu Thư đứng chào ở cửa, bỏ mũ xuống cũng đưa cho cô, khi cô xoay người đi giúp anh treo lên giá treo quần áo, anh nói với Bạc Tranh cùng Nhan Nhã đang ngồi trên sofa chờ anh về ăn cơm: "Thật đúng lúc, mọi người đều ở đây, đỡ mất công phải gọi mọi người."

Bạc Tề Xuyên cầm một phong thư trong tay, bên trong có mấy tờ giấy, hần đi đến ngồi xuống sofa bên kia, mặt đối mặt cùng Bạc Tranh và Nhan Nhã, yên lặng mở ra phong thư, đưa cho bọn họ xem kết quả chẩn đoán.

Anh bình tĩnh nhìn bọn họ, hai chân khép lại, tay khoát lên trên đùi, thần nhiên nói: "Buổi chiều hôm nay con đi bệnh viện kiểm tra rồi, đây là kết quả chẩn đoán của con."

Nhan Nhã kinh ngạc nhìn anh, dường như không nghĩ tới anh thật sự sẽ đi kiểm tra, Bạc Tề Xuyên cũng không để ý tới bà, chính là nhìn không chuyển mắt Bạc Tranh đang cầm kết quả chẩn đoán đọc thật cẩn thận, sắc mặt thật bình tĩnh, khiến người ta thực dễ dàng sinh ra một loại cảm giác tin phục hần.

Phuong Tiểu Thư ngơ ngác đứng tại chỗ, trong tay còn cầm áo gió của anh, cũng đã không biết nên làm cái gì.

Cô khó có thể tin nhìn Bạc Tề Xuyên, sau đó chợt nghe thấy anh dùng một loại giọng điệu thân nhiên cùng bình tĩnh nói với Bạc Tranh: "Ngài thấy được, tình huống liền là như thế này, con không thể sinh dục."

Nguy ý, Phuong Tiểu Thư kết hôn mấy tháng tới nay không có mang thai không liên quan đến cô, người có vấn đề là anh.

Phuong Tiểu Thư hút vào một ngụm khí lạnh treo áo gió của anh lên trên giá treo quần áo liền bước nhanh đi tới bên cạnh sofa, cô rõ ràng thấy tay Bạc Tranh đang cầm thư chuẩn đoán đang run run, hình như hần đã bị đá kích rất lớn, tay trống không kia thì run run xoa ngực.

"Mây..." Bạc Tranh chỉ nói ra một chữ, liền nhắm mắt tựa vào trên sofa, dồn dập thở hào hển.

Nhan Nhã thấy vậy lập tức tỉnh táo lại, lớn tiếng gọi Lưu tẩu đổ nước, lấy ra thuốc luôn luôn mang theo trong túi cho Bạc Tranh ăn vào đi, thế này hần mới tính dần dần bình tĩnh trở lại, sắc mặt hơi ổn định lại.

"Gần một tháng nay thân thể của cha con vẫn đều không tốt lắm." Nhan Nhã chảy nước mắt nói, "Tề Xuyên, loại sự tình này, con như thế nào... Không nói muộn một ít. Mọi người thương lượng trước... Cũng tốt."

Đối với lời nói hơi có chút ý tứ trách cứ của Nhan Nhã, Bạc Tề Xuyên mím môi không rên một tiếng thừa nhận. Trên thực tế anh cũng không dự đoán được thân thể của Bạc Tranh sẽ trở nên kém như vậy, lại hoặc là cho tới bây giờ anh cũng chưa dám hy vọng xa vời qua, chuyện tình của mình có thể làm cho Bạc Tranh phản ứng mạnh như thế này.

Anh xem nhẹ lực ảnh hưởng của mình với cha.

Chính là, Bạc Tề Xuyên tuy nhiên nói tiếng thật có lỗi với lời nói của Nhan Nhã, Bạc Tranh nhưng không đồng ý.

"Con đã làm đúng." Bạc Tranh chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp tuy nhiên vững vàng xuống dưới, nhưng tiếng nói chuyện như trước rất nhỏ, "Con đã làm đúng rồi, Tề Xuyên." Hần thì thảo, "Bảo ứng, đều là báo ứng." Hần bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, "Là báo ứng nha, thật tốt quá."

Bạc Tranh cười đến thực vui vẻ, là thật vui vẻ, là sự sung sướng phát ra từ nội tâm, hần cầm tay của Bạc Tề Xuyên, giống nhau dùng hết cả người sức lực, sau đó hần mở mắt ra, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Qua năm cha liền muốn điều đi trung ương, đến lúc đó cha liền cho con làm bí thư trưởng ở ủy ban thành phố. Chờ con hoàn thành nhiệm vụ con đã xin phép cha, cha nhắc lại con làm... Ho ho!" Bạc Tranh nói đến một nửa liền kịch liệt ho khan lên, Nhan Nhã nhìn không được, mạnh mẽ đỡ hần đi về phía phòng ngủ, Bạc Tranh kháng cự, lại bị bà đều không nhìn.

"Cha liền đỡ con... Làm..." Tiếng nói cuối cùng của Bạc Tranh đều tiêu thất, biến mất sau cánh cửa phòng ngủ.

Bạc Tề Xuyên nhìn cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt trong chốc lát, nâng bước đi lên tầng hai.

Phuong Tiểu Thư bước nhanh theo sau, nhắm mắt theo đuôi cùng anh trở về phòng, vừa đóng cửa xoay người, chỉ nhìn đến anh đứng tại trước cửa sổ một tay dứt túi nhìn ra ngoài, tay phải mang theo một điều thuốc lá.

Phuong Tiểu Thư sững sốt một chút, theo bản năng hỏi: "Khi nào thì anh bắt đầu hút thuốc?"

Tay cầm thuốc lá của Bạc Tề Xuyên dùng một chút, rút tay đang dứt trong túi ra tắt thuốc lá quăng vào trong thùng rác ở một bên, quay người lại đối mặt cô về mặt đường như không có việc gì nói: "Một môi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Anh đi đến bên giường nằm xuống, cũng không cởi quần áo, trực tiếp đắp chăn liền nhắm mắt lại.

Phuong Tiểu Thư nhìn đến cảnh này nếu còn không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vậy cô chính là thật sự quá ngốc.

Kỳ thật cô có dự cảm, chính là cô không muốn đối mặt, khi cô nhìn thấy Bạc Tề Xuyên đưa cho Bạc Tranh tờ thư chuẩn đoán đó cô cũng đã dự cảm đến sẽ phát sinh cái gì, chính là cô hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào.

Đại khái sai lầm lớn nhất của cô chính là, cô xem nhẹ cảm tình của Bạc Tề Xuyên với cô.

Phuong Tiểu Thư bình tĩnh lại, chậm rãi đi đến bên giường, nhìn bóng dáng của anh nói: "Anh đã biết hết rồi."

Cô nói là câu trần thuật, này thuyết minh cô đã muốn khẳng định.

Bạc Tề Xuyên cũng chưa động dậy một chút, cũng không hề rằng, ý tứ thực rõ ràng.

Im lặng đôi khi chính là câu trả lời tốt nhất.

Phuong Tiểu Thư ngồi vào bên cạnh giường, hai tay che mặt không tiếng động tự hỏi, thật lâu sau thật lâu sau, cô mới buông tay, dùng giọng nói giống như cách anh cả sông núi máy móc nói: "Bạc Tề Xuyên, chúng ta chia tay đi, anh tốt với em như vậy, em không thể liên lụy anh, lấy oán trả ơn không phải là phép tắc làm việc của nhà họ Phuong chúng ta."

Bạc Tề Xuyên như là sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, trực tiếp ngồi xuống quay đầu tối tăm nhìn chăm chăm cô nói từng từ từng từ một: "Vậy bội tình bạc nghĩa là được sao?"

Phương Tiểu Thư giật mình, Bạc Tề Xuyên như vậy cho tới bây giờ cô đều chưa thấy qua, anh thường xuyên là nhã nhặn sạch sẽ, cho tới bây giờ đều vẫn duy trì khoảng cách thích hợp với người khác, không khỏi có một loại cảm giác xa cách cùng thanh cao.

Nhưng hiện tại anh giống như là cái...

Cô không biết nên hình dung như thế nào, tầm mắt của anh như vậy làm cho cô không dám đối diện, cô chợt dạ xoay mặt ra chỗ khác.

Bạc Tề Xuyên từ giường bên kia trực tiếp bay qua đến nắm cầm của cô chuyển mặt cô về phía mình, bắt buộc cô đối diện với mình, giọng nói trầm thấp mà áp lực nói: "Phương Tiểu Thư, thật sự là anh không có biện pháp nào với em. Anh và em nói chuyện, bây giờ anh cực kỳ mê hoặc, em có thể giải thích cho anh sao? Ủ? Mẹ nó giống như theo ngay từ đầu tôi chưa từng hiểu được em, rốt cuộc là em muốn cái gì?!"

Bạc Tề Xuyên hẳn là căn bản không cần Phương Tiểu Thư trả lời, anh nói xong liền buông lỏng cô ra, đi xuống giường đứng lên đưa lưng về phía cô đi qua đi lại, thanh âm cực kỳ không xong: "Trước kia anh vẫn cảm thấy, trên thế giới này không có người nào có thể bắt anh làm bất kỳ chuyện gì anh không muốn làm, thẳng đến anh gặp em." Anh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cô, giống như phá bình phá ngã cười nhẹ nói, "Đúng, em có thể muốn nói, em cũng không bắt tôi làm gì nha, đúng vậy, em không bắt tôi làm, con mẹ nó tất cả đều là tôi tự làm tự chịu, là tôi bị coi thường!"

Anh đi trở về bên người cô, nhìn Phương Tiểu Thư vẻ mặt mờ mịt cùng không biết xoay sở như thế nào xoay người nói: "Nhưng mà yêu cũng không chính là bị coi thường sao, tôi thực không nghĩ bắt em nêu ví dụ, nhưng em chính là chiêu bài rõ ràng nha, Phương Tiểu Thư, em không yêu anh, cho nên em chưa từng bị coi thường." Anh một môi ngồi vào bên người cô, hai tay đặt trên đầu gối bụm mặt nói, "Em đi đi, không phải em muốn chia tay với tôi sao." Anh bỏ nhấc từ ngón áp út tay trái ra nhét vào trong tay cô, sau đó đứng dậy mở ra cửa tủ quần áo lôi ra một cái valy, rất nhanh lôi từng kiện quần áo của cô xuống ném vào bên trong, quần áo của cô vốn sẽ không nhiều, sau khi lấy hết quần áo của cô xuống anh hơi sừng sốt, sau đó xoay người đóng valy lại kéo tới bên cạnh cô, ngồi xổm xuống nhìn cô, nhìn một lúc bỗng nhiên vừa cười.

Bạc Tề Xuyên cười như vậy, làm cho Phương Tiểu Thư thà rằng nhìn thấy anh khóc.

Anh nâng tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng hỏi cô: "Phương Tiểu Thư, anh hỏi em, em nói thật với tôi, em nhìn qua con tim của mình sao? Em đã từng thật lòng yêu ai sao? Thời gian em nói thêm nữa làm ra vẻ sẽ không sợ lòng sẽ phun sao?" Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, vỗ vỗ bả vai cô, giống như vô cùng thoải mái nói, "Lúc đi im lặng một chút, đừng âm ỷ đến người dưới tầng, nhớ rõ đóng cửa lại."

Phương Tiểu Thư lẳng lặng nghe Bạc Tề Xuyên nói ra những lời nói đã thương người này, cảm giác trong lòng giống như bị tê nát.

Cô gấn lại lòng mình một lần nữa, nghe được chính là những lời nói gần như là đuổi người.

Phương Tiểu Thư quay đầu nhìn anh một cái, anh nằm ở trên giường từ từ nhắm hai mắt cười đến cả người phát run, cô yên lặng lau quệt nước mắt, hít sâu, xách valy đi đến trước cửa phòng.

Tại thời điểm cô nhẹ tay mở ra cửa chuẩn bị rời đi thời điểm, giọng nói của Bạc Tề Xuyên lại vang lên, lần này giọng điệu của anh bình tĩnh rất nhiều, mang theo mấy phần tối nghĩa cùng khàn khàn không dễ nghe thấy: "Tiểu Thư, em cẩn thận suy nghĩ đi, đừng trách anh nói chuyện khó nghe, em hỏi một chút đã biết vì sao những sự tình này sẽ xảy ra."

Em sẽ.

Phương Tiểu Thư ở trong lòng nặng nề đáp lại anh, ngoài miệng lại chưa nói cái gì.

Bây giờ anh không muốn nhìn thấy cô vậy cô liền rút đi, làm gì chọc anh phiền lòng, người sai là cô, không nên từ anh đến gánh vác tội danh này.

Phương Tiểu Thư mang theo valy im lặng đi xuống tầng một, cô đi đến bên cạnh bàn trong phòng khách, đảo qua bốn phía, từ trên sofa cách đó không xa lấy đến tờ chuẩn đoán, rồi sau đó lấy ra bút từ trong túi áo, viết một hàng chữ lên mặt trên.

Làm xong tất cả những việc này, cô không lên tiếng rời đi theo yêu cầu của Bạc Tề Xuyên.

Cô đi thật im lặng, không âm ỷ đến bất cứ kẻ nào, cô để lại tờ giấy trên bàn, nói rõ ràng là cô không thể sinh con, mà không phải do Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên thấy cô thật sự đi rồi, vội vàng từ trên giường đứng lên chạy ra phòng đi xuống tầng, chính là khi anh đuổi tới cửa lại dừng lại.

Bạc Tề Xuyên nắm tay đi đến bên cửa sổ, dùng rèm cửa sổ che giấu thân hình của mình, lẳng lặng nhìn chăm chú vào thân hình mảnh khảnh của cô biến mất tại phía cuối ngã tư đường, hai tay anh luôn nắm chặt thành nắm đấm, lại không đuổi theo cô.

Anh thực mâu thuẫn, anh không biết chính mình là nên tiếp tục vô liêm sỉ đi xuống, hay là nên biết sỉ rồi sau đó tiếp tục, này dường như là cùng một đáp án.

Anh cũng không thể chọn, hai loại này là cùng một đường, mà anh thật sự muốn nhìn một chút, chính mình có thể cắn răng kiên trì đến làm sao.

Chương 45: PLAY đứng thẳng

Sau khi Phương Tiểu Thư đi ra nhà họ Bạc cũng không đi chỗ nào khác, cô rất bình tĩnh lo lắng tình huống hiện tại, sau đó gọi xe taxi đi đến khu biệt thự Lục Hải.

Nhà của Bạc Tề Xuyên tại khu biệt thự Lục Hải tuy không có người ở, nhưng vẫn đều có người làm việc theo giờ đến quét dọn, bây giờ loại tình huống này đi khách sạn ở không có phương tiện cũng không an toàn, ở tại địa phương mình quen thuộc là không thể tốt hơn.

Phương Tiểu Thư tùy tay đặt valy ở trong phòng khách, mệt mỏi ngồi vào sofa, cô ngẩng đầu liếc liếc mắt một cái đồng hồ treo tường, đã muộn hơn năm giờ chiều.

Mùa đông trời tối thật sự sớm, bây giờ ở bên ngoài đã muộn tối như mực, có lẽ là có điểm trời đầy mây, hôm nay trời tối sớm hơn ngày xưa nhiều, hơn nữa cũng càng lạnh lẽo.

Phương Tiểu Thư mở ra lò sưởi, đi đến bên cửa sổ nhìn khu nhà sáng lên đèn đuốc, chậm rãi, cô nhìn thấy bông tuyết mới rơi xuống.

Tuyết rơi.

Nhanh đến cuối năm, thành phố Nghiêu Hải mới vừa nghênh đón trận tuyết đầu tiên trong năm nay, năm nay thành phố này đối xử với mọi người dịu dàng hơn nhiều.

Phương Tiểu Thư thở ra hơi thở tại trên cửa sổ, ngón trỏ tinh tế trắng nõn viết hai chữ "Tề Xuyên" lên trên cửa sổ, liền nhìn chăm chăm như vậy một lúc lâu, thẳng đến sương mù hóa thành bọt nước giống như rơi nước mắt chảy xuống, cô mới xoay người về tới bên cạnh sofa.

Phương Tiểu Thư bỗng nhiên phát hiện, cô giống như luôn tại buổi tối bởi vì một số nguyên nhân chia tay với Bạc Tề Xuyên, chẳng lẽ đây là ý trời?

Mở ra TV, hai chân Phương Tiểu Thư xen lẫn vui đầu gối lên trên cánh tay mình, chăm chú nhìn màn hình TV ngắn người.

Trong phòng có tiếng người ta nói nói, cũng sẽ không có vẻ quá mức trống trải cùng cô đơn. Màn hình TV sáng ngời bị một mảnh đen tối chung quanh làm nên có chút chói mắt, Phương Tiểu Thư nhìn chăm chăm một lúc, lại rời đi tầm mắt trước mắt sẽ có ánh sáng trắng mờ mờ.

Bây giờ cô có một loại cảm giác, cô thà rằng bị quăng vào bộ phim khủng bố nhất, cũng không muốn một mình ở chỗ này thêm một giây.

Đầu đầu ôm trán, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên nghe được trên tivi nhắc tới ba chữ "Bạc Tề Xuyên".

Cô ngần ngừ ngẩng đầu, nhìn đến tin tức đài truyền hình thành phố Nghiêu Hải đang phát sóng, là tin tức mấy ngày nay Bạc Tề Xuyên cùng người nào tham gia hội nghị nào, phát biểu bài nói chuyện cùng báo cáo gì, trên màn hình TV khuôn mặt đẹp trai hơi gầy của anh cực kỳ ấn ảnh, tuy rằng có rất nhiều người tham gia hội nghị, nhưng màn ảnh của người quay phim vẫn tập trung vào anh, đại khái là cảm thấy làm cho mọi người biết thành phố Nghiêu Hải có một vị thư ký thị trường đẹp trai có năng lực như vậy sẽ có vẻ có mặt mũi đi?

Bạc Tề Xuyên thật là một người đàn ông rất có khí chất, người có lẽ có thể nói không phải là không có người có khuôn mặt đẹp trai hơn hẳn, nhưng trên người anh có một loại cách điệu cùng phong độ cực kỳ đặc biệt, anh đã có thể làm cho người khác cảm thấy được anh đối xử lễ phép, lại có năng lực đối xử xa cách lạnh nhạt cùng người khác bảo trì khoảng cách.

Nói cách khác, anh rất giỏi về nghiền ngẫm tâm tư của người khác, có thể nói hai ba câu liền làm cho đại bộ phận ngu ngốc xà thần thần hồn điên đảo bị lạc phương hướng.

Phương Tiểu Thư chậm rãi rời đi tầm mắt từ trên người Bạc Tề Xuyên còn thật sự tham dự hội nghị trong TV, đóng TV đứng dậy đi đến trước máy tính ngồi xuống, mở ra máy tính chán đến chết lên mạng.

Bạc Tề Xuyên rất ít sử dụng những sản phẩm công nghệ cao này, trừ điện thoại di động ở ngoài, chỉ cần không phải tất yếu, cơ bản anh sẽ không lên mạng.

Phương Tiểu Thư không chút để ý xem tin tức ở thành phố Nghiêu Hải cùng diễn đàn địa phương, không có phát hiện tin tức gì khiến người ta sung sướng, tỷ như tin tức hội Tu Hành sẽ bị bắt gọn linh tinh. Vì thế cô liền chuyển sang trang weibo, tùy ý nhìn người khác đăng lên nhật ký cuộc sống.

Bỗng nhiên, Phương Tiểu Thư tập trung tinh thần, bởi vì cô nhìn thấy một điều về weibo của Bạc Tề Xuyên.

Anh thật đúng là không chỗ không ở.

Cô sở dĩ thấy weibo này, cũng không phải bởi vì người chủ của weibo này viết tên của Bạc Tề Xuyên lên trang weibo của mình, mà là vì xếp hạng của weibo này trên bảng xếp hạng.

Địa chỉ của weibo này điền là thành phố Nghiêu Hải, nội dung đăng lên là mấy kiểu ảnh ngẫu nhiên chụp được hình Bạc Tề Xuyên khi đi ngang qua ủy ban thành phố của thành phố Nghiêu Hải, trên ảnh chụp Bạc Tề Xuyên một thân comple màu đen trung quy trung củ, trước ngực treo thẻ tham dự hội nghị đặc biệt, trên mặt không có một tia biểu tình không cần thiết, mở cửa, lên xe, rời đi, động tác trơn vẹn mây bay nước chảy lưu loát sinh động, sạch sẽ lưu loát.

Mấy hình ảnh chụp này được truy cập hơn ngàn lần, tức thì được đăng lên thành tiêu đề lớn "Cán bộ nhà nước đẹp trai nhất", Phương Tiểu Thư nhìn bình luận phía dưới, nhìn nhìn liền muốn thêm cái mới nhưng không được.

Cô nghi hoặc đóng trang cũ xem tin tức mới, biểu hiện nên weibo này đã bị cắt bỏ.

Nha, nguyên lai là bị xét duyệt. Cô rõ ràng trực tiếp đóng máy tính, tiến vào phòng khách ở tầng một ngã vào trên giường ngủ, chẳng qua cô thật sự không có biện pháp ngủ.

Nguyên nhân ngủ không được có rất nhiều, trong đó có một nguyên nhân là vì có một người lạ thực đặc biệt gửi cho cô một tin nhắn.

Kỳ thật đây số này phía trước gửi cho cô mấy lần tin nhắn, nói đều là một ít lời nói kỳ quái, tỷ như "Rất ngốc", "Làm được không sai" "Lá gan rất lớn" loại này, nhưng là cô căn bản đều không biết hẳn.

Lúc ấy cô chỉ tưởng là tin nhắn lừa dối gì đó, cho tới bây giờ không để ở trong lòng, đối phương hình như cũng đã nhận ra ý tưởng của cô, cho nên lần này hẳn ghi thêm họ của mình.

Có thêm họ, Phương Tiểu Thư lại nhìn tin nhắn như lọt vào trong sương mù này cũng chỉ thấy lưng rét run.

Lúc này đây hẳn hẳn là: Tuyệt rồi, ở khu biệt thự Lục Hải không lạnh sao?

Hắn kí tên là: Cao.

...

Cao.

Cô biết mấy người họ Cao đây?

Trừ bỏ người kia ở ngoài không có người thứ hai.

Phương Tiểu Thư lập tức tắt điện thoại di động, đứng dậy chạy đến phòng khách rất nhanh kéo rèm cửa sổ thật kín, sau đó từ khe hở rèm cửa sổ khe hở nhìn ra ngoài, bông tuyết đã muốn bao trùm mặt đất, khiến tầm mắt của cô rõ ràng hơn một chút, cô nhìn đến bên ngoài một mảnh bình tĩnh, không hề khác thường.

Kỳ quái...

Cao Diệc Vĩ rốt cuộc muốn làm cái gì, giả thần giả quỷ!

Phương Tiểu Thư phiền chán giữ chặt rèm cửa sổ khóa kỹ cửa về tới phòng khách, sau khi bỏ thêm một tầng khóa nữa trên cửa phòng cô lại nằm trên giường chồm chồm cố gắng làm cho chính mình ngủ, càng không ngừng đếm dê cô làm mình ngủ.

Cô ở bên cạnh dùng sức thôi miên chính mình, Bạc Tề Xuyên cũng ở bên kia dùng sức thôi miên chính mình.

Hắn thử bảy tám loại biện pháp cố gắng làm cho chính mình ngủ, cũng không có loại nào có tác dụng.

Bạc Tranh cùng Nhan Nhã đã muốn biết chân tướng của sự kiện không thể sinh dục, nhưng bọn hắn ai cũng chưa nói thêm cái gì, hẳn tưởng này đại khái là yêu cầu của Bạc Tranh, cho nên bên ngoài mới có thể một mảnh bình tĩnh.

Sự thật thực bình tĩnh, nhưng là lòng anh nhưng không cách nào bình tĩnh trở lại.

Anh tưởng, có lẽ anh thật là một khắc cũng không rời được cô.

Cô đi không đến mười mấy tiếng anh liền nhịn không được muốn gọi điện thoại cho cô, thời điểm lý trí quay lại anh cũng đã gọi điện thoại cho đối phương, anh khẩn trương đang muốn tắt đi, chợt nghe tiếng nói lạnh như băng không hề cảm tình của cô gái ở tổng đài: "Thực xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, mời gọi lại sau."

"..." Dĩ nhiên tắt điện thoại.

Đây là ý tứ gì, sợ anh đây đùa với cô sao?

Bạc Tề Xuyên kinh ngạc nhìn chăm chăm di động, bỗng nhiên cảm lấy áo khoác đứng dậy ra cửa, không để ý gió tuyết đang lớn bên ngoài, lái xe liền đi.

Bạc Tranh từ cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy bóng dáng xe Dodge đang đi xa dần.

Hắn cũng chưa nói gì, buông rèm cửa sổ nên làm cái gì làm cái gì.

Bạc Tề Xuyên thông thả lái xe, lại gọi điện thoại cho Phương Tiểu Thư mấy lần, tất cả đều là tắt máy không gọi được.

Trong lòng anh cực kỳ khủng hoảng, vô cùng gấp gáp, vì thế đành phải quấy rầy Cố Vĩnh Dật, gọi điện thoại đến chỗ của người ta.

"Cố cục trưởng, phiền toái anh một sự kiện, giúp tôi điều tra một người, nhìn xem từ 12 giờ trưa nay cho tới bây giờ, khách sạn nào có người này vào ở." Bạc Tề Xuyên mở miệng liền nói ý đồ mình gọi điện thoại đến, Cố Vĩnh Dật còn đang tăng ca, vừa vặn có thể giúp anh điều tra, Bạc Tề Xuyên dùng điện thoại không tới nửa giờ, Cố Vĩnh Dật liền gọi điện thoại lại.

"Thật có lỗi Bạc thư ký, đêm nay trong tất cả các khách sạn trong thành phố đều không có ghi lại của sổ chứng minh thư này." Cố Vĩnh Dật ngượng ngùng nói.

Bạc Tề Xuyên nắm chặt di động im lặng trong chốc lát, trong lòng chỉ có hai cái đoán rằng, một cái là tốt, một cái là xấu.

"Cám ơn, phiền toái anh, cứ như vậy, hẹn gặp lại." Bạc Tề Xuyên dùng điện thoại, thay đổi phương hướng lái xe, chạy về phía khu biệt thự Lục Hải.

Bây giờ anh phải đi chứng thực suy đoán tốt của mình, thì phải là Phương Tiểu Thư chính là về nhà của anh ở khu biệt thự Lục Hải, cũng không có đi địa phương khác.

Mà cái suy đoán xấu kia...

Bởi vì suy đoán kia thật sự quá xấu, Bạc Tề Xuyên vô cùng kháng cự tiếp tục tự hỏi đi xuống.

Xe chạy như bay trên ngã tư đường phủ đầy bông tuyết, Bạc Tề Xuyên chọn con đường thực ít có người đi, thật không có vấn đề kẹt xe, chính là hắn chạy xe quá nhanh, xe có điểm trượt, hơn nữa khi giảm tốc cùng phanh lại thực không an toàn.

Bất đắc dĩ, Bạc Tề Xuyên lái xe chậm lại, dựa theo tốc độ bình thường chạy tới khu biệt thự Lục Hải.

Anh lưu loát khóa cửa xe, đi đến cửa biệt thự, nâng tay muốn mở cửa, nhưng trước khi đẩy cửa ra động tác lại dừng lại.

Anh đột nhiên có điểm không muốn biết cô rốt cuộc có ở bên trong hay không, bởi vì anh không biết nếu cô không ở chỗ này, anh nên làm cái gì bây giờ.

Vừa nghĩ đến cô khả năng có nguy hiểm, anh có thể sẽ mất đi cô, trong lòng anh liền khổ sở không được, giống như có dao nhỏ dùng sức đâm ở bên trong.

Bạc Tề Xuyên hít vào một hơi thật sâu, nhíu mi đẩy ra cửa, bước chân rất nhẹ đi vào.

Anh đóng cửa xong, sau khi nhìn thấy valy đặt ở trong phòng khách liền buông xuống tất cả lo lắng trong lòng, trực tiếp khóa lại cửa phòng.

Bạc Tề Xuyên đi đến cầu thang lên tầng hai, lại thay đổi phương hướng đi đến phòng khách ở tầng một.

Anh xoay tay nắm cửa, quả nhiên bị khóa.

Bạc Tề Xuyên không chút do dự lấy ra chìa khóa từ trong túi mở cửa ra, hắn vừa mở cửa ra, liền thấy Phương Tiểu Thư đứng tại cửa nhìn chăm chăm ra bên ngoài, anh bị bức họa này làm cho hoảng sợ.

"Là anh?" Phương Tiểu Thư dường như cũng bị hoảng sợ, cô nhẹ nhàng thờ ra, ném xuống đế đèn bàn ở trong tay, xoay người đi về phía giường, bóng dáng gầy yếu mà tiều tụy.

Cô đi chưa được mấy bước sẽ không đi được nữa rồi, bởi vì có người từ phía sau ôm lấy cô, gắt gao ôm thắt lưng cô hôn vành tai cô.

"Ừ..." Phương Tiểu Thư không hề chuẩn bị, bị Bạc Tề Xuyên thỉnh linh tập kích biến thành nhịn không được hừ nhẹ ra tiếng, giọng nói áp lực mà ngọt ngào làm cho thân thể của hai người đều hơi cứng ngắc, trong không khí hình như thêm một chút gì đó kiều diễm.

"Thả lỏng." Bạc Tề Xuyên khàn khàn mở miệng, hai chân để sát tại chân cô, để cô đi về phía trước từng chút một, sau đó từ phía sau đem cô đặt ở trên tường phía trước.

Trong phòng mở ra lò sưởi trong chốc lát, thực ấm áp, mặt tường này ngay tại phía dưới lò sưởi, ngay cả mặt tường đều ấm áp.

"... Đừng khàn trương." Bạc Tề Xuyên chậm rãi cúi đầu, cái trán để trên lưng cô, anh hơi nhắm mắt lại, một tay xoa nụ hoa đứng thẳng trước ngực cô, một tay cõng ra nút thắt trên quần bò của cô, chậm rãi dò xét vào.

"Bạc Tề Xuyên anh..." Phương Tiểu Thư muốn nói cái gì, nhưng Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên dùng tay đang làm càn trước ngực cô nhanh chóng bịt kín môi cô.

Cô nghe thấy anh nói chuyện bên tai cô, lời anh nói cùng hô hấp ấm áp quanh quần tại bên tai cô, trong giọng nói của anh tràn ngập sự thỏa hiệp, lại tựa hồ hỗn loạn một tia tâm thần không dễ phát hiện ra.

Anh nói: "Tiểu Thư anh nghĩ em, anh sai lầm rồi, lúc ấy anh tức giận đến hồ đồ rồi." Mặt anh để sát vào sườn mặt cô, ánh mắt khép hờ không ngừng run run, lông mi dài nồng đậm, giống như cánh bướm đang giương cánh, "Em đừng cự tuyệt anh, anh cũng không muốn đẩy đưa em, anh đã thử rồi, anh thử vài lần rồi, nhưng là không được, chính là không được nha..."

"..." Phương Tiểu Thư không tiếng động để cho anh làm, hai tay cô bị hai tay anh đặt tại trên tường, phía sau lưng kề sát trong ngực anh cách quần áo trong cũng có thể cảm nhận được độ ấm, quần bò bị kéo đến đầu gối, cô cảm giác được anh nâng mông cô lên cao một chút, sau đó hô hấp dồn dập đổ vào giữa hai chân cô, tìm đúng vị trí hướng phía trước đỉnh đầu tiến nhập thân thể của cô...

"Ha ừ! ..." Cả người Phương Tiểu Thư dán tại trên tường nhắm mắt lại thừa nhận sự ra vào của Bạc Tề Xuyên, thân thể của Bạc Tề Xuyên kề sát tại trên người cô không ngừng mà đem dục vọng của mình đưa vào trong cơ thể cô lại rút ra, tiếng thở dốc của anh vang lên liên tiếp, mồ hôi theo hai má chảy xuống, một đôi mắt hoa đào tối đen gắt gao nhìn chăm chăm hai má hơi đỏ lên của Phương Tiểu Thư, môi mím lại không có một khe hở nào.

"Đừng nhanh như vậy Tiểu Thư." Anh không kìm lòng được hôn sườn mặt cô, hít sâu nói, "Rất nhanh thì tốt rồi... Kiên trì một chút."

Kỳ thật Phương Tiểu Thư cảm thấy, khi người đàn ông đang động tình nói chuyện giọng nói khả năng càng làm cho người ta có cảm giác hơn phụ nữ, nhất là người đàn ông ngày thường đều là một bộ dáng áo mũ chỉnh tề cấm dục.

Khi anh thì thầm nói với cô lời tâm tình, cô rất khó kháng cự cảm giác tê dại từ đầu đến chân, không cần đối phương tốn nhiều khí lực, liền dễ dàng đạt tới đỉnh núi.

Bạc Tề Xuyên nhìn không được cúi đầu nở nụ cười một tiếng, tiếng cười nặng nề theo lồng ngực phát ra này làm bên tai cô như nhũn ra, cô không còn sức lực nào ngồi phịch ở trong lòng anh, gian nan thừa nhận dục vọng y nguyên cao ngất không phá của anh.

"Em có biết vì sao anh phải làm như vậy sao?"

Lúc ý thức trở nên mơ hồ, Phương Tiểu Thư dường như nghe thấy Bạc Tề Xuyên khàn khàn hỏi cô cái gì, nhưng cô đã muốn không có sức lực trả lời anh.

Bạc Tề Xuyên thu hết bộ dáng kiêu mị của cô vào mắt, anh nhìn không được ở trong lòng hỏi chính mình, vậy như thế nào liền yêu cô ấy như vậy, lại ở trong lòng trả lời chính mình, vậy chính là yêu cô ấy như thế, vậy thật sự thực yêu cô ấy, thật sự thực yêu.

Bạc Tề Xuyên thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: "Kỳ thật anh cũng không biết, ngay từ đầu chỉ là vì đối tượng là em, nhưng đến lâu ngày, ngay cả chính anh đều đã quên vì sao anh phải làm như vậy, hết thảy đều trở thành thói quen." Anh chậm rãi nhanh hơn tốc độ phía dưới, địa phương ra vào phía dưới phát ra tiếng vang ái muội, giọng nói anh run run nói, "Tựa như em nói, em là cái người xấu, hư đốn, ích kỷ lại hẹp hòi, bọn họ đều chán ghét em..."

Phương Tiểu Thư đỏ rút một ngụm khí lạnh, tiếng ừm cùng giọng mũi từ trong miệng cô thốt ra, cô phản hận đánh gãy lời nói của anh, nói: "Anh yêu em! ..."

"Đúng vậy!" Bạc Tề Xuyên không cần nghĩ ngợi cắn răng đồng ý với lời của cô, nhanh chóng thường xuyên ra vào trong thân thể cô, cuối cùng tận tình phát tiết ở trong cơ thể cô.

Là.

Đúng vậy.

Tất cả mọi người chán ghét em, nhưng là anh yêu em, liền là như thế này, chính là đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hòa thuận như lúc ban đầu

Sau khi kết thúc hoạt động kịch liệt, hai người ôm nhau nằm ở trên giường, anh ôm cô, trong hơi thở tràn ngập hương vị của cô, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì.

Nói như thế nào đâu, giống như tất cả ý tưởng phía trước của mình đều có thể bị chính mình giải thích rõ ràng, ví dụ như bộ đáng thường xuyên lạnh nhạt lời đời của cô, hiện tại anh sẽ cảm thấy, đó cũng là bởi vì đã trải qua rất nhiều tổn thương mà người khác chưa từng trải qua mới trở nên như vậy, như vậy cô lại có cái gì sai đâu.

Nhưng là cứ việc như thế, Bạc Tề Xuyên còn là có chút không quá thoải mái.

Anh cúi đầu, nhìn Phương Tiểu Thư giống như con mèo nhỏ tựa vào trong lòng anh, tuyệt đối xác định cô không ngủ, vì thế anh mở miệng hỏi: "Vừa rồi hỏi em nói vì sao em luôn không trả lời."

Trên thực tế Phương Tiểu Thư xác thực chính là nhắm mắt chợp mắt mà thôi, cô không ngủ, nghe anh hỏi cô như vậy, liền mở mắt ra nhìn về phía anh, lặp lại một lần: "Vừa rồi?"

Bạc Tề Xuyên chậm rãi nheo lại cặp mắt hoa đào xinh đẹp, không có kính mắt che dấu, ánh mắt này bạo lộ ra thần sắc mê hoặc rất khó có thể ngăn cản, khó trách khi anh công tác luôn muốn đeo kính mắt.

Phương Tiểu Thư nâng tay vuốt phẳng một chút cái cằm trơn bóng của anh, lẩm bẩm nói: "Cái nào vừa rồi nha, anh nói là lúc đang yêu yêu sao?"

"..." Khóe miệng Bạc Tề Xuyên co rút một chút, bỗng nhiên không muốn biết đáp án.

Anh đang muốn mở miệng ngăn cản cô trả lời, chợt nghe thấy cô nói: "Nếu là nói về thời điểm kia, vậy thực rất có lỗi, em cũng không có biện pháp, bởi vì con người tại thời điểm cao trào là không có biện pháp nói nhiều lắm."

Bạc Tề Xuyên hơi nhếch môi quay lưng đi không để ý tới cô, giống như bởi vì ngôn ngữ đùa giỡn của cô mà tức giận, chỉ quăng cho cô một cái bóng đáng gây yếu thốn dài.

Phương Tiểu Thư tới gần anh, đem ngực dán tại trên lưng anh, rõ ràng cảm giác được người anh cứng đờ, cô cũng không vội vã nói chuyện, mà là sắp xếp lại chân, đem thân thể của hai người che dấu ở dưới chăn đệm ấm áp.

"Lộn xộn cái gì, lộ lưng ra nhiều như vậy, đẹp mặt là đẹp mặt, vừa bị lạnh làm sao bây giờ." Phương Tiểu Thư làm như có thật nói.

Bạc Tề Xuyên vốn chính là đưa lưng về phía cô, cũng không có nhắm mắt, nhưng nghe cô nói như vậy xong, anh lập tức nhắm mắt lại, hai đấm nắm chặt, bên tai không không chịu thua kém nóng lên.

Người con gái này luôn có thể cực kỳ không rụt rè nói một ít lời kỳ quái, cái loại này này nọ... Căn bản là...

"Mới không có lộ ra nhiều như vậy." Sau một lúc lâu, Bạc Tề Xuyên vẫn là nhịn không được cãi lại một câu.

Phương Tiểu Thư nghe vậy nhịn không được cười khẽ một tiếng, giống như đồ đùa nhỏ nói: "Tốt, anh không có."

Bạc Tề Xuyên đau đầu rút ra gối đầu đặt tại trên mặt, một bộ dáng giống như bị sự tui thân rất lớn.

Phương Tiểu Thư đẩy đẩy phía sau lưng anh, nhẹ giọng nói: "Đi tắm rửa một cái đi."

Bạc Tề Xuyên không hề động đậy, người đàn ông vô cùng yêu sạch sẽ ngày xưa giờ phút này dường như không quá để ý đến việc này.

Phương Tiểu Thư bắt đắc dĩ, đành phải tự mình đi tắm rửa trước, cô liền trần truồng như vậy từ trên giường đi xuống, chân trần đi vào phòng tắm, mở ra cửa bắt đầu tắm rửa.

Tiếng nước rầm rầm làm cho lòng Bạc Tề Xuyên không thể bình tĩnh, một lần nữa anh lại gối trên gối đầu, suy tư một chút, bỗng nhiên ngồi dậy tại trên giường tìm kiếm cái gì.

Anh tìm một lúc lâu, mới tìm được vật mà mình muốn tìm.

Là di động của Phương Tiểu Thư.

Bạc Tề Xuyên trước tắt đi âm thanh của di động, sau đó ấn nút khởi động máy mở ra điện thoại di động, trong quá trình chờ đợi khởi động máy kiên nhẫn bị tiêu hao còn thừa không nhiều lắm, thẳng đến thấy ảnh chụp của anh và cô trên màn hình di động, tâm tình của anh mới tốt hơn một chút.

Mở ra di động, sau khi thu được tín hiệu, thông báo có những cuộc gọi nhờ không ngừng hiện lên, Bạc Tề Xuyên khẩn trương nhìn lướt qua cửa phòng tắm, một bên thật cẩn thận quan sát đến động tĩnh ở nơi đó, một bên nhanh chóng xóa đi những thông báo có cuộc gọi nhờ này, thẳng đến xóa xong cái cuối cùng, trong lòng anh mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Như vậy sẽ không xem như anh tìm cô trước đi, anh chưa gọi điện thoại cho cô, chính là ngẫu nhiên tới nơi này nhìn xem phát hiện cô đã ở mà thôi.

Liền là như thế này.

Bạc Tề Xuyên xóa xong thông báo cuộc gọi nhờ vốn định tắt điện thoại đi thả về chỗ cũ, lại bỗng nhiên thấy một tin nhắn rất kỳ quái.

Bạc Tề Xuyên không phải loại người xem xét riêng tư của người khác, nhưng tin nhắn này thực ngắn, có thể thấy toàn bộ nội dung trên màn hình.

Cao.

Đúng vậy, Bạc Tề Xuyên cũng thấy tin nhắn Cao Diệc Vĩ gửi.

Phuong Tiểu Thư tự nhiên là không có trả lời lại tin nhắn này, anh dường như đã hiểu được vì sao cô sẽ tắt đi di động, lại vì sao sau khi thấy anh mở cửa cô sẽ tập trung tinh thần để phòng chờ ở phía sau cửa.

Tầm mắt của anh chuyển tới để đèn bàn bị quăng ở trên bàn, hơi có chút suy nghĩ tắt đi di động, thả về chỗ cũ.

Không lâu sau Phuong Tiểu Thư liền tắm rửa xong rồi đi ra, cô thấy anh không tránh né cô, đang cười muốn nói cái gì, đối phương liền rời đi tầm mắt không nhìn cô, nhặt lên áo somi ngăn trở những vị trí trọng yếu buồn đầu đi vào phòng tắm, về mặt ngưng trọng trầm tư sự tình gì đó.

Cô nghĩ đến anh là làm bộ như đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ là sợ xấu hổ mà thôi, nhưng kỳ thật anh là thật sự đang suy nghĩ chuyện tình.

Bạc Tề Xuyên dùng thời gian tắm rửa cẩn thận tự hỏi một chút tính nghiêm trọng của sự tình, lại phân tích một chút thế cục, cuối cùng kế hoạch ra đối sách, thế này mới từ trong phòng tắm đi ra.

Khi anh đi ra Phuong Tiểu Thư đã muốn không sai biệt lắm đang ngủ, anh đi đến bên giường, nằm ở một bên giường, tựa vào đầu giường lẳng lặng rũ mắt nhìn cô.

Phuong Tiểu Thư chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, giọt nước chưa lau khô trên khuôn mặt anh theo hai má chảy xuôi xuống, lưu lại một dấu vết ái muội, biến mất tại trong cổ áo hơi hơi hỗn độn của anh.

Phuong Tiểu Thư chậm rãi rời tầm mắt xuống dưới, dừng tại trước ngực vẫn chưa cài nút áo của anh, chậm rãi nâng tay khẽ vuốt qua ngực anh, cảm giác được thân thể dưới tay cô từ cứng ngắc đến thả lỏng, có chút khăn khăn đã mở miệng: "Vì sao anh luôn cảm thấy em không yêu anh đâu?"

Bạc Tề Xuyên không dự đoán được cô sẽ nói vấn đề này, lập tức hơi sững sốt, tầm mắt nhìn cô hơi hiện lên sự mờ mịt.

Phuong Tiểu Thư dính người na đến bên người anh, tựa vào trong lòng anh gối đầu lên cánh tay anh, yêu quý cọ cọ trong ngực anh, thở phào nhẹ nhõm nói: "Nếu không yêu anh sẽ không để ý đến anh, ngu ngốc."

"..."

Nói thẳng ra tình cảm của mình với anh, anh lại không hề đáp lại, một chút thanh âm đều không có, thật sự không thích hợp.

Phuong Tiểu Thư không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu lên, đang thấy bộ dáng rối rắm của anh, coi như đang trải qua cuộc giao chiến kịch liệt trong lòng.

Vì thế cô hỏi: "Như thế nào, hết chỗ nói với em rồi sao?"

"Không phải." Bạc Tề Xuyên cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh, cứng ngắc nói, "Em làm anh tức giận đến mức anh không biết nên nói cái gì cho tốt."

Phuong Tiểu Thư bị anh làm cho cười ra tiếng đến, tiếng cười dễ nghe êm tai, mang theo sự vui sướng chân thật của cô, Bạc Tề Xuyên thay đổi sắc mặt cúi đầu hôn hôn cái trán của cô, nhẹ giọng nói: "Chuyện bên kia của Cao Diệc Vĩ anh sẽ xử lý nhanh hơn, em đừng nghĩ nhiều lắm."

Phuong Tiểu Thư yên lặng rũ mắt xuống, im lặng trong chốc lát, thấp giọng hỏi: "Em nên báo đáp như thế nào với những việc anh đã làm cho em đây?"

Bạc Tề Xuyên bắt đầu ôm cô chui vào trong chăn, che kín hai người, nhắm mắt lại nói: "Chỉ cần em đừng làm anh tức giận nữa là được rồi."

Phuong Tiểu Thư cũng không rất đồng ý với những lời này: "Thân là một người đàn ông, tính tình của anh thật sự thật tốt quá, mà em trừ bỏ chọc anh tức giận ở ngoài, cũng không có sở trường gì nữa, anh không thể cướp đoạt sở thích duy nhất này của em."

"..."

Đúng, liền là như thế này, chính là loại cảm giác này, luôn cảm thấy không có cô khẳng định mình sẽ tự sát, nhưng là có cô, thực nhiều thời gian anh lại hận không thể tự tay giết cô.

Bạc Tề Xuyên lại một lần nữa thành công bị Phuong Tiểu Thư chọc giận, vì thế anh trực tiếp hung hăng cắn một ngụm lên cổ cô, rước lấy một tiếng hô đau của Phuong Tiểu Thư.

...

Bên này hai người hòa thuận như lúc ban đầu, như keo như sơn, bên kia Cao Diệc Vĩ bị hai người này tính kế ghi hận lại chẳng phải hạnh phúc.

Cao Diệc Vĩ tuy nhiên đã sớm đoán đến chuyện Phuong Tiểu Thư không trả lời tin nhắn của hắn, nhưng vẫn là không rất vui vẻ.

Hơn nữa gần nhất hải quan luôn tìm phiền toái của hắn, tin tức của người trong cục công an cũng càng phát ra không theo mẫu, người ở các ngành khác

không phải bị điều đi chính là xảy ra chuyện bị mất chức, thật sự là làm cho hắn có điểm sứt đầu mẻ trán, tâm tình hậm hực.

Đây là từ sau khi sự kiện mười mấy năm trước chấm dứt, hắn lại cảm giác được có nguy hiểm tới gần chính mình.

Hắn đi ra từ quán bar trên danh nghĩa của mình, lên xe của mình, đàn em lái xe hỏi hắn đi chỗ nào, hắn nhìn lướt qua tuyết rơi đầy đất, bỗng nhiên nói: "Đi chỗ của Phi Nhiên đi."

Diệp Phi Nhiên, ngôi sao nổi danh, cũng chính là người ở biệt thự đối diện với Bạc Tề Xuyên ở khu biệt thự Lục Hải.

Lần đầu tiên hắn phát hiện ra Phương Tiểu Thư chính là thời điểm ra khỏi nhà của Diệp Phi Nhiên.

Lần này Cao Diệc Vĩ đi đến khu biệt thự Lục Hải tự nhiên không phải tìm Diệp Phi Nhiên, hiện tại hắn chỉ cảm thấy hứng thú với con gái của Hà Duyệt, năm đó để lại một người sống như vậy, đã làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc, lại làm cho hắn cảm thấy kinh hi.

Trác Hiểu ở khu biệt thự kia đã muốn mất đi tác dụng, hồi tưởng lại tính tình kiêu căng ngạo mạn đó, còn muốn nhớ lại hình dáng của Hà Duyệt trong quá khứ, trong đầu Cao Diệc Vĩ càng phát ra không bình tĩnh.

Làm cho hắn càng không thể bình tĩnh, là hắn thấy chiếc xe Dodge quen thuộc vốn không nên xuất hiện ở trong này.

Đại công tử nhà họ Bạc dĩ nhiên để ý con gái của Hà Duyệt như vậy, chẳng những đã kích sự nghiệp của hắn, một bộ hình dáng muốn giúp nhà họ Phương báo thù giải oan, liền ngay cả cãi nhau âm ỷ đều là nhanh chóng chủ động nhận sai, quả thực đảo điên nhận thức người nhà họ Bạc đều tự cho là thanh cao của hắn.

Cao Diệc Vĩ ngồi ở trong Porche màu đen, xe tại dưới bóng ma của đèn đường vào đêm khuya không quá rõ ràng, nhưng thật ra là chỗ tốt để giám thị người khác trong thời gian dài.

Hắn hơi có chút suy nghĩ một tay chống đầu ngồi ở ghế sau, đàn em lái xe cùng bảo tiêu ngồi phía trước vô cùng khó hiểu vì sao hắn không xuống xe, trong nhà Diệp Phi Nhiên đèn vẫn sáng, hiện tại đều hơn ba giờ đêm, hắn là cô ta cũng không đợi trong thời gian ngắn, đại ca đây là...?

Thật lâu sau, Cao Diệc Vĩ thu hồi tầm mắt đang nhìn chằm chằm biệt thự chường mắt đó, mắt nhìn về phía trước sửa sang lại tay áo comple, thản nhiên nói: "Yến Túc, mày có biết gần nhất công an đang điều tra chuyện mày cho bọn người Ngô Thiệu Kỳ đó một khoản tiền."

Người đàn ông ngồi ở ghế sau sóng vai cùng Cao Diệc Vĩ gọi là Yến Túc, là người đứng thứ hai ở hội Tu Hành hội, tuổi cũng xấp xỉ với Cao Diệc Vĩ, hai người đều là người sắp bốn mươi tuổi, lại đều bảo dưỡng cực kỳ tốt, nhìn thật giống như mới hơn ba mươi tuổi.

Nghe thấy đại ca nói như vậy, mặt Yến Túc không khỏi trầm xuống, ngưng trọng nói: "Em biết."

"Biết còn không chạy nhanh xử lý chuyện này? Chẳng lẽ muốn làm cho bọn họ bắt được Ngô Thiệu Kỳ mày mới động thủ?" Cao Diệc Vĩ hơi nhếch lên khóe miệng, "Kỳ thật tao không sợ chết, sợ chết là các người, tao sống đến phía sau, chuyện gì đều đã trải qua, cái gì phúc tao cũng đều hưởng qua, tao chết không đáng tiếc, đáng tiếc là các người." Hắn khí thế bức người, mặt tối tăm âm trầm, làm cho người ta có cảm giác lòng dạ sâu nặng, "Số tiền đó là như thế nào đưa đi?"

Đó là một bút không nhỏ số lượng, trước khi Bạc Tề Xuyên tiền nhiệm không lâu mới giao cho phó viện trưởng viện kiểm sát Ngô Thiệu Kỳ, dùng để khôi thông quan hệ của hai viện kiểm sát và công pháp, cũng không tưởng sau khi Bạc Tề Xuyên tiền nhiệm nhanh như vậy liền bắt đến không ít nhuộc điểm của bọn họ.

Cao Diệc Vĩ không nhịn được hừ lạnh một tiếng, giờ phút này ấn tượng của hắn với nhà họ Bạc kém đến cực điểm, nếu không phải nhà họ Bạc có thể lực chính trị lớn thâm căn cố đế không phải hắn có thể di động, hắn cũng không còn là tên thanh niên không đến hai mươi tuổi hết sức lông bông, hắn thật đúng muốn làm cho chuyện diễn ra tại nhà họ Phương năm đó xảy ra một lần nữa.

"Số tiền đưa cho Ngô phó viện trưởng là do Lý tử đưa đi, cùng rất nhiều người thật nhiều năm chúng ta không hỏi đến, ai ngờ đến sẽ ở trên người cá nhân này gặp chuyện không may... Thật bất cần ..." Ngụ ý của Yến Túc là, ai biết liền bỗng nhiên toát ra đại công tử nhà họ Bạc thích chọn chuyện này?

Cao Diệc Vĩ thản nhiên phân phó lái xe lái xe, lạnh như băng liếc mắt nhìn Yến Túc một cái, lạnh lùng nói: "Khoản tiền này tao mặc kệ mày dùng biện pháp gì đều tìm trở về cho tao, cho dù là xử lý Ngô Thiệu Kỳ cũng không quan hệ, tóm lại xử lý sạch sẽ cho tao, tao cho mày ba ngày, trong vòng 3 ngày hoặc là mày cầm lại valy tiền đến, hoặc là, tao cũng chuẩn bị cái valy cho mày."

"... Em đã biết đại ca."

Cao Diệc Vĩ khinh miệt thu hồi tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ xe, ngón tay vuốt ve cánh môi, ánh mắt dày lại thanh thản, cái đó và tình cảnh chịu khổ chung quanh của hắn không hợp, thật giống như người sắp chết đến nơi không phải hắn.

Trên thực tế Cao Diệc Vĩ một điểm còn không sợ chết, nói khoa trương một điểm, từ lúc năm đó hắn nổ súng giết Hà Duyệt cùng Phương Tiệm Hồng hắn cũng đã chết rồi, bây giờ hắn không quan tâm kết cục của mình như thế nào, có thể bị bắt lại phán tử hình hay không, nhìn xem đều thực thản nhiên.

Hắn đã muốn không quan tâm sinh tử, hắn chính là rất bội phục người có thể nói không yêu sẽ không yêu, tựa như đổi kênh TV, tựa như Hà Duyệt một dạng.

Hắn vẫn ý đồ làm cho chính mình quên chuyện cũ này, nhưng hắn lại vẫn đều biết, tất cả những điều này chỉ là phí công thôi.

Hắn giết người yêu của mình, giết người yêu của người mình yêu, cũng đồng thời giết chính mình, hắn không biết cái gì gọi là hối hận. Hắn không thể nhận Hà Duyệt rời đi, càng không thể nhận việc cô đầu nhập vào vòng ôm ấp của đối thủ một mất một còn, mà đối với người thương tổn cùng phản bội mình, làm bị thương mười ngón tay này không bằng làm cho những người này từ trên thế giới này biến mất, hắn đã muốn phát hiện, trên thế giới này không có ai sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.

Khi tuyết lở, không có một mảnh bông tuyết cảm thấy chính mình có trách nhiệm. Đó một khi đã như vậy, hắn liền làm bọn họ cảm thấy hắn là tên ác ma xấu xa nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rốt cục mang thai.

Thời gian sau này Bạc Tề Xuyên bận rộn thật lâu, sắp tới tết nguyên đán, năm mới theo âm lịch cũng không còn xa, anh hy vọng có thể chấm dứt chuyện này trước tết âm lịch, như vậy đến lúc đó cả nhà có thể qua một năm thật tốt.

Một tháng sau, Bạc Tề Xuyên cùng Cố Vĩnh Dật cùng đi thủ đô, bên ngoài chỉ nói là tham gia hội nghị, mà chân chính phải làm cái gì, trừ bỏ bọn họ cùng Bạc Tranh ở ngoài ai cũng không biết.

Đương nhiên, Phương Tiểu Thư tự nhiên cũng biết chuyện, làm một cái thê nô đủ tư cách, Bạc Tề Xuyên có thể nói là đạt tiêu chuẩn cao nhất thế giới.

Cao Diệc Vĩ biết được Bạc Tề Xuyên rời khỏi thành phố Nghiêu Hải, lại xem kỹ một chút tình cảnh trước mắt của mình, có một điểm dự cảm đoán được sự tình khả năng cùng chính mình có quan hệ. Hắn không nghĩ tới động tác của Bạc Tề Xuyên nhanh như vậy, khẩn cấp như thế, tựa như Phương Tiệm Hồng năm đó vậy.

Hà Duyệt mẹ của Phương Tiểu Thư năm đó là cô giáo của một trường trung học, bà rất xinh đẹp ôn nhu, không nói nhiều lắm, đều đối xử bình đẳng với tất cả học sinh của mình, chưa bao giờ có bất kỳ thành kiến gì, bao gồm cả Cao Diệc Vĩ có gia cảnh bần hàn thành tích học tập lại kém bà cũng làm hết trách nhiệm.

Khi đó Cao Diệc Vĩ vẫn là một thiếu niên, nhìn cô giáo xinh đẹp dịu dàng của mình, trong lòng nảy sinh ra lòng yêu mến không quá bình thường.

Kỳ thật lại nói tiếp, Cao Diệc Vĩ chính mình đều không thể không thừa nhận mình có điểm tâm lý biến thái, dù sao một thiếu niên, đem lòng yêu cô giáo lớn hơn mình không ít tuổi, lại ấn nhẫn mấy năm, thi đỗ vào đại học danh tiếng, toàn tâm toàn ý nghĩ ở bên cạnh cô giáo mình cả đời, này thấy thế nào đều có điểm kỳ quái. Nói nhẹ đi, điều này cũng phải gọi có tâm lý yêu mẹ.

Khi đó Hà Duyệt cũng không coi lời thổ lộ của Cao Diệc Vĩ là thật, Cao Diệc Vĩ tốt nghiệp trung học trước khi đi học đại học từng tỏ tình với bà, nhưng lúc ấy có rất nhiều người đang ôm bà, tất cả học sinh của bà đều nói hết với bà sự cảm kích cùng tình cảm ngưỡng mộ vì công ơn dạy dỗ, chỉ có lời "Thích" của Cao Diệc Vĩ là khác với mọi người, làm sao bà có thể phân biệt ra đâu? Huống chi, bà sớm cũng đã kết hôn.

Hà Duyệt là giáo viên ở trường học, nhưng chồng của bà cũng là đại ca xã hội đen có tiếng tăm lừng lẫy, thân phận của hắn làm cho cuộc sống cùng công tác của bà có rất nhiều điều không tiện, cho nên bà vẫn đều giấu diếm người ngoài chuyện mình đã kết hôn, liền ngay cả lúc trước mang thai Phương Tiểu Thư, cũng là xin nghỉ một năm nói là thân thể không thoải mái cần tĩnh dưỡng.

Mà sau khi bọn họ có đứa nhỏ, Hà Duyệt liền luôn luôn cố gắng thuyết phục Phương Tiệm Hồng buông tha cho xã hội đen, làm việc kinh doanh sạch sẽ, bà không hy vọng tương lai con gái mình cũng phải đeo bối cảnh âm u như vậy.

Phương Tiệm Hồng bị bà thuyết phục, lúc Phương Tiểu Thư sáu tuổi, cũng chính là sau khi Cao Diệc Vĩ đi học đại học, Phương Tiệm Hồng chính thức rời khỏi xã hội đen.

Cho nên, khi Cao Diệc Vĩ về đến thăm người thân vào kỳ nghỉ của năm thứ nhất, phải biết tin tức Hà Duyệt đã sớm kết hôn, hơn nữa chồng của bà vẫn từng là đại ca xã hội đen. Năm đó, hắn còn không đến hai mươi tuổi.

Cao Diệc Vĩ từng tại lân cận ngoài xã hội một đoạn thời gian, khi đó hắn còn rất nhỏ, thuần túy là tò mò cùng phản nghịch, thẳng đến gặp được Hà Duyệt hắn mới thu liễm. Hắn tự nhiên sẽ không xa lạ Phương Tiệm Hồng là loại người nào, trong nháy mắt hắn có một loại cảm giác bị phản bội, hắn rõ ràng nhớ rõ trước khi mình đi học đại học Hà Duyệt còn có vẻ mặt rất dịu dàng trước lời thổ lộ của mình, còn nói "Cô giáo cũng thích trò", như thế nào đột nhiên liền đã kết hôn nhiều năm?

Cao Diệc Vĩ không hề đi học đại học, hắn ngồi canh giữ ở cửa trường học chờ đợi Hà Duyệt, rốt cục có một lần đợi được bà trên đường tan học.

Đối với cảm tình cùng ý tưởng sâu nặng điên cuồng của Cao Diệc Vĩ, Hà Duyệt sợ ngây người, hơn nữa một ngum từ chối, bà cực kỳ chán ghét cùng kháng cự với sự dầy dụa của hắn, nhìn thấy hắn thật giống như nhìn thấy mảnh thủ tránh như rắn rết, sau đó lại trực tiếp làm cho Phương Tiệm Hồng mỗi ngày đi đón bà tan tầm.

Nhưng thật ra bà không nói ra nguyên nhân làm cho Phương Tiệm Hồng đón mình sau giờ làm, đại khái là muốn cho Cao Diệc Vĩ một cơ hội "Sống sót" đi, nhưng Cao Diệc Vĩ căn bản là không quan tâm.

Cao Diệc Vĩ lần lượt cười lạnh nhìn Hà Duyệt ngồi trên xe của Phương Tiệm Hồng rời đi, oán hận trong lòng ngày càng tăng thêm, thúc giục hắn cuối cùng đi lên con đường không thể quay về.

Đó là mùa đông làm cho người ta vĩnh viễn không thể quên được, Cao Diệc Vĩ gia nhập hội Tu Hành từng có mối thù hận lớn nhất cùng Phương Tiệm Hồng, hơn nữa dùng hai năm đi đến vị trí đàn em được tín nhiệm nhất của đại ca hội Tu Hành, mang theo đàn em thừa dịp thời điểm ý thức của Phương Tiệm Hồng mong yếu nhất, giết chết tất cả người trong nhà họ Phương cùng với Hà Duyệt. Thời điểm kia hắn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.

Cao Diệc Vĩ vĩnh viễn quên không được khi hắn nổ súng về phía Hà Duyệt Phương Tiệm Hồng lao ra chắn đạn cho bà, nếu không là như thế này hắn ta cũng sẽ không chết ở nơi nào, lấy thể lực phía sau của hắn cùng sự bảo vệ của đàn em, vốn hắn có thể thoát đi, nhưng hắn vì cứu Hà Duyệt mà tử vong.

Đại ca đã chết, nanh vuốt rắn mất đầu tự nhiên hỗn loạn, mà Hà Duyệt mất đi chồng cũng không thể chấp nhận những việc này, tại bên trong một mảnh rồi ren vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Cao Diệc Vĩ cũng không nghĩ tới trong trang chiến đấu không có ai muốn nhớ lại đó sẽ có người sống sót, thẳng đến mười mấy năm sau hắn đã thành công, bắt đến người nằm vùng ngày thường rất được mình tín nhiệm xưng huynh gọi đệ.

Hà Thư Vũ cũng là chết ở trong tay hắn, hắn tra xét thông tin ghi chép của Hà Thư Vũ, trừ bỏ có chút mục tiêu hư hư thực thực của cảnh sát, không còn có những người khác. Cao Diệc Vĩ vốn tưởng rằng người này đã muốn là người cuối cùng, lại không dự đoán được còn có thể tình cờ gặp Phương Tiểu Thư.

Sức sống của người nhà họ Phương thật sự quá mạnh mẽ, dĩ nhiên sống nhiều năm như vậy dưới mí mắt của hắn, Cao Diệc Vĩ cũng không biết chính mình là nên khóc hay nên cười, dù sao giờ phút này, hắn không có dự vọng lại đi giết chết một cô gái như vậy, kỳ thật nếu không có chuyện Hà Thư Vũ lừa gạt hắn nhiều năm như vậy, làm hắn thật sự đau lòng, nhớ lại cảm giác bị Hà Duyệt "Phản bội", hắn cũng sẽ không giết chết hắn.

Mà nay, Bạc Tề Xuyên muốn làm cái gì hắn lại rõ ràng hơn bất cứ ai, hắn không ngăn cản được, cũng không muốn ngăn cản, hắn đã sớm nghĩ đến chính mình sẽ có một ngày như vậy, hắn vẫn đang chờ đợi ngày này đã đến, thời tiết bây giờ lại không tệ lắm, mùa đông năm nay liền giống như mùa đông năm ấy làm cho người ta muốn làm một chút chuyện tội lỗi không hợp với thời tiết, chẳng qua lần này hắn đã muốn học xong kiểm chế sự xao động cùng cuồng nhiệt trong máu huyết của mình như thế nào.

Bạc Tề Xuyên đại khái đi họp nửa tháng, hôm nay là hơn một tháng sau ngày bọn họ làm lành sau lần cãi nhau ngày trước, tiếp qua vài ngày liền tròn hai tháng.

Hai tháng này, cuộc sống của Phương Tiểu Thư ở nhà họ Bạc coi như tự tại, Bạc Tranh cũng không nói đến chuyện không thể sinh đẻ, Nhan Nhã cũng không nhắc lại chuyện có cháu, Bạc Yến Thần được nghỉ đông về nhà nghỉ ngơi, trong nhà hơn một người thanh niên có tính thần phẫn chấn, không khí cũng coi như hài hòa.

Một ngày này, Phương Tiểu Thư vốn đang đi làm bình thường, lại bỗng nhiên cảm giác được một trận co rút đau đớn dưới bụng, vì thế cô vội vàng lấy ra thuốc đau dạ dày luôn mang theo người muốn uống, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới là thuốc ba phần độc, mỗi lần bụng đau đều uống thuốc, có thể hay không làm cho tỷ lệ mang thai của mình càng thấp?

Phương Tiểu Thư chịu đựng cắn cắn môi, chậm rãi để xuống thuốc đau dạ dày, cầm lấy áo khoác vắt và đứng lên, thật có lỗi nói với Trương Nhạc ngồi đối diện: "Ngượng ngừng tiêu Nhạc, bụng của tôi không quá thoải mái, đi trước trong chốc lát."

Trương Nhạc vội hỏi: "Không thoải mái? Vậy nhanh đi đến bệnh viện nhìn xem đi, gần nhất Bạc thư ký không ở đây, ở đây cũng không có việc gì, không có quan hệ."

Phương Tiểu Thư gật gật đầu, sắc mặt tái nhợt rời khỏi văn phòng.

Tốc độ đi xuống tầng của cô rất chậm, người đi ngang qua tò mò nhìn cô một cái, cũng không nói thêm cái gì, đồng sự có vẻ hiền dịu còn giúp đỡ cô một đoạn đường.

Phương Tiểu Thư đi ra cửa lớn vô cùng cảm kích cảm ơn đối phương, đến trên đường gọi xe taxi phải đi bệnh viện.

Cô cũng không đi khám dạ dày, mà trực tiếp đi đến phòng của nữ bác sĩ giúp cô làm chẩn đoán lần trước, hỏi chính mình uống thuốc đau dạ dày có làm cho thân thể mình không tốt hay không.

Nữ bác sĩ thấy cô vô cùng đau đớn, từ trong ngăn kéo lấy ra táo đỏ pha nước cho cô ấm bụng, Phương Tiểu Thư uống vào một cốc, quả nhiên có cảm giác tốt lắm một chút, vì thế cô lại uống một cốc nữa, lẳng lặng tựa vào trên giường bệnh ấn bụng của mình.

"Bạc tiên sinh như thế nào không cùng cô đến nha?" Nữ bác sĩ đã muốn biết chuyện vợ chồng bọn họ thẳng thắn với nhau, phía trước Bạc Tề Xuyên cũng cùng cô đến làm một ít trị liệu cùng lấy thuốc, bà cũng coi như quen thuộc với đôi vợ chồng trẻ này, cho nên cũng không ngại ngại.

Phuong Tiểu Thư để cốc xuống suy yếu cười nói: "Anh ấy đi thủ đô họp, phòng chừng cuối tháng mới có thể trở về."

Nữ bác sĩ thờ dài, gật gật đầu: "Bọn họ làm công tác này muốn bận bịu đến đó là thực sự rất bận rộn, bằng không ngược lại sẽ bị người khác nói linh tinh."

Phuong Tiểu Thư tùy ý "Ừ" một tiếng, chán đến chết nhìn chằm chằm cái chén ngắn người, lúc này nữ bác sĩ bỗng nhiên nói câu nói, làm cho cô vô cùng sững sờ ngẩn ngơ, bà nói: "Ồi chao? Như thế nào tôi cảm thấy cô béo hơn so với vài ngày trước?"

Phuong Tiểu Thư ngờ ngác sờ sờ mặt, lúng túng nói: "Có sao?" Tay cô đang đặt trên dạ dày rồi đến trên bụng, hình như thực sự béo hơn một chút.

Ánh mắt của nữ bác sĩ thực độc, lần này cách hơn hai tháng từ lần đầu tiên Phuong Tiểu Thư kiểm tra ra không thể thụ thai, kinh nguyệt của Phuong Tiểu Thư vẫn là chưa có tới, nữ bác sĩ biết được lập tức lại làm kiểm tra cho cô, được đến kết quả làm hai người vô cùng ngoài ý muốn.

"Tôi mang thai sao?!" Phuong Tiểu Thư không thể tin nổi nhìn nữ bác sĩ, "Không phải nói... Tôi rất khó mang thai sao?"

Về mặt nữ bác sĩ tràn ngập ý cười: "Là rất khó, xem ra là trị liệu có tác dụng. Bạc tiên sinh cũng rất ra sức, hiện tại thai nhi tuy không phải thực ổn định, nhưng cuối cùng là mang thai, may mắn buổi sáng cô không uống bảy thuốc dạ dày!"

Phuong Tiểu Thư bị nữ bác sĩ câu "Bạc tiên sinh cũng rất ra sức" kia nói được mặt đỏ tai hồng, anh ra sức cái gì nha, trừ bỏ lần đó tại khu biệt thự Lục Hải làm được có vẻ làm can, về sau anh đều đang bận, có đôi khi trở về muốn ý đồ gây rối cũng là rất vội vàng, làm được đều có vẻ vội vàng.

Khóe miệng của Phuong Tiểu Thư không kim lòng được nhếch lên, mặt nóng cô không nhìn được nâng tay bụng kín hai má, cúi đầu cười nói: "Là thật vậy chăng? Ngài xác định sao? Sẽ không phải là chuẩn đoán sai đi?"

"Sẽ không." Nữ bác sĩ một ngụm cam đoan nói, "Tôi xem phụ khoa nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ không ra sai lầm, cô cứ yên tâm đi."

Phuong Tiểu Thư cực kỳ vui mừng đứng lên, ngượng ngùng nói: "Tôi, tôi đi gọi điện thoại!"

Nữ bác sĩ vui mừng nhìn cô: "Ừ, mau đi đi, đem tin tức tốt này nói cho Bạc tiên sinh, làm cho hắn cũng vui về."

Phuong Tiểu Thư liên tục gật đầu, sắc mặt hàng năm lạnh nhạt treo lên nụ cười sáng lạn, nhưng lại làm cho nữ bác sĩ nhất thời nhìn đuôi mù, không khỏi ở trong lòng thờ dài, quả nhiên là trai tài gái sắc ông trời tác hợp cho, cô gái xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có người đàn ông tốt như Bạc tiên sinh mới xứng đôi.

Phuong Tiểu Thư kích động cầm di động đến phòng bên ngoài gọi điện cho Bạc Tề Xuyên, điện thoại không vang vài tiếng Bạc Tề Xuyên liền nghe máy, chỗ anh bên kia hơi ảm ỹ, hình như là đang ở bên ngoài, anh nghe điện thoại liền nói: "Tiểu Thư? Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Bình thường trong thời gian anh công tác cô rất ít gọi điện thoại cho anh, bây giờ lại gọi đến trong thời gian này, tất nhiên là có chuyện quan trọng gì đó.

Từ sau khi bọn họ làm lành, Phuong Tiểu Thư đã muốn rất ít có dự vọng muốn khống chế anh mãnh liệt như vậy, cuộc điện thoại này làm cho Bạc Tề Xuyên không thể không dâng lên một tia sầu lo, chẳng lẽ là Cao Diệc Vĩ thừa dịp anh không ở nhà có động tĩnh gì? Theo lý thuyết không nên, trước khi anh rời đi đã nói riêng cùng Bạc Tranh, Bạc Tranh anh là hoàn toàn yên tâm, Phuong Tiểu Thư hẳn là không có việc gì mới đúng.

Sự lo lắng của Bạc Tề Xuyên hiển nhiên là dư thừa, Bạc Tranh còn lớn tuổi hơn hẳn thật nhiều đâu, tại trên loại chuyện này làm sao có thể thua anh được? Cao Diệc Vĩ tự nhiên không thể tới gần người Phuong Tiểu Thư, hôm nay Phuong Tiểu Thư gọi cuộc điện thoại này, nhưng là muốn cho anh một sự kinh hi.

"Cái kia, em..." Phuong Tiểu Thư có điểm không biết nên nói như thế nào, giọng nói hơi run run, ấp a ấp úng sau một lúc lâu, mới vô cùng e lệ nói, "Tề Xuyên, em, em mang thai..."

"Nha... Ừ?!" Bạc Tề Xuyên ngay từ đầu chính là theo bản năng ứng trả lời cô, nhưng sau khi phản ứng lại cô nói cái gì không nhìn được kinh hãi, phóng viên đang ở quanh người anh làm phỏng vấn thấy mặt anh lộ ra sắc mặt kinh dị không khỏi có chút tò mò, Bạc Tề Xuyên lập tức né tránh đám người, chuyển tới địa phương im lặng dò hỏi Phuong Tiểu Thư, "Em nói cái gì? Mang thai? Thật sự sao???"

Tay Phuong Tiểu Thư không tự giác nhẹ nhàng vạch trên tường, tâm tình cũng không biết là kích động nhiều một chút vẫn là vui sướng nhiều một chút, tóm lại hiện tại cô rất không bình tĩnh, liền giọng nói đều hơi khàn khàn: "... Là bác sĩ nói, em cũng không biết, chắc là thật sự..." Nói xong lời này Phuong Tiểu Thư liền nhận ra chính mình nói năng lộn xộn, hít sâu, nói một lần nữa, "Là thật, em thực sự có thai rồi."

"Anh lập tức trở về." Bạc Tề Xuyên đang họp ở thủ đô lập tức cắt bỏ quyết định, sau khi trấn an Phuong Tiểu Thư tâm tình khẩn trương lập tức bắt đầu an bài lại hành trình của mình, lấy tốc độ nhanh nhất đã xong công việc của mình tại thủ đô, trong vòng 3 ngày liền chạy về thành phố Nghiêu Hải.

Vừa xuống máy bay, Bạc Tề Xuyên liền lập tức lái xe từ bãi đỗ xe ở sân bay chạy nhanh về nhà, bây giờ là hơn tám giờ tối, Phuong Tiểu Thư hẳn là đang ở nhà mới đúng, anh không gọi điện trước cho cô, định cho cô một sự kinh hi.

Bạc Tề Xuyên ở trên đường về nhà đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, thấy một bó hoa hồng màu hồng phấn vừa nở, bộ dáng kiều diễm quyến rũ đó thật giống như Phuong Tiểu Thư, vì thế anh không hề do dự dừng xe mua bó hoa đó về nhà.

Phía sau Phương Tiểu Thư đã muốn ăn com xong nằm ở trên giường xem tivi, Bạc Tề Xuyên đã muốn đi ra ngoài hơn nửa tháng, thời gian cô một mình trông phòng lại vượt qua nửa tháng. Ở thành phố Nghiêu Hải, Bạc Tề Xuyên cũng từng bối vì bạn mà đêm không về nhà qua một thời gian, cô biết anh đều là vì giải quyết chuyện tình của nhà cô, một điểm cũng không dám thăm oán anh, nhưng trong đầu lại vẫn là tịch mịch đều tràn ra đắm chua.

Nhưng cô như thế nào đều không thể tưởng được, Bạc Tề Xuyên sẽ trước tiên trở về, còn đang cầm một bó hoa màu hồng phấn xinh đẹp.

Anh mặc một bộ comple màu đen nghiêm túc, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, đeo kính mắt viền vàng, hoàn toàn là bộ dáng của học giả phong độ áo mũ chỉnh tề, nhìn qua có tính kỷ luật rất mạnh, trên người tràn đầy hơi thở quý tộc.

Chính là, bó hoa hồng màu hồng phấn lại làm cho khí chất nguyên bản trên người anh không còn sót lại chút gì, đôi mắt hoa đào bị kính mắt che đó càng bị đóa hoa kiều diễm làm nổi bật, nhìn xem Phương Tiểu Thư không khỏi cười.

Bạc Tề Xuyên hơi xấu hổ đóng cửa, để cặp tài liệu đến trên cửa tủ đứng, đồng cứng hỏi: "Em cười cái gì?"

Phương Tiểu Thư dựa vào đầu giường, nằm ở giữa giường lớn, một đầu tóc đen rối tung trên gối đầu, làm nổi bật gương mặt của cô càng trở nên quyến rũ động lòng người, nốt ruồi dưới mắt trái thêm tóc đen mềm mại cùng làn da trắng nõn của cô, có một loại cảm giác vừa sạch sẽ lại dụ hoặc.

"Bạc Tề Xuyên, anh có biết ý nghĩa của hoa hồng màu hồng phấn là cái gì sao?" Phương Tiểu Thư thấy anh cắm hoa vào trong bình hoa, cởi áo khoác xoay người đi về phía cô, liền nhìn anh nghiêng người ngồi vào bên giường lên tiếng hỏi.

Bạc Tề Xuyên suy tư một chút, anh một chút đều không am hiểu mấy thứ này, suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra được, vì thế đành phải đứng dậy nằm nghiêng đến bên người cô, ôm chặt cô gái tự giác tiến vào lòng anh, khiêm tốn hỏi: "Có ý nghĩa gì vậy?"

Phương Tiểu Thư nghe anh hỏi như vậy cười đến càng vui vẻ, về mặt đặc ý nói: "Em chỉ biết anh không biết ý nghĩa của hoa hồng màu hồng phấn, bằng không khẳng định anh sẽ không mua nó!"

"Rốt cuộc là cái gì?" Bạc Tề Xuyên có một loại dự cảm không tốt.

Phương Tiểu Thư hôn một chút khuôn mặt của anh, trên mặt anh còn mang theo hơi lạnh vào mùa đông, cô đau lòng nâng lên bàn tay ấm áp của cô giúp anh sờ sờ mặt lại ấm áp tay, đem tay anh gặt gao bao vây tại trong bàn tay nhỏ bé của mình, dịu dàng nói: "Đây là lần đầu tiên anh đưa hoa cho em, mặc dù có điểm sai lầm, nhưng em còn thực sự rất vui vẻ, cảm ơn anh Tề Xuyên."

Bạc Tề Xuyên ho khan một tiếng, lông mi nhẹ nhàng run run, nói sang chuyện khác nói: "Cho nên đâu, rốt cuộc ý nghĩa là gì vậy?"

Khóe miệng của Phương Tiểu Thư nhếch lên một chút ý cười quý dị, nhẹ hẫng nói: "Hoa ngữ của hoa hồng màu hồng phấn là, em muốn gả cho anh."

"... .." Anh thật sự là tự làm tự chịu.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hành vi X bên cạnh (H)

Bạc Tề Xuyên bắt đầu khổng chế thời gian công tác của mình, khôi phục quy luật đi làm, về nhà cùng Phương Tiểu Thư như trước. Sau đó anh lại mang theo Phương Tiểu Thư đi làm một lần kiểm tra chi tiết, sau khi xác định không có vấn đề, hai người về nhà nói chuyện này cho Bạc Tranh cùng Nhan Nhã.

Bạc Tranh ngồi trên sofa, sau khi nghe xong lời Bạc Tề Xuyên nói, ông không mở miệng ngay, nhưng sắc mặt của ông nói cho mọi người, trong lòng ông vừa vui vẻ lại mâu thuẫn.

Hồi lâu, lâu đến trong lòng mọi người đều sợ hãi, Bạc Tranh mới chậm rãi mở miệng, ông thấp giọng nói: "Cũng tốt, cũng tốt." Nói xong bốn chữ này, ông giương mắt nhìn về phía Phương Tiểu Thư, ánh mắt phức tạp nói, "Cám ơn."

Phương Tiểu Thư không dự đoán được ông sẽ nói như vậy, sững sốt một chút sau vội vàng nói: "Không, cha không cần cảm ơn con, người nên cảm ơn là con mới đúng."

Xác thực, Bạc Tranh tuy không thể nói là người cha tốt với Bạc Tề Xuyên, nhưng với cô mà nói cũng tuyệt đối xem như người cha chồng tốt.

Ông chẳng những cho Bạc Tề Xuyên những điều kiện tiện lợi đi giúp cô điều tra vụ án của nhà họ Phương, còn vẫn duy trì bọn họ điều tra đến cùng chuyện này, cung cấp cho bọn họ hậu thuẫn, quyền lợi cùng ô dù. Cuộc sống thoải mái của bọn họ bấy giờ, Bạc Tranh ra sức lực lớn nhất.

Bạc Tranh chậm rãi lộ ra nụ cười vui mừng, ông bỗng nhiên đứng lên, cười nói: "Tối hôm nay tôi tự mình xuống bếp." Ông dường như rất vui sướng, đều không thấy bộ dáng nghiêm túc thường ngày của ông, hiện tại nhìn qua ông thật giống như là một người cha bình thường. "Ta bảo Lưu Tẩu đi mua đồ ăn." Ông nói xong xoay người bước đi, lúc đi còn không kìm lòng được hát theo điệu hát dân gian.

Hai tay Phương Tiểu Thư đang cầm mặt, vừa vui vẻ lại sợ hãi cúi đầu, Bạc Tề Xuyên liếc mắt nhìn cô, kéo cô vào trong lòng, nói bên tai cô: "Em cũng thật may mắn, đã rất nhiều năm cha anh không xuống bếp."

Tiếng anh nói chuyện cũng không nhỏ, vừa vặn có thể làm cho Nhan Nhã cũng nghe đến, Nhan Nhã nghe thấy lời này, sắc mặt không tốt lắm.

Bạc Tề Xuyên liếc mắt nhìn thấy bộ dáng đó của bà ta, không mặn không nhạt bổ sung nói: "Từ sau khi mẹ anh mất, ông ấy liền chưa từng xuống bếp." Anh giống như đang chìm vào trong ký ức, không nhận thấy sắc mặt của Nhan Nhã càng trở nên khó coi, "Thời gian mẹ anh còn trên đời này, trong nhà đều là cha nấu cơm, bởi vì mẹ anh là luật sư cực kỳ nổi danh, công tác bề bộn nhiều việc, mà thời điểm kia cha đang đi làm ở cục công an, khi đó tình hình trị an ở thành phố Nghiêu Hải khá tốt, ông ấy cũng không cần bề bộn nhiều việc, cho nên việc nhà cơ bản đều là do cha làm."

Phương Tiểu Thư biết anh là cố ý chọc giận Nhan Nhã, vô cùng phối hợp e lệ nói: "Anh nói không đúng, đó không chỉ là mẹ anh, cũng là mẹ em, cho nên hẳn là mẹ của chúng ta."

Từ lúc Phương Tiểu Thư bước vào cửa nhà họ Bạc, gọi Bạc Tranh là cha rất thường xuyên, nhưng gọi Nhan Nhã luôn luôn chỉ là Di Nhan.

Vợ chồng son kẻ xướng người hoạ như vậy, làm cho Nhan Nhã vốn định chúc mừng bọn họ rốt cuộc không thể ngồi ở đây nữa, thần sắc hoảng hốt đi về phòng ngủ.

Phương Tiểu Thư nhìn bóng dáng tiều tụy của bà, không xác định hỏi người đàn ông bên cạnh: "Chúng ta có phải là hơi quá đáng hay không?"

Bạc Tề Xuyên lạnh lùng nhìn về phía Nhan Nhã rồi đi, thẳng tới lúc phòng ngủ đóng cửa lại mới thu hồi tầm mắt, anh quay đầu yên lặng nhìn Phương Tiểu Thư đang tựa vào lòng mình, tóc dài đen bóng của cô xõa ra trên vai, đeo một bộ kính mắt, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, bỗng nhiên nói: "Em đeo kính mắt rất đẹp mắt."

Phương Tiểu Thư giương mắt nhìn về phía anh: "Phải không? Đây là kính mắt của anh."

Bạc Tề Xuyên nheo mắt lại, hình như đang cẩn thận đánh giá bộ kính mắt đó, sau khi kiểm tra xong gật đầu nói: "Ừ, kính không độ, em cũng có thể đeo."

Kính mắt phẳng không phải kính cận thị, nhưng có thể phòng tia tử ngoại cùng tia hồng ngoại, còn có thể bảo vệ nét đẹp của đôi mắt, khi Phương Tiểu Thư thu thập phòng ở hôm nay chọn một bộ kính mắt ở trên giá kính trong phòng để quần áo của anh, bởi vì ánh mặt trời hôm nay có điểm thật chói quá.

"Hôm nay là cuối tuần, thời tiết cũng không sai, ăn cơm xong anh đưa em đi ra ngoài tản bộ." Hôm nay Bạc Tề Xuyên cũng không mặc comple có vẻ cực kỳ nghiêm túc cầu nệ, cuối tuần ở nhà rất nhiều thời gian anh hay mặc quần áo có vẻ tùy ý cùng đơn giản, bây giờ anh chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, bên ngoài mặc một cái áo len dệt, quần dài màu nâu nhạt tính chất mềm mại lại thoải mái, Phương Tiểu Thư sợ đi biết điều này, là vì tay cô thật không thành thật sờ loạn trên đùi Bạc Tề Xuyên.

Phương Tiểu Thư nhìn lướt qua phía phòng bếp, Bạc Tranh như trước đang cùng Lưu Tẩu dọn dẹp cái gì, phòng chường nhất thời cũng chưa chấm dứt được. Nhan Nhã trở về phòng, cũng không có dấu hiệu sẽ đi ra. Buổi sáng Bạc Yến Thần liền đi chơi cùng bạn học, hiện tại trong phòng khách hẳn là sẽ không có người tới.

Phương Tiểu Thư suy nghĩ cẩn thận này đó, vô cùng to gan đứng dậy tách ra hai chân ngồi xuống trên người Bạc Tề Xuyên, trước khi anh nhú mồm muốn mở miệng nói cái gì liền cúi đầu cắn cổ họng của anh, vì thế những lời nói đã đến bên miệng của Bạc Tề Xuyên hoàn toàn hóa thành tiếng rên rỉ nhột nhạt.

"Ừ..." Bạc Tề Xuyên khó xử cầm cánh tay cô, bỏ người cô ra khỏi người anh, anh nhìn khuôn mặt nhô nhấn của Phương Tiểu Thư lộ vẻ bất mãn, đau đầu nói, "Không cần xằng bậy."

"Cái gì gọi là xằng bậy nha?" Phương Tiểu Thư vẻ mặt ngây thơ nhìn anh, cánh tay từ bụng anh vẫn sờ đến chỗ mẫn cảm nhất của người đàn ông, mặt Bạc Tề Xuyên nhăn càng nhanh, không tự chủ được cúi đầu xuống trốn tầm mắt của cô, tiếc rằng hai người cách nhau quá gần, anh vừa cúi đầu liền thấy bộ ngực dưới áo lông rộng thùng thình màu trắng của Phương Tiểu Thư đang dán tại trên người mình.

...

"Đừng náo loạn!" Bạc Tề Xuyên cố ý đè thấp giọng nói, mang theo một cỗ oán khí, Phương Tiểu Thư nghe được sôi trào nhiệt huyết.

Tuy nhiên biết giai đoạn đầu khi mang thai không thể làm cái gì, nhưng Phương Tiểu Thư lại càng muốn khi dễ Bạc Tề Xuyên, nhất là lúc anh có vẻ mặt kiên trì bất khuất.

Đối với lời nói của anh Phương Tiểu Thư làm như không nghe thấy, cố ý lộn xộn, ma sát phần mẫn cảm dưới người anh, lại mở rộng cổ áo lông rộng thùng thình ra rất nhiều, khi khe rãnh ở cổ áo kéo xuống sâu vừa mới làm Bạc Tề Xuyên nhìn một cái không xót gì...

Trên mặt Bạc Tề Xuyên nổi lên màu đỏ ửng không bình thường, hô hấp không quá ổn định, anh dồn dập nói câu: "Trở về phòng rồi nói sau." Nói xong liền muốn ôm Phương Tiểu Thư lên lầu.

Phuong Tiểu Thư cũng không cự tuyệt, hai chân trực tiếp ôm lấy thắt lưng của anh bắt tại trên người anh, miệng cũng không nhả rời, đặc biệt làm cản cản vành tai anh, còn có ý xấu đem đầu lưỡi duỗi đi vào.

Thân thể của Bạc Tề Xuyên xuất hiện phản ứng theo bản năng, anh hít sâu một hơi rất nhanh ôm cô lên lầu, lại tại lúc đi lên cầu thang nghe thấy cửa phòng ngủ ở tầng một mở ra, hai người theo bản năng nhìn lại về phía chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy Nhan Nhã vẻ mặt ngạc nhiên khiếp sợ nhìn bọn họ.

Đây là biểu tình gì vậy, hâm mộ sao? Ánh mắt của Phuong Tiểu Thư là nhìn Nhan Nhã, môi lại như trước cắn đến cắn đi trên mặt Bạc Tề Xuyên, cắn đến Bạc Tề Xuyên phiền lòng, cũng không quan tâm Nhan Nhã, trực tiếp liền ôm cô lên tầng đi.

Nhan Nhã rất ít thấy Bạc Tề Xuyên như thế... Như thế... Không, bà không biết nên hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào.

Tại bà xem đến, Bạc Tề Xuyên quả thực giống hệt như Bạc Tranh năm đó, bọn họ đều thực lễ phép với mọi người, nhưng kỳ thật thực ít có người có thể đi vào trong lòng bọn họ, bề ngoài của bọn họ đều đẹp trai lịch sự tao nhã, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập mị lực mê người, thật sự không giống như là người có thể làm ra loại sự tình này ở trong trường hợp công cộng...

Trong nháy mắt trong đầu Nhan Nhã sinh ra một ý tưởng, thì phải là Phuong Tiểu Thư thật sự là hồ ly tinh...

Nhưng là bà vừa nghĩ như vậy lại phủ định chính mình, bà lại có tư cách gì nói người khác đâu, lúc trước nếu không phải có một một cơ hội như vậy, hiện tại còn không biết bà đang ở đâu, cùng ai kết hôn, nuôi đứa nhỏ của ai đâu.

Nhan Nhã cùng Bạc Tranh kết hôn nhiều năm như vậy, Bạc Tranh chưa từng có hành vi thân mật gì với bà, nhìn cuộc sống vợ chồng thân mật của Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư như vậy, trong đầu Nhan Nhã thật ghen tị, tâm tình vừa mới bình phục xuống dưới lại trở nên hỗn loạn, bà rõ ràng lại xoay người về tới trong phòng.

Bên đó mẹ kế trẻ tuổi một mình trông phòng tịch mịch không được, bên này Phuong Tiểu Thư lại vô cùng vui sướng.

Phuong Tiểu Thư ghé vào trên người Bạc Tề Xuyên, đưa anh đặt ở trên giường, cởi áo lông của mình, lại cực kỳ thoải mái cởi bỏ bra ném tới một bên, phần trên khoả thân đem tóc dài mềm mại màu đen đá đến sau lưng, hai tay chống vào ngực anh, nhìn xuống anh từ trên xuống dưới, muốn làm gì anh thì làm, lại không cho anh lộn xộn.

Bộ ngực của Phuong Tiểu Thư cực kỳ xinh đẹp đầy đặn, bầu ngực lại trắng nõn, chỉ nhìn là có thể tưởng tượng đến sự mềm mại sau khi sờ lên.

Bạc Tề Xuyên hô hấp dồn dập đem mặt chuyển tới một bên, cũng rất nhanh đã bị Phuong Tiểu Thư mạnh mẽ vòng vo trở về.

Chỉ thấy tóc đen của Phuong Tiểu Thư xỏa tung ra, híp mắt nhìn anh, cực kỳ ủy khuất nói một câu: "Tại sao anh không nhìn em, em rất khó xem sao?"

"Ừ. Khó coi." Bạc Tề Xuyên cũng tức giận, xem tới được ăn không đến, cũng không chính là khó coi! Nhìn liền khó làm!

Sắc mặt của Phuong Tiểu Thư trở nên cổ quái, nắm lên tay anh đặt lên ngực mình, Bạc Tề Xuyên cái này nhưng đã thực hiện được, mặt cũng không lại chuyển sang bên cạnh, nâng tay đem cô ép xuống dán tại trên người mình, cảm giác được nhũ hoa của cô dần dần bành trướng biến cứng rắn dưới đầu ngón tay của anh, nhẹ xoay người đem cô đặt ở dưới người.

Phuong Tiểu Thư tách ra hai chân kẹp lấy thắt lưng của anh, hô hấp dồn dập lại kiêu ngạo, trên mặt cô mang theo sự không cam lòng rõ ràng, cắn môi nói: "Không được nha, không thể đi vào, ba tháng đầu khi mang thai không thể..."

Bạc Tề Xuyên hôn nhẹ sau gáy cô, khi nói chuyện mang theo hơi thở ấm áp phun đến gáy cô, cả người cô rung rung một chút, cực kỳ miễn cưỡng.

Bạc Tề Xuyên dường như nở nụ cười một tiếng, thấp giọng nói: "Còn không phải em tự làm tự chịu."

Anh nói xong liền cắn vành tai cô, hơn nữa nhẹ nhàng thổi khí vào bên trong, hình như là đang trả thù hành động không thích đáng của cô ở, tra tấn thân thể cô không ngừng vận vào, rất nhanh liền phản ứng mãnh liệt đứng lên, miệng ừ ừ a a không ngừng thấp giọng rên rỉ, chân dài cọ đến cọ đi ở trên người anh, giống như đang cầu xin anh cái gì.

Tuy nhiên biết không thể làm ra hoạt động thực chất gì, nhưng thấy cô không thoải mái như vậy, Bạc Tề Xuyên vẫn là thuận theo cời quần áo của hai người, nhẹ nhàng dán vào người cô, tiếp xúc như vậy cũng có thể cho hai người yêu nhau khoái cảm không nhỏ, anh cảm giác được thân thể cô cọ vào trên người anh, phần dưới của anh không thể tránh né làm ra phản ứng, tay cô cực kỳ miễn cưỡng tìm kiếm xuống phía dưới, trực tiếp cầm lấy vũ khí của anh tước súng đầu hàng.

Phuong Tiểu Thư nắm bộ phận cứng rắn trong tay, tay lên xuống cao thấp, thân mình chậm rãi di động xuống phía dưới, Bạc Tề Xuyên khởi động nửa người nghi hoặc nhìn cô, chỉ thấy cô đưa mặt dúi đến trước ngực anh, sau đó ngậm ở bộ phận nổi lên trước ngực gây gổ trắng nõn của anh, vuốt phẳng cắn xé trong miệng, động tác không nhẹ không nặng, lại quả thực muốn lấy mạng người ta.

Người đàn ông nào chịu được chuyện này?

Tóm lại Bạc Tề Xuyên ở dưới động tác to gan của Phuong Tiểu Thư không nhịn được thở dài một tiếng, rõ ràng là hưởng thụ đến cực điểm.

Phuong Tiểu Thư thực vừa lòng với phản ứng của anh, cô cảm giác được anh nhẹ nhàng giúp đỡ đầu cô, cũng không kháng cự hành vi của cô, vì thế cô đẩy anh ra, rất dễ dàng đẩy anh ngã trên giường, sau đó khóa thân trên đi đến bên hông anh, nửa quỳ ở giữa hai chân anh, cầm gì đó vẫn nắm trong tay

chậm rãi ngậm vào miệng.

Bạc Tề Xuyên rút cuộc là vô cùng rụt rè, dường như anh thực ngưỡng ngùng với những chuyện này, như là định mở miệng ngăn cản, nhưng lại không quá bỏ được dừng lại loại hưởng thụ này, vì thế bộ dáng của anh nhìn qua liền trở nên cực kỳ khó xử.

Phương Tiểu Thư rất có cảm giác thành tựu hí mắt cười với anh, trong miệng ngậm vật cứng rắn nóng bỏng gì đó, giằng co một hồi lâu, khi đang nghe thấy tiếng thở dốc của anh tăng thêm, chậm rãi buông lỏng ra miệng.

Cô lau quệt dấu vết khả nghi ở khóe miệng, hơi nghiêng về phía trước, dùng bộ ngực đầy đặn đem vật gì đó cứng rắn như trước kẹp ở trung gian.

Cô dùng ngữ khí muốn được khen ngợi nói: "Anh xem, anh rất tốt với em em cũng sẽ đối xử với anh thật tốt, em đối xử với anh thế này được chứ?"

Tính mềm dẻo của thân thể cô không tệ lắm, đáng người cũng không có bất kì địa phương nào có thể soi mói, nhất là bộ ngực trắng nõn mềm mại.

Bạc Tề Xuyên đại ra nhìn bộ ngực trắng nõn mềm mại của cô đang kẹp vật cứng rắn của anh ở bên trong, màu sắc ở chỗ đó của đàn ông cùng phụ nữ có một ít chênh lệch, hiệu quả trên thị giác làm cho anh căn bản không có biện pháp phục hồi lại tinh thần, vẫn là một câu nói của Phương Tiểu Thư làm cho anh không thể không trở lại hiện thực.

Động tác từ trên xuống dưới của Phương Tiểu Thư bỗng nhiên tạm dừng một chút, cúi đầu dừng ở vật gì đó giữa bộ ngực, thở hổn hển nói: "Thật nguy hiểm..."

Bạc Tề Xuyên đau khổ ngẩng đầu lên, từ chỗ sâu nhất trong thân thể phát ra tiếng rên rỉ, hiển nhiên đã muốn bắt cứ giá nào.

...

Sau đó, thần kinh của Bạc Tề Xuyên thực trì độ như trước, giống như một dạng di chứng, sau khi tắm rửa xong nằm trên giường, cầm quyển sách đọc ở chỗ kia, cũng không nói chuyện đưa cô đi ra ngoài tản bộ sau khi ăn cơm xong lúc giữa trưa, tựa vào đầu giường nhìn chăm chăm văn bản, lại sau một lúc lâu cũng không lật trang giấy.

Khi Phương Tiểu Thư tỉnh lại, liền thấy bộ dáng đại ra của anh, cô nâng tay lấy quyển sách ở trên tay anh, đầu gối lên trên đùi anh, hí mắt hỏi: "Anh nghĩ cái gì thế?"

Bạc Tề Xuyên chậm rãi tỉnh lại, mím môi nhìn cô, sau một lúc lâu mới hỏi: "Từ khi nào thì em bắt đầu yêu anh?"

...Người đàn ông này lại đang rối rắm vấn đề này.

Phương Tiểu Thư nhin không được cười lên tiếng, nhẹ nhàng "Ừ?" Một tiếng, chế nhạo nhìn anh.

Bạc Tề Xuyên thấy vậy, không có biểu tình gì gật đầu, ánh mắt như trước mất đi ánh sáng: "Tốt, anh đã biết, em căn bản là không yêu anh."

Phương Tiểu Thư bắt đắc dĩ sờ sờ mặt anh: "Vậy anh còn hỏi?"

Bạc Tề Xuyên kháng cự quay đầu, vuốt ve tay cô rụt rè nói: "Thử vận khí mà thôi, hiển nhiên vận khí của anh cũng không tốt."

Phương Tiểu Thư thật sâu chấp nhận: "Đúng vậy, vận khí của anh mà tốt sẽ không gặp anh."

Bạc Tề Xuyên quay đầu lại nghiêm túc nhìn cô, sửa đúng nói: "Đây là hai cái vấn đề hoàn toàn khác nhau, anh không cần lẫn lộn."

Phương Tiểu Thư lại không để ý đến ngữ điệu của anh, chính là lẳng lặng nhìn anh, còn thật sự phun ra ba chữ: "Anh yêu anh."

"... Ừ?" Cái này Bạc Tề Xuyên lại phản ứng trì độ.

Phương Tiểu Thư thở dài, néo néo hai má của anh, nặn ra một vết hồng, trên thực tế cô đã sớm muốn làm như vậy, một người nghiêm túc rụt rè như vậy, khi bị niết mặt phản ứng sẽ là cái gì dạng đâu?

Hiển nhiên phản ứng của Bạc Tề Xuyên cùng đại đa số đàn ông đều không sai biệt lắm, anh hơi phiền chán bắt lấy tay cô, nhìn chăm chăm cô dùng ánh mắt ý bảo cô giải thích rõ ràng nghi hoặc của anh.

Kỳ thật có cái gì đáng nghi hoặc đâu, sự tình không đều xảy ra trước mắt sao?

Phương Tiểu Thư mỉm cười, dịu dàng nói: "Anh nói anh làm người duy nhất đi vào trong lòng em, như thế nào liền một điểm đều không biết em đâu?" Cô cầm lại tay anh, thanh âm nặng nề, mang theo sức thuyết phục rất mạnh, "Kỳ thật em vẫn đều rất sợ hãi, căn bản em không lợi hại như biểu hiện bên ngoài như vậy, nhưng mà chỉ khi ở bên cạnh anh, em mới thật sự mạnh mẽ, mà không phải giả vờ."

Chỉ khi ở bên cạnh anh, mới giống như tất cả bản khoản cũng không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Bạc Tề Xuyên, anh đi chết đi (1)

Bởi vì Phương Tiểu Thu đang mang thai, nên Bạc Tề Xuyên không thể không lo lắng, tất cả tinh thần của anh đều tập trung trên người cô, đến kì nghỉ tết âm lịch, sự tình vẫn chưa chấm dứt.

Bạc Tề Xuyên không hề sốt ruột, năm trước văn bản của trung ương đưa xuống, qua năm mới Bạc Tranh liền đi công tác ở trung ương, nếu như không có chuyện gì xảy ra, qua mấy năm nữa, người ở vị trí cao nhất kia về hưu, ông rất có thể sẽ thăng chức.

Sau lần đó ở khu biệt thự Lục Hải, Phương Tiểu Thu liền mang thai, tính đến thời điểm giao thừa theo lịch âm thì cô vừa vận mang thai được bốn tháng, và đã có thể thấy rõ bụng.

Đứa bé rất khỏe mạnh, cứ đến thời gian kiểm tra định kì, Bạc Tề Xuyên sẽ đưa cô đi, hơn nữa còn cố gắng nhớ rõ tất cả những điều cần lưu ý, còn chuyên nghiệp hơn cả Nhan Nhã đã từng sinh qua đứa nhỏ và Phương Tiểu Thu, người đang mang thai.

Bạc Tề Xuyên có thể nói là một người chồng tốt không chê được điểm gì, Nhan Nhã nhìn vợ chồng bọn họ hạnh phúc như vậy, không khỏi sinh ra một chút đau lòng.

Qua năm mới Bạc Yến Thần vào học năm thứ hai đại học, nhưng chưa từng có bạn gái, nghe cậu nói, sau chuyện đó Trác Hiểu liền chuyển trường, chưa thấy xuất hiện ở đại học Y thành phố Nghiêu Hải lần nào nữa.

Bây giờ Phương Tiểu Thu đều không quan tâm đến những người đó, cô chỉ quan tâm đến đứa bé cùng với người đàn ông của mình, bây giờ cô vô cùng tin tưởng câu thành ngữ ác giả ác báo này, cô tin rằng cho dù cô không để ý đến bọn họ, sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ gặp báo ứng cho những việc họ đã gây ra trong quá khứ.

Tết âm lịch vẫn là ngày lễ quan trọng nhất của người dân Trung Quốc, mặc dù bình thường nhà họ Bạc không khí rất nghiêm trang, nhưng tết âm lịch cũng sẽ treo câu đối, dán lên chữ Phúc, người một nhà thay quần áo mới, đang ngồi trong phòng bếp gói sủi cảo.

Tết năm nay có thêm Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thu, còn có cả đứa bé trong bụng Phương Tiểu Thu, không khí vui sướng của nhà họ Bạc được nhân lên rất nhiều lần.

Có thể nhìn thấy, Bạc Tranh cực kỳ vui vẻ, ánh mắt của ông bây giờ nhìn tất cả mọi thứ đều vô cùng bình tĩnh hiền hòa, giống như không còn mong muốn bất kì thứ gì nữa.

Điểm này rất kỳ lạ, chỉ cần là con người, mặc kệ là sống đến bao nhiêu tuổi cũng đều có dục vọng, chỉ là dục vọng có điểm khác nhau mà thôi, nhưng giờ phút này Bạc Tranh như là một người đang sống ở những năm tháng cuối của cuộc đời, Phương Tiểu Thu cảm thấy có điểm không đúng.

Cô rất miễn cảm đến những chi tiết nhỏ nhất của người khác, những chi tiết mà người khác không để ý đến, cô đều chú ý tới.

Phương Tiểu Thu mặc một bộ váy rộng thùng thình, sóng vai cùng Bạc Tề Xuyên gói sủi cảo, ngón tay tinh tế trắng nõn của cô đóng đếm thịt ít hay nhiều hơn để gói sủi cảo, khi trên tay nặn bột mịn, sủi cảo mềm mại hình trái tim ở trên tay cô, nhân bánh sủi cảo một ít một ít đặt ở mặt bột, phương pháp cô niết hai cạnh bánh rất thuần thực và tinh tế, nặn ra được hình dạng xinh đẹp, cuối cùng gọn gàng đặt trên thớt.

Bạc Tề Xuyên vẫn lặng lẽ nhìn tay của Phương Tiểu Thu gói sủi cảo, ánh mắt không ngừng lên nhìn về phía cô, chỉ chốc lát sau đã học được bộ dáng của cô cho ra một cái mặt dù nhìn không được đẹp, nhưng cũng ra hình dáng sủi cảo.

Phương Tiểu Thu khen ngợi anh một tiếng, đi đến bên tai anh nhỏ giọng nói: "có năng khiếu, sau này anh có thể học nấu ăn, như vậy là có thể thỏa mãn những người khó tính trong việc ăn uống."

Bạc Tề Xuyên nhin không được phản bác: "Anh mới không khó tính."

Phương Tiểu Thu nhú mày, từ chối cho ý kiến nhủ, tiếp tục gói sủi cảo, dùng sự im lặng đáp lại lời của anh.

Bạc Tề Xuyên nhìn lướt qua số lượng không ít sủi cảo trên thớt, Nhan Nhã cùng Bạc Tranh đều đang gói bánh sủi cảo, thế là đủ ăn, vì vậy anh rửa tay, kéo Phương Tiểu Thu, ý bảo cô và anh cùng nhau trở về phòng nghỉ ngơi, không cần làm cho quá mệt mỏi.

Phương Tiểu Thu lúc đầu không muốn đi, dù sao Bạc Tranh còn đang làm, cô làm con dâu đi trước thật sự không thể nào chấp nhận được, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng từ chối, Bạc Tranh ở bên kia không ngẩng đầu, nói: "Con cùng Tề Xuyên đi ra ngoài chờ đi, đã đủ ăn, con cũng đã đứng nửa ngày rồi, đừng đứng thêm nữa động đến thai nhi."

Cha chồng đã nói như vậy, Phương Tiểu Thu cũng không nói lại thêm nữa, ngoan ngoãn nói cảm ơn rồi liền đi theo Bạc Tề Xuyên rồi đi phòng bếp.

Bạc Yến Thần thấy bọn họ đi rồi, đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh, trong nháy mắt lên đi ra khỏi phòng bếp.

Nhan Nhã xấu hổ nhìn thoáng qua Bạc Tranh: "Thật xin lỗi, Yến Thần nó..."

"Yến Thần còn nhỏ, em đối với con cũng không cần quá nghiêm khắc." Bạc Tranh như trước không ngẩng đầu, tựa hồ chuyện gói bánh sủi cảo là một chuyện thực quan trọng, lại giống như trong lòng của ông còn nhớ rõ tình cảnh gói sủi cảo nhiều năm về trước.

Giọng nói của ông ấm áp, mang theo một chút hoài niệm: "Tuổi xuân trôi qua rất nhanh, thích vui chơi thì cứ vui chơi đi, chỉ cần không mắc phải lỗi lầm, những kỷ niệm đẹp sẽ luôn được nhớ mãi."

Nhan Nhã có chút suy nghĩ nhìn Bạc Tranh, mím môi không nói gì, mở nắp vung nồi ra, bắt đầu cho nước vào để đun.

Bởi vì là tết âm lịch, cho nên trong nhà không có người làm, cơm tất niên cũng là người nhà mình xuống bếp nấu ăn mới có hương vị.

Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên còn có Bạc Yến Thần ba người tại phòng khách ngồi chơi, Phương Tiểu Thư đang xem tivi, sofa bị Bạc Tề Xuyên kéo ra rất xa, Phương Tiểu Thư không thể không đeo mắt kính cận thị của anh thì mới có thể xem rõ ràng.

Cô cúi dếp lê, khoang chân ngồi trên sofa, còn chưa ngồi ầm chỗ, hai chân đã bị Bạc Tề Xuyên thả chân xuống đất, dếp cũng bị anh đeo vào.

"Trời ơi anh làm sao..." Phương Tiểu Thư khẩn trương nhìn thoáng qua Bạc Yến Thần, Bạc Yến Thần đang đánh bài, cậu ta cùng Bạc Tề Xuyên mỗi người một tay chơi bài, chơi bài magic (trò chơi trong Yugi), đây là trò chơi được lưu hành ngày trước của bọn họ, không thể tin được phía bây giờ vẫn còn chơi.

"Ngồi khoang chân làm cho máu lưu thông không tốt, hơn nữa em còn đang mang thai ngồi như vậy không thấy mệt sao?" Bạc Tề Xuyên nhìn cô, nhún mày trách cứ làm như Phương Tiểu Thư đã phạm vào sai lầm to lớn, vừa nói vừa giúp cô đeo dếp lê hình con thỏ lên chân, còn sợ cô lạnh cổ ý mua một đôi dếp lê, đeo vào ầm áp lại còn thêm đáng yêu, tại sao cô cứ cời ra là sao?

Phương Tiểu Thư bắt đắc dĩ nhìn anh: "Nhưng mà em nóng lắm."

Bạc Tề Xuyên giương mắt nhìn quần áo trên người cô, một bộ váy thật dày cùng với áo khoác làm bằng lông cừu, đây là anh đã xét duyệt qua cô mới được mặc, tất cả đều không có vấn đề gì, nóng? Có cái gì mà nóng?

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bạc Tề Xuyên, anh đi chết đi (2)

Bạc Tề Xuyên trầm mặc nhìn Phương Tiểu Thư, trong ánh mắt trách cứ càng rõ ràng, vì thế Phương Tiểu Thư nổi giận, bất mãn trừng mắt nhìn anh: "Bạc Tề Xuyên anh có ý gì, anh xem anh mặc như thế nào, nhìn lại em mặc cái gì, trong phòng điều hòa được bật đến 29 độ, em có thể không nóng sao? Anh liền như vậy sợ con của anh chịu tội à? Mẹ của con anh anh sẽ không quên?"

Bạc Tề Xuyên bị cô hỏi ngây ngẩn cả người, vội vàng ngồi vào bên người cô nói: "Làm sao có thể, em cảm thấy nóng thì cởi áo choàng ra là được, lại đây anh với em cùng xem TV, em đừng nóng giận, bác sĩ nói nóng giận không tốt..."

"Anh còn nói anh không sợ con của anh phải chịu tội ! " Phương Tiểu Thư cố ý hù dọa hấn, giả bộ muốn khóc che giấu ánh mắt, vụng trộm quan sát phản ứng của anh, quả nhiên thấy bộ dáng sốt ruột của anh trong mấy tháng qua, đang xem Bạc Yến Thần trực tiếp đứng lên chạy về phòng cậu, anh lại cảnh giác quan sát không khí trong phòng bếp, xác định Nhan Nhã cùng Bạc Thanh không có ra ngoài mới lại nhớ tới Phương Tiểu Thư bên người.

Phương Tiểu Thư đang muốn hỏi anh muốn làm sao, anh liền cúi đầu hôn lên môi cô, trắng noãn rang nanh dùng sức rất nhỏ cắn cánh môi của cô, trong lúc mang thai rất cẩn cảm cùng nhu cầu mãnh liệt, Phương Tiểu Thư lập tức tước vũ khí đầu hàng hai tay của cô ôm lấy cổ anh.

Trong lúc Bạc Tề Xuyên lấy lại hơi thở, nói không rõ ràng: "Chúng ta đi lên đi... em bây giờ rất nặng, anh không ôm được.."

Phương Tiểu Thư khoe miệng vừa kéo, phi thường ần nhần trừng mắt hấn, nhìn nửa ngày, cảm thấy không cần nhìn nữa, vì thế đá vào hai chân dài của anh, tức giận nói: "Bạc Tề Xuyên anh đi chết đi!"

Bạc Tề Xuyên về mặt mờ mịt vô tội đứng tại chỗ, tất nhiên không có ý thức đến chính mình nói sai cái gì.

Kỳ thật anh đại khái không hiểu, mặc kệ là nữ nhân hình dáng thế nào, cho dù là một tên đàn ông ẻo lả, thì đối với thể trọng cùng tuoir của chính mình sẽ rất đề ý. Anh lại đối với với người con gái yêu mình sâu đậm nói: Em nặng quá anh ôm không được" quả thật là .....

Vì muốn làm cho thê nô Bạc Tề Xuyên tiên sinh ý thức được chính mình đã phạm vào cái hành vi ngấp trời gì, Phương Tiểu Thư quyết định văng về hấn.

Vì thế thẳng đến đêm giao thừa ăn cơm tất niên, tất cả mọi người ngồi ăn cơm, nhìn đài truyền hình trung ương tiệc tối tết âm lịch, Phương Tiểu Thu vẫn không quan tâm Bạc Tề Xuyên.

Anh gấp cho cô một miếng rau mà cô vẫn hay ăn, hơn nữa tất cả đều nhận, gấp bao nhiêu lần ăn bấy nhiêu, điều này làm cho Bạc Tề Xuyên một lần may mắn vì chiến tranh của bọn họ đã kết thúc, đáng tiếc anh đã sai lầm, hơn nữa mười phần sai, kỳ thật chiến tranh của bọn họ chỉ mới bắt đầu.

Chương trình tết âm lịch thời gian rất dài, mãi đến rạng sáng hơn mười hai giờ thì mới chấm dứt, Bạc Tề Xuyên thấy lo lắng Phương Tiểu Thu xem hết thì sẽ cảm thấy mệt mỏi, trong lúc vẫn tìm cơ hội thúc giục cô đi ngủ, chỉ cần anh cùng cô nói chuyện riêng, cô lại cùng Bạc Yến Thần thảo luận về vấn đề năm học mới, về mặt tò mò hỏi Bạc Yến Thần một ít về y học.

Bạc Yến Thần cảm thấy chị dâu coi trọng sự nghiệp học hành của mình, lại hăng hái muốn học hỏi, rất ui về nên cậu căn bản không phát hiện anh trai cậu đang nhìn cậu bằng ánh mắt ngày càng u oán.

Bạc Tranh vừa ăn quýt vừa nhìn trong nhà bao đứa nhỏ đang chơi ở bên kia cảm thấy thật thỏa mãn. Ông liếc nhìn Nhan Nhã tâm tình cũng tốt mặt không biểu tình vô tay cổ vũ cho tiết mục tiểu phẩm vừa mới chấm dứt trên tivi.

“Tiểu phẩm này cũng được” Ông bình luận.

Nhan nhã cười nói: “Rất buồn cười.”

Bọn họ bên này thật sự xem tivi, Bạc Tề Xuyên bên kia cũng đã sút đầu mẻ trán. Anh một bên cấp Phương Tiểu Thu bóc hạt dưa, vừa nghĩ xem làm thế nào đem Bạc Yến Thần đuổi trở về chỗ Bạc Tranh bên kia, nhưng là anh dùng tất cả chiêu thức và sức lực, Bạc Yến Thần vẫn về mặt ngây thơ.

Cuối cùng Bạc Tề Xuyên không có biện pháp, đành phải đứng dậy trực tiếp đánh gãy cuộc nói chuyện sôi nổi của hai người kia, lạnh lùng nói: “Bạc Yến Thần, em đừng ở đây làm phiền chị dâu nữa, em không phát hiện ba bên kia đã ăn quýt xong rồi sao?”

Bạc Tranh nghe thấy lời nói của Bạc Tề Xuyên cúi đầu nhìn đĩa quýt, yên lặng đem cả đĩa đưa xuống phía dưới của bàn trà, sau đó làm như không có gì, tiếp tục xem tivi.

Nhan Nhã ghen cười, Bạc Yến Thần mờ mịt nhìn Bạc Tề Xuyên, sau đó lại nhìn Bạc Tranh đang muốn hỏi ba đĩa quýt ở đâu liền phát hiện ra ở đây không có đĩa quýt nào...

Ăn quá nhanh, như thế nào không phát hiện ra ba cậu lại thích ăn quýt như vậy. Vì thế Bạc Yến Thần đành phải ngoan ngoãn đi lấy quýt cho Bạc Tranh, Bạc Tề Xuyên rốt cục cũng có cơ hội nói chuyện với Phương Tiểu Thu, đang định mở miệng ngọt ngào nói về vấn đề nghỉ ngơi sớm một chút, liền thấy Phương Tiểu Thu không chút để ý đứng lên, chống thắt lưng đi tới ghế sofa chỗ Bạc Tranh, ngồi xuống ghế cùng Bạc Tranh và Nhan Nhã xem tivi.

Bạc Tề Xuyên sững sốt một chút, trầm mặc suy nghĩ một lúc, đi đến mặt sau ghế sofa cô đang ngồi, xoay người ghé sát lỗ tai của cô hạ giọng nói: “Anh biết lỗi rồi tở tông của anh, em đừng giận anh nữa, thời gian không còn sớm em đi ngủ sớm một chút nha?”

Anh rõ ràng còn không biết mình sai chỗ nào nhưng lại phải mở miệng nhận sai, thái độ này vẫn là đáng giá khen ngợi.

Phương Tiểu Thu cũng không nói cái gì, từ trong tay anh tiếp nhận hạt dưa anh đã lột vỏ nửa ngày cười nói: “Không có việc gì, em không buồn ngủ một chút nào, đợi sang năm mới thì em mới đi ngủ.”

“Nhưng là...”

“Không có việc gì, cả đêm không ngủ cũng không sao, hơn nữa anh nghe pháo bông bên ngoài đang đốt như thế em có thể ngủ được sao?” Phương Tiểu Thu hướng anh buông tay

Bạc Tề Xuyên nghe xong bên ngoài pháo bông đốt ầm ỉ, cũng không nói gì nữa tựa vào bên nạng im lặng xem tiết mục trên tivi.

Thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, trước thời điểm giao thừa, đếm ngược năm bốn ba hai một, bên ngoài pháo đốt nhiều hơn nữa, Bạc Tề Xuyên lập tức dùng hai tay che hai lỗ tai của Phương Tiểu Thu, chính cô cũng đưa tay lên che lỗ tai mình vì thế tay cô đè lên tay của anh.

Phương Tiểu Thu nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, khuôn mặt anh bị ánh đèn chiếu vào nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy kính mắt phản chiếu, như lần đầu tiên bọn họ gặp cũng giống như thế này, tất cả của anh đều hấp dẫn cô.

Pháo bông qua đi, Phương Tiểu Thu lẳng lặng kéo qua tay anh đặt ở bên môi hôn hôn, ở trong lòng nói câu, cảm ơn.

Chương 48

Qua tết âm lịch, tất cả các địa phương đều nghỉ lễ, các cơ quan chính phủ cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm sau đêm giao thừa, sáng sớm Bạc Tề Xuyên liền cùng Phương Tiểu Thu xuống tầng chúc tết Bạc Tranh cùng Nhan Nhã.

Chúc tết Bạc Tranh là khẳng định ông là cha của Bạc Tề Xuyên, mấy ngày nay ông cũng đối xử rất tốt với Phương Tiểu Thu, mà Nhan Nhã nói như thế nào cũng là vợ hợp pháp của Bạc Tranh, mặc dù có lúc bà làm những chuyện khiến mọi người chán ghét nhưng phần lớn thời gian cũng không cay nghiệt giống như những bà mẹ kẻ diễn hình thượng vị (cưỡi lấy vị trí của vợ cả) từ kẻ thứ ba.

Bạc Tranh cho ba đứa nhỏ trong nhà ba cái lì xì thật to, Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư cũng chuẩn bị tiền mừng tuổi cho Bạc Yến Thần, Bạc Yến Thần vô cùng mừng rỡ cầm bao lì xì dày cộp nhanh như chớp chạy về phòng mình, khẳng định là đi giấu tiền rồi.

Chúc tết xong, Bạc Tranh giữ lại Bạc Tề Xuyên để trao đổi công việc, tối hôm qua Phuong Tiểu Thư ngủ muộn buổi sáng lại dậy sớm cũng cảm thấy mệt mỏi nên tạm biệt mọi người trở về phòng ngủ bù.

Nhan Nhã rời đi chuẩn bị đồ ăn lưu lại không gian cho hai người.

Tết âm lịch năm nay Cao Diên Vĩ qua cũng không tốt, sau khi Trác Hiểu bị hấn chuyển trường học cả ngày đều âm thầm giận dữ với hấn, hấn vốn cũng đã có đủ phiền toái, cô ta lại không biết phải trả lời như vậy, vì thế hấn liền trực tiếp sai người đuổi cô ta ra khỏi chỗ ở của mình, một mình cho cô ta một phòng ở riêng, không bao giờ muốn nhìn thấy cô ta, cũng không nghe điện thoại của cô ta nữa.

Trác Hiểu đem tất cả những sự thay đổi này đổ hết lên người Phuong Tiểu Thư vô tội, tư tưởng của cô gái trẻ tuổi vốn đang ở thời kỳ phản nghịch hận không thể bay tới nhà họ Bạc tìm Phuong Tiểu Thư lý luận. Đó chẳng qua là ý nghĩ của cô ta thôi cho dù biết nhà họ Bạc ở đâu cô ta cũng không thật sự dám vọt tới nhà thị trưởng.

Tuy tính Trác Hiểu táo bạo nhưng cũng không phải không có đầu óc, thừa dịp ở nhà cô ta cẩn thận tự hỏi một chút, cuối cùng quyết định chờ sau khi cơ quan chính phủ đi làm đi đến trước cửa ủy ban thành phố chặn lại Phuong Tiểu Thư.

Cách làm này của cô ta không hề khác biệt so với hành vi của Cao Diên Vĩ năm đó sau khi biết tin Hà Duyệt đã sớm kết hôn đã chặn bà tại cửa trường học. Không thể không nói người trên không tốt người dưới sẽ loạn, người lớn như thế nào sẽ dạy dỗ ra đứa nhỏ như thế.

Cứ như vậy trước khi bão táp tiến tới an ổn qua mười lăm tháng giêng, Phuong Tiểu Thư thỏa mãn ăn bánh trôi nhân vùng đen, gần đây vị tổ tông trong bụng kia có sức ăn rất lớn khiến cho cô béo lên không ít, cô nhìn thật trên mặt cùng cánh tay của mình không khỏi có chút phiền muộn.

Bạc Tề Xuyên đã bắt đầu đi âm, nhưng bây giờ Phuong Tiểu Thư đã mang thai gần năm tháng, tuy chưa đến thời kỳ nghỉ đẻ nhưng cô thật vất vả mới mang thai, thai nhi lại không ổn định lắm nên Bạc Tề Xuyên liền xin nghỉ cho cô ở nhà an thai.

Bạc Yến Thần cũng sắp khai giảng, thời gian gần đây luôn chuẩn bị bài vở, Nhan Nhã vừa cổ vũ vừa thuận tiện giúp Bạc Tranh thu dọn hành lý chuẩn bị một ít đồ cần dùng ở thủ đô.

Quan năm mới Bạc Tranh liền muốn đi trung ương đảm nhiệm chức vụ, đến lúc đó sẽ không thể thường xuyên về nhà, Nhan Nhã vốn chờ Bạc Tranh mở miệng nói đưa bà đi cùng nhưng từ đầu tới cuối Bạc Tranh chưa đề cập đến chuyện này, chỉ nói sửa sang lại hành lý của hấn.

Mấy ngày nay Nhan Nhã sống thật sự không vui vẻ gì, càng nhìn Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư tình cảm với nhau bà lại càng không cam lòng, con người đều có lòng tham thời điểm không có được thăm nghĩ nếu có thể cùng một chỗ thì tốt rồi, không hy vọng xa vời chỉ cần bên hấn là đủ.

Phuong Tiểu Thư ở nhà an thai thực sự rất nhàm chán, Bạc Tề Xuyên không cho cô lên mạng, ngại có phóng xạ, cũng rất ít khi gọi điện về cho cô cũng là sợ phóng xạ, may là anh cho phép cô xem tivi không thì cô sẽ buồn chán đến chết mất.

Phuong Tiểu Thư ở nhà đều nhanh chết vì nhàm chán, cô mỗi ngày ngoại trừ việc chờ Bạc Tề Xuyên tan tầm trở về vốn không có việc gì khác để chờ mong, đây hoàn toàn là cuộc sống của sùng vật mà!

Đêm nay, Phuong Tiểu Thư cố ý chờ Bạc Tề Xuyên trở về mới ngủ, mấy ngày nay anh lại bắt đầu bận rộn, buổi tối đều trở về rất muộn, nhưng thật ra chưa từng cả đêm không về, coi như không sai có tiến bộ.

Khi Bạc Tề Xuyên về đã hơn mười một giờ tối, gần đây Phuong Tiểu Thư ngủ rất sớm cho nên khi anh bước chân vào phòng rất nhẹ tay nhẹ chân. Nhưng không dự đoán được vừa bước vào phòng liền thấy đèn đầu giường còn sáng, vợ anh đang đang nằm trên giường ôm gối ai oán nhìn anh.

Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy trái tim đều nát, vội vàng ném cặp tài liệu xuống bỏ nhào vào trên giường, sờ đầu Phuong Tiểu Thư dịu dàng nói: “Làm sao vậy bảo bối em có chỗ nào không thoải mái sao?”

Phuong Tiểu Thư xoay mặt không để ý tới anh, dường như anh thở dài đứng dậy cởi áo khoác và cúc áo trên áo sơ mi, định ngồi vào bên giường tâm sự cùng cô thật tốt. Tuy ban ngày anh công tác mệt chết đi nhưng không thể không thấy Phuong bảo bối là không sẵn sàng. Đúng vậy, một cái M (SM) đủ tư cách đang trong thời kỳ hình thành đi.

Phuong Tiểu Thư dựa vào giường bên kia ngủ, cho nên vị trí bên giường không nhiều lắm, Bạc Tề Xuyên muốn ngồi xuống, sau một lúc lâu chân chửi cũng không biết ngồi chỗ nào thì tốt, đành phải nói với cô: “Tiểu Thư em dịch ra sang bên kia một chút, anh không có chỗ ngồi?”

Lời này vừa nói xong, mặt Phuong Tiểu Thư liền biến sắc, cô cảm thấy a đang nói cô béo, béo đến mức không còn chỗ ngồi cho anh!

Phụ nữ có thai vốn liền dễ tức giận, Phuong Tiểu Thư bị anh nói, đôi mắt lập tức liền đỏ lên, ngửa đầu nhìn anh tủi thân nói: “Bạc Tề Xuyên em muốn cùng anh ly hôn, bây giờ anh thật lợi hại, em không ở bên cạnh anh nhìn anh, người đẹp đều nghĩ cách đến gần anh, anh đi tìm các cô ta đi, dù sao anh cũng không thiếu một người như em!”

Bây giờ Bạc Tề Xuyên đã biết Phuong tổ tông nhà anh hay giận dữ, không cần biết là vấn đề gì, há mồm có thể nhận sai:

“Anh sai lầm rồi, em đừng nóng giận, trên trái đất có bảy tỉ người cũng không thiếu anh một người, không cần tự coi nhẹ mình, mỗi người đều đặc biệt trong lòng người khác, em đừng suy nghĩ lung tung nữa”

Hai mắt Phương Tiểu Thư tràn đầy nước mắt mờ màng nhìn anh, Bạc Tề Xuyên cời giấy leo lên giường ôm cô thấp giọng dỗ dành: “Anh nói cho em một chuyện nghiêm túc.”

Phương Tiểu Thư gật đầu: “Chuyện gì vậy?”

Bạc Tề Xuyên một tay xoa cánh tay hơi sưng lên của cô một bên nói: “Cuối tháng này cha liền muốn điều đi trung ương, anh sẽ không đi thủ đô cùng ông ấy, anh sẽ vẫn ở đây làm việc.”

Anh vẫn làm việc ở đây tự nhiên là vì chuyện của cô, Phương Tiểu Thư nghe xong việc này trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót, ánh mắt đỏ lên hôn vào mặt anh một cái.

Bạc Tề Xuyên ngẩng người sờ sờ mặt mình, khi nói chuyện tiếp đều có điểm hoang mang lo sợ: “nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, anh sẽ đi viện kiểm sát, như vậy đến lúc đó làm vụ án của Cao Diệc Vi anh có thể trực tiếp điều tra hẳn.”

Đúng vậy, thư kí thị trường làm việc đó xác thực không thuận tiện, chuyển đến viện kiểm sát Bạc Tề Xuyên có thể trực tiếp điều tra vụ án này, đem chứng cứ chải vuốt ra, trình lên pháp viện phán quyết.

Phương Tiểu Thư gật đầu, cắn môi nói: “vậy anh không làm bí thư trưởng của ủy ban thành phố sao? Đi viện kiểm sát là thăng chức hay là hạ chức?”

Bạc Tề Xuyên vẽ mặt thần bí nói: “Đến lúc đó em sẽ biết.” Nói xong anh liền nói sang chuyện khác, “Tay em làm sao lại bị sưng lên vậy, đây là điểm báo trước của việc bị cao huyết áp khi có thai nha, vừa thấy chính là thiếu vận động, mấy ngày nay anh bận không có thời gian nhìn em, buổi tối có phải là không đi bộ đúng không?”

Phương Tiểu Thư mếu máo nói: “Rất lạnh em không muốn chuyển động.”

Bạc Tề Xuyên nghĩ lại mấy ngày nay thời tiết rất lạnh, cũng không nói nhiều, xoa xoa gương mặt cô hơi không tập trung nói: “Qua thời gian này thì tốt rồi, chờ giải quyết xong những chuyện này anh có thể dành thời gian nhiều hơn để ở bên em”

Hắn mệt như vậy bận như vậy đều là vì cô, thế nhưng trong lòng còn áy náy với cô, điều này làm cho Phương Tiểu Thư thực sự không biết phải làm sao ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, thay anh cời khuy áo sơ mi nhỏ giọng nói: “Đi tắm rửa một cái đi ngủ sớm một chút đi”

Bạc Tề Xuyên nhìn tay cô cời khuy áo cho mình bỗng nhiên hồ hạp cứng lại, ánh mắt lóe ra nhìn sang một bên.

“Làm sao vậy?” “Phương Tiểu Thư nghi hoặc hỏi.

Bạc Tề Xuyên đem tầm mắt chuyển tới trên người cô, nhìn chăm chăm cô một lúc, cuối cùng cũng chưa nói cái gì, đứng dậy đi tắm rửa.

Kỳ thật cũng cũng không có gì... Chính là... Đám ông nha, mặc dù vừa bận vừa mệt, nhưng đúng là tuổi có tinh lực dồi dào, vợ mình lại càng ngày càng đầy đặn, nhưng cổ tình có người đẹp trong ngực lại không thể làm gì, thật là quá dày vò anh rồi...

Bạc Tề Xuyên thật sự xem như một người chồng tốt, quả thực là mẫu người đàn ông mà tất cả các cô gái đều ao ước, Phương Tiểu Thư bị phù thũng tuy ngoài miệng anh không nói gì, nhưng sáng sớm hôm sau anh liền xin nghỉ nửa ngày đưa cô đi bệnh viện kiểm tra.

Trước khi đi ra ngoài anh giúp cô quàng khăn đeo gang thật kín, đội mũ len che kín cả cái trái cùng lỗ tai, trừ bỏ đôi mắt ra chỗ nào cũng đều không lộ.

Lúc xuống tầng, Phương Tiểu Thư chỉ cảm thấy chính mình sắp không đi được, có xe ô tô để ngồi, cũng liền chịu lạnh một chút lúc đi ra xe, bây giờ cái bụng năm tháng của cô đã rất lớn, còn lớn hơn so với rất nhiều phụ nữ có thai khác, cô mặc thành như vậy nhìn qua có điểm... ngu ngốc.

“Không được, Tề Xuyên anh đỡ em một chút...” Phương Tiểu Thư thật sự đi lại rất khó khăn, đành phải mở miệng làm cho Bạc Tề Xuyên đang đi ở phía trước giúp cô kiểm tra xem mặt đường có trơn hay không giúp đỡ cô. Anh đỡ cô lên vị trí phó xe, sau đó ngồi lên ghế điều khiển nói với cô “bây giờ em có thể tháo khăn quàng cùng gang tay xuống, tí nữa khi xuống xe anh sẽ giúp em đeo lên”

Bạc Tề Xuyên đã sớm bật điều hòa trong xe từ sớm rồi mới cho Phương Tiểu Thư ngồi lên, lúc này trong xe không lạnh. Phương Tiểu Thư cúi đầu nhìn áo long dài màu hồng của mình, vẽ mặt đau khổ nhìn sang Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên không hề phản ứng nhân ga, chậm rãi lái xe chạy tới bệnh viện.

Giúp Phương Tiểu Thư khám bệnh vẫn là nữ bác sĩ lúc trước, nữ bác sĩ có kinh nghiệm phong phú, cũng là người có tiếng trong thành phố nên bọn họ rất yên tâm.

Phương Tiểu Thư vào phòng, nữ bác sĩ lập tức liền đi lên chào đón, nhiệt tình sắp xếp chỗ ngồi cho bọn họ chờ đến lượt Phương Tiểu Thư khám.

Chuyện phù thũng này cũng không quá nghiêm trọng, sau khi bác sĩ xem qua chỉ nói nhớ vận động nhiều hơn, nhưng cũng cần nghỉ ngơi hợp lý, trong thời kỳ mang thai có rất nhiều thứ phải chú ý.

Bạc Tề Xuyên lần lượt ghi nhớ lời bác sĩ, biểu tình nghiêm túc, nữ bác sĩ khen anh không dứt miệng. Xem xong những chỗ bị phù thũng rồi, Bạc Tề Xuyên lại đưa Phương Tiểu Thư đi làm kiểm tra, nhìn xem vì sao bụng cô lại lớn hơn những người khác rất nhiều, nữ bác sĩ cẩn thận kiểm tra cho cô một

lần rất nhanh liền phát hiện nguyên nhân trong đó.

"Bạc tiên sinh, chúc mừng, Phương Tiểu Thư là mang thai đôi một trai một gái" Nữ bác sĩ cầm tờ số liệu cho Bạc Tề Xuyên xem, Bạc Tề Xuyên tuy xem không quá hiểu nhưng vẫn xem thực nghiêm túc, nghe được tin tức trong lòng anh thật giống như châm một ngọn lửa, như thế nào cũng không thể bình tĩnh.

Thật hy vọng giải quyết được tất cả mọi chuyện nhanh một chút, sau đó cả ngày ở nhà cùng cô, thời gian này mỗi ngày đều phải rời khỏi cô, trong đầu không ngừng nghĩ đến cô thật sự một ngày cũng không muốn tiếp tục.

Chương 49

Trước khi Bạc Tranh đi trung ương, Bạc Tề Xuyên đem tin Phương Tiểu Thư có thai sinh đôi một trai một gái nói cho ông, biểu hiện của ông tuy nhiên không có mừng rỡ như điên, nhưng sắc mặt rõ ràng có sự vui sướng.

Ông nặng nề vỗ bả vai Bạc Tề Xuyên bả, sau đó dùng ánh mắt nhìn Nhan Nhĩ ý bảo rời khỏi, làm cho Bạc Tề Xuyên ngồi bên cạnh ông, rót chén trà, hai cha con mỗi người một ly, chậm rãi uống.

một hồi lâu, Bạc Tề Xuyên uống trà xong, Bạc Tranh mới nhẹ nhàng mở miệng.

"Ánh mắt của con rất tốt, gia cảnh của Tiểu Thư tuy không tốt, nhưng là một người tốt."

Bạc Tề Xuyên từ chối cho ý kiến, rót thêm một ly trà.

Bạc Tranh nâng chén trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó thở dài, nhẹ nhõm, nói: "Cha liền muốn đi thủ đô công tác, hẳn là không thể về nhà thường xuyên, đến lúc đó trong nhà có chuyện gì, con nhớ rõ chiều cố nhiều."

Bạc Tề Xuyên cúi đầu uống trà, gật đầu nói: "Con sẽ ."

Bạc Tranh nhìn sườn mặt Bạc Tề Xuyên, người khác luôn nói Bạc Tề Xuyên lớn lên giống ông, nếu là chính ông nói, ông cảm thấy Bạc Tề Xuyên lớn lên giống mẹ.

Nhớ tới Từ Ân, Bạc Tranh lòng tràn liền cảm thấy đầy áy náy, ông nhiều năm qua làm quan, thanh liêm, tự hỏi không làm thất vọng quốc gia không làm thất vọng đảng, không làm thất vọng cha mẹ không làm thất vọng dân chúng, ông tại thế giới này cảm thấy xin lỗi duy nhất, cũng chỉ có Từ Ân.

Bây giờ ông có muốn cũng không có cơ hội bù đắp lại cho Từ Ân, ông chỉ có thể đem tất cả đều bù lại trên người Bạc Tề Xuyên, nhưng những sự bù đắp này, chỉ sợ là ông kiên trì không được bao lâu.

Chuyện trên đời rất khó nói, mạng sống là thứ yếu ớt nhất, có đôi khi hôm nay nói gấp lại, liền thật sự không biết ngày hôm sau còn có thể hay không gặp lại. Bạc Tranh đi đến nước này, mới bỗng nhiên có chút bình tĩnh đại ngộ, ông tựa hồ có chút hiểu được, vì sao Bạc Tề Xuyên muốn làm người chuyên lo tang lễ. Ông đã dần dần hiểu được, dụng tâm khổ sở của con trai dành cho mẹ của nó, cũng oán hận mình.

Bạc Tranh trầm mặc một hồi lâu, uống xong một chén trà, mới mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, thanh âm mang theo một ít khó hiểu: "Tề Xuyên, cha thực xin lỗi con, mấy năm nay, đều thực xin lỗi con." Ông thở dài, "Nhưng cha lại càng thực xin lỗi mẹ con, cha không trách con mấy năm nay khư khư cố chấp, cha hy vọng con sau này có thể sống hạnh phúc, coi như là đối mẹ con còn có cái công đạo." ông nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nhìn về phía trong phòng giá sách, trầm giọng nói, "Cha cũng lớn tuổi rồi, sau đó nếu cha đi rồi, cha hy vọng con có thể đối xử tử với Tề Yên Thần, không cần đem oán hận đối với cha mà đổ lên người nó, nó cũng không thể lựa chọn chính mình hay không sinh ra, sai không phải tại nó."

Bạc Tề Xuyên giương mắt liếc nhìn ông, thu hồi tầm mắt sau đó thản nhiên nói: "Con vẫn không có đem ý tưởng này đổ lên người Yên Thần trên, nó là em trai con, chính là em trai của con, vĩnh viễn đều là."

Bạc Tranh vui mừng nói: "Ngày cha cũng đã nhìn ra, con là con trai của ta, không hổ là con ta." Ông mỉm cười, "Kỳ thật hiện tại đều tốt, sự nghiệp của con như mặt trời ban trưa (ý ở đây là nói sự nghiệp của Bạc Tề Xuyên rất sáng lạng, có tương lai), đứa bé của Tiểu Thư thực ổn định, ta cũng thăng chức, mắt thấy còn muốn làm ông nội... Ngày tất cả đều tốt, đáng tiếc ..." Đáng tiếc ông phỏng chừng không đợi được đứa nhỏ gọi ông là ông nội một ngày nào đó.

Bạc Tranh nói những lời này, đơn giản bàn bạc cùng Bạc Tề Xuyên một chút công việc cần chú ý tại Nghiêu Hải Thị và nhân viên, liền cho anh trở về chăm sóc Phương Tiểu Thư .

Hiện tại điều cần nhất của Bạc Tề Xuyên là và con dâu của ông, về phần ông, trên trời đã đối với ông nhân từ như vậy, ông chỉ có thể tự mình trừng phạt chính bản thân mình .

Bạc Tranh vẫn hy vọng mình có thể sống lâu thêm một chút thời gian, ít nhất nếu chính mình có thể làm chức cao, như vậy cho dù sau khi chết, cũng có thể cấp bọn nhỏ cái gì đó.

Ý tưởng này, Bạc Tranh tất cả đều một mình gánh vác, không có nói cho bất luận kẻ nào. Loại sự tình này một người thừa nhận tựa hồ có chút nặng nề, nhưng ông lại cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể làm cho đáy lòng ông có một chút an tâm

Từng ngày đi qua, Bạc Tranh rất nhanh liền đi nhận chức , một mình ông đi thủ đô, Bạc gia chỉ còn lại Nhan Nhĩ cùng Phương Tiểu Thư còn có Bạc Tề

Xuyên.

Khai giảng trường, Bạc Yến Thần đã rời đi, sau đó Bạc Tề Xuyên đi làm, trong nhà liền chỉ còn lại Phuong Tiểu Thu và Nhan Nhã.

Nay đã muộn là tháng Năm, mấy ngày gần đây Bạc Tề Xuyên liền đi nhận chức ở viện kiểm sát, Phuong Tiểu Thu nghe anh nói công việc của anh ở viện kiểm sát của thành phố Nghiêu Hải là kiểm sát trưởng, tên chức vị ở viện kiểm sát khác biệt với tên gọi ở pháp viện, người đứng đầu pháp viện tên là viện trưởng, nhưng chức vụ lớn nhất ở viện kiểm sát chính là kiểm sát trưởng.

trên phương diện quyền lợi, kiểm sát trưởng của viện kiểm sát kỳ thật còn lớn hơn so với viện trưởng của pháp viện, dù sao nếu bên công tố không đề cập tới khởi tố, pháp viện chính là muốn phán ai có tội cũng chỉ có thể lo lắng suông.

Phuong Tiểu Thu mang thai sáu tháng, cũng sắp bảy tháng, bụng đã rất lớn, Bạc Tề Xuyên vừa mới đến viện kiểm sát nhậm chức kiểm sát trưởng, có rất nhiều chuyện cần làm quen, cũng tiếp xúc rất nhiều mối quan hệ, cho nên cô không muốn gây thêm phiền toái cho anh, mỗi ngày đều dựa theo lời dặn dò của anh vận động cùng với nghỉ ngơi đúng hạn, có một thời gian thời còn làm một chút đường thai, nghe thêm chút âm nhạc để thư thái.

Hôm nay thời tiết phi thường tốt, ăn cơm trưa xong, Phuong Tiểu Thu thừa dịp thời tiết còn ấm áp mặc quần áo chỉnh tề ra cửa, theo đường nhỏ của tiểu khu chậm rãi đi bộ.

Bởi vì cô xuất hiện thường xuyên, lại là một phụ nữ xinh đẹp có thai, lại là Bạc gia đi ra, cho nên trong tiểu khu hầu hết mọi người biết cô.

cô vừa ra khỏi cửa, mọi người gặp cô đều tốt bụng chào hỏi.

Phuong Tiểu Thu đã muốn học được không mệt mỏi theo đuổi nhóm hàng xóm đối xử với cô thân mật như thế là vì địa vị của nhà họ Bạc vẫn là xuất phát từ lòng tốt, dù sao người ta đã đối xử thân mật với người, người cũng sẽ không sống chung cùng người ta, làm sao còn muốn phí công theo đuổi những thứ không hề có giá trị đâu?

Phuong Tiểu Thu mỉm cười chào hỏi hàng xóm đi ngang qua, con trai của hàng xóm ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình phi thường nghiêm túc, nhìn xem cô không khỏi cười.

Hàng xóm thấy cô tựa hồ thích con trai mình, liền làm cho con trai kêu cô là dì, nhưng thằng bé xinh đẹp trắng trẻo lại lạnh lùng hừ một tiếng, nói hai chữ: "Mập mập."

"..." Phuong Tiểu Thu miện vốn cười lập tức liền méo sệch, hàng xóm thập phần xấu hổ vội kéo con trai mình nhanh chóng đi, Phuong Tiểu Thu quyết miệng cúi đầu nhìn xem thân thể của mình, quyết định quay về nhà.

!!!! Rất mất mặt!!!!

cô nhớ ngày đó không nói hoàn toàn 100% người quay đầu nhìn cô đó cũng là 95%, cô đều biết bộ dáng của mình cũng được, bởi vì cô chỉ có mỗi ưu điểm đây, nhưng bây giờ ưu điểm duy nhất của cô cũng mất, vậy phải làm sao bây giờ?

cô phải trở về tự hỏi một chút chuyện lớn của cuộc đời này.

Phuong Tiểu Thu theo đường cũ trở về, sắc mặt liền chuyển biến khi nhìn thấy cái người không nên xuất hiện ở nơi này.

Chỉ thấy một thân ảnh mặc quần áo màu xanh đứng dưới cây đại thụ cách đó không xa, đối phương có gương mặt tựa tựa giống cô làm cho cô không thể nào quên được.

Là Trác Hiểu.

cô cư nhiên sẽ xuất hiện ở nơi này, nói là ngẫu nhiên tiện đường, có đánh chết Phuong Tiểu Thu cũng không tin.

Phuong Tiểu Thu thập phần cảnh giác đứng tại chỗ không hề đi về phía trước, lấy điện thoại di động từ túi quần bấm dãy số của Bạc Tề Xuyên để gọi, nhìn chăm chăm xa xa Trác Hiểu, đề phòng đối phương có hành động gì đặc biệt.

Này không thể trách cô, thật sự là Cao Diệc Vĩ là người cô căn bản không thể yên lòng được.

Trác Hiểu thấy Phuong Tiểu Thu gọi điện thoại nhìn chăm chăm cô, trong lòng đoán ra hai điều, một là cảm thấy cô là gọi điện cho chồng của cô ta, hai đó là cô ta gọi điện cho Cao Diệc Vĩ để cáo trạng.

Trong lòng cô càng có khuynh hướng suy đoán thứ hai, bởi vì chỉ có như vậy mới phù hợp với cảm nhận của cô là Phuong Tiểu Thu cướp đi Cao Diệc Vĩ.

Trong lòng Trác Hiểu nghĩ vậy liền lập tức cảm thấy phiền chán tức giận, cô bước nhanh về phía Phuong Tiểu Thu, lúc này Phuong Tiểu Thu đã gọi điện xong, hướng phía đường sau ly khai.

Trác Hiểu tâm quýnh lên, nhanh chóng chạy đi qua, đi theo đường chuyển, sau đó liền thấy Phuong Tiểu Thu cùng với một nam hàng xóm trong tiểu khu nói chuyện phiếm.

Vị hàng xóm kia là cảnh sát, tuổi ba mươi cao thấp, thân hình cao lớn rắn chắc, vừa thấy cũng có cảm giác an toàn, Trác Hiểu thấy vậy bước chân không khỏi thả chậm, lén lút bước chậm tại bốn phía, chờ đợi cô hội Phương Tiểu Thư lẻ loi một mình.

Phương Tiểu Thư lớn hơn cô nhiều như vậy tuổi, làm sao có thể không nhìn ra tâm tư cẩn thận của cô? cô cực kỳ nhiệt tình nói chuyện phiếm cùng đồng chí cảnh sát, hôm nay là kỳ nghỉ của vị đồng chí kia, buổi chiều cũng không có chuyện gì, khó được nhìn thấy Bạc thị trưởng... Là không, bây giờ cũng không thể gọi Bạc thị trưởng, Bạc thị trưởng thăng chức, bây giờ nhưng là làm người đứng thứ hai trên trung ương, sắp tới sẽ lên vị trí cao nhất kia, liền càng không cần phải nói đại thiếu gia của nhà họ Bạc đang làm kiểm sát trưởng ở viện kiểm sát của thành phố Nghiêu Hải, bất cứ bên nào chỉ cần có quan hệ tốt đều có thể một bước lên mây (ý nói có thể thăng chức nhanh), anh không cần quan hệ tốt sao được?

Vì thế, Phương Tiểu Thư nhiệt tình, đồng chí cảnh sát liền càng nhiệt tình hơn với cô, bên kia Trác Hiểu đều chờ đến chán muốn chết, bên này hai người còn không có tính toán tách ra.

Phương Tiểu Thư cùng đồng chí cảnh sát một đường nói chuyện với nhau đi về hướng Bạc gia, lúc này sau khi nói chuyện đại khái hơn mười phút, Trác Hiểu rõ ràng là sợ cô về đến nhà thì sẽ lại mất đi cơ hội, đã muốn có không kiên nhẫn nổi.

cô có chút lo lắng Trác Hiểu sẽ làm xằng bậy, cô hiện tại mang thai cũng sắp bảy tháng, nếu bởi vì cô xảy ra chuyện gì như trong lời nói, cô thật sự không có biện pháp tiếp nhận.

Bạc Tề Xuyên đơn giản cũng lo lắng điểm này, cho nên rất nhanh để lại công tác trong tay xuống chạy trở về, thành công tại Trác Hiểu tính hướng phía trước đi, dừng xe ngăn giữa Phương Tiểu Thư cùng Trác Hiểu, Bạc Tề Xuyên nhanh như bay khóa xe đi xuống, nặng nề đóng sầm cửa xe bước vài bước đứng trước mặt Trác Hiểu, cúi đầu âm u nhìn chăm chăm cô, một chữ một chữ nói: "cô muốn làm gì?"

Trác Hiểu bị Bạc Tề Xuyên dọa, cô cũng là gặp anh qua rất nhiều lần, tại cửa chính phủ đón Phương Tiểu Thư, tuy nhiên không có nhìn thấy cô, nhưng là thường thấy Bạc Tề Xuyên ra vào.

Tại Trác Hiểu ấn tượng, Bạc Tề Xuyên là một người có phong độ của một người đàn ông lịch sự, cô không nghĩ là anh cũng có thời điểm đáng sợ như vậy, là một người luôn luôn ôn hòa nhưng một khi đã tức giận, so với thường xuyên hung ác nham hiểm Cao Diệc Vĩ còn đáng sợ hơn.

Trác Hiểu theo bản năng lui lại phía sau mấy bước, ai ngờ lúc này phía sau bỗng nhiên có một chiếc xe, xe phóng nhanh, hiển nhiên không dự đoán được Trác Hiểu bỗng nhiên lui về phía sau, nhất thời không kịp thời phản lại, đành phải càng không ngừng nháy đèn cùng nhấn còi, Trác Hiểu sợ tới mức ngây người, kinh ngạc nhìn chiếc xe hướng chính mình đi tới, vốn tưởng rằng chính mình hôm nay sẽ chết tại đây, lúc sắp bị xe đâm tới, hai cánh tay lạnh như băng kéo mạnh tay cô hướng một bên tránh.

Trác Hiểu kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Bạc Tề Xuyên lãnh đạm buông ra cô cánh tay, xoay người hướng chiếc xe dừng lại đi đến.

Chủ xe đã xuống xe, biểu tình của đối phương thực sự kinh hoàng, thấy Trác Hiểu liền chửi ầm lên: "Người mẹ nó muốn chết à! Điên rồi đi!"

Cô là điên rồi.

Cô tưởng cô xác thực là điên rồi.

Nếu không giờ phút này cô cũng không cảm thấy, ánh mắt của Phương Tiểu Thư thật sự là không sai, này cái nam nhân thể nhưng so với Cao Diệc Vĩ càng làm cho người mê muội.

Cô cảm thấy, cô tựa hồ cũng không như vậy cố chấp Cao Diệc Vĩ, tình yêu của cô không nên cấp cho nam nhân không biết quý trọng, mà là nên cấp cho người vừa mới cứu cô.

Trác Hiểu đem ý nghĩ của chính mình nghĩ đến thực chính xác cùng trực tiếp, nhưng cô không biết là, nàng này cái niên cấp cô gái căn bản không hiểu cái gì mới là chân chính yêu, cái loại này đối yêu ảo tưởng làm cho các nàng đối này thành công nhân sĩ cùng lợi hại nhân vật quý sủng ái, thực dễ dàng sinh ra một loại sai lầm dị dạng luyến mộ, này căn bản là không phải yêu, nhất là tại trên thân thể của người có loại bệnh trạng trên tư tưởng như cô ta, chuyện này quả thực là tội nghiệt.

Chương 50

Bạc Tề Xuyên tiến bước người lái xe vẫn chưa lấy lại tinh thần, liền tùy ý trao đổi một chút cùng người cảnh sát đứng xem.

Đối phương biết anh, dù sao rất khó không biết người thường xuất hiện ở trên tivi, Bạc Tề Xuyên bị anh ta cuốn lấy hơi phiền, rõ ràng cũng không duy trì phong độ, tùy tiện nói một câu khách sáo, liền mạng theo Phương Tiểu Thư rời đi.

Sau khi Phương Tiểu Thư ngồi lên vị trí phó điều khiển, Bạc Tề Xuyên liền vòng đến chỗ điều khiển mở cửa ra chuẩn bị đi lên.

Trước khi đi lên xe, Bạc Tề Xuyên lại cảnh cáo Trác Hiểu.

"Tôi mặc kệ cô tới chỗ này là muốn làm gì, nhưng nếu lần sau tôi lại nhìn thấy cô làm khó vợ tôi, tôi sẽ trực tiếp gọi cảnh sát." Bạc Tề Xuyên từ trên cao nhìn xuống Trác Hiểu thân hình thấp bé, vẻ mặt lạnh như băng nói, "Chuyện cô chuyển động loạn trước cửa ủy ban thành phố, tôi cũng sẽ báo hết cho cục công an, chính cô xem rồi làm đi."

Trác Hiểu nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, hóa ra hẳn biết chính mình luôn chuyển động trước cửa ủy ban thành phố mấy ngày qua? Khi đó vì sao hẳn

không đuổi cô đi? Sợ đánh rần động cỏ sao?

Trác Hiểu hoài nghi nhìn Bạc Tề Xuyên, đối phương nói xong câu nói này liền cũng không quay đầu lại lên xe đi rồi, xe Audi màu đen biến mất tại góc đường, trong lòng Trác Hiểu bỗng nhiên cảm thấy chua xót.

Vì sao, vì sao hai người rõ ràng giống nhau như vậy, cô còn trẻ tuổi hơn Phương Tiểu Thư, mà Phương Tiểu Thư bây giờ mang thai đáng người mập mập không hề xinh đẹp như xưa, mình vẫn không thể so sánh với cô ta?

Trác Hiểu cắn môi, xoay người bước nhanh chạy ra tiểu khu, bắt xe taxi về tới nơi ở của mình.

cô cần lo lắng một chút bước tiếp theo muốn đi như thế nào, đã Cao Diệc Vĩ vô tình như vậy, vậy cô cũng không hiếm lạ, cùng với đuổi theo một người đàn ông Phương Tiểu Thư cũng không thêm để ý, cô càng muốn cướp đi cha của đứa bé trong bụng cô ta, làm cho cô ta cảm thụ một chút sự đau khổ của mình.

Phương Tiểu Thư biết hôm nay Trác Hiểu xuất hiện ở trong này là có ý xấu, nhưng cô cũng không để ở trong lòng, bởi vì cô biết Bạc Tề Xuyên sẽ xử lý rất khả.

cô đã muốn học được không đi quan tâm những chuyện sẽ không xảy ra, bởi vì hiện tại có càng nhiều chuyện quan trọng cần cô lo lắng.

Bạc Tề Xuyên dừng xe trong gara, liền nắm tay cô vào phòng, hai người một đường trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, mới thoải mái nói chuyện riêng tư với nhau.

Bạc Tề Xuyên ngồi vào bên người Phương Tiểu Thư, thay cô cởi giày, thay dép lê nhẹ nhàng, sau khi cô cởi áo khoác còn giúp cô buộc gọn tóc lên, cái bụng thật to của cô bỗng nhiên động một chút khi anh làm những việc này, tiếp theo liền giống như bên trong có cái gì đang đá bụng của cô, cái bụng không ngừng rung rung.

Bạc Tề Xuyên sững sờ một chút, kinh ngạc nhìn bụng của Phương Tiểu Thư, Phương Tiểu Thư lại giống như đã muốn tập thành thói quen, lười biếng nằm đến trên giường kêu rên nói: "Bạc Tề Xuyên con trai cùng con gái anh đang đá em!"

Bạc Tề Xuyên mờ mịt nhìn cô: "Con trai... Cùng con gái anh?"

Tay anh đang xoa bụng cô, rõ ràng cảm giác được dưới tay có cái gì đang đá, anh kinh hãi mạnh rút tay ra, lại chưa thỏa mãn lại xoa đi, bộ dáng thật cẩn thận của anh làm cho Phương Tiểu Thư khanh khách cười không ngừng.

Bạc Tề Xuyên hơi lúng túng nói: "thật có lỗi, lần đầu tiên, anh... Có chút khẩn trương."

Phương Tiểu Thư thoải mái duỗi thắt lưng, lười biếng hí mắt nhìn anh: "Nhưng con trai cùng con gái anh cũng không phải lần đầu tiên bắt nạt em."

Bạc Tề Xuyên nhú mày hỏi: "Trước kia từng có?"

"Đương nhiên." Phương Tiểu Thư ngồi xuống, đá dép lê lên trên giường nằm, "Đây là máy thai, đều bảy tháng, chuyện này thực bình thường."

Về mặt Bạc Tề Xuyên hơi phức tạp gục đầu xuống, lầm bầm nói: "Đều bảy tháng ..."

"Đúng vậy." Phương Tiểu Thư nghi hoặc nhìn về phía anh, "Làm sao vậy?" Như thế nào một bộ dáng thực mất mát cần tìm ra manh mối?

Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên nâng tay bưng kín mặt, sau một lúc lâu mới buồn bã nói: "Thực xin lỗi, gần nhất anh bận quá, không thể cùng em thật tốt."

"..."

"Em mang thai đứa nhỏ của anh, mệt nhọc như vậy, anh lại..."

"Đù Tề Xuyên." Phương Tiểu Thư đánh gãy lời nói của anh, kéo anh vào trong lòng, theo dõi ánh mắt của anh nói, "Là em nên nói thật có lỗi với anh mới đúng, bởi vì em anh không thể làm công tác mà mình thích, bởi vì em anh muốn chu toàn trong hoàn cảnh anh không thích, bởi vì em anh phải ở cùng một chỗ với người mẹ kế mà anh không thích, mà tất cả nhần nại cùng gian khổ của em, toàn bộ thay đổi cùng cố gắng tất cả đều là vì anh, là anh giúp em biến thành một con người càng tốt, nếu không có anh em căn bản không biết bây giờ em có còn sống hay không, anh lại có cái gì sai đâu? Nếu anh có sai, thì phải là anh đối xử với em quá tốt."

Bạc Tề Xuyên rất ít nghe thấy Phương Tiểu Thư nói nhiều như vậy, nhưng lại là những lời trong lòng, anh nâng tay mon tron khuôn mặt mượt mà của cô, môi dán tại trên mặt cô, cái trán ấn vào cái trán của cô, đầu tiên là im lặng một lúc, mới nặng nề "Ừ" một tiếng.

Thấy anh như thế, Phương Tiểu Thư không nhịn được muốn nói đùa, vì thế cô lỏng bông lòi về phía sau, khoi mào cằm của anh cười tùm tùm nói: "Chẳng qua nếu anh nhất định cảm thấy áy náy, muốn bù lại cho em, chờ em sinh ra hai vị tổ tông này, anh liền..." cô nói tới đây một chút, tầm mắt bỗng nhiên nhanh chóng dời xuống, dừng ở chỗ giữa hai chân Bạc Tề Xuyên, khóe miệng gọi lên nụ cười có ý sâu xa.

Bạc Tề Xuyên thực nể tình cứng ngắc thân thể, Phương Tiểu Thư vừa lòng nhìn phản ứng không được tự nhiên của anh, bỗng nhiên nói lên Trác Hiểu: "Hôm nay ánh mắt của người con gái kia nhìn anh không thích hợp, anh cứu cô ta một mạng, cũng chiếm được trái tim của người ta."

Bạc Tề Xuyên nghe cô nói như vậy không khỏi nhún vai, suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói: "Người con gái kia còn trẻ, cũng không phải không có thuốc nào cứu được, chính là đi theo Cao Diệc Vi học xấu mà thôi, giáo dục thật tốt vẫn là có thể cứu chữa."

Phương Tiểu Thư khinh thường nói: "Có cái gì có thể cứu được, người con gái gặp người liền bắt cả hai tay xúng vói tên đàn ông tận dụng mọi thứ không phải vừa vắn sao."

Bạc Tề Xuyên ngay từ đầu không phản ứng lại lời nói của Phương Tiểu Thư là có ý tứ gì, chờ anh phản ứng lại không khỏi gờ đầu cô một chút, không đồng ý nói: "không cần luôn nói những lời nói kỳ quái này, sau đó em chính là người sẽ làm mẹ, năng lực tò mò cùng bất chước của trẻ con rất mạnh, em sẽ làm hư đứa nhỏ."

Phương Tiểu Thư bỏ nhào vào trên người anh, thân thể nặng nề ép tới anh có chút thở không nổi, nhưng anh đã muốn học xong không nói, bởi vì vừa nói chỉ biết bị ép tới càng hít thở không thông...

Phương Tiểu Thư ghé vào trên người Bạc Tề Xuyên, nhìn mặt anh dần dần ngẹn đỏ mới vừa lòng lùi về phía sau, nâng má tựa vào bên cạnh anh nói: "Em còn có càng nhiều năng lực dạy hư đứa nhỏ, anh phải thử một chút sao?"

Bạc Tề Xuyên thần sắc trầm trọng lâm vào trầm tư, Phương Tiểu Thư thấy anh như thế không khỏi mở miệng hỏi: "Làm sao vậy, anh nghĩ cái gì mà không chú ý như vậy?"

Bạc Tề Xuyên còn thật sự nhìn về phía cô, nghiêm túc nói: "Anh suy nghĩ, em luôn là như thế này, vậy sau đó đứa nhỏ phải nhờ vào ghen của anh để ngăn con sóng dữ."

"... Bạc Tề Xuyên buổi tối hôm nay anh ngủ trên đất đi! !"

...

Cuộc sống của hai vợ chồng trẻ thực ngọt ngào, thực sự thuận lợi, nhưng cố tình có người không nhìn được người ta thuận lợi, luôn làm cho người ta ngọt ngat.

Chuyện này Phương Tiểu Thư nhưng thật ra không biết, bởi vì người ta không tìm cô, tìm là Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên phát hiện, gần nhất anh cùng đi làm hội nghị thường kỳ nhìn đến một cái thân ảnh quen thuộc tại bốn phía, đối phương cũng không trốn tránh anh, sau khi bị phát hiện liền mỉm cười chào hỏi anh, gần như mỗi ngày đều công cây kẹp về đến kiểm tra cửa viện về vật thực, thời gian dài quá, ngay cả mọi người ở viện kiểm sát đều biết có một cô gái xinh đẹp coi trọng Bạc kiểm sát trưởng, mỗi ngày đều ở tại cửa cấm điểm.

Bạc Tề Xuyên là người giữ mình trong sạch, nhất là bây giờ Phương Tiểu Thư còn đang mang thai đứa nhỏ của anh.

Anh sẽ không làm cho người vợ vất vả sinh con cho anh đã bị bắt cứ thương tổn gì, cho nên những lời đồn khó nghe này cũng nên dừng ở đây.

Bạc Tề Xuyên chinh đón một chút những người nhiều chuyện ở viện kiểm sát, một đám mồm rộng ở viện kiểm sát đều im miệng, mà phó kiểm sát trưởng Ngô Thiệu Kỳ có quan hệ với Cao Diệc Vi, đã sớm bị cách chức thẩm tra trước khi anh đến đây.

Kỷ ủy đã muốn tham gia vụ án của hắn ta, chờ thêm không lâu, chuẩn bị khởi tố cùng vụ án của Cao Diệc Vi, sỏ tội cũng phạt.

Xử lý tốt người bên cạnh mình, Bạc Tề Xuyên liền bắt đầu xử lý người ngoài ở bên ngoài.

Anh xem như một người giữ lời hứa, Trác Hiểu đã không biết phân biệt, vậy anh cũng phải làm cho cô ta hiểu được cô ta làm như vậy sẽ có hậu quả gì.

Bạc Tề Xuyên gọi điện thoại cho Cố Vĩnh Dật, cục công an rất nhanh liền phái người lại đây, làm công tác vốn nên từ sở di trú đến làm

Sau khi Trác Hiểu bị người của cục công an tịch thu cây kẹp về mang về cục công an, mới chậm chạp hiểu được mình bị Bạc Tề Xuyên cử báo.

cô bị cục công an lấy tội danh nhiễu loạn cán bộ nhà nước phạt một bút tiền, bởi vì cô đã muốn tròn 18 tuổi, Cố Vĩnh Dật lại đánh tiếp đón làm cho bọn họ phạt nặng một chút, cho nên bọn họ rõ ràng lại tạm giam Trác Hiểu mấy ngày.

Cao Diệc Vi từ cơ sở ngầm biết được vì sao Trác Hiểu bị tạm giam, chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Đàn bà quả nhiên đều không đáng tin cậy, mặc kệ là lớn vẫn là nhỏ (tiểu nhân), hiện tại người duy nhất đáng tin, hình như chính là người phụ nữ đang mang thai đường thai.

Cao Diệc Vi vô cùng cảm thấy hứng thú với Phương Tiểu Thư, nhưng hắn không vội, hắn còn không có biến thái đến đi quấy rối phụ nữ mang thai, cũng không có vô si đến mức ra tay với phụ nữ có thai, hắn đang đợi, chờ Phương Tiểu Thư sinh đứa nhỏ xong rồi nói sau.

hắn thực chờ mong tốc độ của Bạc Tề Xuyên, nhìn hắn có thể đưa hắn vào ngục giam trước khi Phương Tiểu Thư sinh sản hay không.

trên thực tế chuyện này xác thực rất khó, vụ án của Cao Diệc Vi liên lụy đến rất nhiều người, trong đó lại có nhiều người nhậm chức trong ủy ban thành phố, cho nên muốn khởi tố hắn, phải là chứng cứ vô cùng xác thực hơn nữa đây mới có thể.

Bạc Tề Xuyên không thể không kéo dài thời gian, vẫn kéo dài tới lúc dự tính ngày sinh của Phương Tiểu Thư, đều còn không có thể thuận lợi mở phiên tòa.

Ngày sinh trong dự tính của Phương Tiểu Thư là ngày 1 hoặc 2 tháng 9, cùng ngày sinh nhật với Bạc Tề Xuyên, Phương Tiểu Thư cực kỳ bị quan phát hiện, nhà bọn họ lại có thêm một vị nam sĩ cung xử nữ.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Theo dự tính thì hôm nay là ngày Phương Tiểu Thư sinh, Bạc Tranh gấp gấp muốn trở về, nhưng bận công việc không trở về được, nên đành phải thôi.

Ông nói chuyện qua video với Phương Tiểu Thư, thật lòng chúc phúc cho cô, đem hai cái tên mà ông tìm hiểu nói ra.

Bạc Tranh nói rất rõ ràng, cái này để tham khảo, bọn họ không cần phải lấy hai cái tên đấy.

Đến khi hai đứa bé của bọn họ được sinh ra, được đặt tên một từ duy nhất, Bạc Tranh chọn hai chữ, bé trai tên là Dục, nghĩa là phụ giúp, hy vọng sau này cái bé trai có thể giúp cha của cậu, làm cho gia tộc tiếp tục lớn mạnh trong nhiều thế hệ. Mà tên của cô con gái thì đơn giản, là Du Tự, hy vọng cô có thể kế thừa sự thông minh tài trí cùng lễ phép của cha mẹ, cả đời sống bình an.

Qua video trông khí sắc của Bạc Tranh không được tốt, nhưng tinh thần thì thoải mái, ông ghi lại các cảnh quen thuộc qua video, đột nhiên không nhớ những gì đang diễn ra, thế nhưng cách bố trí khiến cho người khác cảm thấy rất quen.

Phương Tiểu Thư xem video đồng dạng nghi ngờ, sau đó cô do dự, nhanh chóng nhìn xung quanh, cảnh vật xung quanh không phải là bệnh viện sao?

Mặc dù cách bài trí của giường và tủ đã tránh được những đặc điểm vốn có, nhưng qua tấm gương phản chiếu cũng làm cho người ta nhìn ra manh mối.

Phương Tiểu Thư lập tức muốn nói cho Bạc Tề Xuyên biết, nhưng đột nhiên cô cảm thấy một cơn đau bụng dữ dội, cô đột nhiên ôm bụng, nín thở nói: "Tề Xuyên em muốn sinh ——"

Đúng vậy, Phương Tiểu Thư muốn sinh, cơn đau trước mắt, cho dù là muốn nói trấn an nhưng Phương Tiểu Thư cũng ném ra ngoài cửa sổ, ý niệm muốn nói cái gì cũng bay tận lên chín tầng mây, lúc này chỉ nhớ rõ là phải cắn chặt răng, hai tay nắm chặt ga giường hai bên.

Bạc Tề Xuyên thấy vậy, lập tức bỏ tay cô ra và để cô nắm lấy bàn tay của chính mình, vội vàng cùng bác sĩ đưa cô đến phòng sinh.

Phương Tiểu Thư hít thở theo lời bác sĩ, ánh mắt của Bạc Tề Xuyên trông rất bối rối, mặc dù cô đang nắm chặt tay anh, nhưng vẫn không mất tiềm thức không làm tổn thương anh, người đàn ông này so với bản thân mình còn quan trọng hơn.

Bạc Tề Xuyên nhận ra ý tưởng của cô, ánh mắt nhìn lại cô, trong lòng không khỏi cảm thấy một vị chất, gắt gao xâm tay cô, cùng cô trao đổi ánh mắt, sau đó để bác sĩ đem cô đẩy vào phòng sinh.

Họ không nói bất kỳ điều gì, bởi vì tất cả lời nói đều thông qua ánh mắt kia, những ngày này, bọn họ đã nói đủ.

Bây giờ, chỉ chờ cô sinh đứa nhỏ của bọn họ, dưỡng thân thể tốt, cùng anh đi đến tòa án, nhìn anh đem kẻ thù của nhà họ Phương vào tù như thế nào, thậm chí đưa hắn đến chỗ chết.

Cao Diệc Vĩ phạm tội rất nghiêm trọng, hình phạt tử hình còn chưa đủ, nhưng bây giờ chính phủ ngày càng thận trọng kết án tử hình, anh không có dám chắc là hắn phải đền mạng, vì vậy không hứa trước với Phương Tiểu Thư, chỉ có nói giúp cô thực hiện được nguyện vọng lớn nhất cho cô.

Những trừng phạt đúng người, từ trước đến nay anh không hề có lòng thương.

Trong một giây phút của thời gian đi theo, Bạc Tề Xuyên khẩn trương nắm chặt hai tay đứng chờ ở bên ngoài, nhìn ánh đèn đỏ vẫn sáng trên cửa phòng sinh, cảm thấy một chút hối tiếc tại sao anh không theo đi vào.

Nhưng quy định của phòng sinh sản là không được phép đi vào, nhưng nếu anh kiên trì, cũng không phải là không được.

Bạc Tề Xuyên thấp thỏm đi qua đi lại ở bên ngoài phòng sinh, thi thoảng có tiếng kêu đau của Phương Tiểu Thư từ bên trong phòng sinh phát ra, mỗi giây anh ở bên ngoài đều cảm thấy được sự gầy vò đau đớn.

Nếu có thể, anh tình nguyện là người ở bên trong thừa nhận hết.

Trong lòng anh Phương Tiểu Thư luôn luôn là một người phụ nữ bên ngoài kiên cường nhưng bên trong thì mỏng manh, căn bản là không giống những gì

cô biểu hiện ra bên ngoài, cô yếu ớt như vậy, giống như chỉ cần chạm nhẹ thì tất cả sẽ vỡ tan, bây giờ lại phải chịu đau đớn thống khổ như vậy, anh thật sự là.....

"Anh đừng lo lắng, mọi việc sẽ ổn thôi." Bạc Yến Thần không chịu được khi nhìn Bạc Tề Xuyên như vậy, do đó liền mở miệng an ủi anh một câu.

Bạc Tề Xuyên ngóai đầu nhìn lại cậu một cái, sắc mặt không có bất an như trước, những vẫn gật đầu.

Mặc dù anh vẫn lo lắng, nhưng anh cũng không hy vọng người khác vì anh mà lo lắng, vì anh là người hiểu cảm giác khi lo lắng cho một ai đó nhất.

Có lẽ vì sinh đôi, Phương Tiểu Thư càng vất vả, gian sinh rất lâu, cô được đẩy vào phòng sinh lúc hai giờ chiều, nhưng phải hơn mười một giờ đêm cô mới được đẩy ra khỏi phòng sinh.

May mắn là, quá trình sinh kéo khá dài, nhưng cả mẹ và con đều bình an.

Biết được tin này, Bạc Tề Xuyên nhẹ nhõm thở ra, anh nhìn Phương Tiểu Thư được đẩy ra, cô nhắm mắt lại, vẻ mặt tiều tụy, một chút tinh thần đều không có, nhìn thấy thế anh hận không thể đánh một quyền vào tường.

May mắn thay lời nói của bác sĩ đã xoa dịu anh, nếu không Bạc Tề Xuyên chính là người thừa kế đầu tiên của Bạc gia có hành vi bạo lực giữa công cộng.

Trong phòng bệnh, Phương Tiểu Thư vẫn ngủ, từng giọt từng giọt một, chai truyền dịch thay liên tục.

Hai đứa trẻ rất khỏe mạnh, trải qua một số xử lý được đặt vào giường trẻ em, lặng lẽ nằm cạnh ngủ cùng mẹ của bọn nó.

Bạc Tề Xuyên ngồi trên ghế, bên tay trái là chiếc giường đôi của hai đứa trẻ, bên tay phải là giường bệnh của Phương Tiểu Thư.

Anh nhìn đồng hồ, kêu Nhan Nhã cùng Bạc Yến Thần đi về trước nghỉ ngơi, một mình ở trong phòng bệnh trông, tựa vào bên cạnh giường của Phương Tiểu Thư, giúp cô giữ ấm tay truyền dịch.

Anh hoảng hốt nhớ tới, hình như năm trước anh cũng từng như vậy giúp ấm tay cô, tại thời điểm đó cô rời khỏi mình vì sợ liên lụy tới mình và bệnh đau dạ dày tái phát làm cô phải nhập viện.

Nhớ tới chuyện đó, Bạc Tề Xuyên nhin ko được cười mỉm, lộ ra một nụ cười e thẹn.

trên thực tế hầu hết kỷ niệm của bọn là màu xám, nhưng bây giờ nhớ lại những kỷ niệm này làm cho anh cảm thấy ngọt ngào. Phản ứng này làm cho anh cảm thấy có chút xuất thần, mấy ngày nay làm cho một môi rã rời, nhưng anh không cho phép mình ngủ gật.

Anh quan sát từng li từng tí, mỗi lần hết nước truyền anh bấm chuông gọi ý tá đến, làm cho y tá đổi được đúng giờ cho Phương Tiểu Thư, bởi vì anh biết không thể nào lơ là, lát nữa Phương Tiểu Thư sẽ rất đau.

Sinh thật là một điều rất khó khăn, đặc biệt là sinh tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Tại dưới tình huống không đánh thuốc tê rõ ràng cảm giác được bác sĩ dùng cây kéo ở trên người mình, rõ ràng cảm giác được sau khi đứa nhỏ sinh ra đến bác sĩ lại một mũi một mũi khâu vết mổ lại, chỉ cần nghĩ lại liền ngay cả lòng muốn chết đều có.

Chẳng qua, trừ bỏ đẻ tự nhiên ở ngoài, đẻ bằng phương pháp mổ khôi phục quá chậm, không tốt cho đứa bé, so sánh với sinh đẻ tự nhiên, chẳng qua là một cái chịu tội trước một cái chịu tội sau thôi, thật sự không có gì để soi mói.

Bạc Tề Xuyên nhìn Phương Tiểu Thư tỉnh lại từ giấc mơ không yên ổn, cô gất gao cau mày, môi nhúc nhích, hình như muốn nói cái gì, anh để sát tai vào bên môi cô, nghe được cô nói: "Đau quá..."

Bạc Tề Xuyên đau lòng không chịu được, nhưng là lại không dám xoa xoa giúp cô, chỉ có thể bắt lực nghe tiếng hô đau của cô một chút thành lớn.

Lần này tuy nhiên không nghiêm trọng bằng sự đau khổ của cô trước khi mê man, lại cũng không chịu nổi.

Phương Tiểu Thư thủy chung không mở mắt ra, chính là hai tay không tự giác muốn nắm tay, thanh âm từ nhỏ đến lớn, vẫn hô đau.

Bạc Tề Xuyên tự nhiên cũng chưa phát giác hốc mắt của mình đã ửng đỏ, anh ngăn cản tay truyền dịch của Phương Tiểu Thư nắm tay, để tránh bị kim

châm, môi mỏng hé mở, lại không biết nên nói cái gì với cô.

Hồi lâu, Bạc Tề Xuyên bắt đầu càng không ngừng xin lỗi, một lần lại một lần, không ngừng nói xong câu thực xin lỗi, giọng nói cúi đầu nặng nề của anh làm cho Phương Tiểu Thư đang kêu đau nhứt nhứt càng nhanh, cô cố sức mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ thật lâu mới chậm rãi rõ ràng.

cô xem Bạc Tề Xuyên đang ngồi cạnh mình hốc mắt đỏ lên giống nhau tùy thời có thể rơi nước mắt, có chút kinh ngạc cùng rung động, nhưng rất nhanh cô liền phản ứng lại đây.

cô hít vào một hơi, lộ ra một cái tươi cười suy yếu, cố nén sự đau đớn cười nói: "Tề Xuyên, anh đừng lo lắng, em không đau ..."

không đau? Làm sao có thể đau? không đau vì sao nhứt nhứt, không đau vì sao tay sẽ run run?

Bạc Tề Xuyên biết cô là đang an ủi mình, nhưng là nhìn Phương Tiểu Thư đang nhứt nhứt còn muốn an ủi chính mình anh liền cảm thấy không có bất cứ lý do gì làm cho mình lại trở nên yếu ớt.

Anh "Ừ" một tiếng bằng giọng mũi rất nặng, vén lên tóc mái trên trán cô, hôn hôn cái trán của cô, thấp giọng nói: "Anh yêu em." Cánh môi của anh cọ vào bên má cô, tiếng nói giàu có từ tính quen thuộc của anh nhẹ giọng nói xong lời nói chân thành tha thiết, "Tiểu Thư, anh yêu em. Còn có cảm ơn, nhưng là thực xin lỗi."

Phương Tiểu Thư không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, nụ cười này liền ảnh hưởng đến vết khâu, cô không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, Bạc Tề Xuyên lập tức hỏi: "Làm sao vậy? Đau ở đâu? Anh giúp em nhìn xem?"

Mặt Phương Tiểu Thư đỏ lên: "Có cái gì đẹp mắt ... Còn có vừa rồi anh khách sáo cái gì, quan hệ của hai chúng ta anh còn khách khí như vậy, vậy anh nhớ rõ lúc trước anh đã đồng ý với em, chờ em tốt lắm, anh cần phải..."

Phương Tiểu Thư còn chưa nói xong, Bạc Tề Xuyên liền đánh gãy lời của cô, bối rối lại còn thật sự nói: "Anh biết, anh nhớ rõ, anh sẽ, bây giờ em đừng nói nhiều như vậy, em mau ngủ đi, đang ngủ sẽ không đau."

Phương Tiểu Thư khó xử nhìn anh: "Nhưng là em không ngủ được... Em đã muốn ngủ thật lâu."

Bạc Tề Xuyên không biết xoay sở như thế nào, lần đầu tiên làm cha tuy anh đã làm rất nhiều công khóa, nhưng đến lúc chính thức lên sân khấu vẫn là hơi khần trương.

Phương Tiểu Thư cười cười, nhắc nhở anh nói: "Cho em xem đứa nhỏ đi."

Bạc Tề Xuyên lập tức lấy lại tinh thần, đem giường trẻ con đồ lên bên cạnh cô, chính mình đứng ở phía bên kia của giường trẻ con, cùng cô nhìn nhau cách một cái giường trẻ con.

Được rồi, kỳ thật cũng không rất xa, nhưng là biểu tình của Bạc Tề Xuyên lại có vẻ có chút mất mát.

Phương Tiểu Thư nhìn một chút hai đứa bé đang ngủ rất say sưa, trong lòng nói không nên lời thỏa mãn cùng vui vẻ, cô cảm thấy mình bị nhiều đau khổ như vậy đều là đáng giá, tại giờ khắc này cô rốt cục khắc sâu cảm nhận được tình thương của mẹ vĩ đại đến nhường nào.

Phương Tiểu Thư chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng nói với Bạc Tề Xuyên: "Tề Xuyên, kỳ thật em cũng nên cảm ơn anh, cho em hai đứa bé..."

Bạc Tề Xuyên cứng ngắc đứng tại đó, môi môi không biết nên nói cái gì, đúng vậy, anh sợ nói sai chọc cô mất hứng, hoặc là lại làm cho cô nói rất nhiều giải thích với anh, anh thật sự rất sợ cô bị đau, bởi vì anh luôn cảm thấy cô bị đau, anh còn thấy đau hơn cô.

Đàn ông thật sự không nên làm điều gì không tốt với vợ mình, càng không nên phản bội vợ mình, tuyệt đối không thể chần chừ.

Cả đời người đàn ông không cần gặp bất cứ nỗi đau khổ gì, lần đầu tiên sẽ không đau, càng không cần sinh đứa nhỏ, cũng không cần giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, tất cả những việc làm lụng vất vả đều là người phụ nữ.

Thân là một người con gái, một ngày công chúa, một tháng Hoàng Hậu, cả đời làm lụng vất vả, các cô nên bị nâng ở trong lòng bàn tay.

Loại cảm giác này nếu khi người là một người chồng không cảm giác được, như vậy khi người là cha của một bé gái, người có thể cảm nhận được.

Phương Tiểu Thư rốt cuộc vẫn là đau, chưa nói vài câu liền nhắm mắt lại bắt đầu cố gắng thôi miên chính mình, trong lúc đó y tá đến thay đổi một lần nước biển, trong túi nước biển này không biết có thành phần thôi miên gì hay không, tóm lại sau khi thay đổi túi nước, Phương Tiểu Thư liền đang ngủ.

Bạc Tề Xuyên thấy cô đang ngủ, thật dài thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục dựa vào ở bên cạnh giúp cô làm ấm tay.

Anh vô ý thức ngẩng đầu, lời kéo rèm cửa sổ bên ngoài mơ hồ có thể thấy màu trắng nhạt, trời sắp sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Chỗ tốt của việc sinh đẻ tự nhiên ngay tại vôi, khôi phục nhanh, ra viện nhanh.

Ngày hôm sau khi Phương Tiểu Thư sinh sản xong đã muốn cảm giác tốt hơn rất nhiều, treo nước vẫn là muốn tiếp tục treo, nhưng đã muốn sẽ không đau như lúc đầu.

Bạc Yến Thần còn đang đến trường, ban ngày muốn đi học không có biện pháp chạy tới hỗ trợ, cho nên liền chỉ có Nhan Nhã cùng Bạc Tề Xuyên ở bệnh viện trông cô.

Kỳ thật chỉ cần một mình Bạc Tề Xuyên ở trong này là đủ rồi, bởi vì Bạc Tề Xuyên còn mời một người làm trông nom, thật sự không cần Nhan Nhã ở trong này bận rộn ngoài.

Phương Tiểu Thư nhìn bà ta chịu một nhọc hỗ trợ đưa cơm lấy quần áo, trong lòng cũng không phải tư vị.

Phòng bệnh trong bệnh viện thực ấm áp, đầy đủ mọi thứ theo nhu cầu, hiển nhiên Bạc Tề Xuyên đã làm chuẩn bị toàn diện. Nguyệt tẩu trông đứa nhỏ rất tốt, đứa nhỏ đói bụng, Phương Tiểu Thư cũng có thể thoáng động đậy một chút tự cho đứa bé bú sữa, đánh giá lại có một hai ngày là cô có thể ra viện.

Hôm nay cơm giữa trưa là do Nhan Nhã làm tốt rồi đưa tới đây, Lưu tẩu cũng đi theo đến đây, hai người phụ nữ đều sinh qua đứa nhỏ tự nhiên đều thực biết cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn, đưa cơm là không có sai. Hai người cho Phương Tiểu Thư dẫn theo cháo cùng nước canh để ra sữa, Phương Tiểu Thư muốn tiếp nhận đến ăn một chút, nhưng Bạc Tề Xuyên lại giành trước lấy qua, cau mày cẩn thận kiểm tra.

Phương Tiểu Thư xấu hổ nhìn Nhan Nhã cùng Lưu tẩu, muốn cho Bạc Tề Xuyên đừng làm rõ ràng như vậy, nhưng Bạc Tề Xuyên cũng không cho cô nửa điểm mặt mũi, cẩn thận kiểm tra một lần tất cả đồ ăn

được đưa tới, sau khi xác định không có sai sót với lời bác sĩ dặn, mới tự mình uống một thìa, sau đó cho cô uống một thìa.

"Làm sao nha? Anh đói bụng sao? Chỗ đó không phải có cơm của anh sao?" Phương Tiểu Thư hơi liếc mắt một cái đồ ăn phong phú trên bàn, nhìn xem cô thẳng chảy nước miếng lại không có thể ăn.

Bạc Tề Xuyên một bên dứt cho cô ăn cái gì một bên nói: "Ai biết có vấn đề hay không, anh uống trước một ngụm, không có việc gì em lại uống."

"..." Phương Tiểu Thư quần bách liếc mắt nhìn Nhan Nhã một cái, Nhan Nhã cứng ngắc đứng tại đó, làm bộ như hết sức chăm chú đang nhìn đứa nhỏ.

Ăn cơm xong rồi, Bạc Tề Xuyên đem bát đĩa thả lại trong hộp đồ ăn, để tới trên bàn đối diện Nhan Nhã, xem cũng không liếc mắt nhìn bà ta một cái nói: "Ngài về đi, ta xin phép rồi, ta tự mình trông Tiểu Thư là được."

Nhan Nhã im lặng gật đầu, thu thập này nọ liền cùng Lưu tẩu rời đi.

Nguyệt tẩu ở một bên lặng lẽ xem, rất nhanh liền thu được ánh mắt lạnh cay nghiệt của Bạc Tề Xuyên, vói là cái gì cũng không dám nhìn, im lặng hỗ trợ chăm sóc đứa nhỏ.

"Làm cho Nguyệt tẩu cũng trở về ăn cơm đi, anh ở chỗ này là được rồi." Phương Tiểu Thư nhỏ giọng nói với Bạc Tề Xuyên đang ăn cơm.

Bạc Tề Xuyên gấp miếng đồ ăn, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Được rồi, cũng biết, đó Tôn nữ sĩ ngài đi về trước đi, cần ngài đã tới lại cho ngài gọi điện thoại, tiền vẫn tính như trước."

"Ồi chào! Được rồi!" Nguyệt tẩu ước gì chạy nhanh đi, Bạc Tề Xuyên người này nhìn qua ở chung rất tốt hào hoa phong nhã, nhưng vừa đến trong phòng bệnh này liền cực kỳ khó hầu hạ, các loại soi mói các loại không hài lòng, xem bà làm gì đều không vừa mắt, rất nhiều

chuyện đến cuối cùng đều là anh tự làm, bởi vì bà thật sự không thể đạt tới yêu cầu của anh, quả thực cực kỳ khó chiều.

Phương Tiểu Thư nhìn bộ dáng sợ hãi cho tránh không kịp của Nguyệt tẩu với Bạc Tề Xuyên, sau khi đối phương rời đi không nhịn được cười lên tiếng.

cô tựa vào đầu giường nhìn hai đứa bé đang ngủ say, dịu dàng nói: "Anh xem anh dọa người ta thành cái dạng gì, em phát hiện anh này cán bộ nhà nước càng làm tật xấu lại càng nhiều, tuổi không lớn, quan uy (uy của cán bộ lớn) nhưng thật ra không nhỏ."

Bạc Tề Xuyên ăn cơm xong rồi, thu thập bát đĩa cầm rửa, lúc đứng lên cười với cô, trong ánh mắt lộ ra một cảm giác khôn khéo cùng bình tĩnh: "Em không nghe nói qua cán bộ mới lên chức sẽ châm một mũi lửa sao?" Anh xoay người đi về phía bồn rửa mặt, vừa đi vừa nói, "Chờ em ra viện làm xong trong tháng, anh sẽ cho em xem mũi lửa này sẽ đốt đến trên người ai."

Phương Tiểu Thư tự nhiên sẽ không nghe không hiểu anh chỉ là ai, cô bỗng nhiên có một cảm giác giật mình như trong mơ, thật giống như trước một ngày cô còn đang đau khổ gầy dựa ở bên trong nước lửa, hôm nay lại đến một cái thiên đường ấm áp như xuân.

Người không có từng tuyệt vọng đến chết vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ tư vị chân chính của hạnh phúc, bây giờ cô tin tưởng vững chắc tất cả các thất vọng khổ sở lúc trước đều là đường phải đi, là vì hạnh phúc cùng niềm vui hôm nay.

Bạc Tề Xuyên thu thập xong các đồ vật, ngồi im tại bên giường bệnh giúp Phương Tiểu Thư xem túi thuốc nước, vì tốt nhanh một chút, Bạc Tề Xuyên làm cho bệnh viện dùng đến thuốc tốt nhất, cũng không ngại dùng nhiều, treo xong bình nước này còn phải truyền thêm một lọ, ngày thứ ba lại truyền một lọ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra buổi chiều ngày mai là có thể ra viện.

Nhìn vết kim trên tay Phương Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên không hiểu thờ dài, anh tựa vào trên gối bên giường bệnh, hai chân xen lẫn nhìn cô chìm vào trầm tư.

"Nghĩ cái gì đâu?" Phương Tiểu Thư dùng tay không truyền nước biển quơ quơ trước mắt anh.

Bạc Tề Xuyên buồn đầu nói: "Có còn đói bụng không? Ăn no không? Anh pha bột củ sen cho em uống nhé?"

Phương Tiểu Thư lắc lắc đầu: "Em không đói bụng, em thấy anh liền ăn một chén cơm, nếu không lại ăn thêm một chút? Nhìn anh mấy ngày nay đều gầy thành cái dạng gì."

Bạc Tề Xuyên thờ dài nói: "Đó là em không phát hiện chính em."

Phương Tiểu Thư khẽ cười một tiếng: "Em không xem cũng biết chính mình là hình dáng gì, trước khi sinh con mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy, sinh xong rồi thịt trên người phòng chừng rất khó giảm đi xuống." cô đột nhiên thâm nghĩ, "Anh nói em có muốn ăn một chút thuốc giảm béo hay không?"

Sắc mặt của Bạc Tề Xuyên lập tức chìm xuống: "không cần ăn bấy vãi thứ kia!"

Thấy anh phản ứng mãnh liệt như thế, Phương Tiểu Thư dâng lên tâm tư trêu đùa anh, cười tủm tỉm nhìn anh nói: "Em vụng trộm mua trên Alibaba, mua xong rồi vụng trộm ăn, làm sao anh biết được?"

Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên nghiêng người đến gần cô, anh chỉ mặc áo somi tơ tằm màu đen cùng quần tây có vẻ cực kỳ đơn bạc gầy yếu, làn da cũng bị màu đen làm nổi bật càng trắng, bộ dạng của người đàn ông này thật sự có điểm quá đẹp mắt, luôn làm cho người ta cảm thấy không có cảm giác an toàn.

"Em cứ việc mua, ăn hết mình, anh không biết liền không có việc gì, nếu anh đã biết, anh liền điều tra bọn họ." Anh nói sát tại lỗ tai cô câu nói hơi nặng nề này, nói xong liền rút về đến trên ghế, đem tầm mắt

chuyển tới trên giường trẻ con, vô cùng thân thiết lấy ngón tay chọc chọc vào mặt của cô con gái bảo bối của anh.

Về phần người con trai nằm ở bên kia, vốn không có vinh hạnh này.

Phương Tiểu Thư bỗng nhiên nhớ tới chuyện của Bạc Tranh trước khi sinh sản, vì thế liền vội nói cho anh phát hiện của mình: "Đúng rồi, em nói với anh, cái video bố phát lúc trước anh còn nhớ rõ sao?"

Bạc Tề Xuyên không quay đầu, cong thắt lưng dùng cái trán cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái anh, nhẹ giọng phát ra một cái chữ "Ừ".

Phương Tiểu Thư bỗng nhiên có cảm giác bị vắng vẻ, có chút không hồn giận thu hồi tầm mắt không quan tâm anh, cũng không thèm nói tiếp.

Bạc Tề Xuyên phía sau mới phát hiện vợ của mình đang cúi kính với anh, hơi bất ngờ quay đầu sang, buồn bực hỏi: "Như thế nào không nói? Có phải anh lại phạm sai lầm hay không?"

Phương Tiểu Thư cười lạnh một tiếng: "Anh còn có nhận thức rất khác sâu với chuyện mình hay mắc sai lầm"

Bạc Tề Xuyên biết nghe lời phải gạt đầu: "Đúng vậy, trên công tác cho tới bây giờ anh sẽ không mắc phải sai lầm, nhưng tại chỗ này của em chỉ cần không chú ý một chút anh sẽ mắc sai lầm, cho dù không là lỗi của anh, đến cuối cùng anh cũng phải thừa nhận sai lầm."

Phương Tiểu Thư hơi nhếch lông mi nhìn anh: "Nghe qua hình như anh có câu oán hận?"

"không có." Bạc Tề Xuyên nghiêm túc nói, "Thực sự không có, em đừng miên man suy nghĩ, em xem sắc mặt của em thật không tốt." Anh ngẩng đầu nhìn về phía túi truyền nước, lập tức nói sang chuyện khác nói, "Nên đổi thuốc." Anh ấn nút gọi y tá, trong nháy mắt y tá liền tiến vào, dọa Phương Tiểu Thư nhảy dựng.

Y tá đo mặt chải vuốt một chút tóc của mình, cầm túi thuốc lại đây giúp Phương Tiểu Thư đổi tốt, trong lúc đổi thuốc càng không ngừng liếc mắt đưa tình với Bạc Tề Xuyên, bộ dáng đó muốn nhiều đáng ghét có bao nhiêu đáng ghét.

Phương Tiểu Thư nhìn không được hỏi Bạc Tề Xuyên trước mặt y tá: "Anh là ma-no-canh sao?"

"Cái gì đó?" Bạc Tề Xuyên khó hiểu hỏi lại, cách y tá cùng cô xa xa nhìn nhau.

Phương Tiểu Thư hơi liếc liếc mắt y tá một cái, lại nhìn anh, Bạc Tề Xuyên đem ánh mắt của cô thu hết vào đáy mắt, sắc mặt trở nên rất khó nhìn.

Sau khi y tá thay thuốc xong lưu luyến không rời cẩn thận mỗi bước đi rồi đi, Bạc Tề Xuyên lập tức lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho viện trưởng của bệnh viện thành phố Nghiêu Hải, cũng là không có chuyện gì lớn, chính là thay đổi một người y tá có kinh nghiệm lớn tuổi một chút đã kết hôn.

Viện trưởng của bệnh viện thật thoải mái, rõ ràng trực tiếp đem y tá trưởng phái tới phục vụ cho bọn họ, vì thế thẳng đến ngày thứ ba ra viện, Phương Tiểu Thư cũng chưa lại nhìn gặp vị y tá nữ có lòng dạ xấu kia.

Ngồi trên ghế sau rộng mở của xe địa hình, Phương Tiểu Thư cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ mà Bạc Tề Xuyên ôm đưa cho cô, bây giờ đứa bé còn nhỏ không thể thấy gió, ôm vào trong xe ấm áp, mới dám đem mặt của đứa bé lộ ra hít thở không khí.

Bạc Tề Xuyên đem con trai cùng con gái đều giao cho Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế sau, theo sau chính mình liền sai bước đi đến chỗ điều khiển, Nhan Nhã cùng Lưu tẩu cũng đến hỗ trợ, nhưng một chiếc xe không đủ ngồi, cho nên anh rõ ràng làm cho hai người bọn họ tự mở ra một chiếc.

Bạc Tề Xuyên nhanh chóng đóng xong cửa ở ghế điều khiển, nghiêng người đến ghế sau nhìn nhìn đứa nhỏ, thấy bọn họ đều ngủ rất say sưa không khóc cũng không nháo, liền yên tâm.

Anh ngẩng đầu còn thật sự nhìn Phương Tiểu Thư đang đặt đứa bé đến vị trí thoải mái, cô vừa mới sinh sản xong, trên mặt còn có một chút thịt khi mang thai còn thừa, nhưng chỗ thịt này phân bố thực đều, chẳng những không hiện người béo, ngược lại còn hấp dẫn hơn so với ngày xưa.

Tóc dài mềm mại, làn da trắng nõn, nâng ngực eo nhỏ...

"Ho ho." Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên che miệng ho hai tiếng, rút ra khăn tay giả vờ giả vịt xoa xoa cái mũi.

Phương Tiểu Thư khẩn trương nhìn về phía anh, vội vàng nói: "Có phải anh bị cảm hay không? Bị cảm nhưng cách đứa nhỏ xa một chút..."

"không có." Bạc Tề Xuyên khoe miệng run rẩy giải thích nói, "Chính là bỗng nhiên muốn hắt xì." nói xong hiển nhiên hết lời để nói, đánh gãy lời nói cô đang định nói ra, nói thẳng, "đi rồi, xem đứa bé cho tốt."

Thấy anh muốn lái xe, Phương Tiểu Thư cũng không nói cái gì nữa, ôm đứa nhỏ thật tốt, làm cho anh có thể chuyên tâm lái xe.

Con đường về nhà coi như thuận lợi, không kẹt xe, cũng không có gì ngoài ý muốn, đến cửa nhà, Bạc Tề Xuyên trực tiếp đem xe dừng ở bên cạnh cửa lớn, sau khi mở ra cửa nhà mới mở ra cửa sau, tiếp nhận con trai mà Phương Tiểu Thư đưa tới ôm vào trong ngực, bước nhanh đi vào trong nhà, tránh đi gió bên ngoài.

Kỳ thật thời tiết tháng chín đã muốn không lạnh, còn thực ấm áp, là thời tiết tốt, nhưng Bạc Tề Xuyên là người chẳng những yêu cầu nghiêm khắc với mình còn yêu cầu người khác thật nghiêm khắc tự nhiên sẽ không vi phạm quy định, lại càng sẽ không lấy thân thể của đứa nhỏ nói đùa.

Phương Tiểu Thư rất nhanh cũng ôm đứa nhỏ vào được, cô ôm con gái đi ở phía sau, trong lúc giương mắt liền phát hiện trong phòng khách còn có một người.

"Ba?" Phương Tiểu Thư kinh ngạc nhìn Bạc Tranh đang ngồi ở trong phòng khách, giờ phút này ông đã muốn đứng lên, trên mặt mang theo rõ ràng kích động cùng vui sướng đi về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Bạc Tranh đen hơn một chút so với trước khi đi thủ đô công tác, cũng gầy yếu một chút, nhưng cũng không có chỗ không ổn rõ ràng.

Nghỉ ngơi trong lòng Phương Tiểu Thư bị tàn ra không ít, nghĩ rằng đại khái lúc ấy ông là đang kiểm tra sức khỏe, hoặc là có cái gì không thoải mái, nhưng đã muốn chữa bệnh.

Bạc Tề Xuyên vốn định chờ sau khi Phương Tiểu Thư ngồi xuống đem đứa nhỏ giao cho cô, sau đó đi trên xe lấy này nọ, nghe được Phương Tiểu Thư gọi một tiếng "Ba", mới phát hiện trong phòng còn có một người.

Bạc Tề Xuyên vòng vo thân thể nhìn về phía sofa, Bạc Tranh đang từ bên kia đi tới, sau khi đi đến trước mặt anh dừng lại, vươn tay không về phía anh, nói: "Đưa cho ba đi, con đi đem này nọ đều lấy vào nhà, sau đó chạy nhanh đóng cửa lại."

Bạc Tề Xuyên do dự một chút, cuối cùng nhưng vẫn còn đem đứa nhỏ giao cho Bạc Tranh. Bạc Tranh ôm người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Bạc vào trong ngực, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, giống như cả người đều bị lấp đầy một dạng, không còn có một khe hở.

Nhan Nhã tại lúc Bạc Tề Xuyên theo trên xe lấy này nọ cũng vào tới trong nhà, sau khi bà ngừng xe cùng Lưu tẩu giúp Bạc Tề Xuyên lấy này nọ, hai

người lấy xe đẩy trẻ con xuống, do Bạc Tề Xuyên đẩy vào trong nhà, sau đó đóng cửa lại, cả nhà đều về tới trong phòng.

"Ông đã trở lại?!" Nhan Nhĩ hiển nhiên cũng không dự đoán được Bạc Tranh sẽ ở nhà, đứng tại cửa có chút sợ run.

Bạc Tranh đầu cũng không nâng "Ừ" một tiếng, cả người đều đầu nhập ở trên người cháu trai bảo bối của ông.

Phuong Tiểu Thư mỉm cười nhìn Bạc Tranh, chậm rãi đi đến trước mặt ông, nói với ông: "Đây là tiểu Du." cô đưa con gái trong lòng ra trước mặt Bạc Tranh, Bạc Tranh thấy hai má mềm mại trắng nõn của cô bé, tươi cười trên mặt càng thêm khắc sâu.

"Hai người dùng tên ba đặt sao?" Bạc Tranh cùng Phuong Tiểu Thư trao đổi ôm đứa nhỏ, sau khi Phuong Tiểu Thư nhận lấy con trai liền gật đầu.

Khi Bạc Tề Xuyên xếp đặt hết đồ xuống dưới tầng, liền thấy hình ảnh tốt đẹp tổ tôn tam đại cùng nhau ở chung.

Bước chân của anh có chút chần chờ, hình như không quá am hiểu xử lý loại cục diện này, cũng may mọi người rất nhanh đều vọt tới bên sofa, tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Bạc Tề Xuyên thấy vậy, lập tức đi qua đi khép lại cửa sổ, tránh cho đứa nhỏ trúng gió, nhưng kỳ thật thời tiết rất nóng, đứa nhỏ phòng chừng đều ra mồ hôi.

Thân thể của Phuong Tiểu Thư còn không có khôi phục rất tốt, không thể đứng lâu cùng ngồi lâu, ở phòng khách nói mấy câu với bọn họ, liền từ Bạc Tề Xuyên giúp đỡ đi lên phòng ngủ nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, Phuong Tiểu Thư tùy ý Bạc Tề Xuyên giúp cô cởi quần áo thay váy ngủ thoải mái, nhìn bộ dáng của anh trong quá trình này bên tai đỏ lên, nhẹn không được mỉm cười.

Bạc Tề Xuyên lúng túng nói: "Cười cái gì?"

Phuong Tiểu Thư lắc lắc đầu, không có bàn luận với anh về đề tài này, mà là nói lên một chuyện khác: "Lời em nói với anh trong bệnh viện còn chưa xong đâu, cái video mà ba ghi chép phía trước, bối cảnh là ở bệnh viện, anh có phát hiện không?"

Bạc Tề Xuyên đứng thẳng dậy, trên tay lộ ra quần áo của cô, vẻ mặt hơi hơi sưng sờ ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới phun ra hai chữ: "Phải không."

Phuong Tiểu Thư gật đầu, nhẹ giọng nói: "Anh nói thân thể của ba có cái gì không thoải mái hay không, đang nói dối chúng ta đâu?"

Bạc Tề Xuyên hơi hơi nhíu mày, hình như đang cẩn thận tự hỏi tỷ lệ khả năng sẽ xảy ra chuyện này, thật lâu sau anh cũng chưa có kết luận, rõ ràng trước đem quần áo treo đến phòng giữ quần áo, sau khi trở về ngồi ở bên giường trầm tư trong chốc lát, đứng dậy nói: "Anh đi trước đưa đứa nhỏ về."

Phuong Tiểu Thư cũng biết loại sự tình trong lúc nhất thời cũng không ra kết luận, vì thế liền gật đầu làm cho anh đi đón đứa nhỏ.

Bạc Tề Xuyên đi xuống tầng, lập tức đã đẩy xe trẻ con đã trở lại, Phuong Tiểu Thư mở ra chắn, Bạc Tề Xuyên lập tức đẩy cô trở về, lạnh lùng nói: "Nằm!"

Phuong Tiểu Thư bị bộ dáng bỗng nhiên nghiêm túc lên của anh làm cho hoảng sợ, ngơ ngác nhìn anh, miệng há ra thật to.

Bạc Tề Xuyên nháy mắt mấy cái, sau đó đau đầu xoa thái dương, thấp giọng nói: "thật có lỗi, đây là thói quen."

"..." Phuong Tiểu Thư hơi tò mò, tại viện kiểm sát Bạc Tề Xuyên mỗi ngày làm rốt cuộc là công tác gì, vì thế cô liền thừa dịp thời gian Bạc Tề Xuyên đổi tã cho đứa nhỏ, lấy di động tra xét về công tác của viện kiểm sát.

...

Viện kiểm sát, tên như ý nghĩa, chức năng đó là tiến hành điều tra trực tiếp thụ lý những án kiện của nhân viên quốc gia công tác lợi dụng chức quyền thực thi phạm tội; đối với án phân quốc, vụ án phân liệt quốc gia cùng với nghiêm trọng phá hư chính sách quốc gia, pháp luật, chính lệnh thống nhất, hành sử quyền kiểm sát; đối với những án kiện của cơ quan công an, cơ quan an toàn quốc gia cơ quan điều tra, tiến hành thẩm tra; quyết định bắt hay không, khởi tố hoặc là không khởi tố, cũng thực hành giám sát hoạt động điều tra của cơ quan điều tra có hợp pháp hay không.

Đối với hoạt động thẩm phán dân sự của toà án nhân dân cùng với tổ tụng hành chính, viện kiểm sát cần thực hành pháp luật giám sát, mà đối với phán quyết đã có hiệu lực của toà án nhân dân, quyết định, phát hiện trái với pháp luật, quy định pháp quy, viện kiểm sát có thể theo luật đưa ra kháng tụng.

Tóm lại, đó là một ngành có quyền lực rất lớn, hơn nữa cũng là cái ngành có thể trực tiếp bày ra tất cả chứng cứ phạm tội của Cao Diệc Vĩ, nhắc tới công tố, đưa hắn ta vào ngục giam thậm chí đưa đi chỗ bắn chết.

Tuy nhiên nói là pháp viện đưa ra bản án cuối cùng, nhưng nếu không có viện kiểm sát nhắc tới công tố cùng cung cấp chứng cứ, như vậy pháp viện muốn phán quyết cũng chỉ có thể là lo lắng suông.

Phuong Tiểu Thư chậm rãi bỏ di động xuống, nhìn Bạc Tề Xuyên hóa thân thành siêu cấp vú em xa xôi nói: "Pháp viện khi nào thì mở phiên toà nha?"

Động tác của Bạc Tề Xuyên dừng một chút, ngoài đầu không biết ý gì nhìn cô một cái, nói: "Chờ em ra thời kỳ ở cũ, không sai biệt lắm chính là ngày mở

phiên toà."

Phương Tiểu Thư gật gật đầu, ánh mắt càng u oán: "Anh quyết định thời gian cũng thật chuẩn, mấy ngày này sưu tập chứng cứ phạm tội của Cao Diệc Vĩ, đi điều tra hắn ta, có phải nhìn thấy rất nhiều thứ đặc biệt ghê tởm hay không?"

Bạc Tề Xuyên nghe cô nói như vậy, lại nhìn ánh mắt u oán như vậy của cô, bất đắc dĩ ngồi xuống bên giường kéo cô vào trong lòng, thấp giọng nói: "Cho nên anh mới có thể lựa chọn đi làm người chuyên lo việc hậu sự, mà không phải tiến vào ngành công chức."

Đúng vậy, đối mặt người đã mất, luôn muốn thoải mái hơn so với đối mặt những thứ xấu xí này.

Vì thế, đây là nguyên nhân mà ánh mắt Phương Tiểu Thư trở nên u oán, nếu không vì cô, anh cũng không phải mệt mỏi, vất vả như vậy.

"thật có lỗi." Phương Tiểu Thư cúi đầu lúng túng nói.

"Anh nhưng thật ra sẽ không nói những lời nói khách sáo như 'Anh không cần em xin lỗi'." Bạc Tề Xuyên thân nhiên nói, "Anh chỉ hy vọng em có thể không cần giống như anh, hy vọng em có thể bảo vệ bộ dáng nguyên bản nhất của em."

Thực ít có người có thể cực lực cùng sự thật đối kháng, cuối cùng thành công bảo vệ tốt góc cạnh cùng mũi nhọn của chính mình.

Người như thế rất khó sinh tồn trên xã hội, một lúc sau sớm muộn gì sẽ bị sự thật tàn khốc ma bình tất cả các góc cạnh.

Người sở dĩ gọi là người, liền là vì con người có năng lực thích ứng vô cùng lớn, chính là loại góc cạnh này tuy không tốt cho việc sinh tồn trên xã hội, nhưng một khi mất đi chúng nó, chúng ta càng sẽ không có chỗ nào dựa vào.

Ngày thơ sớm hay muộn sẽ tan biến, làm cho xã hội đi thích ứng chúng ta rất khó, nhưng tại thời điểm người đi thích ứng xã hội, cũng hy vọng có thể giữ lại một chút những thứ nguyên bản nhất.

Bạc Tề Xuyên không hy vọng Phương Tiểu Thư trở nên giống như chính mình.

Năm nay đã muốn hai mươi sáu tuổi Phương Tiểu Thư xem thấu sự lo lắng của Bạc Tề Xuyên, trong ánh mắt có trong nháy mắt hình như hiện lên tình thương của mẹ, Bạc Tề Xuyên không nhớ rõ cô có xoa đầu của anh hay không, nhưng ánh mắt này đã muốn cho anh sự an ủi rất lớn.

Phương Tiểu Thư tại lúc này bỗng nhiên lại mở miệng, trong giọng nói lộ ra chút chế nhạo: "Kỳ thật em xin lỗi, còn nhiều hơn là bởi vì một sự kiện khác."

"Chuyện gì?" Bạc Tề Xuyên nghi hoặc nói.

Phương Tiểu Thư một bên chỉ tay một bên nói: "Liền cái kia... Ngày sinh nhật của anh em vừa vặn sinh đứa nhỏ, cho nên... Sinh nhật vui vẻ, tuy nhiên chậm vài ngày, lễ vật em sẽ đưa bù cho anh."

Bạc Tề Xuyên nhìn bộ dáng thật cẩn thận của cô, chậm rãi ôm cô thật chặt, trầm giọng nói: "Đứa nhỏ chính là quà sinh nhật tốt nhất mà em đưa cho anh, đời này đều không có khả năng có cái gì so với ba người càng làm cho anh vui vẻ cùng hạnh phúc."

Trong cuộc đời luôn có một số người cùng một việc, là mặc kệ xảy ra cái gì đều không thể quên được, có người sẽ nhớ rõ chuyện tiếc nuối cả đời, mà có người sẽ ghi nhớ thời khắc hạnh phúc nhất. Mặt sau người như thế vô tình là hạnh phúc nhất, bởi vì cuộc đời của người đó đã muốn không có tiếc nuối.

...

Thời gian ở cứ qua thật sự nhanh, thân thể của Phương Tiểu Thư khôi phục rất khá, một tháng sau, pháp viện mở phiên toà thẩm tra xử lý vụ án của Cao Diệc Vĩ, Bạc Tề Xuyên lấy thân phận kiểm sát trưởng tự mình ra tòa, Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế dự thính, nhìn trên toà án thuộc loại tổ công tố cùng vị trí của bị cáo, trong lòng không hiểu dâng lên một tia không yên.

cô không biết Bạc Tề Xuyên có thể thắng kiện hay không, càng không biết Cao Diệc Vĩ có thể bó tay chịu trói hay không, không khí trên tòa án thực ác liệt, riêng là ghế dự thính cô cũng đã thấy không ít người của hội Tu Hành, hơn nữa cô còn thấy Trác Hiểu.

Bây giờ Phương Tiểu Thư có chút may mắn sự thận trọng của Bạc Tề Xuyên, bởi vì anh mời Cố Vĩnh Dật ngồi cùng cô ở ghế dự thính, người ngồi ở bốn phía quanh cô đều là người của cục công an cùng viện kiểm sát, những người của hội Tu Hành cách cô rất xa, cũng không tới gần được.

Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế thứ nhất của khu dự thính, hơi khàn trương nắm chặt hai đùi, nhìn chánh án cùng thẩm phán viên tiến vào tòa án, tiếp theo tổ công tố cùng luật sư bào chữa ngồi vào vị trí, cô luôn cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Bạc Tề Xuyên mang theo hai cái trợ lý, tất cả đều là nam tính, bọn họ ngồi ở vị trí tổ công tố, sau khi đặt xong máy tính, Bạc Tề Xuyên liền ngoái đầu nhìn lại về phía khu dự thính, chuẩn xác tìm được Phương Tiểu Thư ngồi ở hàng ghế thứ nhất.

Phương Tiểu Thư mím môi đối diện với anh, một bộ đồng phục kiểm sát màu đen của anh, huy hiệu kiểm sát màu đỏ gắn tại trên cổ áo bên trái trên áo khoác, caravat màu đỏ được đeo vô cùng chỉnh tề, quần dài màu đen không có một tia nếp uốn lót hai chân anh thẳng tắp thon dài, anh ngồi ngay ngắn, khi quay đầu đường cong thắt lưng rất tốt đẹp, đáng người thật tốt, hấp dẫn không ít tầm mắt của các cô gái.

Chánh án nhìn quét một vòng tòa án, gặp người đến đông đủ, cùng thẩm phán viên đang đứng dậy, cao giọng nói: "Tất cả mọi người đứng dậy."

Toàn bộ người trong tòa án nhất thời đều đứng lên, chánh án bắt đầu đập búa gỗ, uy nghiêm nói: "Tòa án thẩm vấn bắt đầu!"

...

Toà án quốc gia là địa phương cực kỳ trang nghiêm nghiêm túc, ngồi ở chỗ này, gần như không cần lo lắng bất kỳ người nào vi phạm pháp luật cùng xã hội sẽ chạy thoát, nhưng cũng không phải chưa từng có người rõ ràng có tội, lại được phán vô tội thả ra.

Phía sau, bị cáo nếu muốn thoát tội, liền cần một cái luật sư bào chữa thật tốt.

Luật sư bào chữa của Cao Diệc Vĩ là một vị nữ sĩ thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, khi đối phương ngồi xuống trên mặt mang theo biểu tình vô cùng tự tin cùng tình thế bất buộc, mà cô ta cũng xác thực có tư bản đề dắc ý, bởi vì cô ta là luật sư nghịch chuyển nổi tiếng trong nước, Kỳ Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Sau khi mở phiên tòa, tầm mắt của Kỳ Nhục liền luôn hình như có hình như không nhìn chăm chăm Bạc Tề Xuyên, ánh mắt của cô ta giữ kín như bưng, ngón tay mảnh khảnh chuyển động bút trong tay, so sánh với sự nghiêm túc của tòa án, không khỏi có vẻ có chút thanh thản.

Đối với loại nhìn chăm chú không thoải mái này, phản ứng của Bạc Tề Xuyên thật to ra ngoài dự kiến của Kỳ Nhục, cô ta nghĩ đến người này hoặc là sẽ miệt thị cô, hoặc là sẽ bị cô nhìn đến không được tự nhiên, nhưng người ta lại căn bản là không nhìn cô...

Bạc Tề Xuyên đứng thẳng tắp, dựa theo trình tự của tòa án đem căn cứ chính xác của mình, nhân chứng từng kiện mang lên mặt bàn, số lượng nhiều, nội dung rung động, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của mọi người ở đây.

Kỳ Nhục hiển nhiên cũng có chút không thể tin được, trước khi mở phiên tòa cô ta đã muốn tìm Cao Diệc Vĩ nói chuyện qua, cô ta vốn tưởng rằng viện kiểm sát có thể lấy ra bằng chứng cũng liên nhiều như vậy, nhưng không nghĩ tới chứng cứ mà đối phương giấu lên dĩ nhiên nhiều như vậy.

Sắc mặt của Kỳ Nhục dần dần trở nên rất khó nhìn, Cao Diệc Vĩ đứng tại chỗ của bị cáo nhìn chăm chăm người đi ra làm chứng, trong đó có đủ thuộc hạ mà hắn đang dùng, cùng với cán bộ hắn từng hỏi lộ qua.

không có gì ngoài những người làm chứng này ở ngoài, Bạc Tề Xuyên còn lấy ra ghi âm ảnh chụp hắn dứt lốt nhận hối lộ, cùng với hắn băng theo dõi hắn tiến vào các ngành chính phủ.

Sắc mặt của Cao Diệc Vĩ dần dần trở nên rất khó xem, việc này tuy nhiên là ở trong dự kiến của hắn, nhưng số lượng lớn người làm chứng có căn cứ chính xác ra tòa làm chứng, làm cho thể diện của hắn một chút đều không nhận được.

Cuối cùng ra tòa làm chứng dĩ nhiên còn có nhân chứng có tội, đúng là thuộc hạ đặc lực nhất của hắn Yến Túc, người trước khi hắn bị bắt còn đang giúp hắn lái xe.

Kỳ Nhục nhìn thấy một màn này cũng ngây ngẩn cả người, cô ta vốn tưởng rằng trận quan tòa này như thế nào cũng phải đánh mấy tháng mới có thể chấm dứt, nhưng bên công tố dĩ nhiên có nhiều chứng cứ chính xác như vậy, thật sự là đảo điên suy nghĩ của cô ta, cô ta hành nghề từng ấy năm tới nay, lần đầu tiên thấy bên công tố lấy ra chứng cứ chân chính có thể gọi là bằng chứng như nui.

Chánh án cùng thẩm phán viên nghe những lời làm chứng chính xác của nhân chứng, cùng với lời giải thích của Bạc Tề Xuyên, sắc mặt càng ngày càng khó nhìn.

Người của hội Tu Hành ngồi trên ghế dự thỉnh theo thời gian tòa án thẩm vấn dài hơn trở nên càng ngày càng ít, khi đi thật cẩn thận, hình như là sợ bị bắt lại.

Khi Bạc Tề Xuyên rốt cục thoảng kết thúc một đoạn, luật sư bào chữa Kỳ Nhục lập tức liền xin quan tòa cho tạm nghỉ mười phút, quan tòa lạnh lùng hỏi nguyên nhân của đối phương, Kỳ Nhục không có lý do gì hay, chỉ nói cô ta cần thời gian sắp xếp lại tài liệu trên tay.

Quan tòa cùng Bạc Tề Xuyên trao đổi ánh mắt một chút, cuối cùng thông qua đối lời xin tạm nghỉ của đối phương.

Trong lúc tạm nghỉ, Bạc Tề Xuyên cùng những người khác trong tổ công tố đứng ở văn phòng của tổ công tố, anh gọi điện thoại làm cho Cố Vĩnh Dật mang Phương Tiểu Thư đi qua, vì thế Phương Tiểu Thư liền đi theo Cố Vĩnh Dật đi về phía văn phòng của tổ công tố.

Cố Vĩnh Dật ở phía trước dẫn đường, Phương Tiểu Thư liền tùy ý đánh giá bốn phía, tiếp theo cô liền phát hiện Trác Hiểu cũng đi theo bọn họ đến đây.

Phương Tiểu Thư lập tức kéo lại ống tay áo của Cố Vĩnh Dật, đem tình huống phía sau dùng ánh mắt ý bảo cho đối phương, Cố Vĩnh Dật nhủ mày quay

đầu nhìn lại, lấy ra di động gửi một cái tin nhắn, chỉ sau chốc lát còn có hai người mặc quần áo bình thường xuất hiện, đưa đi Trác Hiểu căn bản không biết đã xảy ra cái gì.

Phương Tiểu Thư bắt đầu cười cười, không biết chính mình nên làm cái gì, Cố Vĩnh Dật cũng là vẻ mặt chế nhạo, hiển nhiên tràn đầy cảm xúc với sức hấp dẫn của Bạc Tề Xuyên, hẳn là đoạn thời gian hợp tác này nhận thức đến điểm này.

Thời gian tạm nghỉ chỉ có mười phút, Cố Vĩnh Dật đưa Phương Tiểu Thư đến ngoài cửa văn phòng liền rời đi, Phương Tiểu Thư gõ gõ cửa, mở cửa là Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên nghiêng người nhường đường ra kéo cô vào đến, giới thiệu cho đồng sự nói: "Đây là vợ tôi, Phương Tiểu Thư." Theo sau lại giới thiệu cho Phương Tiểu Thư, "Hai vị này là đồng sự, Dịch Chu, Lưu Dận."

Dịch Chu cùng Lưu Dận là trợ lý kiểm sát trưởng của Bạc Tề Xuyên, bọn họ đã sớm rất ngạc nhiên cô gái truyền kỳ có thể đem Bạc Tề Xuyên muốn làm tới tay lớn lên trông thế nào, khi bọn họ thấy Phương Tiểu Thư mặc áo choàng, váy liền áo màu trắng, rất cực xem như có thể sáng mắt.

Phương Tiểu Thư không thể không nói là một người con gái xinh đẹp khó gặp, nếu không ngay từ đầu hào phóng đưa giỡn lưu manh với Bạc Tề Xuyên như vậy, Bạc Tề Xuyên cũng sẽ không không có nghiêm chỉnh kháng cự như vậy.

Dù sao, một người con gái xinh đẹp mềm mại đùa giỡn lưu manh với người, cùng một cái nữ đầu sĩ cao lớn vạm vỡ xin người hôn, thật sự là có sự chênh lệch rất lớn.

Đương nhiên, xinh đẹp là cái điều kiện đầu tiên, khí chất mới là chủ yếu.

Phương Tiểu Thư vừa đứng tại chỗ, đều có một luồng hơi thở lạnh lùng xa cách tràn ngập tại trên người cô, một cái nhãn mày một nụ cười của cô đều lộ ra cô là một người vợ cán bộ có học thức phong phú, cách nói năng tao nhã.

Chẳng qua trên thực tế, hẳn là đại đa số người đều không thể tin được, Phương Tiểu Thư kỳ thật chỉ có bằng cấp trung học mà thôi.

Sau khi chào hỏi qua các đồng nghiệp, Bạc Tề Xuyên dẫn Phương Tiểu Thư làm cho cô ngồi vào ghế trên, sau đó từ trong hòm để văn kiện mang đến pháp viện lấy ra một cái chén giữ ấm đưa cho cô, nghiêm trang nói: "Buổi sáng Lưu đầu đun canh, em chưa ăn sáng, lại mới ra trong tháng, vẫn là uống một chút có vẻ tốt, hôm nay không chắc mấy giờ về nhà."

Phương Tiểu Thư tiếp nhận đến gạt đầu, dường như không có việc gì mở ra cái chén dùng thìa mà Bạc Tề Xuyên ngay sau đó đưa tới ăn canh, giống như loại chuyện này vô cùng thông thường, không cần kinh ngạc, thật sự là làm cho hai gã trợ lý kiểm sát trưởng vậy xem cực kỳ kinh ngạc.

Hôm nay bằng chứng của bọn họ thực đầy, làm gần một năm chuẩn bị, đã muốn có hoàn toàn chắc chắn đánh thắng trận này, cho nên bọn họ nhưng thật ra không khẩn trương tí nữa mở phiên tòa Cao Diệc Vĩ bên kia có thể nhảy ra cái gì sóng đến, vì thế liền tất cả đều tò mò bắt đầu vậy xem Bạc Tề Xuyên.

Khi Bạc Tề Xuyên đang làm việc luôn vô cùng nghiêm cẩn, tính kỷ luật của anh rất mạnh, loại tính kỷ luật này cũng là nhằm vào chính anh, cũng là dùng để ước thúc người khác.

Anh có được một loại khả năng làm cho cả đoàn đội quân sự hóa phục tùng anh, tương đương chú trọng quy tắc, am hiểu dẫn dắt ẩn hình, thực dễ dàng đạt được bằng chứng cùng thành công trong phương diện kết giao với người khác.

Công tác kiểm sát trưởng này quả thực như là trời sinh vì anh cân đo cơ thể làm theo yêu cầu.

Bọn họ rất ít nhìn thấy Bạc Tề Xuyên như vậy, bình dị gần gũi thật giống như là anh trai nhà mình, hơn nữa trong một nháy mắt còn có thể phát hiện ánh mắt của anh thậm chí mang theo một chút sắc thái dịu dàng.

Dịch Chu cùng Lưu Dận có thể nói là mở to tầm mắt, hóa ra người ta thật sự có thể có rất nhiều bộ mặt, bọn họ sẽ không bao giờ bôi đen người của cùng xứ nữa.

Mười phút rất nhanh liền trôi qua, cảnh sát tòa án gõ cửa, Dịch Chu vội vàng mở ra cửa, cảnh sát kính chào bọn họ một cái, nói: "Tòa án thẩm vấn sắp bắt đầu, xin mời tổ công tố tiến vào tòa án."

Bạc Tề Xuyên đứng dậy trả lời, thu thập nọ chuẩn bị tiến vào tòa án, Phương Tiểu Thư nghe anh dặn vài câu liền đi trước một bước, theo đường vừa rồi về tới tòa án, ngồi xuống vị trí của mình.

cô hơi có chút suy nghĩ nhìn lướt qua vị trí của Trác Hiểu, nơi đó đã muốn không có ai.

Người như vậy nếu lại tiếp tục xuất hiện ở trước mặt cô, vậy cô nên cẩn thận suy nghĩ biện pháp xử lý như thế nào.

Dù sao, nhìn một cô gái lớn lên giống chính mình, lại trẻ tuổi hơn mình cả ngày quán quít lấy chồng mình, về mặt "Tôi muốn đi lại! Ai cũng đừng ngăn đón tôi!" Vô hạn cuối biểu tình, thật sự rất khó không cho người ta sinh ra sự chán ghét.

đã không có Trác Hiểu chứng mất, Phương Tiểu Thư xem tòa án thẩm vấn cũng càng thêm chuyên chú. Sau khi tòa án thẩm vấn lại bắt đầu, biểu tình của Cao Diệc Vĩ cùng Kỷ Nhục càng thêm khó coi so với lúc trước.

Bạc Tề Xuyên đứng lên, nghiêm túc nói: "Chánh án, hội thẩm..."

...

Quá trình toà án thẩm vấn kỳ thật là rất gay cấn, nhìn kẻ thù mình vẫn ghi hận nhiều năm qua sắp bị đem ra công lý, Phương Tiểu Thư thật sự là không thể không kích động.

cô gần như là nước mắt đầy mặt nhìn Bạc Tề Xuyên tại đoạn thời gian cuối cùng, kể lại theo thứ tự chuyện mười mấy năm trước sau khi Cao Diệc Vĩ tham gia hội Tu Hành làm ra các hành động với nhà họ Phương, hai tay gắt gao nắm thành nắm đấm, ánh mắt không thể khống chế nhìn về phía Cao Diệc Vĩ, mà Cao Diệc Vĩ chống lại tầm mắt của cô, ngược lại cảm xúc trở nên lạnh nhạt xuống.

hắn cũng nhìn lại cô, nhưng hình như tại xuyên thấu qua cô nhìn một người khác. Sau khi Bạc Tề Xuyên trần thuật xong, chánh án nhìn về phía luật sư bào chữa Kỳ Nhượng, mở miệng hỏi: "Luật sư bào chữa, cô có phản đối việc này hay không."

Kỳ Nhượng gắt gao mím môi, thần sắc vô cùng khó xử cùng bất đắc dĩ nhìn Cao Diệc Vĩ, sau một lúc lâu mới nói: "... không phản đối."

Bạc Tề Xuyên hơi nhếch lên khóe miệng, chậm rãi đi đến trước vị trí của bị cáo, đứng tại trước mặt Cao Diệc Vĩ đã không còn quần áo ngăn nắp đàng hoàng, đã không có đàn em vây quanh, thân nhiên nhìn hắn, giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Bị cáo Cao Diệc Vĩ, xin hỏi năm đó khi xảy ra vụ án, có phải ông chủ động đưa ra đề nghị giết hại người trong nhà Phương Tiệm Hồng với người đứng đầu của tổ chức phạm tội hội Tu Hành Chương Văn Hoa hay không?"

Cao Diệc Vĩ chậm rãi giương mắt đối mặt cùng Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên cũng không có dời tầm mắt, chính là nhìn hắn bằng ánh mắt giống như nhìn con kiến.

Đương nhiên, cũng có thể nói là ngay cả con kiến cũng không như, ánh mắt của anh nhìn Cao Diệc Vĩ càng như là đang nhìn một mầm căn.

Sắc mặt của Cao Diệc Vĩ không chút thay đổi, đó là một chút việc cũ hắn ta không thích nhớ lại, mà đi đến nước này, hắn ta cũng không cần giấu giếm.

Cao Diệc Vĩ chậm rãi mở miệng, rõ ràng phun ra một chữ: "Có."

Tất cả mọi người ò lên.

Lần này Bạc Tề Xuyên là thật sự nở nụ cười một chút, nhưng nụ cười này chỉ hơi lướt qua, trong mắt anh mang theo nỗi thù không sai biệt lắm giống Phương Tiểu Thư, có lẽ, đó là bởi vì người đàn ông trước mắt này giết chết cha mẹ cùng cậu của người con gái anh yêu nhất.

"Như vậy, này sau, có phải ông tự mình chấp hành mệnh lệnh phạm tội của Chương Văn Hoa với chuyện này, tức là giết hại gia đình của người bị hại Phương Tiệm Hồng?" Bạc Tề Xuyên hỏi tiếp, giọng nói bình tĩnh ổn định, không mang theo một tia cảm tình dư thừa.

Cao Diệc Vĩ đem tầm mắt chuyển hướng về phía toà án, liếc liếc mắt một cái bằng chứng trên mặt bàn tòa án, bởi vì mười mấy năm trước không có mạng lưới theo dõi internet dày đặc như bây giờ, cho nên không tồn tại bằng hình ảnh bằng chứng, bằng chứng của vụ án này là nhân chứng, một ít người không tiện ra tòa là lời khai bằng văn bản, nhưng hắn càng muốn thấy, cũng là con gái của người bị hại tự mình đến buộc tội hắn.

Nhận thấy được tầm mắt của Cao Diệc Vĩ có ý đồ chuyển hướng về phía Phương Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên lạnh lùng nói: "Bị cáo Cao Diệc Vĩ, mời ông trả lời vấn đề của tôi!"

Cao Diệc Vĩ bị Bạc Tề Xuyên đánh gãy, đành phải thu hồi tầm mắt nhìn về phía anh, thân nhiên nói: "Có."

"Tốt lắm" Bạc Tề Xuyên gật đầu, đẩy một chút kính mắt lại mở miệng, "Sau đó, ông dẫn dắt ba mươi một người có hiềm nghi phạm tội đi trước trong nhà người bị hại Phương Tiệm Hồng, có phải hay không?"

Cao Diệc Vĩ nói: "Đúng."

"Sau khi ông tới trong nhà người bị hại Phương Tiệm Hồng, xảy ra tranh đấu kịch liệt cùng nhân viên bảo vệ trong nhà người bị hại, tạo thành cảnh người bị hại Phương Tiệm Hồng cùng vợ trúng đạn bỏ mình, cùng với bảy người nhân viên bảo vệ tử vong, năm người nhân viên bảo vệ bị thương, có phải hay không?"

Cao Diệc Vĩ tiếp tục nói: "Đúng."

Bạc Tề Xuyên thu hồi tầm mắt tại trên người hắn ta, quay đầu nhìn về phía quan toà: "Chánh án, hội thẩm, tôi xin nhân chứng số chín của tôi ra tòa, anh ta sẽ nói cho chúng ta biết, bị cáo Cao Diệc Vĩ, đã tự tay giết chết người em vợ Hà Thư Vũ của Phương Tiệm Hồng vào ngày 27 tháng 10 năm trước như thế nào."

Chánh án rất nhanh phê chuẩn yêu cầu của Bạc Tề Xuyên, kế tiếp đi lên toà án là người Phương Tiểu Thư rất quen thuộc, nhân viên công an năm đó phụ trách vụ án của nhà họ Phương, Lâm đội trưởng.

Phương Tiểu Thư mím môi nhìn Lâm đội trưởng đi lên ghế nhân chứng, một bộ đồng phục cảnh sát tỏ rõ thân phận của anh ta, anh ta kể lại hết chuyện Hà Thư Vũ tại mười tám năm trước giúp cảnh sát nằm vùng tại hội Tu Hành, lại tại ngày 27 tháng 10 năm trước bị phát hiện từ vong, nói cho tòa án tất cả quá trình từ nhân viên của hội Tu Hành vớt thi thể ngoài vùng đất trống, kể lại cũng rất có sức thuyết phục.

Trong lúc nằm vùng Hà Thư Vũ sưu tập đến rất nhiều chứng cứ có sức thuyết phục, bao gồm việc hội Tu Hành buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu, giết người, video quay việc đút lót nhận hối lộ và tài liệu văn bản, những chứng cứ này vẫn bởi vì không có một cơ hội cùng người thích hợp đến đem nó công bố với mọi người mà bị ẩn giấu đi, bây giờ rốt cục nhìn thấy ánh sáng mặt trời, biểu tình của Lâm đội trưởng cũng trở nên vô cùng vui mừng cùng thoải mái.

Hà Thư Vũ trên trời có linh thiêng, coi như là có thể ngủ yên.

Phương Tiểu Thư không nhịn được rơi xuống nước mắt, cô từ trong túi tiền rút ra một túi khăn giấy xé mở lau quệt nước mắt, trong lòng nghĩ, may mắn cô hướng đến không thích hoá trang, nếu không này vừa khóc còn phải làm cho khuôn mặt nhòe nhoẹt, quá mất mặt.

Đối mặt nhân chứng cùng lời khai có sức thuyết phục như thế, trên mặt Cao Diệc Vĩ chậm rãi hiện ra thần sắc hoài niệm, tranh đấu cùng Lâm đội trưởng nhiều năm như vậy, không nghĩ tới dĩ nhiên thật đúng bị đưa lên toà án, hơn nữa rất nhanh sẽ bị đưa vào ngục giam, thật sự là... Ai.

Nhân chứng trần thuật xong bằng chứng, chánh án hỏi luật sư bào chữa: "Luật sư bào chữa, cô có nghi vấn với lời làm chứng của nhân chứng hay không?"

Kỷ Nhược thật dài thở hắt ra, vụ này đại khái là quan tòa cô ta đánh uất ức nhất từ khi vào nghề tới nay, cô ta thật tình cầu nguyện, sau đó rốt cuộc đừng chạm trán tình huống kiểm sát trưởng viện kiểm sát tự mình mang đội ra tòa.

Kỷ Nhược mở mắt ra, tới gần microphone, thản nhiên nói: "Tôi không có nghi vấn."

Vụ án này đã muốn không có gì tất yếu tiếp tục thẩm vấn, sự thật đều xảy ra trước mắt, cũng không có gì cần nói dối, ngay cả bị cáo đều có vẻ mặt nhận tội đến tội, mọi người còn muốn phí tâm tư gì đâu?

không hề nghi ngờ, toà án thẩm vấn chấm dứt, toà án tuyên bố trong vòng nửa tháng sẽ tuyên án kết án, bị cáo bị bắt giữ, những người khác về lại nhà của mình.

Đều làm xong tất cả mọi việc, Bạc Tề Xuyên rốt cục có một loại cảm giác không có việc cả người nhẹ nhàng, này hình như là từ lúc anh nhận thức Phương Tiểu Thư bắt đầu, thời khắc có cảm giác nhẹ nhàng nhất.

Anh rốt cục hoàn thành hứa hẹn của mình với cô, hiện tại chỉ cần chờ kết quả tuyên án vừa ra, hoàn toàn chấm dứt chuyện này.

Chuyện này đi đến tình trạng trước mắt này, đã muốn sẽ không lại xảy ra chuyện gì xấu.

Bạc Tề Xuyên theo cửa hông rời đi toà án, đi ra pháp viện, sau khi tạm biệt đồng sự đi đến chỗ dừng xe, thấy Phương Tiểu Thư đứng tại bên cạnh xe chờ anh.

Phương Tiểu Thư tiếp nhận cặp tài liệu trong tay Bạc Tề Xuyên, sau khi quăng lên ghế sau liền xoay người ôm cổ anh, hôn sâu lên môi anh.

Tuy biết đây là rõ như ban ngày, có rất nhiều người vây xem, nhưng Bạc Tề Xuyên vẫn là không kim lòng được nắm thắt lưng của cô.

Anh nghe thấy được chung quanh hình như có người đang nghị luận, nhưng lần này anh khó được không có để ý, chỉ vì giờ phút này tâm tình của anh liền cùng Phương Tiểu Thư một dạng kích động đến tột đỉnh, thật lâu không thể bình tĩnh.

Thoải mái, một cảm giác hoàn toàn thoải mái, một loại cảm giác thoải mái với vợ cùng đứa nhỏ, cùng với sự thoải mái vì có công đạo với nhạc phụ nhạc mẫu cùng người cậu chưa từng gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Sau khi vụ việc của Cao Diệc Vĩ tạm thời kết thúc, Bạc Tề Xuyên xin nghỉ nửa tháng vội vàng làm tiệc đầy tháng cho đứa nhỏ.

Kỳ thật bọn họ đã muốn bị muộn một thời gian, bởi vì chuyện pháp viện mở phiên toà thật sự là rất bận, cho nên liền hoãn lại.

Khi Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên kết hôn không có cử hành hôn lễ, cũng không có chụp ảnh cưới, Bạc Tề Xuyên vẫn áy náy với cô vì chuyện này, cho nên anh quyết định lần này thừa dịp lúc làm tiệc đầy tháng, cũng làm đám cưới cùng chụp ảnh cưới luôn.

Phương Tiểu Thư mới đầu nghĩ đến anh chính là làm tiệc đầy tháng, mà khi anh lôi kéo cô đi thiết kế thiệp cưới, cô mới hiểu ra anh muốn làm cái gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Phương Tiểu Thư thật phức tạp, ánh mắt nhìn Bạc Tề Xuyên trở nên vô cùng phức tạp.

Bạc Tề Xuyên kéo qua một quyển tập tranh tí mĩ nhìn kiểu dáng thiếp cưới ở mặt trên, cả người đều tập trung vào chuyện này, cũng không phát hiện ánh mắt Phương Tiểu Thư nhìn anh "Thâm tình chân thành" đến nhường nào.

Bởi vì phá được vụ án của Cao Diệc Vĩ, Bạc Tề Xuyên được hưởng sự thừa nhận rất cao ở thành phố Nghiêu Hải thậm chí cả nước, tin tức của anh đều được chiếu rất nhiều lần trên tivi và báo chí, mà truyền thông internet càng thích lấy những tin tức bên ngoài về anh, xưng hô "Cán bộ nhà nước đẹp trai nhất" đã muốn đổi thành "Kiểm sát trưởng đẹp trai nhất", cho nên nhóm nhân viên trong cửa hàng thiết kế thiếp cưới tự nhiên sẽ không không biết anh.

Bọn họ tại thời điểm Bạc Tề Xuyên còn thật sự xem tập tranh lặng yên không một tiếng động đánh giá hai vợ chồng, có người thậm chí còn lấy ra di động muốn chụp ảnh.

Người muốn chụp ảnh kia cách Phương Tiểu Thư rất gần, cho nên góc độ cô ta chụp được cũng sẽ càng rõ ràng, Phương Tiểu Thư đã bắt đầu nhìn chăm chăm cô ta ngay từ lúc cô ta lấy ra di động, thấy cô ta định chụp ảnh, lập tức đưa tay đoạt qua điện thoại của cô ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta.

Bạc Tề Xuyên bị động tĩnh này hấp dẫn sự chú ý, giương mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm hai người sắp đánh lén ở trước mắt, nhũn mày hỏi: "Sao lại thế này?" Khi anh nói chuyện không tự giác mang ra uy nghiêm cùng kiểu cách cán bộ khi công tác mới có, Phương Tiểu Thư là sớm đã thành thói quen, nhưng cô gái bị nắm bắt kia lại bị dọa đến, hốc mắt đỏ lên, suýt nữa liền muốn khóc đi ra.

Có một bộ phận trong băng hình của vụ thẩm vấn tòa án của Bạc Tề Xuyên là công khai, khi chiếu tin tức cũng chiếu ra một đoạn, hiện tại giọng điệu này của anh làm cho cô bé kia không khỏi sinh ra một loại cảm giác bị anh nghĩ thành bị cáo, hai tay cô ta run run, quay người lại liền chạy tới phòng ở bên cạnh.

Phương Tiểu Thư cầm di động của đối phương tùy tiện nhìn nhìn, phát hiện bên trong tập ảnh dĩ nhiên còn lưu lại mấy tấm ảnh chụp bọn họ đi vào từ bên ngoài, theo góc độ xem là cô bé kia chụp ảnh ở bên trong.

Phương Tiểu Thư yên lặng đưa điện thoại di động cho Bạc Tề Xuyên, xem như giải thích chính mình vừa rồi vì sao làm như vậy.

Bạc Tề Xuyên tiếp nhận di động, sau khi nhìn đến ảnh chụp ở bên trong sắc mặt nhất thời trở nên rất khó xem, ông chủ của phòng thiết kế biết chuyện này vội vàng chạy tới xin lỗi, ông ta vốn là đi lấy càng nhiều tập tranh mẫu đến, tiếp nhận một lát sau liền gặp phải chuyện lớn như vậy, ông ta đã muốn đang lo lắng khi nào thì đuổi việc nhân viên cửa hàng kia.

Bạc Tề Xuyên xóa toàn bộ ảnh chụp về anh và Phương Tiểu Thư trong máy, sau đó mặt không chút thay đổi đứng lên lôi kéo Phương Tiểu Thư bước đi, Phương Tiểu Thư bị động bị anh lôi kéo, cảm thấy phản ứng của anh có chút quá mức kích động. Nha không, đương nhiên cũng có thể lý giải vì năng lực thích ứng của cô quá mạnh mẽ, mấy ngày nay tới giờ cô đã muốn có thể thực bình tĩnh nhận những chuyện trước kia hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ.

Ông chủ phòng thiết kế khẩn trương ngăn lại Bạc Tề Xuyên, nói một loạt những câu nói tốt, còn kém quý xuống, Bạc Tề Xuyên mới thu hồi bước chân, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Anh rốt cuộc vẫn là mềm lòng.

Anh một bên nhìn tập tranh một bên không có cảm xúc gì nói với ông chủ của phòng thiết kế: "Tôi biết mọi người có lẽ sẽ cho rằng tôi có điểm chuyện bé xé ra to, nhưng chuyện này quan hệ đến vợ tôi, mặc kệ bên ngoài viết tôi như thế nào chụp tôi như thế nào đều có thể, nhưng tôi hy vọng không cần liên lụy đến vợ tôi, mỗi ngày cô ấy cần chăm sóc đứa nhỏ cùng tôi, đã muốn thực mệt nhọc, tôi không hy vọng cô ấy lại có cái gì không thoải mái."

Nghe xong những lời này của Bạc Tề Xuyên, tất cả các nhân viên cửa hàng khác đang xem náo nhiệt cùng ông chủ phòng thiết kế đều ngậm ngùi cả người, đều là vô cùng kinh ngạc, như là không dự đoán được anh sẽ giải thích với bọn họ, hoặc như là không nghĩ tới Bạc Tề Xuyên một người đàn ông quan trọng có địa vị muốn tương mạo có tương mạo còn vô cùng có năng lực, sẽ là người coi trọng gia đình cùng vợ mình như thế.

Đúng vậy, tại thời đại mọi người có thành kiến với quan viên chính phủ cùng với con cái của họ, bọn họ rất ít thấy có người nào là điển hình tốt cùng vợ cả đầu bạc đến lão, cả đời ân ái.

Ví dụ về người có tiền vứt bỏ vợ cả chỗ nào cũng có, xã hội này đã muốn không tin tưởng từ "yêu" này như thời đại trước.

Kỳ thật không riêng gì người ở phòng thiết kế, ngay cả Phương Tiểu Thư đều hơi cảm thấy kinh ngạc với nguyên nhân mà Bạc Tề Xuyên nói ra, cô vốn nghĩ rằng anh là bị tin tức gần nhất làm phiền, không nghĩ tới là vì cô.

Phương Tiểu Thư không nhịn được cầm tay anh, Bạc Tề Xuyên nghiêm trang giờ lên tập tranh cho cô xem, thương lượng nói: "Kiểu mẫu này không sai, đem ảnh chụp của cục cung đặt ở bên trong, ảnh của anh và em đặt ở hai bên, sau đó phía dưới viết lời mời, em cảm thấy thế nào?"

Phương Tiểu Thư nhìn lại, chỉ thấy anh chọn một kiểu thiếp mời màu đỏ truyền thống, phía trên thiếp mời là chỗ đặt ảnh, phía dưới là chỗ điền tin tức cụ thể, toàn bộ kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, sạch sẽ, thật là phong cách của anh.

Phương Tiểu Thư gật gù đầu: "Rất tốt, liền kiểu này đi."

Bạc Tề Xuyên đem hình thức giao cho ông chủ của phòng thiết kế, sau khi đặt ra số lượng cùng kiểu dáng liền mang theo Phương Tiểu Thư đi xem lễ phục.

Khi Phương Tiểu Thư cùng anh đi đến tiệm áo cưới, bỗng nhiên có điểm chùn bước, đứng tại cửa không dám vào.

một là cô sợ chuyện vừa rồi sẽ tái diễn, hai chính là... cô thật sự không nghĩ tới chính mình còn có một ngày có thể mặc áo cưới.

cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có người đàn ông nào sẽ làm chính mình cam tâm tình nguyện giặt quần áo nấu cơm sinh con cả đời.

Trước kia cô thầm nghĩ khi còn sống báo thù cho cha mẹ cùng cậu, sau đó có thể sống sót sẽ sống có lẽ một chút, không sống được liền rõ ràng đi xuống dưới gặp mặt cha mẹ, căn bản không nghĩ tới chuyện sẽ kết hôn sinh con.

Cảm xúc của Phương Tiểu Thư cuốn hút Bạc Tề Xuyên, anh là một người thực mẫn cảm với cảm tình, tự nhiên sẽ không không rõ sự do dự vào giờ phút này của cô.

Anh đã muốn không hề rời rã chuyện cô có yêu anh hay không, bởi vì anh đã muốn chiếm được đáp án, tại thời gian cô vì anh sinh ra hai đứa bé khỏe mạnh đáng yêu.

Bạc Tề Xuyên nắm bả vai của Phương Tiểu Thư, cúi đầu hôn hôn hai bên má cô, rước lấy một trận thét chói tai trong tiệm áo cưới.

Cuối cùng Phương Tiểu Thư vẫn là đi vào cùng anh, đã sớm hẹn trước qua chủ của tiệm áo cưới, bọn họ vừa tiến đến đối phương liền nhiệt tình chào đón chiêu đãi bọn họ.

Bạc Tề Xuyên mang theo Phương Tiểu Thư nhìn một lần tất cả kiểu áo cưới trong cửa hàng áo cưới đẹp nhất thành phố Nghiêu Hải này, cuối cùng lựa chọn một kiểu áo cưới không có đai an toàn ôm ngực. Phía sau lưng áo cưới màu trắng hở một mảng rất lớn, thẳng đến thắt lưng mới dừng, chính là mặc ở trên người người mẫu già cũng đã vô cùng xinh đẹp, có thể muốn gặp nếu mặc ở trên người Phương Tiểu Thư sẽ xinh đẹp đến nhường nào.

Phương Tiểu Thư lấy áo cưới từ trong tay của nhân viên cửa hàng, hơi khản trương cẩn thận mỗi bước đi vào phòng thử quần áo, cô cầm cái áo cưới lộ lưng ôm ngực này, nhìn lần váy, lựa mỏng mềm mại, nơ con bướm cùng với đường cong mềm mại đều không thể soi mói.

cô cảm thấy chính mình thật giống như đang nằm mơ, hai chân đều đắm nát trên đám mây, cả người đều nhanh không trọng lượng.

Phương Tiểu Thư hít vào một hơi, cảm quần áo cởi ra bắt đầu thay áo cưới.

Áo cưới này có yêu cầu rất cao với ngực, với độ tinh tế của thắt lưng, cũng may cô vừa mới sinh sản xong, hoàn toàn không có áp lực về bộ ngực, nhưng thật ra phần eo làm cho cô hơi có sức khi mặc, chẳng qua vẫn là mặc được lên rồi.

Bởi vì là kiểu áo cưới lộ lưng, cho nên ở phía dưới hai bên nách áo cưới có một dây lưng vô cùng tinh xảo ẩn giấu, từ hình chữ thập giao nhau ở phía sau thắt lưng, để ngửa áo cưới rơi xuống.

Phương Tiểu Thư mặc áo cưới, sửa sang lại một chút tóc ở trước gương trong phòng thử đồ, lấy dừng khí đi ra ngoài.

cô vừa nhấc mắt liền đối mặt với Bạc Tề Xuyên đang xoay người nhìn về hướng cô, đây thật sự là tình tiết rất giống trong phim Hàn Quốc.

Nữ nhân vật chính thay xong áo cưới đi ra, nam chính xoay người nhìn qua, ánh mắt kinh diễm mà hơi hơi sợ run. Tình tiết không đúng thật như thế liền chân thật xảy ra ở trên người cô.

Bạc Tề Xuyên nhìn cô chậm rãi đến gần, sau đó ôm lấy cô vòng vo một vòng lớn ở trước mặt mọi người. Làn váy áo cưới rộng thùng thình nhẹ nhàng phiêu đảng theo động tác bay lên của cô, Bạc Tề Xuyên ôm chặt cô, tại trong nháy mắt này ngay cả hô hấp đều ngừng lại rồi.

Làm Phương Tiểu Thư thật vất vả giãy ra ôm ấp của anh có thể thở dốc, liền nghe được anh vô cùng thoải mái nói với nhân viên cửa hàng: "Nói rộng ở chỗ thắt lưng ra một chút, khác đều có thể, liền cái này."

"Đợi chút..." Phương Tiểu Thư buồn rầu giữ chặt Bạc Tề Xuyên.

"Làm sao vậy?" Bạc Tề Xuyên quay đầu nghi hoặc nhìn cô.

Phương Tiểu Thư có chút xấu hổ nhìn nhìn chung quanh, hạ giọng hỏi: "Anh làm sao mà biết thắt lưng hơi chật?"

Bạc Tề Xuyên nghe xong vấn đề của cô, đều không có một chút biểu tình không được tự nhiên, cực kỳ đương nhiên nói: "Khi ôm em liền cảm giác được, điều này không phải thực rõ ràng sao? Em cũng không dám thờ."

"... Bạc Tề Xuyên."

"Làm sao vậy?"

"không có gì, tới lượt anh." Phương Tiểu Thư thờ phỉ phỉ xoay người trở lại phòng thay đồ, rất nhanh thay áo cưới ra, mặc cái váy thoải mái của mình đi ra, hai tay ôm ngực về mặt xem kịch vui khiêu khích nói, "Mau đi đi?"

Bạc Tề Xuyên hơi nháy mắt, cũng không nói thêm cái gì, tiếp nhận bộ lễ phục của nam cùng bộ đi vào phòng thử đồ thay quần áo.

hắn rất nhanh liền thay xong đi ra, khi Phương Tiểu Thư nhìn anh chỉ biết kế hoạch trong lòng mình đã không cần thực hiện.

Kỳ thật cô vốn định làm cho anh đều thử một lần tất cả kiểu lễ phục của nam trong tiệm này, để trả thù lời nói vừa rồi của anh. Nhưng sau khi cô nhìn thấy anh mặc bộ lễ phục màu đen bằng nhung thiên nga đi ra, liền cảm thấy không còn có bộ nào càng thích hợp với anh.

cô vẫn đều biết Bạc Tề Xuyên thật đẹp trai, nhưng mặc dù nhận thức lâu như vậy, ngay cả đứa nhỏ đều có, cô vẫn là cảm thấy mỗi lần nhìn thấy anh cảm giác đều không giống với.

Anh đứng tại dưới vầng sáng mờ nhạt của ánh chiều tà, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi tại trên người anh, dáng người cao gầy thon dài của anh bị lễ phục màu đen bằng nhung thiên nga làm nổi bật càng thẳng tắp cao ngất, chỗ cổ áo sơ mi trắng buộc nơ đen, thậm chí anh đều có thể trực tiếp đi làm người mẫu.

"Có thể sao?" Bạc Tề Xuyên hơi câu nệ sửa sang lại một chút nơ, cau mày hỏi cô.

Phương Tiểu Thư xem nhẹ ánh mắt háo sắc nhân viên cửa hàng, nói với anh: "Chuyển một vòng cho em xem xem."

Bạc Tề Xuyên thực nghe lời đạo qua một vòng, Phương Tiểu Thư đều xem cẩn thận từ trong ra ngoài, mới gật đầu nói: "Liền bộ này đi, đi đổi trở về đi, chúng ta về nhà."

Bạc Tề Xuyên lập tức nghe theo chỉ huy đi thay quần áo, sau khi thay quần áo xong đi ra liền cùng cô về nhà.

trên đường về Phương Tiểu Thư không nhịn được hỏi anh: "Chúng ta lần này làm chuyện này ba biết không?"

Bạc Tề Xuyên nhíu mi nhìn về phía trước, vô cùng chuyên tâm lái xe, mỗi lần lái xe anh đều là như thế này, nghiêm túc giống như đang chiến đấu.

Vì thế Phương Tiểu Thư đành phải hỏi lại một lần: "Chúng ta làm như vậy ba có thể tức giận hay không?"

Lần này Bạc Tề Xuyên trả lời cô, cảm xúc của anh được che giấu rất tốt, nghe không ra ý thật, nhưng đáp án luôn làm cho người ta yên tâm: "Ông ta đã biết chuyện này, hơn nữa lại tự về tới tham gia."

Dù sao cũng sẽ cùng làm với tiệc đầy tháng của đứa nhỏ, làm ông của đứa nhỏ làm sao ông có thể không trở lại đâu.

"Mặt khác ta đã muốn nói qua với ông ấy, chờ vụ án của Cao Diệc Vĩ chấm dứt, liền cùng em về khu biệt thự Lục Hải sống." Bạc Tề Xuyên ngay sau đó nói.

Phương Tiểu Thư rất đồng ý với chuyện này, tuy đã muốn ở thật lâu cùng một chỗ, nhưng khi Phương Tiểu Thư ở chung cùng Nhan Nhã vẫn sẽ có chút không được tự nhiên, nhất là lúc Bạc Tề Xuyên không ở.

Có thể về khu biệt thự Lục Hải tự nhiên là tốt, khi làm sự tình khác cũng không cần cố ý áp lực thanh âm, để ngừa bị người nghe thấy.

sự vui mừng của Phương Tiểu Thư lộ rõ trên nét mặt, nhưng Bạc Tề Xuyên lại hắt nước lạnh vào mặt cô: "Đừng kích động, còn có hơn một tháng đâu, sau khi về khu biệt thự Lục Hải anh mời một người làm cho em, giúp em cùng chăm sóc đứa nhỏ."

"Mình em là được." Phương Tiểu Thư mắt lé nhìn anh, bĩu môi nói.

"Hai đứa bé, còn muốn quét dọn vệ sinh cùng làm việc nhà, em xác định em có thể làm một mình sao?" Bạc Tề Xuyên nghi ngờ nhìn cô một cái.

Phương Tiểu Thư hơi ghen lời, kỳ thật cô cũng không phải không hy vọng có người giúp việc hỗ trợ, nhưng là... Nhờ lại đến một người giúp việc có lòng xấu như cô thì làm sao bây giờ?

Phương Tiểu Thư cẩn thận tự hỏi một chút, cao giọng nói: "Mời đi, mời một người đã kết hôn, có kinh nghiệm giống như Lưu tẩu, người trẻ tuổi em sợ khi chăm sóc đứa nhỏ sẽ xảy ra sai lầm." cô nghĩ ra lý do thực đầy đủ, cũng nói ra tất cả, không sợ Bạc Tề Xuyên hoài nghi tâm tư không thể nói ra này của cô.

Nhưng là cô hơi coi thường Bạc Tề Xuyên bây giờ, Bạc Tề Xuyên làm kiểm sát trưởng lâu như vậy, thật sự gặp qua rất nhiều người, lý do này của cô anh liếc mắt một cái có thể nhìn ra, chính là bình thường anh sẽ không nói ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Động tác của Bạc Tề Xuyên rất nhanh, không đến một vòng liền an bày mọi việc tốt lắm, cũng phát hết thiệp mời ra ngoài, áo cưới cùng lễ phục cũng

đều được an bài thỏa đáng, cái này muốn dẫn Phương Tiểu Thư cùng hai đứa bé cùng đi chụp ảnh áo cưới.

Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên mỗi người ôm một đứa bé, ôm đứa nhỏ nhà mình từ trên xe đi xuống, tiến vào tiệm áo cưới, rước lấy một đám người vây xem.

Đứa bé xinh đẹp làm cho rất nhiều người thích, nhất là hai đứa bé xinh đẹp này vẫn là long phượng thai, mà cha mẹ của bọn họ lại là đẳng đối như vậy.

Bạc Tề Xuyên ôm con trai đã muốn thay đổi xong quần áo cần mặc khi chụp ảnh ngồi vào trên ghế, tiệm áo cưới này tuy đã muốn là tiệm áo cưới tốt nhất trong thành phố Nghiêu Hải là thành phố bậc nhất trực thuộc trung ương, nhưng anh vẫn không hoàn toàn yên tâm. Người lớn còn chưa tính, không chú ý nhiều như vậy, trẻ con, nhất là vừa đầy tháng, tất cả đều còn thực mềm mại, cho nên cần phải phá lệ chú ý, những đồ ở tiệm áo cưới nếu không cần thiết thì không cần dùng.

Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư thay phiên thay quần áo, khi đổi không sai biệt lắm Bạc Yến Thần cũng tan học chạy tới, cậu ta là đến hỗ trợ, sau khi bỏ túi sách xuống liền giúp đỡ Phương Tiểu Thư ôm lấy vị tiểu thiếu gia đang làm ầm ĩ, con trai thực thân cận với Bạc Yến Thần, tuy Bạc Yến Thần bởi vì muốn đi học mà không có nhiều cơ hội gặp mặt lắm, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều đã tìm cậu ta muốn ôm một cái.

Phương Tiểu Thư vui mừng nhìn con trai đang chơi đùa rất vui vẻ với chú mình, trong tay vỗ nhẹ con gái bảo bối của mình, chờ Bạc Tề Xuyên thay xong quần áo đi ra chụp ảnh.

Bạc Tề Xuyên hẳn là cũng là lo lắng cho đứa nhỏ, thay quần áo thực nhanh thực vội vàng, sau khi đi ra vẫn là Phương Tiểu Thư giúp anh sửa sang lại nơ.

Sắp xếp chuẩn bị xong tất cả, thợ chụp ảnh liền bắt đầu chụp cảnh bên trong cho hai người lớn và hai đứa bé.

Bởi vì có đứa nhỏ vừa mới đầy tháng, cho nên không thể mở đèn quá sáng, vì thế quá trình chụp ảnh còn có chút chậm chạp cùng nghiêm cẩn, vì có thể chụp ra ảnh chụp tốt hơn.

Đặng co như vậy, liền thẳng đến thời gian ăn cơm chiều mới chấm dứt.

Đứa nhỏ đã sớm một mỗi, may mắn là trước khi đi ra đã cho hai đứa bé ăn một lần, nếu không phỏng chừng liền làm loạn lên trong tiệm áo cưới.

Kỳ thật bọn họ đã muốn đủ nghe lời, thời điểm chụp ảnh không khóc không nháo, rất phối hợp với thợ chụp ảnh, làm cho hai người bọn họ xem chỗ nào liền xem chỗ nào, có thể có cảm giác với màn ảnh.

Khi trở về, Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế sau mang đứa nhỏ, Bạc Yến Thần ngồi trên vị trí phó điều khiển nói chuyện phiếm cùng Bạc Tề Xuyên.

Hình như cậu ta có không hết lời nói cho anh trai mình nghe, nói được đến mức làm cho Bạc Tề Xuyên từ trước đến nay lái xe như gấp kẻ thù thực bức bối, trực tiếp một câu "Câm miệng" liền làm cho tất cả lời nói của cậu ta đổ trở lại trong miệng.

Bạc Yến Thần có vẻ câm miệng, đáng thương liếc mắt nhìn anh, ngồi ở ghế phó điều khiển ủy khuất ôm tay.

Phương Tiểu Thư không nhìn được xì một tiếng bật cười, Bạc Tề Xuyên từ sau kính trường mắt nhìn cô liếc mắt một cái, ánh mắt đó bao hàm rất nhiều này nọ, cô đọc ra một ý làm cô vui mừng nhất, thì phải là: chờ xem.

Chờ xem? Chờ xem cái gì? Bạc Tề Xuyên có thể có chuyện gì làm cho cô xem? Đơn giản chính là...

Nghĩ đến có thể là chính mình nhận thấy được chuyện này, Phương Tiểu Thư ngược lại trở nên vui vẻ, cho một ánh mắt câu dẫn vào kính chiếu hậu, cái này làm cho Bạc Tề Xuyên không thể bình tĩnh, tay lái mạnh vòng vo một chút, tất cả người trong xe đều lung lay nhoáng lên một cái.

"Anh nhìn đường nha!" Bạc Yến Thần khản trương nhắc nhở anh.

Bạc Tề Xuyên vô cùng hiếm thấy phiến một ánh mắt xem thường, rõ ràng không hề để ý cô gái vô cùng am hiểu chọc tức anh kia, chuyển hướng xe, sau đó quẹo vào ngõ.

Thực nhanh trở về đến trong nhà, vừa về đến nhà Bạc Tề Xuyên liền trực tiếp đem hai đứa nhỏ đều giao cho Bạc Yến Thần. Thân là một sinh viên năm thứ hai, Bạc Yến Thần đã muốn có năng lực xem trọng hai đứa nhỏ, huống chi dưới tầng còn có Nhan Nhã, sẽ không xảy ra vấn đề.

Bạc Yến Thần là thực thích hai đứa bé, hoàn toàn không cự tuyệt sự sai khiến của anh trai mình, vui vẻ phần chân tiếp nhận nhiệm vụ này.

Bạc Tề Xuyên dặn dò xong công việc về hai đứa bé, liền quay đầu nhìn về phía Phương Tiểu Thư, anh đội kính mắt, con ngươi tối đen phía sau thấu kính có chút bén nhọn, Phương Tiểu Thư cảm thấy cả người giống như núi lửa cháy sạch vô cùng kịch liệt, từng bước đã không thể tiếp tục ở đây nữa, vội vàng chạy lên trên tầng.

Bạc Tề Xuyên theo sát sau đó đi theo cô vào phòng, Phương Tiểu Thư bỗng nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, vì thế vừa vào phòng liền chui vào phòng tắm, cũng không quay đầu lại nói: "Một môi quá nha em đi tắm rửa một cái! Trăm ngàn lần đừng tìm em!"

Bạc Tề Xuyên tay mát lạnh từ phía sau ôm thắt lưng cô, bị cô dùng sức rất lớn mang vào phòng tắm, vì thế rõ ràng trực tiếp dùng chân đá cửa.

"Anh..." Phương Tiểu Thư giãy dụa, khó xử nói, "Em muốn tắm rửa anh cũng đi theo nha, mau đi ra mau đi ra."

Bạc Tề Xuyên cởi áo gió treo trên giá áo phía sau cửa phòng tắm, theo sau liền bắt đầu tháo caravat, sau đó là áo sơ mi, dây lưng, cuối cùng...

"Bạc Tề Xuyên đáng người của anh thật sự là càng ngày càng tốt ..." Phương Tiểu Thư đỏ mặt nhìn bụng có đường cong duyên dáng bên trong áo sơ mi rộng mở, cùng với đặc biệt tượng trưng bên trong quần hơi hơi kéo ra khóa kéo, vô ý thức nuốt nuốt nước miếng.

Động tác của Bạc Tề Xuyên cứng đờ, luôn cảm thấy chính mình giống như bị đùa giỡn...

Phương Tiểu Thư bỗng nhiên không né, nhiệt tình ôm thắt lưng anh trước ngực đầu hôn thật sâu trên đôi môi hơi lạnh của anh.

Bạc Tề Xuyên nhắm mắt lại nhẹ nhàng mà "Nha" một tiếng, bị động bị cô hôn, cả người tựa vào trên cửa phòng tắm.

Phương Tiểu Thư đá giày rơi xuống dẫm nát trên mũi chân anh, đầu lưỡi hai người sâu triển miên, rất nhanh hô hấp của hai người bọn họ liền trở nên dồn dập.

Nhất là Phương Tiểu Thư, làm phía chủ động, phản ứng của Phương Tiểu Thư mãnh liệt hơn anh rất nhiều, dục vọng bị áp lực từ lúc cô mang thai đến bây giờ vẫn đều ở trong đầu óc cô, hô hấp của cô trầm trọng thở hào hển, bộ ngực mềm mại đẩy đà lên xuống dồn dập, cách vật liệu may mặc ma sát cùng một chỗ với ngực của người đàn ông, cô chỉ cảm thấy phía dưới thân thể có cái địa phương hư không cần anh bỏ khuyết.

Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy bụng phát nhanh, một luồng hơi nóng theo mũi chân này lên đỉnh đầu, lại tất cả đều hội tụ trên bụng.

Anh không kiềm lòng được tách ra hai chân cô, nâng lên mông cô, làm cho vùng tam giác mẫn cảm của cô trùng hợp cùng chính mình, sau đó ôm chặt lấy thân thể của cô cởi hết áo khoác cùng áo lót của cô, tiếp theo kính ngạc phát hiện cô thể nhưng cũng chưa mặc đồ lót...

Phương Tiểu Thư đắc ý cười nhẹ ra tiếng, ái muội thở hào hển nói: "không nghĩ tới đi, kỳ thật em là cố ý chọc giận anh, anh xem, anh đi vào cạm bẫy của em nha kiểm sát trưởng Bạc."

Bạc Tề Xuyên cắn cánh môi cô không cho cô lại làm giận, rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đắc ý của cô, một tay nâng mông của cô, một tay vuốt ve cái bụng mềm mại của cô.

Sau khi Phương Tiểu Thư sinh sản xong thân thể trở nên càng mẫn cảm, người ta nói phụ nữ ba mươi tuổi như sói bốn mươi tuổi như hổ là đúng... Tuy cô còn chưa tới ba mươi tuổi, nhưng là hai mươi sáu tuổi, cũng không còn xa...

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Bạc Tranh trở về một ngày trước khi tiệc đầy tháng của đứa nhỏ, lần này ông trở về thoát nhìn gầy rất nhiều, comple trước kia mặc ở trên người có vẻ hơi lớn.

Nhan Nhã không nói cái gì, chính là yên lặng đặt cho ông mấy bộ mới, nhưng thật ra Phương Tiểu Thư không nhận được lại nhớ tới sự kiện video lần trước, vì thế cô lại nói ra một chút chuyện này với Bạc Tề Xuyên.

Bạc Tề Xuyên suy nghĩ một chút, nói: "Anh đi tâm sự với ông ấy."

Phương Tiểu Thư gật đầu, vẻ mặt không quá tự nhiên nói: "Ừ... Ba trước kia ông ấy có thể có nhiều chuyện sai lầm, nhưng dù sao là ba của chúng ta, nếu ông ấy thật sự sinh bệnh, vẫn là muốn chạy nhanh đi chữa bệnh nha, đừng gạt chúng ta, nếu không đến lúc đó..." cô nhếch môi lên không nói thêm gì nữa, những lời nói phía dưới không nói Bạc Tề Xuyên cũng có thể hiểu được.

Kỳ thật cũng không phải cô có bao nhiêu thánh mẫu, cô chính là hy vọng tương lai Bạc Tề Xuyên không cần có tiệc cưới, nếu Bạc Tranh thật sự có vấn đề gì, mà anh là người cuối cùng mới phát hiện, lấy tính cách của Bạc Tề Xuyên như vậy, cho dù là với Bạc Tranh cũng sẽ vô cùng áy náy đi.

Bạc Tề Xuyên tự nhiên hiểu được dụng tâm của cô, sau khi yên lặng đồng ý liền đứng dậy ra ngoài.

Phương Tiểu Thư không yên bất an chờ ở trong phòng, ở trong tivi đang chiếu tin tức thời sự, các loại tin tức tập kích khủng bố trong và ngoài nước liên tiếp không ngừng, cũng không có thể làm cho người ta vui vẻ một chút.

Nếu Bạc Tranh thật sự gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ đâu?

Kỳ thật Phương Tiểu Thư không phải không nghĩ tới vấn đề này, nhưng người cô gả cho là Bạc Tề Xuyên, trong nhà anh như thế nào không có quan hệ lớn với cô, hơn nữa anh cũng không phải loại đàn ông dựa vào cha mình đến hoàn thành tất cả.

Mỗi một phân tiền mà anh tiêu, cùng với thân phận địa vị mà anh có được bây giờ, tất cả đều là dựa vào sự cố gắng của anh.

Mặc dù ngay từ đầu có thể là anh mượn dùng bàn đạp tiện lợi của Bạc Tranh mà có một cái cơ hội tốt để thi triển tài hoa, nhưng đi đến từng bước này anh đã muốn là một kiểm sát trưởng đủ tư cách được tất cả mọi người tán thành.

Những lo lắng này của Phương Tiểu Thư, Bạc Tề Xuyên cũng không phải không có.

Mặc dù ở trong lòng anh thủy chung không thể hoàn toàn tha thứ người cha này, nhưng từ khi ông ta bỗng nhiên vòng vo tính tình bắt đầu tiếp nhận Phương Tiểu Thư, còn trợ giúp anh đem sự kiện đó kéo tới tay giải quyết, anh cũng đã không ghi hận ông ta nhiều như trước kia.

Khi Bạc Tề Xuyên xuống tầng, Bạc Tranh còn đang ở trong phòng khách thu thập này nọ, ông sẽ không dừng lại lâu lắm, tham gia tiệc rượu đầy tháng xong sẽ bay trở về thủ đô, thủ đô còn có rất nhiều chuyện chờ ông xử lý.

Bạc Tề Xuyên nhìn thân hình rõ ràng gầy yếu rất nhiều so với trước kia của ông, lại liên tưởng đến vấn đề mà Phương Tiểu Thư phát hiện, không nhịn được hơi nhếch môi.

Nếu Bạc Tranh thật sự rời đi, Bạc Tề Xuyên chỉ sợ sẽ không rất dễ chịu. sự lo lắng của Phương Tiểu Thư là tuyệt đối có khả năng, bởi vì đây dù sao cũng là người cha cho anh sinh mệnh, vất vả dưỡng dục anh mấy chục năm.

Khi Bạc Tranh đang sửa sang lại này nọ, nghe được có tiếng bước chân liền quay đầu lại, khi ông nhìn đến là Bạc Tề Xuyên từ trên tầng đi xuống dưới, liền lại quay đầu lại, thực tùy ý hỏi: "đã muộn thế này như thế nào còn không ngủ, ngày mai còn có rất nhiều việc đâu, nhưng đừng làm lỗi."

Xưa nay Bạc Tranh đã như vậy, tại trên bất cứ sự tình gì đều dặn anh thận trọng cẩn thận, không cần làm lỗi, do đó dường thành thói quen tốt cân nhắc rồi sau đó làm được của anh.

Trong lòng Bạc Tề Xuyên thật phức tạp, hai tay dứt túi đi đến bên người ông ta, giúp ông ta sửa sang lại những đồ cần mang, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Gần nhất thân thể thế nào? Ở bên kia ăn không tốt sao? Xem ngài có vẻ gầy."

Động tác của Bạc Tranh dừng một chút, lập tức vô cùng tự nhiên đáp lại: "Này không phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, cần kiệm tiết kiệm không dư thừa đồ ăn thôi, mỗi lần cũng không làm nhiều đồ ăn, một người ở, cũng rất khó sẽ không lười."

Bạc Tề Xuyên không thay đổi sắc mặt quan sát Bạc Tranh, khí sắc của ông ta cũng không tốt, nhưng ông dùng tinh thần cố gắng nói chuyện bằng giọng nói vững vàng hơn làm cho người ta một loại cảm giác ông chính là hơi mệt mỏi, nhưng kỳ thật tốt lắm. Nhưng cụ thể có khỏe không, chỉ có chính ông ta rõ ràng nhất.

Bạc Tề Xuyên cảm thấy mình cùng Bạc Tranh người đã có nhiều năm kinh nghiệm trong quan trường so với vẫn là non một chút, vì thế cũng không có gì quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra ý đồ đến của mình: "Thân thể của ngài có phải có cái gì không thoải mái hay không? Video mà ngài gửi tới lần trước là quay ở trong bệnh viện đúng không?"

Bạc Tranh nhất thời dừng tay đang sửa sang lại này nọ, hơi xấu hổ cùng không biết làm sao sẽ sờ.

Bạc Tề Xuyên thấy phản ứng của ông như thế, tự nhiên biết bản khoản của Phương Tiểu Thư đã trở thành sự thật, anh không khỏi có chút phiền chán nói: "Nếu ngài sinh bệnh phải đi chữa trị đi, không cần gắng gượng, bằng không thân thể không thoải mái là muốn làm cho trong lòng ai không thoải mái!?"

Lời nói của Bạc Tề Xuyên hơi kịch liệt, nói xong chính anh liền hối hận trước, lập tức sửa lời nói: "Thực xin lỗi, con hơi kích động, con không có ý tứ kia..."

Bạc Tranh trấn an vỗ vỗ vai anh, thấp giọng nói: "Cha biết."

Bạc Tề Xuyên một môi bặm mắt ngồi vào một bên trên sofa, Bạc Tranh rõ ràng cũng đặt này nọ xuống ngồi vào phía đối diện anh, ông tựa vào trên lưng sofa nhìn con trai của mình, thần sắc mang theo một cổ hoài niệm cùng lưu luyến.

"Con đã muốn nhận ra, cha cũng sẽ không giấu giếm nữa." Bạc Tranh chậm rãi nói, "Năm trước kiểm tra ra, vẫn là vấn đề về trái tim, cũng không nghĩ có thể kiên trì lâu như vậy, tại thủ đô phát tác qua một lần, ở bệnh viện một đoạn thời gian, hiệu quả trị liệu không sai, cho nên bây giờ xuất viện."

Bạc Tề Xuyên kinh ngạc nhìn ông, sau một lúc lâu mới hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào?"

Hai tay Bạc Tranh giao nắm, ngửa đầu nhìn trần nhà: "không có việc gì, nói là phối hợp trị liệu, không cần mệt nhọc, liền không có chuyện gì lớn."

Bạc Tề Xuyên có điểm muốn phát giận, anh rất ít không khống chế được tính tình của mình, đơn giản cũng chính là khi đối mặt hai người mới có thể như vậy, một là Phương Tiểu Thư, hai chính là Bạc Tranh.

Hai người kia luôn có thể rất dễ dàng làm cho anh đánh mất tất cả phong độ.

"Ngài nói rõ ràng một chút, có vấn đề gì, xem bệnh ở bệnh viện nào?" Bạc Tề Xuyên mặt không chút thay đổi hỏi.

Bạc Tranh đem tầm mắt chuyển tới trên người anh, cười đến có chút đã thương tự tôn của người khác: "Ta nghĩ đến con ước gì ta chạy nhanh chết đâu."

"Ông nói bậy cái gì!" Bạc Tề Xuyên đứng lên có chút nôn nóng nhìn ông, "Tôi là con trai của ông không phải đối thủ của ông, vì sao tôi muốn cho ông chết?!"

Bạc Tranh thấy anh tức giận, vội vàng đứng lên trấn an, ông ấn Bạc Tề Xuyên ngồi lại trên sofa, phóng nhẹ thanh âm nói: "Ta không lừa con, lúc ấy khi cứu giúp rất khẩn cấp, bác sĩ nói, tình huống thật tốt, sống thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề."

"thật không." Bạc Tề Xuyên cười lạnh một tiếng.

Bạc Tranh ngồi trở lại trên sofa, thờ dãi nói: "Kỳ thật ngay từ đầu ta cũng không dự đoán được mình còn có thể sống lâu như vậy." Hình như ông cũng hơi giật mình, "Ta vốn không muốn trị bệnh, nhưng thật ra ta rất hy vọng chính mình chạy nhanh chết đi, không nghĩ đến lúc ấy mở ra hội liên phát tác, người ta đưa ta đi bệnh viện, dĩ nhiên thừa dịp ta hôn mê phẫu thuật trái tim của ta..."

"Xảy ra chuyện lớn như vậy vì sao ông không gọi điện thoại cho tôi? Vì sao không cho người nói cho tôi biết?" Bạc Tề Xuyên như trước cảm thấy phẫn nộ, hốc mắt của anh hơi đỏ, hiển nhiên tức giận đến không nhẹ.

Xác thực, không còn có sự tình nào làm cho người ta sốt ruột hơn chuyện người lớn sinh bệnh cũng không chịu trị liệu cũng không nói cho mình, một khi phát hiện, chẳng những sẽ thừa nhận sự lo lắng sợ hãi cha mẹ rồi đi chính mình vì bệnh tật, còn muốn thừa nhận sự khổ sở không bị tín nhiệm cùng bị bài trừ bên ngoài.

Hai tay Bạc Tề Xuyên chống cái trán im lặng xuống, Bạc Tranh lặng lẽ nhìn anh, thật lâu thật lâu đều không nói chuyện.

Trong phòng khách thực im lặng, hai cha con ai cũng không chủ động mở miệng, Bạc Tề Xuyên nghĩ, ông ta không nói cho chính mình, đại khái là muốn chính mình một người im lặng chết ở bên ngoài. Lúc ấy khi ông gặp chuyện không may anh hẳn là đang tại bệnh viện dưỡng thai cùng Phương Tiểu Thư, phòng chường Bạc Tranh cũng là sợ chuyện phiền phức truyền tới sẽ ảnh hưởng đến việc Phương Tiểu Thư sinh đứa nhỏ.

Nghĩ vậy chút, Bạc Tề Xuyên liền không biết nên cùng ông ta tiếp tục nói chuyện với nhau như thế nào, anh đứng lên, muốn nói lại thôi nhìn Bạc Tranh, cuối cùng chính là nói: "Ngày mai sau khi kết thúc tiệc đầy tháng tôi cùng ông đi bệnh viện kiểm tra lại, nếu có sự khác biệt với lời ông nói, ông..." Anh muốn nói cái gì, lại cuối cùng cái gì cũng chưa nói, xoay người bước nhanh lên tầng đi.

Phương Tiểu Thư rốt cục đợi được anh trở về, vội vàng nghĩ còn muốn hỏi sự tình như thế nào, hãy nhìn thấy hốc mắt của anh hơi đỏ, một bộ đáng khó được không bình tĩnh, đều không hỏi ra được câu nói nào.

sự tình thực rõ ràng xảy ra đó, nếu cô lại mở miệng hỏi đó không phải đâm vào chỗ đau của anh sao?

Phương Tiểu Thư trầm mặc mở chăn, nắm lấy Bạc Tề Xuyên lên trên giường nằm, thay anh cởi giày, đắp chăn, ôm anh vào trong ngực.

Bạc Tề Xuyên khó được không kháng cự hành vi mẩu tính quang huy như vậy của cô, nghiêng người tựa vào trong lòng ngực ấm áp mềm mại của cô, nghe trong hơi thở tràn ngập hương vị của cô, sau khi im lặng một lúc lâu, nghiêm túc nói: "Sau đó nếu thân thể của em xảy ra vấn đề gì phải nói cho anh biết, nếu em không nói cho anh biết, anh liền..."

Phương Tiểu Thư cảm thấy hứng thú hỏi: "Anh sẽ làm cái gì?"

Bạc Tề Xuyên chần chờ sau một lúc lâu, đến đây một câu "Anh liền cũng không nói cho em."

... Cái uy hiếp này thật đúng là... Cực kỳ dùng được.

Phương Tiểu Thư vội vàng thật sự đáp ứng: "Tốt, không thành vấn đề, anh yên tâm đi, cho dù là cảm mạo phát sốt em cũng nói cho anh, mọc mụn cũng nói cho anh, nội tiết mất cân đối cũng nói cho anh."

Bạc Tề Xuyên bị bộ dáng còn thật sự này của cô chọc cho nở nụ cười, cười đến có chút chua chát cùng bất đắc dĩ.

Tuy cô còn không thấy anh đang tươi cười như thế nào trong lòng cô, lại có thể nghe thấy sự chua xót trong tiếng cười của anh, cô đau lòng vuốt ve phía sau lưng anh, dưới áo sơ mi mềm mại là cái lưng cao ngất của anh, cô thờ dãi, dịu dàng nói: "Ba ba sẽ không có việc gì."

Bạc Tề Xuyên nằm ở trong lòng cô, yên lặng thật lâu mới nhẹ nhàng mà "Ừ" một tiếng.

Phương Tiểu Thư kỳ thật rất tò mò, nhưng hiện tại hỏi cái này không phải thời điểm, chờ buổi sáng ngày mai anh bình tĩnh hơn lại hỏi đi.

cô có chút đoán của chính mình, phía trước cô gặp qua Bạc Tranh tức giận, khi đó Bạc Tranh đều là ôm ngực, này có phải thuyết minh, có thể là trái tim của ông xảy ra vấn đề?

Trái tim xảy ra vấn đề, có thể lớn có thể nhỏ, có rất nhiều bác sĩ quyền uy trong phương diện về trái tim, bởi vì nó là nội tạng quan trọng nhất của con người, điều kiện trị liệu cũng tương đối hoàn thiện, chẳng qua một khi xảy ra tai biến trong bệnh này, cũng rất dễ dàng muốn mạng của người ta.

Đôi khi người thậm chí không kịp trị liệu cũng đã mất mạng, cho nên chuyện này thật đúng không tốt phán đoán.

Xem phản ứng của Bạc Tề Xuyên, tuy anh rất khổ sở, nhưng còn không có thật sự hòng mất, đó thuyết minh vấn đề của Bạc Tranh hẳn là có thể giải

quyết .

Phòng chừng, anh đã muốn nghỉ tốt lắm kể tiếp nên làm sao bây giờ, việc cô cần làm, chính là lúc này cho anh một cái ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Tiệc đầy tháng của nhà họ Bạc, tự nhiên sẽ không mời những người bình thường.

Cục công an, viện kiểm sát, những người ở ủy ban thành phố đều đến đây không ít, thậm chí còn có một chút lãnh đạo trung ương cùng Bạc Tranh từ thủ đô trở về.

Tiệc rượu đầy tháng này tuy không nhiều bàn lắm, tất cả những người tới lại đều đứng ở địa vị cao, Phương Tiểu Thư nằm mơ đều không nghĩ tới, chính mình sẽ có cơ hội nói chuyện cùng những người này.

không có thời khắc nào giống như bây giờ càng làm cho cô khắc sâu cảm nhận được chính mình đã đặt lên được một nhân vật lớn.

Phương Tiểu Thư ôm con gái có vẻ mặt hiếu kỳ nhìn bên ngoài, ánh mắt tràn ngập tình yêu dừng ở trên người Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên một bên tiếp đón khách một bên dỗ con trai không ngừng tranh cãi âm ỉ, phiền chán thoáng nhìn ánh mắt làm cho người ta đỏ mặt đỏ của Phương Tiểu Thư, vội ho một tiếng rồi cuộc không dám thăm oán con trai mình âm ỉ.

Àm ỉ có cái gì nha, lại làm loạn có thể làm loạn đến cái gì đi? Luôn dễ hầu hạ hơn so với mẹ thằng bé! Mẹ nó đó là nhanh không được, chậm cũng không được, dùng sức quá lớn không được, dùng sức quá nhỏ càng không được, mỗi lần đều biến thành anh không còn sức lực hận không thể ngày hôm sau không xuống giường được, anh đều không đành lòng nhớ lại.

Bạc Tề Xuyên nhìn khách tới cũng không sai biệt lắm, liền làm cho Phương Tiểu Thư đem đứa nhỏ giao cho Bạc Yến Thần, chính mình giao cho Bạc Tranh, chuẩn bị đi thay quần áo cùng cô.

Bạc Tranh ôm cháu trai của mình, trên mặt cháu trai tràn đầy ngạc nhiên nhìn phía ông, không khóc một tí nào.

Bạc Tề Xuyên cứng lưỡi nhìn tên tiểu tử tông này, ở trong lòng ông nội cười đến vô cùng vui vẻ, làm gì còn có bộ dáng khóc lóc khi nằm trong lòng anh?

Bạc Tề Xuyên đột nhiên nhớ tới, tiểu tử này hình như chỉ có lúc ở trong lòng anh mới khóc, vì sao?

Phương Tiểu Thư liếc mắt một cái liền nhìn ra nghi vấn của anh, lập tức còn thật sự nói cho anh: "Anh rất đẹp trai, con ghen tị."

Lời này thật sự rất dễ nghe, Bạc Tề Xuyên nghe xong liền không kìm lòng được lộ ra một nụ cười yếu ớt, anh nắm tay cô đi phòng bên thay quần áo, sau khi thay quần áo xong, đó là người chủ trì giới thiệu, Phương Tiểu Thư ngay từ đầu còn tốt, còn thực bình tĩnh, nhưng đợi cho đến lúc hai người muốn lên đài, rồi cục cô vẫn là cảm thấy khẩn trương.

"Nhờ em giảm đến lần vậy thì làm sao bây giờ?" Phương Tiểu Thư nắm tay thành nắm đấm hỏi.

Bạc Tề Xuyên nhìn cô từ trên xuống dưới, biểu tình đó rất lạnh lùng, ánh mắt sắc bén đến trình độ nhất định, vì thế Phương Tiểu Thư hiểu ra.

"Em không sao, em không khẩn trương, em không khẩn trương." cô thở phào nhẹ nhõm, cùng Bạc Tề Xuyên đi ra phòng thay đồ.

Bởi vì làm tiệc đầy tháng cùng hôn lễ cùng nhau, cho nên sẽ không giống như khi làm hôn lễ đều có đủ các thủ tục, nhưng là trên cơ bản không thiếu cái gì.

Bạc Tề Xuyên cùng Phương Tiểu Thư trao đổi lại nhẵn một lần nữa trong tiếng vỗ tay của mọi người, uống vào một chén rượu giao bôi, theo sau cảm tạ một chút mọi người đến cổ động, sau đó liền trở lại phòng bên thay quần áo .

Phương Tiểu Thư vừa thay đổi quần áo xong, ngồi im ở trên ghế không chịu đi ra ngoài, biểu tình của cô vô cùng xấu nhìn Bạc Tề Xuyên nói: "Em không muốn đi ra ngoài, em cảm giác xấu hết biết rồi, anh trò chuyện cùng em đi, bằng không em không thể hết xấu hổ."

"Làm sao vậy?" Bạc Tề Xuyên khó hiểu hỏi, "Vì sao cảm giác xấu hổ như vậy?"

Phương Tiểu Thư che mặt, buồn bã nói: "Vừa rồi lúc đi lên đài không nhận được cầm áo cưới, em luôn cảm thấy áo cưới bị tuột xuống nha, luôn cảm thấy chính mình bị xem hết, nhưng là động tác cầm váy của em càng rõ ràng, người ta... Người ta nên nghĩ như thế nào nha..."

Nguyên lai là vì vậy ( )

Bạc Tề Xuyên toát mồ hôi một chút, ngồi vào bên cạnh cô an ủi nói: "không có việc gì, mọi điều là người lớn, bạn cùng lứa tuổi không nhiều lắm, em không cần quá để ý."

"Dịch Chu cùng Lưu Dân bọn họ đều đến đây! Người ta còn đưa lễ đâu!" Phương Tiểu Thư đỏ hồng mắt nhìn anh.

Bạc Tề Xuyên cúi đầu hôn lên môi cô, vô cùng thân thiết cọ cọ cái trán của cô nói: "không có việc gì, bọn họ thấy em thế nào đều không quan trọng, mấu chốt là ở trong mắt anh hôm nay em rất đẹp, như vậy là đủ rồi."

Phương Tiểu Thư nửa tin nửa ngờ hỏi: "thật sự sao?"

Bạc Tề Xuyên: "thật sự."

Phương Tiểu Thư vui vẻ ôm cổ anh, hôn mấy cái trên miệng anh, nhưng vừa hôn xong rồi, lại nghe thấy Bạc Tề Xuyên tiếp tục vẻ mặt đứng đắn nói: "Chẳng qua biết sợ hãi, cũng là một chuyện tốt."

"... .."

Phương Tiểu Thư không nói hai lời đứng lên bước đi, Bạc Tề Xuyên đi theo cô rồi đi phòng nghỉ, đi đến ghế ngồi trên cùng ngồi một chỗ với cô, chỉ thấy Phương Tiểu Thư cũng không thêm đề ý đến anh, tiếp nhận con gái dễ dàng, bắt đầu buồn đầu ăn cơm.

Bạc Tề Xuyên nhìn trông mong, cũng không dễ nói cái gì trước mặt khách, đành phải cũng buồn đầu ăn cơm.

Hai người luôn dùng dằng, thẳng đến khi trở về nhà cũng không có thể thành chuyện gì.

Cũng là vì Bạc Tranh, hai người lại có cơ hội nói chuyện với nhau.

Bạc Tề Xuyên đem chuyện cùng đi bệnh viện với Bạc Tranh nói cho Phương Tiểu Thư, Phương Tiểu Thư chủ động yêu cầu cùng đi, bây giờ Bạc Tề Xuyên cũng không dám chọc cô, phụ nữ sinh đứa nhỏ xong nhà, chính là thùng thuốc súng thêm lửa, vừa điểm liền nổ.

Bạc Tề Xuyên lái xe mang theo Bạc Tranh cùng Phương Tiểu Thư cùng đi bệnh viện thành phố Nghiêu Hải, Phương Tiểu Thư ngồi ở ghế phó điều khiển nhắm mắt dưỡng thần, vẫn là không đề ý tới anh, vì thế anh vì tránh cho xấu hổ, bật lên một chút âm nhạc.

một đường mặt ngoài hòa hợp ngầm ép buộc đến bệnh viện như vậy, Bạc Tranh ưu tiên xuống xe, rõ ràng là cảm giác được không khí giữa hai người bọn họ không đúng, mắt của ông sáng như thế nào, có thể không nhìn ra đến chuyện này sao?

Bạc Tranh ôm lấy khoe miệng tâm tình không sai chờ ở bên ngoài, quả nhiên thấy Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên thực sự nhanh chóng xuống xe, Phương Tiểu Thư cùng ông đánh tiếp đón liền ở phía trước dẫn đường, Bạc Tề Xuyên nhìn thoáng qua bóng dáng cô, xấu hổ cùng ông đi vào bệnh viện.

Hai người bọn họ thật sự là người rất nổi tiếng trong thành phố Nghiêu Hải, mọi người xem thấy bọn họ cũng không tự giác thả chậm bước chân, có mấy người trẻ tuổi hình như còn muốn đi lên muốn kí tên.

Bạc Tề Xuyên tay mắt lạnh lẽo mở ra thang máy, tự nhiên không có người tranh thang máy với bọn họ, anh cũng vui vẻ thoải mái, vào thang máy liền đóng cửa lại, tránh được mấy người định đến xin kí tên đó.

Đem bọn họ làm cái gì, ngôi sao ca nhạc sao? Còn kí tên...

Cảm xúc của Bạc Tề Xuyên cùng Bạc Tranh không có sai biệt, Phương Tiểu Thư bị chen ở giữa hai người đàn ông này, không khỏi có chút xấu hổ, vì thế cô vô ý thức chen về phía Bạc Tề Xuyên một chút.

Bạc Tề Xuyên thấy cô chủ động tới gần chính mình, nghĩ đến sự tình có cơ hội biến chuyển, đang muốn cúi đầu thì thềm máy câu với cô, chợt nghe thấy cô hạ giọng nói: "Bây giờ em một chút cũng không muốn nói chuyện với anh."

Bạc Tề Xuyên nghe vậy, biểu tình trở nên có chút đau lòng, trong lòng Phương Tiểu Thư đều nhanh vui sướng đến điên rồi, trên khuôn mặt cũng chưa biểu hiện ra ngoài một chút, kỳ thật cô là cố ý đùa giỡn với anh, cô sợ anh rất chuyên tâm nghĩ về bệnh tình của Bạc Tranh gặp qua nhiều áp lực, tìm chuyện khác dời đi ý nghĩ của anh như vậy, anh sẽ không rất để tâm vào chuyện vụn vặt.

Hiển nhiên công tác của cô là có tác dụng, khi Bạc Tranh bắt đầu làm kiểm tra, Bạc Tề Xuyên liền trở nên khản trương, Phương Tiểu Thư bắt đầu đi thờ dài, cầm tay anh an ủi nói: "không có việc gì, tinh thần của ba không sai không phải sao? Anh thấy biểu tình của bác sĩ cũng không có gì không ổn."

Bạc Tề Xuyên thờ phào nhẹ nhõm, gạt đầu, bỗng nhiên nói: "Em không tức giận sao?"

Phương Tiểu Thư cong cong tay anh nói: "Em căn bản sẽ không tức giận, anh thực nghĩ em là thùng thuốc nổ nha?"

Bạc Tề Xuyên hơi chần chờ nhìn cô, hình như đang phán đoán cô đang nói dối vẫn là nói thật ra, Phương Tiểu Thư rõ ràng kệ anh quan sát, theo sau hỏi: "Anh có thể phán đoán đi ra em là thật sự không tức giận vẫn là miễn cưỡng cười vui sao?"

Bạc Tề Xuyên nhắm lại mi, đưa ra một cái đáp án cực kỳ rụt rè: "không nhất định."

"Vậy anh còn xem?" Phương Tiểu Thư hơi khó hiểu.

Bạc Tề Xuyên rời đi tầm mắt nhìn phía Bạc Tranh vừa làm xong kiểm tra trở về cùng bác sĩ, nhẹ giọng nói: "Anh không thể phán đoán ra, nhưng mặc kệ em có phải thật sự không tức giận hay không, anh đều chờ em đến khi thực sự vui vẻ."

Phương Tiểu Thư không thể không bị lời nói nhìn như không thèm để ý thực tế cũng rất còn thật sự của anh làm cảm động, cô cùng anh đứng lên cẩn thận hỏi bác sĩ một chút về tình huống thân thể của Bạc Tranh, tin tức của bác sĩ cùng lời nói của Bạc Tranh cơ bản nhất trí, xem ra Bạc Tranh không có nói sai.

Được đến câu trả lời này, Bạc Tề Xuyên thật to nhẹ nhàng thở ra, Bạc Tranh đã muốn không còn tuổi trẻ, có thể sống thêm hơn mười hai mươi năm cũng không xem như thiếu, hơn nữa cho dù muốn cho ông vĩnh viễn trường mệnh trăm tuổi, đó cũng không sự thật, cùng với việc khổ sở vì ảo tưởng không có khả năng thực hiện được, còn không bằng vui sướng vì những điều có thể được đến.

Hiện tại chỉ cần Bạc Tranh không làm việc quá mệt nhọc, hoặc là rất kích động, tùy thân mang theo thuốc, như vậy liền không có vấn đề quá lớn.

Sau khi kiểm tra chấm dứt, Bạc Tề Xuyên lái xe mang theo Bạc Tranh cùng Phương Tiểu Thư trở về nhà, Nhan Nhã chờ ở phòng khách, thần sắc có chút tiêu tụy.

Bà thấy Bạc Tranh đi ở phía sau Bạc Tề Xuyên, biểu tình phức tạp mà nặng nề đi lên trước, cắn môi nói: "Tôi có một số lời nói muốn nói với ông, ông có thời gian sao?"

Bạc Tranh liếc mắt nhìn bà ta một cái, nâng lên cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, cự tuyệt nói: "Tôi cùng mấy người đồng sự trên trung ương trở về cùng nhau, máy bay lập tức liền muốn đến, không tốt lắm cho người ta chờ, bà có chuyện gì chờ lần sau tôi trở về rồi nói sau."

Ông hoàn toàn không nói chuyện gọi điện thoại, đó là bởi vì từ khi ông rời đi thành phố Nghiêu Hải đi thủ đô công tác, sẽ không lại gọi điện thoại cho Nhan Nhã. Ông sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho Bạc Tề Xuyên, Bạc Yến Thần cũng thường thường nhận được điện thoại của ông, chỉ có bà, chưa từng có.

Nhan Nhã biết Bạc Tranh không yêu bà, lại không dự đoán được ông với bà còn không có ngay cả một điểm thân tình. Bà bỗng nhiên phát hiện sự trả giá của mình sau nhiều năm như vậy đều là vô dụng, cho dù bà có làm nhiều việc vì nhà họ Bạc như thế nào, Bạc Tranh cũng sẽ không hiếm lạ. Ở trong lòng ông, con dâu của nhà họ Bạc vĩnh viễn đều là Từ Ân, là người phụ nữ ông mỗi ngày đều phải tắt điện trong phòng, liền ngay cả rời đi thành phố Nghiêu Hải cũng muốn tùy thân mang theo ảnh chụp.

Nhan Nhã phát hiện ở trong lòng Bạc Tranh bà chính là một chỗ bẩn, là chỗ bẩn làm cho Từ Ân qua đời làm cho quan hệ giữa ông cùng Bạc Tề Xuyên bất hòa.

Nhiều năm như vậy, bà luôn cảm thấy chính mình ở trong lòng ông ít nhiều vẫn là có một chút vị trí, không nghĩ tới thế nhưng sẽ là như thế này.

"Tôi đã biết." Nhan Nhã có chút hoảng hốt xoay người đi về phía phòng ngủ, bóng dáng gầy yếu không ít so với ngày trước, không bao giờ nữa tinh thần rạng rỡ như khi Phương Tiểu Thư lần đầu tiên nhìn thấy bà.

Đúng vậy, khi Bạc Tranh không có rời đi bà còn không cảm giác được, nhưng sau khi ông đi rồi, Nhan Nhã liền phát hiện sự chênh lệch trong đó của bọn họ.

Mặc dù là sớm chiều ở chung mười mấy năm, bà cũng không thể đi vào trái tim của ông, người ông đặt ở trong tim, thủy chung là người kia.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Bạc Tranh thực nhanh chóng trở về thủ đô công tác, giải quyết vấn đề của ông, cách ngày pháp viện tuyên án cũng không xa.

Trong khoảng thời gian này, cục công an hoàn toàn chèn ép một lần mấy bang hội xã hội đen như hội Tu Hành, trong đó có những người nhà giàu có lịch sử đen như Chu Quận Nhữ năm cũng bị trúng đạn.

Kỳ thật Phương Tiểu Thư đã muốn không nhớ rõ người kia là ai, chính là ngẫu nhiên một lần đi ra ngoài mua đồ ăn tinh cò gặp trên đường, sau khi bị mạnh mẽ đến gần cô mới không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này.

"Ông là ai?" Phương Tiểu Thư đề phòng nhìn hẩn ta, trái phải nhìn quét chung quanh, nơi này là chợ bán đồ ăn, thoạt nhìn hẩn ta chỉ có một người, hẩn là không dám xằng bậy, xằng bậy cô sẽ gọi người!

Chu Quận Nhữ bắt đầu nhìn Phương Tiểu Thư có vẻ mặt phòng bị, thấp giọng nói: "Tôi là Chu Quận nhữ, cô không nhớ rõ sao? Trước kia khi cô đi phổ quán bar tìm kiếm sát trưởng Bạc..."

Phương Tiểu Thư nhớ lại đến, hóa ra người này chính là kẻ xã hội đen dẫn dắt một bang tiểu đệ lưu manh nha.

Sau khi cô nhớ đến tầm mắt nhìn Chu Quận Nhữ lại càng không có cảm tình, đối với người làm loại mua bán không sạch sẽ này, cô hướng đến không có ấn tượng tốt.

Chu Quận Nhữ thấy vậy, có chút hối hận nói cho cô mình là ai, hần sờ sờ cái mũi cười nói: "Chính là đưng phải ngài, xuất phát từ lễ phép đến chào hỏi mà thôi, này không phải gần nhất kiểm sát trưởng Bạc hăng hái tổ chức các cuộc chặn đánh xã hội đen, cuộc sống bên kia của tôi cũng không quá tốt thôi, tôi đều bị bắt phải học giỏi." hần mở ra bàn tay, một bộ dáng vô cùng bắt đầu đi.

"Ông nói chuyện này với tôi làm gì, chuyện công việc của chồng tôi là chuyện của anh ấy, có liên quan tới tôi sao?" Phương Tiểu Thư kháng cự liếc nhìn hần ta, "thật có lỗi, tôi còn phải về nhà nấu cơm, không có chuyện gì trước hết đi rồi, hẹn gặp lại." cô nói xong cũng sắp bước rồi đi, trong lòng không ngừng nói cho chính mình nhất định phải rút thời gian đi học lấy bằng lái xe, như vậy cũng có thể chạy trốn nhanh một chút! đi đường chuyện xấu thật sự nhiều lắm.

Về đến nhà, Phương Tiểu Thư một bên nấu cơm một bên suy nghĩ, mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra với Nhan Nhã nha, cảm giác luôn là lạ, mất hồn mất vía, chẳng lẽ là cãi nhau với Bạc Tranh sao?

Bên này cô đang nghĩ tới Nhan Nhã đâu, Nhan Nhã liền đi ra, bà ôm trán, thấy Phương Tiểu Thư đang tại phòng bếp, không khỏi lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Phương Tiểu Thư vội vàng nói: "Buổi sáng Tề Xuyên nói muốn ăn sườn xào chua ngọt do con làm, cho nên con phải đi mua một chút, muốn làm cho anh ấy ăn."

Nhan Nhã nghe xong lời nói của cô không đáp lại ngay, về mặt bà có chút hoảng hốt, sau khi im lặng một lúc lâu đến một câu: "cô thực hạnh phúc."

Tay bóc tỏi của Phương Tiểu Thư dừng một chút, hơi có chút suy nghĩ nhìn bà ta, Nhan Nhã suy yếu rồi đi cửa phòng bếp, chậm rãi đi về phía sofa.

Sau khi bà ngồi xuống liền tự đổ chén trà cho mình, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ ngưng mắt uống lên.

nói thật ra, gần nhất Nhan Nhã già đi rất nhiều, giống như trong nháy mắt tăng mười tuổi, hình như không thấy người phụ nữ sẽ ngẫu nhiên thu xếp đánh chơi mặt chược, vô cùng chú ý bảo dưỡng cùng hình tượng trong ấn tượng của Phương Tiểu Thư. Tất cả những thay đổi này đều xảy ra sau khi Bạc Tranh rời đi lần thứ hai.

Nhớ lại chuyện Bạc Tranh trước khi rời đi cự tuyệt nói chuyện với Nhan Nhã, Phương Tiểu Thư đại khái đoán được đã xảy ra cái gì, Bạc Tranh đại khái là... Có thái độ thật không tốt với bà ấy đi, bằng không vì sao bà ta sẽ biến thành như vậy đâu?

Chẳng qua đây là chuyện tình của hai người lớn, không có quan hệ với cô, chờ tuần lễ này vụ án của Cao Diệc Vĩ chấm dứt, cô cùng Bạc Tề Xuyên liền muốn mang theo đứa nhỏ trở về khu biệt thự Lục Hải ở, đến lúc đó hẳn là cũng sẽ không lại có liên hệ gì với bên này, Nhan Nhã thế nào, đó đều là do bà ta tạo nghiệt khi còn trẻ, bà ta hẳn là đã sớm dự đoán được chính mình sẽ có một ngày này, làm chuyện sai lầm luôn muốn gặp báo ứng.

không thuộc loại của người, người muốn cưỡng cầu cũng không được, cho dù miễn cưỡng đối phương cưới người, nửa đời sau của người cũng sẽ không hạnh phúc.

Dưa hái xanh không ngọt, câu nói từ xưa này rất đúng.

Bên này Phương Tiểu Thư đang thái hành, bên kia chuông cửa liên vang, Lưu tẩu đang ở trên tầng trông đứa nhỏ cho cô, Nhan Nhã suy yếu như vậy, cho nên Phương Tiểu Thư cũng rất tự giác rửa tay tự mình ra mở cửa.

Lúc này, ngày này, ước chừng là người đến đưa ảnh cưới.

Phương Tiểu Thư mở cửa ra, quả nhiên thấy người ở tiệm áo cưới ôm bao lớn bao nhỏ chờ ở bên ngoài, cô lập tức mở rộng cửa ra, làm cho nhân viên cửa hàng chuyển bao lớn bao nhỏ tiến vào, lại ký nhận hóa đơn, thế này mới lễ phép tiễn bọn họ ra ngoài.

Khi lại trở lại trong phòng, Phương Tiểu Thư phát hiện Nhan Nhã không biết khi nào ngồi xổm bên cạnh đồng ảnh đó, cầm một quyển album trong đó lật xem từng bức một.

Phương Tiểu Thư đóng cửa xong, đi đến bên cạnh bà bầu bạn, mỉm cười nói: "Chụp cũng không tốt lắm, đứa nhỏ rất nghịch, hiệu quả thực bình thường."

Nhan Nhã lắc đầu, cười đến thực mờ nhạt, cả người nhìn qua đều có chút mờ ảo: "không, tốt lắm, tuần nam mỹ nữ, chụp ra ảnh cưới tự nhiên là tốt nhất." Bà cười cười bỗng nhiên bị ho khan, Phương Tiểu Thư bận tiếp nhận album giúp đỡ bà ta ngồi lại trên sofa, rót nước cho bà uống vào xong, xoa lưng giúp bà ta, Nhan Nhã khoát tay, sau khi uống nước xong nhẹ giọng nói, "Tôi không sao đâu."

Đều như vậy còn nói không có việc gì đâu? Bà ta cùng Bạc Tranh rốt cuộc làm sao vậy, chẳng lẽ là nháo ly hôn đâu? không thể nha, thân phận của Bạc Tranh như vậy, nháo ly hôn thì phải là gièm pha, làm sao có thể đâu?

Trong lòng Phương Tiểu Thư có rất nhiều ý tưởng, sau khi đưa Nhan Nhã về trong phòng nghỉ ngơi liền trở về phòng bếp tiếp tục nấu cơm, cô không thể chuyển hết một đồng hồ ở bên ngoài đó, vẫn là chờ Bạc Tề Xuyên trở về lại chuyển đi.

Lúc Bạc Tề Xuyên trở về ăn cơm giữa trưa, vừa vào cửa đã ngửi thấy hương vị sụn xào chua ngọt, đi mấy bước vào bên trong lại thấy ảnh cưới đã được đưa tới, trên ảnh chụp anh cùng Phương Tiểu Thư một người ôm một cái đĩa nhỏ, anh cười đến rớt rớt hữu độ, Phương Tiểu Thư cười đến như hoa run rẩy, bọn nhỏ thì về mặt tò mò nhìn màn ảnh, chụp đó gọi một cái kế hoạch.

Bạc Tề Xuyên bật cười thả album xuống, tâm tình tốt lắm cởi áo khoác treo lên giá treo, lại giảm nhiệt độ điều hòa xuống một chút, lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán chậm rãi đi về phía nhà ăn.

Trong nhà ăn, trên bàn cơm đã muốn bày ra một bàn đồ ăn, tất cả đều là món anh thích, này thật đúng là làm khó Phương Tiểu Thư.

Phương Tiểu Thư vừa quay đầu liền thấy anh có vẻ mặt khen ngợi đứng tại đó, không nhịn được nói: "Anh nghĩ thật đúng, là rất làm khó em, con người anh điểm nào cũng tốt, chính là rất soi mói, ăn một bữa cơm liền giống như bị bệnh bắt buộc, rất khó làm cho người ta nhận ra rốt cuộc anh thích ăn cái gì."

Ánh mắt của Bạc Tề Xuyên hơi hơi tròn to, hơi tiếp thu chậm chạp những lời chỉ trích rõ ràng như vậy của Phương Tiểu Thư, sau một lúc lâu mới nói: "Anh có sao?"

"Anh không có." Phương Tiểu Thư thề thốt phủ nhận, "Vừa rồi em nói bữa, anh là người dễ nuôi nhất, cho cái gì ăn cái gì." cô vượt qua Bạc Tề Xuyên muốn đi lấy bát, nhưng Bạc Tề Xuyên lại nâng lên cánh tay ngăn cản cô.

Phương Tiểu Thư khó hiểu ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, Bạc Tề Xuyên nhìn cô còn thật sự nói: "Nếu anh như vậy xem như soi mói, vậy em hẳn là cũng rất soi mói, hơn nữa còn là một cái cấp bậc với anh."

"Có ý tứ gì?" Phương Tiểu Thư nhăn lại mi.

Bạc Tề Xuyên xoay người để sát vào bên tai cô, cúi đầu nặng nề nói: "Mỗi lần không phải em chê anh quá nhanh, chính là chê anh quá chậm, nếu tốc độ vừa phải, lại chê độ mạnh yếu của anh không tốt, em không phải cũng khó hầu hạ giống anh sao?"

"..." Phương Tiểu Thư nháy mắt đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt người thắng đồ của Bạc Tề Xuyên thật sự rất chán ghét, chọc Phương Tiểu Thư không thể nhận, vì thế Phương Tiểu Thư cũng bất cứ giá nào, theo ngay từ đầu cô chính là cái nữ lưu manh, bây giờ cô chẳng lẽ còn thất bại cho anh sao?

Phương Tiểu Thư rõ ràng không đi lấy bát, trực tiếp khép lại cửa nhà ăn đưa anh đồ lên trên cửa, cúi đầu cời thất lưng da của anh.

"Em làm cái gì thế! ..." Bạc Tề Xuyên kinh sợ hô ra tiếng, kiên trì bắt khuất kéo nhanh thất lưng của mình, Phương Tiểu Thư thấy đường này không thông, rõ ràng đành chỉ tiến công, bắt đầu cời quần áo của mình.

Cửa sổ nhà ăn là gạch men, mở ra ở bên trái, theo góc độ này của bọn họ bên ngoài nhìn không thấy cái gì, hơn nữa cho dù thấy Phương Tiểu Thư cũng không quan tâm, có cái gì nha, chưa thấy qua vợ chồng người ta cảm tình rất tốt thích chơi các loại PLAY sao?

Giờ phút này Phương Tiểu Thư còn đeo tạp dề, lúc này mới vừa vào thu, thời tiết còn thực ấm áp, cho nên cô vẫn là mặc váy ngắn.

Lúc này cô xuyên thấu qua tạp dề cời sạch quần áo bên trong, chỉ mặc tạp dề bằng vải bông màu hồng đứng ở trước mặt anh, xoa thất lưng cảm tức anh, một bộ tư thế lưu manh anh không cho tới cời quần áo của anh, tôi liền tự cời quần áo của mình.

Bạc Tề Xuyên miệng khô lưỡi khô nhìn cô, đầu óc đều rối loạn, cời bỏ khuy áo sômi muốn cời ra choàng tại trên người cô, nhưng đối phương lại nhân cơ hội cướp qua áo sômi trực tiếp quăng đến một bên, sau đó nhảy dựng lên hai chân kẹp lấy của thất lưng anh hôn lên môi.

Bạc Tề Xuyên "Ừ" một tiếng thừa nhận công kích tình linh xảy ra của cô, bắt đầu nâng thân thể của cô hướng phía trước đi mấy bước.

Anh kéo ghế dựa bên cạnh bàn ăn đến một bên, lấy tất cả thức ăn trên bàn ném tới trên ghế dựa, sau đó lại đá đến một bên, cuối cùng đem Phương Tiểu Thư đặt tới trên bàn cơm.

Phương Tiểu Thư chỉ mặc một cái tạp dề nằm ở trên bàn cơm tách ra hai chân, cắn ngón trở hai mắt sưng mù nhìn anh: "Tề Xuyên nhanh chút, em muốn..."

Bạc Tề Xuyên hồng mắt trừng mắt nhìn cô: "Em có biết hay không đây là chỗ nào! hiện tại là thời gian ăn cơm, tùy lúc khả năng sẽ có người đến!"

Phương Tiểu Thư vẻ mặt vô tội lắc lắc một đầu tóc đen, biểu tình quyến rũ nói: "Tề Xuyên nhanh đi khóa cửa, nhanh đi đóng cửa sổ, Tề Xuyên mau trở lại."

"..."

Bạc Tề Xuyên phải thừa nhận, bộ dạng này của cô có lực sát thương thật sự rất lớn. Bình thường khi cô hung dữ anh đều không có biện pháp cự tuyệt cô, bây giờ cô cố ý giả vờ ngoan ngoãn, làm bộ đáng như ngây thơ dịu dàng, anh liền càng không có cách nào cự tuyệt cô.

Bạc Tề Xuyên hơi cảm thấy xấu hổ xoay người khóa cửa phòng ăn, sau đó không rên một tiếng đóng cửa sổ phòng ăn, khi xoay người Phương Tiểu Thư đã muốn từ đầu khác của bàn ăn hình chữ nhật đi lại đây.

Hai tay của cô đặt tại trên bàn com, hai chân quỳ đi về phía anh, chỉ mặc một cái tạp dề màu hồng, tóc dài màu đen dài đến thắt lưng như xuân tuyết từ bả vai chảy xuống dưới, cả người Bạc Tề Xuyên sững sờ tại chỗ, ngay cả hô hấp đều quên.

"Tề Xuyên, anh đã cứng rắn." Phương Tiểu Thư ghé vào đầu này của bàn ăn, xoay người nằm ở đó, sau khi tách ra hai chân sau vị trí thuộc loại bí mật của cô gái nhìn một cái không xót gì, "Mau tới!"

Hiện tại thời điểm này nếu không đi, vậy Bạc Tề Xuyên phải đổi tên gọi Bạc Hạ Huệ, từ khi anh biết Phương Tiểu Thư, lòng liêm sỉ của anh cũng đã cách anh càng ngày càng xa.

Bây giờ xem như anh hiểu được, mục đích của cô muốn làm cho anh trở nên vô sỉ không hạn cuối như cô!

Bạc Tề Xuyên cắn răng tiến lên, nhanh chóng cõng bỏ thắt lưng rút ra dục vọng đã sớm cứng lên, rất nhanh đẩy mạnh vào trong cơ thể của Phương Tiểu Thư.

Phương Tiểu Thư bị anh đột nhiên tiến vào kích thích cong thắt lưng một chút, hai vú ở phía dưới tạp dề vô cùng mê người, Bạc Tề Xuyên không tự giác vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô, sau đó một bên xoa bóp hôn môi nụ hoa mềm mại ở phía trên một bên rất nhanh tiến hành động tác dưới thân.

Lưu tẩu xuống tầng muốn hỏi một chút người nấu cơm có cần hỗ trợ hay không, lại nghe thấy thanh âm khả nghi trong phòng ăn, người lớn tuổi có cái gì không trải qua qua? Tự nhiên biết đó là chuyện tình gì, vì thế Lưu tẩu lập tức đường cũ lại lên tầng, cảm thán cảm tình của vợ chồng họ thật tốt đồng thời, lại không khỏi ở trong lòng thăm thò dài một chút chuyện ban ngày tuyên dâm này thật sự là thói đời ngày sau...

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Đã đến ngày tuyên án này, thành phố Nghiêu Hải đồ con mưa to. Phương Tiểu Thư cùng tổ công tố viện kiểm sát cùng nhau tới pháp viện, do Bạc Tề Xuyên dẫn vào toà án, ở văn phòng của tổ công tố ngày người trong chốc lát, thẳng đến toà án mở phiên toà cô mới trở lại trên ghế dự thính.

Lúc thấy bị cáo bị mang ra, Phương Tiểu Thư đã muốn không có cảm giác thỏa mãn vì báo thù được như ban đầu, bởi vì cô biết Cao Diệc Vĩ nhất định sẽ phải trả giá rất lớn vì những tội nghiệt mà hắn ta gây ra, mà cha mẹ cùng cậu của cô ở dưới cửu tuyền cũng nhất định có thể yên tâm.

Cô thân nhiên nhìn Cao Diệc Vĩ tiểu tụy không ít, trên mặt không có biểu tình khác biệt với những người khác, điều này làm cho Cao Diệc Vĩ đang cố ý quan sát cô vô cùng hoang mang.

Chẳng qua lại hoang mang cũng không có quan hệ gì, sự tình đi đến nước này, hắn cũng biết kết cục của mình sẽ là cái gì, bây giờ vô cùng chờ mong chính mình có thể đến phía dưới sớm một chút gặp Phương Tiềm Hồng, người như Phương Tiềm Hồng tất nhiên là cùng xuống địa ngục như hắn ta, bọn họ đều không chiếm được Hà Duyệt nhất định sẽ lên thiên đường, thật tốt nha.

Trên mặt dằn Cao Diệc Vĩ dần dần lộ ra tươi cười thực biến thái, phía sau vừa vận quan toà tuyên án phán quyết của hắn, hắn tỏ vẻ nhận tội trước tòa, thời điểm bị dẫn đi, khóe môi nhếch lên nụ cười quỷ dị, một tấm ảnh chụp này, thành tin tức đầu bản tin sau thời gian thật lâu.

Cao Diệc Vĩ vì là kẻ khả nghi tội dứt lốt, tội buôn lậu buôn ma túy, tội cố ý giết người, bị tòa án nhân dân cao nhất của thành phố Nghiêu Hải căn cứ quy định hình pháp của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, phán xử tử hình, lập tức chấp hành.

Khi Phương Tiểu Thư đi ra từ pháp viện, vốn tưởng rằng chính mình sẽ kích động rơi lệ, nhưng phát hiện hốc mắt thế nhưng khô khốc, đều không có một chút dục vọng muốn khóc.

Xem ra cô thật là trưởng thành, đúng vậy, phía sau muốn vui vẻ mới đúng, vì sao khóc đâu?

Cô nhớ rất rõ biểu tình của Cao Diệc Vĩ khi bị cảnh sát dẫn đi, tươi cười của y làm cho cô cảm thấy cô đã thật sự thắng rồi, bởi vì Cao Diệc Vĩ đã muốn biến thái, cô còn thực bình thường.

Thật tốt, đã giải quyết xong chuyện tình phải đeo trên lưng nhiều năm như vậy, cô một thân thoải mái, chỉ cảm thấy ngay cả mưa to hôm nay đều trở nên đáng yêu.

Phương Tiểu Thư một mình đi vào bên cạnh xe Bạc Tề Xuyên chờ anh, đợi không sai biệt lắm nửa giờ, Bạc Tề Xuyên mới cùng Dịch Chu còn có Lưu Dận cùng nhau đi ra.

Phương Tiểu Thư miễn cưỡng khen anh đang đứng ở chỗ xa xa nhìn lên trên bậc thang, đang muốn gọi anh một tiếng, di động ở trong túi liên vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, dĩ nhiên là Bạc Tranh.

Phương Tiểu Thư nghe điện thoại, giọng nói của Bạc Tranh lập tức từ bên kia truyền tới: "Kết quả phán quyết đã xuống dưới đi, vui vẻ sao?"

Phương Tiểu Thư một bên dùng khẩu hình nói cho Bạc Tề Xuyên là điện thoại của ai, một bên đưa ô cho anh, sau đó đội mưa đến phía ghế phó điều khiển, mở cửa xe chui vào trong xe ngồi.

Bạc Tề Xuyên hình như ở bên ngoài nói chuyện gì với đồng nghiệp, không lên xe ngay, Phương Tiểu Thư ngồi ở trong xe nghe điện thoại của Bạc Tranh, cũng không rất quan tâm chuyện bên kia của anh.

Cô thành thực trả lời vấn đề của Bạc Tranh: "Con thật vui vẻ, ba ba."

Bạc Tranh hình như nở nụ cười một chút, thân nhiên nói: "Con vui vẻ là tốt rồi, con có ơn với nhà họ Bạc chúng ta, ba ba hy vọng con cùng Tề Xuyên còn có đứa nhỏ có thể vĩnh viễn đều hạnh phúc."

Phương Tiểu Thư đã muốn rất nhiều năm chưa từng nghe qua người có thân phận cha nói ra lời nói này với cô, cô không nhịn được rơi nước mắt, thấp giọng nói: "Cảm ơn ba, con cũng hy vọng ngài có thể vĩnh viễn đều hạnh phúc." cô còn nhớ rõ phản ứng của Nhan Nhã, này thật sự có điểm kỳ quái, nếu không phải Nhan Nhã có vấn đề cá nhân gì, đó là vấn đề giữa hai người bọn họ.

Bạc Tranh dữ dội thông minh, làm sao có thể không nghe ra lời ngảm của cô? Ông chính là trấn an nói câu "Cha sẽ" với cô liền treo điện thoại, chưa hề nói chuyện về Nhan Nhã.

Bạc Tranh hình như rất ít sẽ có bao nhiêu nhiệt tình với Nhan Nhã, tiếp xúc thân thể thực sự thiếu, bọn họ trừ bỏ buổi tối sẽ ngủ ở một cái phòng, dường như không có bất cứ bộ dáng là vợ chồng.

Khi Bạc Tề Xuyên lên xe, bả vai đã muốn ướt, anh nhủ mảy bình luận về thời tiết hôm nay, liền cay nghiệt bén nhọn như đang ở trên tòa án.

Phương Tiểu Thư lau quệt nước mắt nhìn về phía anh, thuận miệng hỏi: "nói cái gì đâu, lâu như vậy mới lên xe."

Bạc Tề Xuyên lấy khăn tay lau mưa dính trên comple, khi giương mắt phát hiện hốc mắt của cô đỏ lên, không đáp hỏi ngược lại: "Vì sao em khóc? Vui quá mà khóc sao?"

Phương Tiểu Thư gật đầu nói: "Đúng vậy, anh biết còn hỏi?"

Bạc Tề Xuyên khẽ cười một tiếng: "Anh cũng thật vui vẻ."

Rất cục có thể buông xuống gánh nặng, sau này sẽ không cần mỗi ngày đều muốn nhiều quy luật như vậy, sẽ không cần ngay cả ăn cơm đều phải cân nhắc nên làm cách nào để đưa người kia vào ngục giam, có thể mất hứng sao?

Phương Tiểu Thư thấy tâm tình của anh không sai, cũng không muốn quét hưng trí của anh, cho nên không nói về chuyện của Nhan Nhã.

Sau khi Bạc Tề Xuyên lau sạch sẽ chính mình, liền nhấn ga lái xe về nhà, trời mưa rất lớn, anh lái xe có vẻ chậm, cần gạt nước càng không ngừng gạt, anh rất khó thấy rõ tình hình giao thông phía trước.

Xuất phát từ suy nghĩ về an toàn, Bạc Tề Xuyên rõ ràng trước không đi.

Anh ngừng xe đến ven đường, nói với Phương Tiểu Thư: "Đồng nghiệp nói buổi tối muốn chúc mừng anh một chút."

Phương Tiểu Thư sững sốt một chút, rất nhanh phản ứng lại đây: "Buổi tối anh muốn đi ra ngoài sao?"

Bạc Tề Xuyên phủ nhận nói: "không ra đi, anh cự tuyệt, anh càng muốn... Cùng em chúc mừng." Anh nói xong thật giống như đang nói câu nói xấu hổ gì đó lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sổ bên kia ở chỗ điều khiển, nhưng là mưa lớn như vậy, anh cũng không nhìn thấy cái gì, càng phát ra có vẻ giấu đầu hờ đuôi.

Phương Tiểu Thư đưa tay xuống đến chỗ dưới ghế ngồi, duỗi ghế ra, nằm ở trên vị trí phó điều khiển nhìn sườn mặt không được tự nhiên của anh, dịu dàng nói: "Em sẽ chúc mừng cùng anh thật tốt." cô cường điệu một chút hai chữ "thật tốt", làm cho Bạc Tề Xuyên càng thêm xấu hổ.

Bạc Tề Xuyên chỉ cảm thấy chính mình trở nên càng ngày càng không biết liêm sỉ, lại còn nói ra câu nói này, xem ra anh là hoàn toàn không được cứu trợ.

Sau khi tuyên bố buông tha cho trị liệu, Bạc Tề Xuyên nói sang chuyện khác: "Ba gọi điện thoại cho em có chuyện gì? Có phải thân thể không thoải mái hay không?"

Phương Tiểu Thư nghe anh hỏi như vậy không khỏi bật cười: "Nếu ba không thoải mái làm sao có thể gọi điện thoại cho em, chẳng lẽ không đúng nên gọi cho anh sao?"

Bạc Tề Xuyên không biết ý gì cười cười: "Ông ta gọi cho ai cũng sẽ không gọi cho anh."

Phuong Tiểu Thư nghe ra sự giận hờn của anh, bất đắc dĩ nói: "Đó chỉ là ông sợ anh lo lắng."

"Tốt lắm" Bạc Tề Xuyên không nghĩ tiếp tục bàn luận đề tài này, quay lại chủ đề chính, "nói một chút đi, ông ấy tìm em làm gì?"

"không có chuyện gì." Phuong Tiểu Thư nháy mắt mấy cái, nhìn ánh mắt của anh nói, "Chính là chúc mừng em báo được thù lớn." cô cười khẽ gọi lên khoe miệng, cười đến vô cùng động lòng người.

Bạc Tề Xuyên nhìn lướt qua bên ngoài mưa to như trước, sau đó không có biểu tình đóng cửa gạt nước, màn mưa làm cho tầm mắt của anh về phía trước cùng bốn phía khác trở nên mờ hồ, người bên ngoài tự nhiên cũng không nhìn tới bên trong.

Vì thế, anh yên tâm thoải mái tới gần cô, chậm rãi nằm ở trên người cô hạ giọng nói: "Cũng không nói gì chúc mừng anh thắng kiện sao, đây chính là quan tòa thứ nhất mà anh thắng sau khi nhậm chức kiểm sát trưởng."

Hai tay Phuong Tiểu Thư ôm thắt lưng anh, cắn cánh môi anh nói: "Ông ấy giống như bẻ bộn nhiều việc, nói hai câu liền treo, nhưng là không có quan hệ, em sẽ chúc mừng anh, sau khi nhậm chức đã thành công, vẫn là vụ án lớn như vậy, tiền đồ vô lượng nha."

Bạc Tề Xuyên rõ ràng đều đặt cả thân thể ở trên người cô, giọng điệu bình thản nói: "Anh cũng không thêm đề ý đến những chuyện này."

Phuong Tiểu Thư vuốt ve phía sau lưng anh, dịu dàng nói: "Em cũng không thêm đề ý, em chỉ quan tâm đến anh."

Rất muốn đem tất cả mọi người giết, toàn thế giới chỉ có thể có một mình cô tốt với anh, luôn cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể thể hiện ra tình yêu của cô với anh, đây là ý tưởng rất bệnh hoạn, thật sự không được.

Bạc Tề Xuyên cùng Phuong Tiểu Thư nằm ở trong xe trong chốc lát, Bạc Tề Xuyên sau đó dĩ nhiên liền nằm ngủ ở trên người Phuong Tiểu Thư như vậy, có thể thấy được gần nhất anh có bao nhiêu mệt mỏi. cô không bỏ được đánh thức anh, liền tùy ý anh đè nặng, không trong chốc lát chính cô cũng đang ngủ.

Khi lại tỉnh lại, Phuong Tiểu Thư phát hiện chính mình đã muốn về tới khu biệt thự Lục Hải.

Đây là có chuyện gì vậy, như thế nào vừa ngủ dậy đều chuyển nhà xong rồi?

Vì xác nhận ý nghĩ của chính mình, Phuong Tiểu Thư cố ý đứng lên kiểm tra một chút phòng ở, quả nhiên là phòng của Bạc Tề Xuyên trong biệt thự ở khu biệt thự Lục Hải, nhưng lại trải qua sửa chữa, hơn chút đồ dùng cho trẻ con, hai cái đĩa nhỏ của bọn họ đang nằm tại giường trẻ con ngủ thật ngon.

Phuong Tiểu Thư nhìn nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ tối, quả nhiên là ngủ thật lâu, vậy Bạc Tề Xuyên đi đâu rồi?

cô ra cửa, theo bản năng đi về phía phòng tắm, quả nhiên nghe thấy có tiếng nước trong phòng tắm tầng hai.

Vì thế Phuong Tiểu Thư cũng yên tâm, quay về trong phòng xem đĩa nhỏ đi.

Đĩa nhỏ ngủ, đã ăn qua sữa chưa? Phuong Tiểu Thư vuốt phẳng một chút bộ ngực, áo ngực bị còi ra... Ủ, ăn qua.

cô không nhịn được có chút mặt đỏ, không khỏi chửi thầm mình đều có nhiều hành động càng không biết xấu hổ, làm sao còn mặt đỏ.

cô đang quần bách, Bạc Tề Xuyên liền mở ra cửa vào được.

"đã tỉnh sao?" Bạc Tề Xuyên mặc một bộ áo somi màu trắng sạch sẽ cùng quần đen, lau tóc đi về phía cô, nhẹ chân nhẹ tay, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, "Ngủ thật ngon đúng không? Gọi như thế nào cũng không chịu đứng lên, anh một mình thu thập nửa ngày, còn không mau cảm ơn anh?"

Phuong Tiểu Thư hôn một cái hai má anh, cười nói: "Cảm ơn."

Khó được cô nghe lời như vậy, Bạc Tề Xuyên nhất thời có chút sững sờ, Phuong Tiểu Thư bên kia trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: "Như thế nào vội vã chuyển ra như vậy? Trời mưa, ngày mai chuyển cũng tốt nha."

Bạc Tề Xuyên thân nhiên nói: "Khi anh tỉnh mưa đã muốn ngừng rồi, về phần vì sao vội vã chuyển như vậy..." Ánh mắt anh nhìn Phuong Tiểu Thư bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, "Em không phát hiện ra gần nhất Nhan Nhã rất kỳ quái sao?"

Phuong Tiểu Thư sững sờ, gật đầu nói: "Phát hiện, làm sao vậy? Đây là lý do anh vội vã chuyển ra sao?"

"Anh chỉ là làm cho bà ta trước tiên thói quen cuộc sống cô độc mà thôi." Bạc Tề Xuyên vô tình nói.

Đúng vậy, Nhan Nhã xác thực nên thói quen loại sinh hoạt này, không có gì ngoài Bạc Yến Thần đang đến trường, trong nhà chỉ có Lưu tẩu làm bạn cùng bà ta, bà có năng lực nói cái gì với Lưu tẩu đâu? Còn không phải chính mình ở một mình.

Phuong Tiểu Thư thở dài: "Này cũng là từng phật đúng tội."

Bạc Tề Xuyên mỉm cười: "Đúng vậy, anh không hy vọng cảm xúc phá hư của bà ta quấy rầy em, sự tiêu tụy khổ sở của bà ta bây giờ đều là báo ứng,

như vậy bà ta cũng có thể biết lúc trước mẹ có bao nhiêu khổ sở."

Phương Tiểu Thư mang theo ý đồ trấn an vỗ vỗ lưng Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên lại trực tiếp ôm cô, ném tới trên giường.

Phương Tiểu Thư nằm trên giường mềm mại, hoảng sợ nhìn anh: "Anh làm sao vậy?"

Bạc Tề Xuyên không nói thêm gì, chỉ nói một chữ: "Làm."

"..."

Nhưng là, không sợ dạy hư đứa nhỏ sao?

Ừ không, đứa nhỏ đã muốn đang ngủ, đứa nhỏ còn không đến một tuổi hẳn là xem không hiểu người lớn đang làm cái gì, chỉ cần bọn họ không khóc không nháo, liền không có việc gì, anh không phải đã muốn giúp mẹ của bọn nhỏ cho bọn họ ăn sao? thật sự là lại làm cha lại làm mẹ.

Đúng vậy, hạn cuối của Bạc Tề Xuyên đã muốn bị Phương Tiểu Thư hoàn toàn ăn luôn, giờ này khắc này tại anh xem ra, yêu là yêu, làm tình cũng là yêu, hai người lẫn nhau chế ước, lẫn nhau liên hệ, đều là phương thức biểu đạt tình yêu, cùng với sự chứng kiến của tình yêu.

Cuộc đời này chúng ta sẽ gặp đến rất nhiều người, cũng sẽ bỏ qua rất nhiều người, cuộc sống có thể không lưu tiếc nuối rất ít tồn tại.

Chúng ta thường thường lấy có phân chia không rõ thích cùng yêu đến giải thích nguyên nhân chính mình bỏ qua, yêu cùng thích kỳ thật thực dễ dàng phân rõ.

Cái gọi là thích, chính là vì người ấy bạn có thể trả giá tất cả, mà yêu còn lại là trả giá tất cả bạn đã muốn trả giá, bất luận là bạn có thể, cũng là bạn không thể, chỉ cần có thể nghĩ đến, bạn đều sẽ muốn cho người ấy.

Anh yêu em, không là bí mật cảm thấy xấu hổ, nếu luôn sợ hãi làm hỏng đồ tốt, vậy bạn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy trốn đi, không thể giữ lại.

Bạn nghe nói qua lá rụng về cội sao? Đúng, này thật giống như lá rụng về cội, bọn họ sẽ bị gió đều mang đi.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, lớn mật theo đuổi người bạn muốn đi, nói cho cô ấy/ anh ấy bạn muốn cùng người ấy có bất cứ khả năng nào, bạn không nghĩ ra cùng người ấy có khả năng gì hay không, đây là chuyện bạn cần làm trong giờ phút này, anh yêu em không có khả năng không có quan hệ với em.

Nếu bạn làm được, mời bạn nhớ rõ, trên thế giới có một đôi tình nhân tên là Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên đang chúc phúc bạn; mà nếu bạn không có làm được, cũng mời bạn nhớ rõ, trên thế giới có một đôi tình nhân tên là Phương Tiểu Thư cùng Bạc Tề Xuyên, đang chúc phúc cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phiên ngoại 1: Cuộc sống sau khi kết hôn

Khi hai bạn nhỏ Bạc Dục cùng Bạc Du được một tuổi, cũng đã rất có phong thái của cha mẹ bọn họ rồi; tới lúc tròn hai tuổi, cũng lấy dính mấy phần phong thái của cả ông nội bọn họ; khi tròn ba tuổi, cũng không thể dùng ngôn ngữ đến hình dung hai vị tổ tông này nữa.

Kỳ thực tâm lý phiên muộn này phần lớn phát ra từ mẹ của bọn họ Phương Tiểu Thư.

Khi còn bé Bạc Dục cùng Bạc Du đáng ghét bị ba của bọn họ ôm bao nhiêu, vậy lúc trưởng thành thì thích được ba ba của bọn họ ôm đến bao nhiêu. Bởi vì có người nói trên người ba ba của bọn họ có mùi rất dễ ngủ, hơn nữa ba ba của bọn họ rất đẹp trai.

Phương Tiểu Thư bụng đồ ăn từ phòng bếp đi tới, nhắm mi đặt đồ ăn tới trên bàn, liếc nhìn Bạc Du ngồi ở trong lòng Bạc Tề Xuyên, lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Bạc Dục ôm chân dài của Bạc Tề Xuyên chơi xếp gỗ, không nhìn được bật ra một tiếng cười trào phúng, xoay người tiếp tục bụng thức ăn.

Tất cả đồ ăn đều được bày lên, Phương Tiểu Thư ngồi vào bàn ăn đối diện "xa xa nhìn nhau" cùng Bạc Tề Xuyên, mà con gái của cô nhưng có thể hưởng thụ quang vinh được Bạc Tề Xuyên ôm ăn.

Hai tay Phương Tiểu Thư nắm chiếc thìa nhìn chằm chằm ba người một lớn hai nhỏ, một lúc vánh mắt lại đỏ, Bạc Tề Xuyên thực sự không có cách nào quên đường nhìn cực nóng kia, bất đắc dĩ ngẩng đầu đối diện với cô, vốn định nói với cô mấy câu, hãy nhìn thấy bộ dáng nước mắt lã chã của cô, cũng không nói ra được câu gì.

Phương Tiểu Thư chỉ biết chiêu này dùng được, vì vậy tiếp tục ủy khuất nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, em không sao đâu." cô cúi đầu, giả vờ hấp mũi, cầm lấy bát cơm xúc miếng cơm cho vào miệng, vừa ăn vừa hấp mũi, đáng đáp chọc người triu mến đó, quả thực có thể đi làm diễn viên rồi.

Bạc Tề Xuyên xem tại trong mắt, mặc dù biết là cô giả vờ cũng không có biện pháp không đau lòng, anh đang muốn đặt con gái ngồi trên ghế bên cạnh,

nhưng Bạc Du gắt gao ôm cổ anh, anh vừa muốn đưa cô bé qua bên kia cô bé lại gào khóc, Phương Tiểu Thư giương mắt nhìn cô con gái đang mệt nhọc đến quá một chút, tại góc Bạc Tề Xuyên không nhìn thấy lộ ra một nụ cười nhạt.

Bạc Tề Xuyên có chút phiền táo xoa xoa thái dương, quay đầu đi nói với Bạc Dục đến giờ ăn cơm tự động buông chân anh ngoan ngoan ăn cơm: "Đến, mang em gái của con đi ăn cơm đi."

"Vâng." Bạc Dục nghe lời từ trên ghế trượt chân xuống tới, chân ngắn chạy chậm đến chỗ Bạc Du, mở ra hai tay ngây thơ nhìn Bạc Du nói, "Em gái xuống tới, anh mang em đi ăn cơm."

Bạc Du lạnh lùng hừ một tiếng, chôn đầu ở hõm vai của Bạc Tề Xuyên đặc biệt tùy hứng nói: "không ăn!"

"....." Bạc Dục tui thân nhìn về phía Bạc Tề Xuyên, Bạc Tề Xuyên chết lặng nhìn thẳng vào hai đứa bé, đang muốn nói cái gì, Phương Tiểu Thư một mực ngồi xem diễn ở bên kia liền mở miệng rồi.

Chỉ nghe Phương Tiểu Thư dịu dàng nói với Bạc Dục: "Tiểu Dục ngoan, đến chỗ mẹ đi." cô buông đứa vấy tay với Bạc Dục, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra dáng tươi cười dịu dàng như nước, Bạc Tề Xuyên thấy có điểm động lòng, một cổ xung động tràn lên chỗ bụng, khiến cho tư thế ôm con gái của anh không khỏi có chút xấu hổ. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là xấu hổ cúi thấp đầu xuống.

Phương Tiểu Thư mặt mờ nở nụ cười một chút, ôm lấy con trai đang chạy tới bên người mình, ôm eo nhỏ mềm mại của con trai vô cùng hiền từ xúc cơm, Bạc Dục ăn bữa cơm tình yêu của mẹ, lại được đối đãi dịu dàng như thế, quả thực đều hạnh phúc đến sắp bay lên rồi.

"Thích mẹ ma! yêu mẹ ma!" Bạc Dục không kìm lòng được thom một chút lên khuôn mặt trắng nõn của Phương Tiểu Thư, tiếng vang kia quả thực làm cho Bạc Tề Xuyên ước ao đồ kị hận.

Bạc Tề Xuyên hơi cắn răng trừng mắt nhìn Bạc Dục, lại nhìn về phía Phương Tiểu Thư, ánh mắt cực kỳ đáng thương, mang theo một tia chờ mong.

Phương Tiểu Thư làm bộ không phát hiện tiếp tục hầu hạ con trai của mình, nghe câu tuyên ngôn giòn tan của con trai quả thực trái tim đều hòa tan rồi, xoa tóc ngắn mềm mại rối loạn của con trai liền dịu dàng nói: "Đêm nay mẹ cùng ngủ ngon với tiểu Dục được không?"

"Tốt ạ!"

"không được!"

Hai người đàn ông duy nhất trong nhà cùng mở miệng, người tán thành tự nhiên là Bạc Dục đang vô cùng vui vẻ, tiếng không tán thành khẳng định là Bạc Tề Xuyên không thể nghĩ ngờ.

Lại nói tiếp cũng kỳ quái, hai người con trai cùng tính cách của bọn họ biểu hiện ra ngoài khi còn bé vừa vặn tương phản. Lúc còn rất nhỏ Bạc Dục thích nghịch ngợm nhất, hay khóc, Bạc Du lại rất ngoan, chưa bao giờ cần người khác quan tâm, thời gian kia Phương Tiểu Thư rất yêu chiều cô bé rồi.

Nhưng từ lúc càng lớn, sự phức tạp của Bạc Du cũng chậm rãi thể hiện đi ra rồi, đối với ba ba vừa đẹp trai lại thom tho của mình, Bạc Du quả thực là một giây đồng hồ cũng không nguyên ý rời xa, chỉ cần Bạc Tề Xuyên vừa về cô bé liền như bóng với hình với anh, khiến cho Phương Tiểu Thư chưa từng có cơ hội tới gần anh.

So với Bạc Du Bạc Dục lại nghe lời hơn, chưa bao giờ cãi lại, ba mẹ nói cái gì là cái gì, Bạc Du bắt nạt cậu cũng không mách bố mẹ, một bộ dáng "Anh là anh trai muốn nhường cho em gái", làm mất đi chưa từng được lọt vào mắt xanh của em gái.

Phương Tiểu Thư âm hiểm liếc mắt nhìn con gái của mình, nhìn sự bá đạo trên khuôn mặt nhỏ nhắn không sai biệt lắm với mình, không nhận được ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hừ, quý linh tinh, trò con đang đùa nhiều năm trước mẹ đã dùng qua trên người cha con, sẽ không biết đòi chiều mới sao?

Nói lên cái này, Bạc Dục nhưng thật ra vô cùng giống Bạc Tề Xuyên, như Bạc Tranh nói, Bạc Dục quả thực lớn lên giống hệt như Bạc Tề Xuyên khi còn bé, ông lấy ra ảnh chụp của Bạc Tề Xuyên khi còn bé, đứa bé trên ảnh chụp cũ được bảo tồn rất tốt đó quả thật giống hệt như Bạc Dục.

Phương Tiểu Thư không tự chủ được ngưng mắt nhìn khuôn mặt của con trai mình, hơi có chút cảm giác đang ôm bản thu nhỏ của Bạc Tề Xuyên.

"Mẹ?" Bạc Dục vô tội trừng lớn con mắt ngập nước, không giải thích được nhìn cô.

..... Càng giống rồi.

"Khụ." Phương Tiểu Thư xấu hổ ho khan một tiếng, thu lại sự huyền ảo không thuần khiết đó, sờ sờ gương mặt của Bạc Dục nhẹ giọng hỏi, "Ăn no rồi sao?"

Bạc Dục gật đầu: "Vâng."

Phương Tiểu Thư ôm Bạc Dục đứng lên, lấy khăn tay thay cậu xoa xoa cằm, nhu hòa nói: "Mẹ giúp con tắm nhé."

Chàng trai nhỏ vừa nghe ngày hôm nay chính là mẹ giúp cậu tắm lập tức mặt đỏ rồi, tựa ở trên bộ ngực mềm mại của Phương Tiểu Thư giãy dụa, xấu hổ

nói: "không..... Đừng..... mẹ, con sẽ tự..... không phải ba ba cũng được." Cậu cẩn thận ngấm liếc mắt nhìn Bạc Tề Xuyên cả người tràn ra khí tức chớ đến gần, bị dọa đến lui vào trong lòng Phương Tiểu Thư, "..... chính mẹ đi."

Phương Tiểu Thư hận không thể chống nạnh cười to ba tiếng, nhưng cô không thể để kế hoạch bị thất bại chỉ vì một điểm này. Vì vậy cô vô cùng ần nhẫn buông xuống phía dưới, dùng sức mạnh nói bằng giọng nói run và khàn khàn vì cố nén cười: "Em đi giúp tiểu Dục tắm, anh nhớ kỹ thu thập phòng bếp."

Cô nói xong ngay lập tức ôm con trai xoay người đi lên phòng tắm trên tầng hai rồi, Bạc Tề Xuyên ngồi ở trên ghế ôm Bạc Du như trước không chịu buông tay, thẳng đến cũng không nhìn thấy bóng lưng của Phương Tiểu Thư nữa mới kéo Bạc Du từ trên người mình xuống dưới, mặt không có biểu tình nhìn cô bé.

Bạc Du cùng Bạc Tề Xuyên nhìn nhau một phút đồng hồ, chột dạ dòi đường nhìn, nói bằng giọng nói mềm mại lấy lòng anh: "Ba ba thật đẹp trai, ba ba xúc cơm cho con ăn đi!"

Bạc Tề Xuyên cười lạnh một tiếng: "Ba ba rất đẹp trai sao? Ngày mai con sẽ phát hiện ba ba trở nên càng đẹp trai."

"Vì sao?" Bạc Du hoang mang hỏi.

Bạc Tề Xuyên xúc canh đưa tới bên miệng cô bé, tối nghĩa nói: "Bởi vì mẹ con."

"....." Bạc Du cái hiểu cái không ăn cơm, không có nói cái gì nữa.

Buổi tối, sau khi dỗ được hai đứa con đi ngủ, Bạc Tề Xuyên cuối cùng cũng có thể thoát thân về tới phòng ngủ của anh cùng Phương Tiểu Thư.

Trong phòng ngủ, Phương Tiểu Thư chỉ ăn mặc một cái áo ngủ bằng ren mỏng màu đen ngồi ở trước máy vi tính chơi trò chơi, cô nhú mày thật chặt thần sắc khẩn trương, đeo tai nghe nói một ít câu nói anh hoàn toàn nghe không hiểu.

Bạc Tề Xuyên hiểu kỳ đi tới phía sau cô, nhìn chằm chằm hình ảnh hơi quen thuộc trên màn hình vi tính, không khỏi thật sâu nhăn mày.

Buổi tối mấy ngày nay anh vội vàng ứng phó con gái, sau khi Phương Tiểu Thư bị anh vô ý thức vắng vẻ liền bắt đầu chơi trò chơi online, cũng không biết là có phải cố ý làm anh tức giận hay không, mỗi lần cô chơi trò chơi đều mở giọng nói, từ nói chuyện chơi đến cùng các thành viên khác đánh quái vật, nhưng lại vô cùng chuyên nghiệp chỉ huy người khác.

Nghe trong tai nghe như có như không truyền đến giọng nói của người đàn ông khác, lại nhìn ý cười trên khuôn mặt của vợ mình, Bạc Tề Xuyên bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Đây là trò chơi gì?."

Tâm tư của Phương Tiểu Thư sao có thể là ở trên trò chơi? cô đặt bẫy nhiều ngày như vậy chính là vì tương lai một lần tiêu diệt tai họa ngầm này, bây giờ cơ hội tới rồi, tự nhiên không có khả năng buông tha. Vì vậy cô rất tự giác trả lời vấn đề của anh.

"Đại Vũ trị thủ. Có thể chơi bản phụ vô hạn, mới ra đây." Phương Tiểu Thư che microphone của tai nghe quay đầu lại cười với anh nói, "Được rồi, nói lên cái này, mấy ngày hôm trước trên weibo em thấy một cái tin tức như vậy, nói là người đàn ông cung xử nữ tại thời gian làm tình phổ biến đạo đầu quá dài, thật giống như Đại Vũ trị thủy, ba lần đi quá cửa nhà mà không vào, ha ha ha ha ha ha ha!"

Phương Tiểu Thư cười đến rất hài lòng, hình như chưa phát hiện khuôn mặt đang đen dần của Bạc Tề Xuyên, cô cười cười liền vô ý thức buông lỏng ra tay đang che microphone, Vì vậy những người khác đang nói chuyện bên kia nghe tiếng cười dễ nghe của cô, cũng hiếu kỳ hỏi cô cười cái gì, trong đó đại bộ phận đều là nam tính, khiến cho tâm tình đang nóng của Bạc Tề Xuyên càng xấu. Vì vậy anh trực tiếp nhổ nguồn điện của máy vi tính rồi.

"Phương Tiểu Thư, anh biết em là cố ý, nhưng không có biện pháp không rơi vào bẫy của em." Bạc Tề Xuyên bắt đắc dĩ thờ dài, cời ra khay áo somi, ôm lấy cô từ trên ghế ném tới trên giường, ngay sau đó nằm lên người cô, nhìn con mắt đang đắc ý của cô nói, "Sau đó anh sẽ không tiếp tục nhẹ dạ với con nữa, em dạy dỗ tiểu Dục rất khá, là anh qua cùng chiều tiểu Du rồi."

Phương Tiểu Thư nhẹ tay vỗ về tóc mái anh, vô cùng hiểu ý nói: "không quan hệ, đó là con gái em, anh thương con bé em vui vẻ còn không kịp."

"..... Còn nói dối." Bạc Tề Xuyên rầu rĩ lăm bầm một câu, liền cúi đầu dùng răng cắn đai đeo ở áo ngủ của Phương Tiểu Thư cởi sạch quần áo cô, lại ngẩng đầu thì trong mắt hoa đào xinh đẹp rõ ràng bị bám lên dục vọng, "Tiểu Thư, đã lâu chúng ta không có làm rồi, chúng ta không cãi nhau nữa được không, nắm chặt thời gian....."

"....." cô có sự lựa chọn sao?

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Phiên ngoại 2: Bạc Yến Thần đến tiếp sau

Khi hai người con của Phương Tiểu Thư và Bạc Tề Xuyên tròn ba tuổi, Bạc Yến Thần cũng đã sắp tốt nghiệp đại học rồi.

Cậu học y, năm học tương đối dài, còn tốt nghiệp muộn hơn ba năm so với sinh viên phổ thông khóa bốn năm, kỳ thực cậu vốn là trường học liên tục lên bác sĩ trong mười năm, nhưng ngại cho nguyên nhân bắt đầu đi, cuối cùng cậu lựa chọn khóa học liên tục bảy năm.

Năm nay vừa vặn là năm học cuối cùng của Bạc Yến Thần, có văn bằng thạc sĩ của trường đại học Y thành phố Nghiêu Hải tốt như vậy, lại có người cha cùng anh trai ưu tú như Bạc Tranh cùng Bạc Tề Xuyên, thời gian tới của Bạc Yến Thần tự nhiên vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Chẳng qua Bạc Yến Thần cũng là một người kiên cường, không muốn hưởng sự hỗ trợ cùng với ảnh hưởng của cha và anh trai. Vì vậy cậu lựa chọn rời xa thành phố Nghiêu Hải.

Bạc Yến Thần chọn thành phố Hán Phô xa ở phía nam trong rất nhiều thành phố khác, một thân một mình lưng hành lý ngồi trên máy bay bước trên đường xa của một thành phố xa lạ.

Sở dĩ Bạc Yến Thần lựa chọn thành phố này, đại bộ phận là vì rèn đúc bản thân cùng với chứng minh thực lực của mình, một ... bộ phận khác hay, người mà anh quan tâm kia bây giờ đang ở thành phố Hán Phô.

Trong thời gian Bạc Yến Thần học thạc sĩ nhận thức một cô gái, cô gái kia cũng không phải sinh viên trong trường bọn họ, chỉ là ngẫu nhiên một lần cơ hội tới chơi ở trường của bọn họ, bọn họ trùng hợp gặp phải, lại trùng hợp có một ít tiếp xúc, mới dần dần có liên hệ.

Cô gái mà Bạc Yến Thần thường thức gọi là Chung Khả, là một cô gái học vũ đạo vô cùng đẹp và có tính thần phần chần, trên người cô có sự kiêu mị cùng dịu dàng đặc biệt của các cô gái đến từ phía nam, vóc người tướng mạo cũng hơi có chút phong tư của Phương Tiểu Thư hồi trước.

Đúng vậy, không biết là có ý hay là vô ý, ánh mắt nhìn con gái của Bạc Yến Thần rất giống anh trai mình, Bạc Tề Xuyên thích loại hình gì, Bạc Yến Thần cũng thích loại hình đó, cũng không phải anh yêu chị dâu mình, tình cảm của anh với Phương Tiểu Thư tuyệt đối là tình thân thuần khiết, thế nhưng phương diện xem xét cô gái, chẳng biết tại sao, anh hay thích các cô gái nhìn rất thoải mái lại không quá nguyên ý phản ứng anh.

Xuống máy bay, Bạc Yến Thần còn chưa đi ra sân bay chợt nghe thấy một giọng nữ thanh thúy đang gọi anh, anh nghi hoặc quay đầu lại, trên khuôn mặt đẹp trai lịch sự tao nhã giống như Bạc Tranh cùng Bạc Tề Xuyên mang theo sự xa cách không mặn không nhạt, điều này làm cho cô gái đang nhiệt tình theo sát chào hỏi anh không khỏi hơi xấu hổ.

"Xin chào..... Bạc tiên sinh." cô gái đang nói thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, tuổi còn rất trẻ, vóc dáng không cao, thuộc về loại hình nhỏ nhắn xinh xắn, đứng với Bạc Yến Thần cao gần một mét chín mươi, cô có vẻ hơi thấp rồi.

Hiển nhiên đối với thân cao của mình cô cũng có nhận thức rất khắc sâu. Vì vậy cô không tự giác lùi lại mấy bước, cặp mắt xuống che giấu sự tự ti trong mắt, hơi lúng túng nói: "không nghĩ tới ở chỗ này sẽ thấy anh, sở dĩ có chút kích động, xin lỗi."

Lúc này Bạc Yến Thần đã nhận ra cô gái này, cô ta là người đi tham quan trường đại học y của thành phố Nghiêu Hải cùng với Chung Khả, cô ta gọi là Kỳ Hứa, là bạn thân của Chung Khả, trước khi đến anh đã gọi điện nói cho Chung Khả, nhưng không nói cho cô ta, bởi vì đối với cô gái này, anh.....

Bạc Yến Thần chẳng biết nên nói cái gì, nói chung, anh biết Kỳ Hứa thích anh, Kỳ Hứa biểu hiện rõ ràng như vậy anh rất khó không nhìn ra được, thế nhưng tại trong nhận thức của anh, anh hẳn là thích cô gái như Chu Khả, sở dĩ ngay từ đầu anh sẽ không lưu ý cách ở chung với Kỳ Hứa, đại bộ phận thời gian đều đang nghiên cứu làm sao ở chung hòa hợp cùng Chung Khả, quên mất cô ta.

Chẳng qua tuy rằng như vậy, nhưng không biết vì sao, bây giờ ở chỗ này thấy Kỳ Hứa, Bạc Yến Thần không hiểu sinh ra một tia vui sướng không thể phát hiện, lại nói cũng có mấy tháng rồi anh cũng không gặp cô ta, trong mấy tháng đó nhưng thật ra anh thường gọi điện thoại nói chuyện phiếm với Chung Khả, nhưng không có bất cứ liên hệ gì với cô ta, bởi vì bọn họ căn bản không có phương thức liên hệ của đối phương.

Kỳ Hứa nhìn Bạc Yến Thần đang im lặng rất lâu, ngực chua đến không phải tư vị, kỳ thực ngay từ đầu cô đã nghĩ nói cho anh, Chung Khả sớm đã có bạn trai rồi, chỉ là nhìn gia thế của anh vừa tốt vừa đẹp trai, không muốn buông tha cơ hội tốt này mà thôi.

Chung Khả còn là mối chia tay bạn trai cũ bảy ngày trước khi Bạc Yến Thần đến thành phố Hán Phô, cô vẫn lên gạt đi chuyện này gặp gỡ với Bạc Yến Thần.

Trước khi gặp Bạc Yến Thần, cho tới bây giờ Kỳ Hứa chưa từng nghĩ tới Chung Khả sẽ là người như vậy, sử dụng một câu nói của Chung Khả, chỉ có thể trách Bạc Yến Thần thật quá tốt, chỉ cùng một chỗ với anh rất khó làm cho có cảm giác an toàn nhà.....

Đúng thế, người như vậy thực sự rất khó làm cho sản sinh một loại huyền tưởng sẽ cùng người đó hạnh phúc cả đời, bởi vì quá mộng ảo rồi.

Sau một lúc lâu, chính Bạc Yến Thần đã mở miệng trước, trong giọng nói của anh mang theo một tia hoang mang không dễ phát hiện: "Kỳ Hứa."

Kỳ Hứa sửng sốt ngẩng đầu: "Làm sao vậy?"

Bạc Yến Thần bắt đầu nói: "cô tại sân bay làm cái gì?"

"..... Tôi, cái kia..... tôi mới quay về Hán Phô." cô khẩn trương giải thích.

Bạc Yến Thần hơi ngưng mắt: "Vậy hành lý của cô đâu?"

"! "Kỷ Hứa mạnh mẽ hồi phục lại tinh thần, cô chỉ nhớ rõ nghe được Chung Khả nói đêm nay Bạc Yến Thần đến Hán Phố, nhưng Chung Khả lại đi hát karaoke rồi, cô sợ Bạc Yến Thần không biết đường đi lại không có phương tiện sở dĩ sẽ đi đón anh, tới rồi lại nghĩ cô đột ngột xuất hiện như vậy thật không thích hợp, sở dĩ không dám thừa nhận, hôm nay..... Vậy phải làm sao bây giờ.....

"Tôi..... Tôi....." Kỷ Hứa "Tôi" mãi nửa ngày, cũng không "Tôi" ra cái gì, cô cúi đầu cắn môi thuyết, "Xin lỗi, tôi lừa anh, kỳ thực là tôi nghe được Chung Khả nói đêm nay anh muốn tới, nhưng cô ấy có việc không đi được, cho nên muốn tới đón anh một chút." cô đỏ mặt, vùi đầu càng ngày càng thấp, "Xin lỗi, không trung cầu ý kiến của anh lại tự ý quyết định....."

"cô không cần luôn luôn nói xin lỗi với tôi." Bạc Yến Thần lẳng lặng nhìn cô, "cô không có sai, chỉ là cô thích một người thôi."

Kỷ Hứa phút chốc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin nổi.

Ánh mắt Bạc Yến Thần chìm vào hồi ức nói: "Hồi trước mẹ tôi cũng thích một người như cô, nhưng người này đến cuối cùng cũng không thể yêu bà ấy, hiện tại bọn họ đã tách rời, đã nói rõ, không thích hợp hay là không thích hợp." Anh cup mắt xuống nhìn về phía Kỷ Hứa, giọng điệu ý vị sâu xa.

"..... Anh nói chính là....." Cha mẹ của anh sao? Kỷ Hứa khản trương nắm tay.

Bạc Yến Thần không có giải thích, xoay người vượt lên đầu rồi đi: "Cùng nhau ăn cơm chiều đi, vội vã đến như thế, hẳn là cô còn không có ăn." Anh vươn tay nhìn đồng hồ một chút, lại nhìn thời tiết không tốt bên ngoài, không tự chủ được lại thờ dài, hình như sinh ra một tia tâm tình gọi là yêu thương.

..... Đây là làm sao vậy, chẳng lẽ anh không phải nên thích Chung Khả sao, vì sao sẽ có loại cảm giác này với Kỷ Hứa, vậy không thích hợp.

Hai người ngồi xe taxi đi tới một nhà hàng gần sân bay, mặt đối mặt ngồi im lặng, cũng không có ai nói chuyện, ai cũng không nhìn ai.

Kỷ Hứa là không có mặt mũi nhìn, cũng không có mặt mũi mở miệng, Bạc Yến Thần là rất hoang mang về tâm tư của mình, không biết nên mở miệng thế nào.

Cũng đúng lúc này, điện thoại di động của Bạc Yến Thần bỗng nhiên kêu rồi, anh nhìn thoáng qua trên màn hình biểu hiện hai chữ Chung Khả, không hiểu hơi do dự có muốn nghe máy hay không.

Anh ý tứ hàm xúc không rõ nhìn thoáng qua Kỷ Hứa, Kỷ Hứa bị ánh mắt này thấy có chút phát mộng, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng đứng dậy nói: "Tôi, tôi còn có việc, đi trước rồi, anh có việc gì phải đi làm đi, cảm ơn anh mời tôi ăn, cảm ơn." cô nói xong xoay người muốn đi, đi ngang qua bên người Bạc Yến Thần thì lại bị kéo lại, cô kinh ngạc nhìn về phía anh, anh nhàn nhạt nhìn về phía trước nói, "không có chuyện gì, ăn xong lại trở về đi, hơn nửa đêm một cô gái chạy tới chạy lui không an toàn." Anh nói xong lại tắt điện thoại di động, kéo cô ngồi về chỗ ngồi.

Không dứt khoát được, sẽ gặp loạn, đây là do Bạc Tề Xuyên dạy, mà anh cũng hấp thụ một ít giáo huấn từ trên người Nhan Nhã.

Anh vẫn nghĩ như Chung Khả mới là loại hình anh nên thích, vẫn đều đang học tập làm sao yêu đương, nhưng vẫn đều không có tiến triển thực chất gì, ở lại bên người anh giúp anh học cái này còn đều là cô gái bên người này, đại khái đây là chỗ mấu chốt của vấn đề.

Hay là, anh thích một người không nên là loại hình mà anh thích, thật giống như hồi trước Bạc Tề Xuyên thích Phương Tiểu Thư thì như vậy, hoàn toàn không ngờ tới chính mình sẽ yêu một cô gái như vậy.

Khi muốn làm cái gì phải đi làm, không phải bạn sẽ luôn tự cho mình một lý do không làm, người nhà họ Bạc cũng không làm chuyện khiến mình hối hận. Ngoại trừ Bạc Tranh.

--Hoàn--

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.